

Josip Pečarić
BISKUP PROF. DR. SC. VALENTIN POZAIĆ

JOSIP PEČARIĆ

**BISKUP PROF. DR. SC.
VALENTIN POZAIĆ**

ZAGREB, 2020.

© Josip Pečarić, 2020,

Vlastita naklada

KAZALO

UVOD	9
BISKUP PROF. DR. SC. VALENTIN POZAIĆ – ŽIVOTOPIS	10
TKO JE BEZ MOZGA?	12
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.	17
O MILI BUDAKU, OPET	17
ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.	31
APEL	31
SLUČAJ BRANIMIRA GLAVAŠA	33
SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!	35
PRILOZI: NEKA IZVJEŠĆA I INTERVJUI O APELU U MEDIJIMA	35
SUD U HAAGU ZATVARA NOVINARA!	41
PRILOG: IZJAVA ZA JAVNOST	43
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	44
PREDGOVOR	44
PISMO PREDSDJEDNIKU VLADE	48
PISMO THOMPSONU	52
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	57
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	63
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?</i>	63
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	67
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA	67
PROFESOR ZVONIMIR JANKO	70
ONI NE ŠUTE	74
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	81

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!	81
OESS APELU HRVATSKIH INTELEKTUALACA DAO MEĐUNARODNI ZNAČAJ	87
PROF. DR. FRA ANDRIJA NIKIĆ, OSVJEŠĆIVANJE SUVREMENIKA ..	90
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH ...	103
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU	113
JOSIPOVIĆEV RASIZAM	113
VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.	119
THOMPSON, PAVUNA I BISKUP POZAIĆ ZAHTIJEVAJU OSTAVKU SVIH ČELNIKA HRT-A I HND-A	119
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	128
HRVATSKI PONOS (KORDIĆ I PRALJAK) I HRVATSKA SRAMOTA (JOSIPOVIĆ I MESIĆ) II.	128
MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (I.)	136
"OVO JE BOSNA"	141
POZIV NA GOSTOVANJE U DNEVNIKU 3 HTV-a	147
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	154
MATEMATIČKA ISTINA	154
OKRUNJENA GLAVA I DARIO KORDIĆ	160
PREDGOVOR KNJIGE MLADENA PAVKOVIĆA "VELJKO MARIĆ - NISAM KRIV"	165
JOSIPOVIĆA TREBA ZAUSTAVITI!	169
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	175
OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA RH	175
TREĆA JAVNA SJEDNICA HRVATSKOG NACIONALNOG ETIČKOG SUDIŠTA	177
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	186
JOSIP STJEPANDIĆ, MENTALNI BLJESAK I TEKSTOVNA OLUJA ZA ISTINU I PRAVDU	186
PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A	192
TRILOGIJA BEŠČAŠĆA	195
BENJAMIN TOLIĆ: ŠUPALJ DOGAĐAJ	204
JOSIP STJEPANDIĆ, "SMISAO USTAŠEVANJA DANAS"	206
ZDRAVKO TOMAC, ZDS I STATUT GRADA VUKOVARA IZBEZUMILI PETU KOLONU U HRVATSKOJ!	210
TVRTKO DOLIĆ, UBIJANJE HRVATSKOG JEZIKA	217
ZDS I KUKAVIČLUK: OD THOMPSONA DO THOMPSONA	220
KAKO SMO OBRANILI KOLINDU	225
PISMO HAZU	227
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	238
SRPSKO-HRVATSKA HRVATSKA	238

ZDENKO DUKA I „NEUMRLI“	243
I SVJETSKI MOĆNICI SE TREBAJU SUOČITI S ODGOVORNOŠĆU ZBOG SUĐENJA HRVATSKIM GENERALIMA KOJI SU SPRIJEČILI GENOCID U BIHAĆU!	248
DRUGO PISMO IZ ZAGREBA	253
NAVODNA HRVATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI? ...	255
PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB.	256
“ROĐEN 1948. GODINE U SOCIJALISTIČKOJ REPUBLICICI CRNOJ GORI”	256
‘HAZU PROTIV STEPINCA’	264
PRILOG: JURE KRIŠTO, GOLDSTEINOVI PONOVRNO OSUĐUJU STEPINCA	269
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	271
PISMO PREDSJEDNICI - TKO POTPISUJE?	271
ODGOVOR MARKU LJUBIĆU	277
"SMISAO USTAŠEVANJA DANAS"	280
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.	283
HNES U BILTENU SNS-A	283
ŠTITI LI I NOVA VLAST PROTUHRVATSKO DJELOVANJE MILORADA PUPOVCA I NJEGOVOG <i>SRPSKOG NARODNOG VIJEĆA?</i>	288
PREDSTAVLJANJE KNJIGE „OBA SU PALA“ U TISNOM	294
PREDSTAVLJANJE KNJIGE „OBA SU PALA“ U SKRADINU	299
ČESTITKA MINISTRU ZNANOSTI NA IZBORU: BRANITELJI I MATEMATIČKE KONFERENCIJE	306
TRIBINA “NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI” U KRAPINI ...	310
ZDS I HOS SMETAJU NOVOJ POMIRBI: POMIRBI DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA	314
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	319
NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!	319
RAZGOVOR SA AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM: ZABRANJUJU MI PROMOCIJE I UDARAJU NA MOJ RAD I MOJU OBITELJ	321
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.	326
OTVORENO PISMO: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR	326
PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR, III.	334
PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR, IV.	337

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	340
PRALJAK JE POČINIO ČIN SAMOŽRTVOVANJA, ČIN SEBEDARJA ..	340
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	343
„KRV NIJE VODA! NE MOŽE SE IZDATI KRV!“	343
RAZGOVOR S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM POVODOM PREDSTAVLJANJA KNJIGE "THOMPSON PJESMOM ZA HRVATSKU"	347
PREDSTAVLJANJE KNJIGE "THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU" U VARAŽDINU	352
PISMO PREDSDJEDNICI AKADEMIKA PEČARIĆA I BISKUPA KOŠIĆA	355
VEČERAS BUJICA O ZABRANI PJEVANJA THOMPSONU - SIMBOLU BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE	360
ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE / BISKUP DR. VLADO KOŠIĆ, ZAGREB, 2019.	362
ZAKLJUČNI TEKST, ZAGREB POKAZAO TKO JE HRVATSKI BISKUP	362
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.	364
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ: "NIJE LAKO BITI HRVAT U HRVATSKOJ."	364
AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ - DOBITNIK NAGRADE ZA ŽIVOTNO DJELO	370
STO MOJIH KNJIGA, ZAGREB, 2020.	375
UZ NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE</i>	375
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	378
ODGOVOR DR. MARKU JUKIĆU	378
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	381

UVOD

Ove godine biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić navršio je 75.-u godinu života. Tom prigodom je Fakultet filozofije i religijskih znanosti tiskao Zbornik radova pod naslovom „Život biraj – Elige vitam“ (ur.: Ivan Antunović, Ivan Koprek i Pero Vidović).

Međutim biskup Pozaić je i veliki hrvatski domoljub. Vjerujem da se o njegovom domoljubnom radu puno može vidjeti I iz mojih knjiga. Zato je ova knjiga I sastavljena od tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje naš biskup-

Akademik Josip Pečarić

BISKUP PROF. DR. SC. VALENTIN POZAIĆ – ŽIVOTOPIS

Rođen je 15. rujna 1945. godine u Selnici, župa Marija Bistrica, u brojnoj obitelji, sada već pokojnih roditelja, Janka i Agate rođene Salar. Nakon završene osnovne škole, koju je pohađao u Selnici i Bedekovčini, sjemenišnu gimnaziju upisao je na zagrebačkoj Šalati

Po završetku drugoga razreda stupio je u Družbu Isusovu. Filozofsko-teološki studij pohađao je na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu. Za svećenika je zaređen 24. lipnja 1973. godine, a nakon ređenja studij je nastavio u Rimu na Papinskom sveučilištu Gregorijana, gdje je 1975. postigao bakalaureat iz moralne teologije, a 1984. godine na istome je sveučilištu i doktorirao. Od 1977. do 1979. bio je članom uredništva Hrvatskoga programa Radio Vatikana. Nakon završenoga studija vratio se u Zagreb i preuzeo službu profesora moralne teologije na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove. Od 1990. do 1994. predavao je predmet bioetika na Papinskom sveučilištu Gregorijana u Rimu. Profesor je kršćanske etike na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu. U znanstvenom radu osobito se istakao na području bioetike pa je na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove osnovao i Centar za bioetiku, a istraživanja je vršio i usavršavao se u svojoj specijalizaciji na »Joseph and Rose Kennedy Institute of Ethics« u Washingtonu, na »Linacre Centre for Health Care Ethics« u Londonu te na »Instituto Borja de Bioetica« u Barceloni.

Od 1990. do 1993. bio je član Vijeća Hrvatske biskupska konferencije za nauk vjere. Od 1991. duhovni je asistent Hrvatskoga katoličkog liječničkog društva, a od 1996. duhovni savjetnik Europske udruge katoličkih liječnika (Ecclesiastical Assistant - FEAMC European Federation of Catholic Medical Associations).

Od 1994. do 2000. godine bio je rektor Kolegija Družbe Isusove na Jordanovcu. Objavio je više znanstvenih članaka u stručnim časopisima, a autor je i više knjiga s područja moralne teologije.

Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je pomoćnim biskupom Nadbiskupa zagrebačkog, 2. veljače 2005. godine, a za biskupa je zaređen u zagrebačkoj katedrali na blagdan sv. Josipa, 19. ožujka 2005. godine.

Apostolska nuncijatura u Hrvatskoj objavila je 13. svibnja 2017. godine priopćenje u kojem stoji da je Sveti Otac Franjo prihvatio ostavku na službi pomoćnog biskupa Zagrebačke nadbiskupije preuzvišenog mons. Valentina Pozaića, zbog zdravstvenih razloga.

Službe u HBK:

predsjednik Vijeća HBK za nauk vjere

član Vijeća HBK za obitelj

<http://www.zg-nadbiskupija.hr/nadbiskupski-duhovni-stol/pomocni-biskupi-i-generalni-vikari/mons-valentin-pozaic-biskup-u-miru>

TKO JE BEZ MOZGA?

Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 14. siječnja 2013.) piše:

Pomoćnog biskupa zagrebačkog Valentina Pozaića ne poznajem osobno, koliko me pamćenje služi, niti sam bio nazočan njegovu istupu, šteta. Dr. Adalberta Rebića ponešto bolje poznajem. Taj je čovjek za mene bio devedesetih primjer kako se duhovnik u odsudnim vremenima tvorno uključuje u pomoć svojoj domovini, svome narodu, ali i svima koji su u Hrvatsku dobjegli pred nasiljem. Miran, pribran i organiziran, ponio je tih godina tako teško breme da i on treba biti proglašen junakom Domovinskoga rata.

Ostao je isti i u prošleme desetljeću, mnogo manje izložen javnosti ali je njegov autoritet ostao snažnim... Pa kada takav jedan čovjek zagalami jakim glasom i na rubu strpljenja, znači da su stvari otišle doista daleko. I jesu, doista

Đuro Vidmarović (Portal HKV-a, 12. siječnja 2013.), spominje i pitanje tko to u Hrvatskoj ima mozga. Zapravo, nevjerojatno je kako neki naši političari najbolje definiraju sebe same kada govore o drugima. Vidmarović piše:

U četvrtak, 10. siječnja 2013. u emisiji "Veto", TV-postaje "Jabuka", gostovali su prof. dr. Adalbert Rebić i neki prof. Danijel Turk koji predaje na nekom fakultetu u Chicagu. Mlađahni, ali rodno usmjereni voditelj, doveo je uvaženog teologa u studio zbog toga što je on, prof. Rebić, kako je voditelj naveo na početku emisije, "glasnogovornik Kaptola". Voditelj nije skrivao bijes zbog predavanja pomoćnog biskupa, prof. dr. Valentina Pozaića, održanog dan ranije na Okruglom stolu koji su organizirali predstavnici Crkve, građanskih i braniteljskih udruga na temu "Jovanovićev zakon o spolnom odgoju u školama je poguban".

Za one koji to možda ne znaju, treba navesti da je mons. Pozaić, osim što obnaša dužnost pomoćnog biskupa Zagrebačke crkve, ugledan znanstvenik i sveučilišni profesor. Od 1990. do 1994. predavao je predmet bioetiku na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu, a sada je profesor kršćanske etike na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu. U znanstvenom radu osobito se istakao na području bioetike pa je na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove osnovao i Centar za bioetiku, a istraživanja je vršio i usavršavao se u svojoj specijalizaciji na "Joseph and Rose Kennedy Institute of Ethics" u Washingtonu, na "Linacre for Health Care Ethics" u Londonu te na "Instituto Borja de Bioetica" u Barceloni.

Od 1990. do 1993. bio je član Vijeća HBK za nauk vjere. Od 1991. duhovni je asistent Hrvatskog katoličkog društva, a od 1996. duhovni savjetnik Europske udruge katoličkih liječnika (Ecclesiastical Assistant – FEAMC European Federation of Catholic Medical Associations). Od 1994. do 2000. godine bio je rektor Kolegija Družbe Isusove na Jordanovcu. Objavio je više znanstvenih članaka u stručnim časopisima, a autor je i više knjiga s područja moralne teologije. Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je pomoćnim biskupom nadbiskupa zagrebačkog, 2. veljače 2005. godine, a za biskupa je zaređen u zagrebačkoj katedrali na blagdan sv. Josipa, 19. ožujka 2005. godine.

Čovjeku s takvom reputacijom i takvim znanstvenim statusom kazati da je bez mozga, kao što je kazao Jovanović (za sve biskupe) je nešto što spada u horor literaturu.

Dakle, prof. dr. Valentin Pozaić je apsolutno kompetentan za ocjenu novoga tzv. "medicinskog odgoja", što ga nasilničkim putem nameće ministar Jovanović. Uostalom, taj se Jovanović hvali da je docent na Medicinskom fakultetu u Rijeci. Na osnovu kojih je znanstvenih radova to postao nije želio odgovoriti. Očito bi se uspjeh sveo na partijsku knjižicu.

Nama može biti posebno zanimljivo to što su Hitrec, Vidmarović, Rebić i Pozaić među potpisnicima mnogih naših otvorenih pisama koja su sakrivena od hrvatske javnosti. Recimo da se samo radi o četvorici među brojnim sjajnim hrvatskim uglednicima koji su potpisivali ta pisma iako su znali da će ih mediji prešutjeti. A kakvi su to mediji koji prešućuju takva pisma, ne treba posebno ni objašnjavati, zar, ne?

Posebno me je obradovalo što je Vidmarović dao biografiju biskupa Pozaića jer vjerojatno malo ljudi u Hrvatskoj zna o njemu sve te podatke. Doista je smiješno uspoređivati biskupa i ministra, kako to i konstatira Vidmarović.

Zašto spominjem naša otvorena pisma? Zapravo, radujem se vidjeti kako naše jugonostalgičare bole ta pisma. To komentira i Zvonimir Hodak u tekstu:

HRVATSKA JE I DALJE PUNA FANATIKA

(...)

Kaže naš Premijer da nam je nova počela eksplozivno! Napokon jedna od rijetkih točnih procjena. Jesu li tri amaterske eksplozije doista djelo nekog terorista ili one predstavljaju taktičko-političko upozorenje da nam i nije tako loše kao što bi nam tek moglo postati? To ćemo uskoro doznati. Naš narod ima "izvanredan pregled igre" kad je o politici riječ – nešto kao Ray Charles! Nitko nas ne može preveslati. Klasni su neprijatelji pokušali utjecati na Hrvate da ne glasuju za Mesića, ali su ih oni pročitali k'o "Vjesnik u srijedu" i izabrao čak dva puta Stipu, naš ponos i diku! Čim Crkva otvori usta, odmah ju poklopi neki uspješni političar željeznom logikom koja mu je ostala još iz vremena kad je živio pod željeznom zavjesom. "Mi smo odabrani voljom naroda na demokratskim izborima", kliču svi takvi uspješni političari uglavnom! Kad biskup Pozaić kaže da je i Hitler izabran 1933. g., na demokratskim izborima onda Inoslav Bešker i Robert Bajruši dobivaju mlade! Neki idiot čak javno traži da se pokrene kazneni postupak protiv biskupa. Zamislite Pozaić naše socijaldemokrate uspoređuje s nacistima! Kakva glupost! Hitlerova partija se zvala "nacional-socijalistička", a naši su samo "socijaldemokrati". Sličnost im je jedino u tome što ni jedni ni drugi nemaju nikakve veze sa socijalizmom. Kad sam ja svojedobno trubio da je i naš Mesić izabran na demokratskim izborima kao i Hitler, nitko od mojih lijevih čitatelja nije me zbog toga napao! Svima im je valjda godilo biti u društvu tako briljantnog i genijalnog političara kao što je Mesić.

Križarski mač za obračun s "klerofašistima" u Crkvi dobio je Robert Bajruši, elitno pero propalog Nacionala. On je odlučio u Jutarnjem sasjedkati biskupa Pozaića kao peršin! Odmah mu je našao neizbrisiv feler! Po njemu je Biskup uskogrudni pripadnik desnice. Valjda treba biti širokogrudni pripadnik ljevice! Onda bi mu se sigurno više sviđao! Nisam siguran uopće što je Bajruši svime time htio reći. Kad bi, recimo, ministrica Ana Mrak kojim slučajem mogla postati svećenica u Katoličkoj crkvi, onda bi eventualno ona mogla predstavljati širokogrudnog pripadnika ljevice u Katoličkoj crkvi. Kaže tako naš Robi da Pozaić, umjesto da se etablira u raspravama o važnim društvenim temama, on napada lijevo-liberalne političke krugove koji za Pozaića imaju zajednički nazivnik "komunisti". Robi bi valjda da Pozaić glorificira bivše komuniste, da ih hvali kako su se preko noći pretvorili u socijal-demokrate, časne članove HDZ-a, kako nas danas (umjesto na Goli otok) odašilju u EU itd. Pozaićev neoprostiv grijeh, kaže Pukijevo udarno pero, jest što je potpisao peticiju za obnovu postupka ustaškog književnika i ministra Mile Budaka koji je u roku odmah osuđen i strijeljan od strane komunista. Nadalje, kaže naš Robi kako su oni koji su potpisali tu peticiju "defakto sugerirali da je Budak nevin". Nije nevin ni Neven Budak, bivši rektor Zagrebačkog sveučilišta, a kamoli Mile Budak – tu je Robi u pravu! Bajruši denuncira potpisnike sporne peticije pa navodi i Igora Zidića, Ivana Aralicu, Nenada Ivankovića, Zvonimira Šeparovića itd.

Robijev redakcijski kolega Miljenko Jergović misli i javno tvrdi kako je Draža Mihajlović nevin, a Tvrtko Jakovina misli da je drug Tito neviniji od Mihajlovića, ali takve izjave našem Robiju ne smetaju. Stavovi Jergovića i Jakovinu su valjda za njega početak suživota lijeve političke elite u Hrvatskoj s radikalnom političkom elitom Tome Grobara u Srbiji. I kako bi do kraja demaskirao Pozaića, naš Robi, nakon dugog razmišljanja, dolazi do zaključka kako je "Pozaić konzervativac koji se protivi iole liberalnijim stanovištima kad je riječ o eutanaziji, umjetnoj oplodnji, pobačaju, a kamoli istospolnim brakovima". To je stvarno senzacionalna devijacija za jednog katoličkog biskupa!!! Nije naš Robi primijetio kako naši ministri pomirljivo i argumentirano poručuju biskupima kako nemaju mozga i da će ih, kad sruše nenarodnu vlast, odlikovati. Ovakvim izjavama naši su ministri napokon počeli komunicirati s Crkvom na svojoj intelektualnoj razini! Za Bajrušija su valjda takve izjave početak pomirljivog i argumentiranog dijaloga države i Crkve – baš kao što je to bilo u dobroj, staroj Jugi! Tada je Crkva, sa svojim dobro uvježbanim elitnim jedinicama okušavala srušiti narodni režim druga Tita koji je na slobodnim i demokratskim izborima bio dobivao 120 – 150 % glasova svih birača. Naš Robi, umjesto da se bavi Crkvom koja ruši demokratsku lijevu vlast, mogao bi se primiti i koje veselije teme. Recimo teme o 370.000 nezaposlenih i 80.000 onih koji rade bez plaće! Zato je Crkva, zajedno s par eksplozija u Aleji Bolonje, dobro došla kako bi olakšala život hrvatskoj glasačkoj populaciji, a i lakše će se postrožiti neki zakoni kao npr.: Zakon o tajnim službama jer se u tim službama doista nakupilo previše HDZ-ovaca koji su tamo došli po podobnosti. Sad će, umjesto HDZ-ovaca, doći "stručni ljudi" iz kadrova SDP-a i HNS-a.

Eksplodije će nam dobro doći da istisnemo iz podsvijesti starce i sirotinju koji po ovoj cičoj zimi odgrću snijeg s kontejnera kako bi pronašli kakvu praznu bocu. Eksplozije će nam sigurno pomoći i da što prije zaboravimo svinjariju koju je doživjela novinarka HRT-a Karolina Vidović Krišto. Karolina Vidović Krišto radi na HTV-u emisije s potpisom, ali ne zna se autocenzurirati jer je živjela i radila u Njemačkoj (gdje nema autocenzure). Naši lijevo-liberalni talibani krenuli su na nju kao da živimo u doba inkvizicije. Ukinuvši joj emisiju na HTV-u liberalno je vodstvo HRT-a 30. prosinca 2012. g., izbrisalo cijelu rubriku sa svim arhivskim emisijama "Slika Hrvatske" s javnog hrt.hr.weba, gdje se inače nalaze sve emisije na zahtjev. Uskoro se očekuje da se i sama autorica tih emisija izbriše s lica zemlje. Nije ovo više vrijeme kad se Mile Budak u par dana osudio i odmah strijeljao. Danas je puno humanije vrijeme, sukladno stečevinama EU-a u koji ulazimo! Kao što vidite, Hrvatska je i dalje puna fanatika. Winston Churchill je rekao: "Fanatik je osoba koja ne može promijeniti mišljenje, a ne želi promijeniti temu razgovora"

<http://www.dnevno.hr/kolumne/zvonimir-hodak/75774-hrvatska-je-i-dalje-puna-fanatika.html>

"Naši lijevo-liberalni talibani" sjećaju se prvoga našeg otvorenog pisma. Radilo se o zahtjevu za obnovom političkih procesa koji smo pokrenuli povodom slučaja uklanjanja spomen ploče književniku Mili Budaku. O tome slučaju zajedno s akademikom Dubravkom Jelčićem napisao sam i knjigu *Književnik Mile Budak sada i ovdje*, Zagreb 2005.

Zapravo, to otvoreno pismo bilo je svojevremeno razlog novog pisma 50 hrvatskih intelektualaca:

PISMO PREDSJEDNIKU VLADE

Vlada Republike Hrvatske

predsjednik dr. Ivo Sanader

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, zbog primjedbe jednoga ideološki ostrਾšćenog zastupnika iz redova oporbe da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika Apela o Mili Budaku, opet: deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, hrvatska Vlada misli da su etični politički

procesi u kojima od pokretanja postupka do izvršenja smrtne kazne prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti te aktualni zastupnik Gvozden Flego u svojoj saborskoj inicijativi glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina i Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu 4. lipnja 2008.

A spomenuti Apel, koji je evo zanimljiv hrvatskim Jugoslavima i poslije osam godina, meni je posebno zanimljiv zbog jedne priče vezane upravo za biskupa Pozaića.

Jednom su mu predbacili što je potpisao taj Apel. Odgovorio im je:

Gospodo, pa ja bih i danas potpisao zahtjev za obnovu političkih procesa!

Da, to je naš biskup Pozaić!

akademik Josip Pečarić

Hrsvijet, 15. siječnja 2013.

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.

O MILI BUDAKU, OPET DESET ČINJENICA I DESET PITANJA S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU

U povodu najnovije medijske hajke na Milu Budaka, u kojoj na nedostojan način, osim notornih nezalica, sudjeluju i ostrašćeni njegovi politički mrzitelji, a da bi se dokazala vjerodostojnost načela depolitizacije pravosuđa i afirmacije pravnih kriterija u pravnoj državi, što je po svojim Ustavnim odredbama Republika Hrvatska, iznosimo deset činjenica i postavljamo deset pitanja.

Evo najprije tih činjenica:

1) Mile Budak, zagrebački odvjetnik i član Hrvatske stranke prava, koji je pred kraljevskim sudom u Kraljevini SHS, svibnja 1925., branio komunističkog prvaka Vladimira Čopića, tada već i autor dviju zapaženih knjiga književne proze, "ličkih priča" *Pod gorom* i "zapisa jednog malog intelektualca" *Raspeće*, tiskanih u nakladi Matice hrvatske, napadnut je 7. lipnja 1932., oko podneva, u kućnoj veži zgrade u Ilici 10, po naredbi beogradske vlade a u organizaciji Uprave policije u Zagrebu. Atentat su izvela trojica policijskih plaćenika zadavši mu nekoliko udaraca željeznom šipkom po glavi. Liječen je u zagrebačkoj bolnici 38 dana.

2) Sedam mjeseci kasnije, zajedno sa suprugom Ivkom, otišao je u emigraciju i pristupio Ustaškom pokretu.

3) U Zagreb se vratio, mimo suglasnosti Ante Pavelića, 6. srpnja 1938.

4) Odmah objavljuje roman u četiri knjige *Ognjište*. O tom romanu napisano je nekoliko desetaka najpohvalnijih prikaza kako u hrvatskoj tako i u srpskoj i u slovenskoj književnoj kritici, a jedan od njih napisao je i Josip Horvat u

“Jutarnjem listu” 31. srpnja 1938. pod naslovom *Lička “Ilijada”*. *Reprezentativno djelo hrvatske književnosti*. Njegovu ocjenu do danas nitko nije osporio relevantnom književno-kritičkom prosudbom.

5) Obnavlja suradnju i prijateljstvo s Vlatkom Mačekom, ali poslije osnutka Banovine Hrvatske uhićen je 15. veljače 1940. i zadržan u zatvoru bez sudskog rješenja do 12. travnja.

6) Toga dana nađena je mrtva u zdencu Budakova vinograda njegova supruga Ivka. Ni do danas nisu rasvijetljene okolnosti njezine tragične smrti, koja ga je psihički utukla. Obolio na žuči i neposredno prije ustrojstva NDH operiran, tako da je 10. travnja 1941. dočekao u bolnici ne sudjelujući u proglašenju NDH.

7) U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv. “rasnih zakona”, njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca, ali je na tome mjestu zavladao koliko god je mogao i odgađao njihovu primjenu, zaštićujući kako Židove tako i Srbe koji su se našli kao profesori zagrebačkoga Sveučilišta, o čemu je svojedobno, još u doba komunističke vlasti, iznio činjenice Jaroslav Šidak. Nije poznat ni jedan jedini slučaj, da je ikome izravno nanio ikakvo zlo. Njegov pomirljivi govor na velikom političkom zboru u Virovitici ocijenilo je i beogradsko (Nedićevo) “Novo vreme” 19. kolovoza 1941. “glasom razbora iz Hrvatske”. Dok je obavljao ministarsku službu njegov osobni vozač bio je Židov, a cijelo vrijeme NDH održavao je prijateljske odnose s nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji, pa ga je njemački policijski ataše denuncirao zbog toga svojoj vladi. Kao poslanik u Berlinu nije imao nikakva političkog utjecaja, a kao ministar vanjskih poslova uvjetovao je, dosta grubo i sasvim nediplomatski, uspostavu odnosa s Mussolinijevom Talijanskom Socijalnom Republikom Mussolinije-vim odricanjem od Rimskih ugovora, zbog čega je bio prisiljen podnijeti ostavku. Time prestaje njegova politička aktivnost u Hrvatskoj.

8) U svibnju 1945. nije bio zarobljen od partizana, kao što piše “Vjesnikov” novinar, nego su ga engleske vojne vlasti izručile jugoslavenskim partizanima 18. svibnja 1945.

9) Sudski proces vođen je protiv njega i još nekih suoptuženika pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu 6. lipnja 1945. Osuđen je na smrt vješanjem, a presuda je izvršena već sljedećeg dana, 7. lipnja 1945., na 13. obljetnicu zagrebačkog atentata na nj! Za grob mu se ni danas ne zna.

10) Dokumentacija kako o provedenoj istrazi tako i o procesu pred sudom nije nikada bila predočena javnosti niti je bila dostupna znanstvenim istraživačima, niti je do danas proučena u cjelini.

A evo i pitanja:

1) Jesu li atentatori na Budaka 1932. i njihovi naredbodavci počinili zločin?

2) Je li cjelokupni proces, od istražnog postupka do suđenja pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu mogao biti korektan i pravno valjan s obzirom na činjenicu da je, uz tako tešku optužbu, istraga provedena za jedno popodne, a suđenje trajalo samo nekoliko sati, da su se i istraga i suđenje vodili bez branitelja i bez saslušavanja svjedoka obrane, čak i bez prava na žalbu, pa je

tako teška kazna izvršena već sljedećega dana, ni dvanaest sati nakon izricanja presude? Jesu li i danas, u Republici Hrvatskoj, pravno respektabilni i takav proces, i osuda koja je na njemu donesena, a najzad i njeno izvršenje?

3) Je li takvim suđenjem izvršen prema njemu ratni zločin, i to nakon završetka rata?

4) Je li bilo regularno ubojstvo njegove 20-godišnje kćeri Grozde? Nakon što su je rastavili od oca, vojne vlasti Jugoslavenske armije pogubile su je negdje kod Škofje Loke, a prema nekim glasovima i silovali, bez ikakve optužbe, bez ikakve istrage, bez ikakva suđenja. Ubijena je, očito, samo zato jer je njegova kći, a nikakva dokumentacija o tome ni danas nije poznata, kao što je nepoznat i njezin grob. Je li takva likvidacija ratni zločin? I to ratni zločin izvršen poslije rata?

5) Je li uvjerljivo kad dokazani ratni zločinci svoju žrtvu svrstavaju bez ikakvih dokaza u red ratnih zločinaca?

6) Rečenica "Srbe na vrbe", koju je izrekao u Varaždinu, a za koju je i sam priznao prijateljima, kad su mu zbog nje prigovorili, da mu je "izletjela", nije njegova rečenica: nju je prvi izrekao 1914. Slovenac Marko Natlačen, kojemu to nije smetalo da u vrijeme Kraljevine Jugoslavije bude istaknuti član slovenske Klerikalne stranke Antuna Korošeca, a onda, kao takav, sredinom tridesetih godina postane i ban Dravske banovine! To međutim nije isprika za nj. Budaku se ona ne može oprostiti, ali je li ta krivnja dovoljna da ga se proglašuje ratnim zločincem? Ne bi li regularni sud povezao tu rečenicu s onom željeznom šipkom i proveo potrebna vještačenja, koja se nameću sama po sebi?

7) Ako je proces Budaku bio politički proces, kao što su to bili i mnogi procesi pred komunističkim sudovima, uključujući i one poslije "hrvatskog proljeća", a teško bi bilo dokazati da oni to nisu bili, po kojoj to logici neki tvrde zagovornici pravne države i depolitizacije sudstva danas, u Hrvatskoj, istodobno odobravaju političke procese u razdoblju od 1945. do 1990., i prihvaćaju njihove osude, pa se štoviše osuđenike na njima usuđuju i kvalificirati najtežim izrazima, težim i od onih koji su bili navedeni i u optužnici i u osudi (što bi čak moglo biti i kažnjivo)? Ne otkrivaju li se time oni sami kao filokomunisti jugoslavenske orijentacije? A ako to doista jesu, a teško bi nas mogli uvjeriti da nisu, zašto se otvoreno ne očituju takvima, umjesto što se kukavički kamufliraju demokratskim načelima (koja, kad su bili u prilici, sve do 1990., *in praxi* ni sami ne samo da nisu poštovali nego su ih naprotiv svjesno gazili)? I nije li onda vrijeme da Republika Hrvatska, kao pravna država, koja ne primjenjuje političke kriterije u svome pravosuđu, izjavi, jednom zauvijek, da ne priznaje pravnu valjanost bilo kojeg političkog procesa u prošlosti, kao ni moralne i političke konzekvence koje iz njih proizlaze (uz pridržavanje prava da u pojedinim kaznenim predmetima, kao što je i ovaj, ako je potrebno, provede pravno regularnu obnovu procesa)?

8) Ima li među našim eminentnim pravnim ekspertima i znanstvenim autoritetima ikoga tko bi, danas i ovdje, bio voljan – ne *sposoban* nego upravo *voljan*! – dokazati nevjerodostojnost komunističkog antifašizma zbog raskoraka između komunističke teorije, izražene u zakonima i javnim deklaracijama, i komunističke prakse, ispunjene svakodnevnim i različitim nasiljima i zločinima

prema vlastitim građanima, što je potvrdio i sam Josip Broz znamenitom izjavom 1972. u Prištini, da se sudci ne moraju držati zakona “kao pijan plota” (doslovce tako!), čime je i sam priznao ne samo pravnu nevjerodostojnost nego i nezakonitost komunističkog sudstva, pa nepriznavanje komunističkog antifašizma i njegova pravosuđa ne znači i osporavanje antifašizma kao jednoga od temelja Republike Hrvatske, notificiranoga i u preambuli njezina Ustava, nego upravo obratno, znači priznavanje tih temelja, ali u izvornom, demokratskom značenju tog pojma?

9) Jesu li “Vjesnik”, “Novi list” i neke druge tiskovine, odlučivši pisati o Budaku, mogli naći novinare kvalificiranije za tu temu, novinare koji o Budaku nešto i znaju, novinare koji ne bi ponavljali stare i dubiozne kvalifikacije u pravnom smislu nevjerodostojnih sudova? Tako npr. ne bi novinar “Vjesnika”, očito ne razumijevajući pojmove o kojima piše, osporavao ono što nikada nitko nije ni tvrdio, naime da je Budak bio “reformator” hrvatske književnosti?

10) Hrvatska je danas pluralistička a ne jednomna i nije li “Vjesnik”, kad je već želio čuti mišljenje hrvatskih građana o Budaku, mogao u onoj svojoj anketi zapitati nešto i građane koji nikada nisu bili integralni Jugoslaveni, a najmanje u presudnim godinama za hrvatsku slobodu 1989./1990.? Zar u Hrvatskoj danas nema i takvih intelektualaca, i ne samo intelektualaca, koji “u ono vrijeme” nisu bili ni svjedoci optužbe na tadašnjim političkim procesima, ni UJDI-jevci, niti su danas njihovi duhovni trabanti? I, najzad, zašto većina medija u Hrvatskoj danas dopušta čuti samo njihov glas? Skrivajući se iza demokratskih fraza, kriptokomunistička manjina u Hrvatskoj medijski je ovladala gotovo cijelim duhovnim prostorom, krivotvoreći naše javno mišljenje; je li njihova mimikrija “hrabrost” ili podlost? Je li teško razabrati njihov cilj?

Legitimni demokratski zahtjev glasi vrlo jednostavno: *audiatur et altera pars!*

*

Spomenik (ili spomen-ploča) Mili Budaku u Svetom Roku – da ili ne? To je pitanje samo povod ovome tekstu, ali ne i bitno pitanje koje ovoga trenutka traži urgentni odgovor. Štoviše, to pitanje se možda ne bi ni postavljalo, kad bi nam bio poznat grob Mile Budaka. Ali on je nepoznat i danas. A osnovno je ljudsko pravo svakoga čovjeka, da ima svoj grobni humak, da se za nj zna i da bude obilježen.

Potpisujemo ovaj tekst kao apel. Ne želimo uzurpirati ulogu regularnoga nadležnog suda ni prejudicirati njegovu odluku. Očekujemo da Republika Hrvatska, dosljedna u provođenju načela pravne države, pridonese svoj udio i da nadležna tijela, *i to po službenoj dužnosti, pokrenu obnovu političkih procesa održavanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti*, pa tako i procesa protiv Mile Budaka. Neka se uzmu u obzir svi dokumenti, koje budu podnijeli i optužba i obrana, neka se pravnom nepristranošću, *sine ira et studio*, prosudi njegova objektivna krivnja i neka se izrekne pravomoćna, pravno regularna i na zakonu utemeljena presuda. Svi ćemo je priznati i poštivati.

Ovaj apel je otvoren za svakoga tko ga bude želio naknadno supotpisati.

U Zagrebu, kolovoza 2004.

Mirko Alilović, umirovljenik
Teo Andrić, dipl. ing. pričuvni bojnik HV
Akademik Ivan Aralica, književnik
Jakov Aralica, profesor
Rudolf Arapović, novinar i publicist
Dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik, Slavonski Brod
Stjepan Asić, dizajner, Tajnik HSK-a Australije
Don Miljenko Babaić, katolički svećenik, bivši politički zatvorenik i
ratni vojni kapelan
Branimir Babić
Mr. sc. fra Marko Babić, prof. teologije
Martin Babić
Dr. Jozo Badrov, spec. oralni kirurg
Marija Bakota, umirovljenica, Zagreb
Miro P. Bakrač, profesor
Mirsad Bakšić, dipl. iur., brigadir HV i predsjednik Udruge "Dr. Safvet beg
Bašagić"
Mile Balen, književnik
Žarko Barać, prof. matematike i fizike
Miljenko Baloković, knjižničar Nacionalne i sveučilišne knjižnice
Josip Baotić, dipl. oec. kib., direktor INTERCON-a, međunarodnog
savjetovanja za strateški razvitak društva
Tadija Barun, dožupan Splitsko-dalmatinske županije
Ivan Bastjančić, dipl. ing.
Đurđica Bastjančić, profesorica
Mate Bašić, novinar
Vladimir Bebek, pukovnik u m.
Mr. sc. Ivan Bekavac, publicist
Ante Belas, VŠS ekonomist
Ante Beljo, ravnatelj HIC-a
Josip Berić, hrvatski branitelj
Niko Bete, pjevač
Nada Beuc, profesor, tajnica Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.
Dr. sc. Ivan Biondić, sveučilišni profesor
Goran Ante Blažeković, informatičar
Miroslav Boban, hrvatski branitelj
Akademik Rafo Bogišić
Đina Bonković, službenica
Milan Boras, dipl. ing.
Gojko Borić, novinar
Damir Borovčak, dipl. ing. i publicist

Ante Bošnjak, iseljnik
Ivan Bošnjak, poduzetnik
Kruno Bošnjak, akademski kipar i profesor ALU u m.
Fra Frano Botica
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Frane Brajko, hrvatski branitelj
Josip Brkljačić, umirovljenik
Nada Brkljačić, činovnica
Damir Brzica, utemeljitelj i predsjednik udruge "Ujedinjeni Hrvati svijeta"
Dr. Ivan Brzović, liječnik u Kupresu
Dinko Budić, dipl. ekonom.
Dr. Marijo Budimir, stomatolog
Suzana Budimir, dipl. ing., profesorica
Gordan Bule, gospodarstvenik
Matija Bulić, domaćica
Mr. sc. Jure Burić dr. med., prvi župan Dubrovačko-neretvanski i bivši zastupnik u Hrvatskom Državnom Saboru
Jure Caktas, kapetan duge plovidbe, Savjetnik za pomorski i intermodalni transport
Nevenka Crnko, umirovljenica
Mladen Čataj, zubotehničar
Vladimir Čataj, dr. veterine
Emil Čić, publicist, muzikolog i glazbenik
Fra Milan (Karlo) Čirko
Dr. sc. Ivan Čizmić, znanstveni savjetnik
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Željko Čop, hrvatski branitelj
Branka Čorak, službenica
Ivica Ćapin, ekonomist
Marko Ćavar, umirovljenik
dr. Ružica Ćavar predsjednica hrvatskog pokreta za život i obitelj
Ivo Ćoza, dipl. ing.
Dr. Ante Ćurić, spec. parodontolog, dentalni i oralni patolog
Daniel Dasović, ing. građevinarstva, Podaca
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, sveučilišni profesor
Miodrag Demo, brigadir HV
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, profesorica
Dr. Ferdinand Diklan, stomatolog
Tonka-Marija Dobrinić, umirovljenica
Mira Donadini, socijalna djelatnica u m.
Zvonko Dragić, novinar, Mostar
Tomislav Držić, novinar

Dr. sc. Andrej Dujella, sveučilišni profesor
Mr. sc. Ivan Dujmović, umirovljenik
Dr. sc. Senadin Duraković, sveučilišni profesor
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut, član Predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Lepan Emil
Nela Eržišnik, glumica
Ivan Fičko, pukovnik u m.
Boris Flego, umirovljenik
Vlado Franjević, kulturno-likovni radnik, Lichtenstein
Vladimir Fuček, sudac u m., predsjednik URV "Hrvatski domobran"
Ivan Gabelica, dipl. iur.
Srećko Gabrilovac, dipl. ing.
Nikola Gadže
Marko Gale, obrtnik
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Anka Glavina Kovačić, umirovljenica
Dara Glavina, laborantica
Ivan Glibić, dipl. ing.
Vijana Grgurević, med. sestra
Branimir Grubelić, odvjetnik
Dr. sc. Petar Gugić, sveučilišni profesor
Rajka Gugić, dipl. iur.
Ante Gugo, novinar i publicist
Marijan Horvat-Mileković, književnik
Dr. Ivan Huljev
Mijo Ilić, hrvatski branitelj
Ivan Ivanda, profesor, član predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Dr. Luca Ivanda, specijalist školske medicine
Mr. sc. Nenad Ivanković, novinar, publicist i predsjednik HONOS-a
Ilija Ivezić, filmski i kazališni glumac
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Željko Jakić, politolog, Belgija, predstavnik HSK pri Vijeću Europe
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor
Dr. sc. Jere Jareb, profesor emeritus Saint Francis University, Loretto, USA
Akademik Dubravko Jelčić, književnik, znanstveni savjetnik u m.
Dr. Milan Jelić, dipl. oekon., ekonomist u m., Argentina
Ivan Jindra, novinar
Darinka Jonjić, politička uznica i nastavnica u m.
Tomislav Jonjić, odvjetnik i publicist
Dinko Jonjić, dugogodišnji politički zatvorenik, danas odvjetnik u

Imotskom
Josip Jović, novinar i publicist
Fra Ivan Jukić
Dr. sc. Josip Jurčević, znanstveni savjetnik
Anto Jurendić, predsjednik udruge Uzdanica 90. ATJ Lučko
Marko Jurič, novinar
Dr. Ivan Jurić, novinar, Metković
Zdenko Jurinić, dipl. ing. kemije u m.
Dr. sc. Fra Karlo Jurišić, umirov. profesor teologije i povijesti
Marina Jurišić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
Ivan Juroš, dipl. ing.
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Vinko Kalinić, književnik
Halili Kamber, službenik
Pajo Kanižaj, književnik
Pavao Slavko Keserović, dipl. ing., Melbourne, Australija
Ing. Nikola Kirigin, prvi predsjednik Hrvatskog svjetskog kongresa
Jure Knezović, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika
Marija Knezović, zubni tehničar
Dr. Zlata Knezović
Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni profesor i publicist
Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
Zdravko Kordić, prof. i književnik - pred. DHK HB – Mostar
Ivica Korman, djelatnik HNK
Zvonimir Kos, umirovljenik
Dr. Tomo Kovač
Mario Kovaček, student
Stjepan Kovaček, strojovođa
Tomica Kovaček, vet. tehničar
Verica Kovaček, med. sestra, narednik HV u m.
Mate Kovačević, novinar
Željko Kovačević, dipl. ing. el., savjetnik direktora HEP Elektrodalmacija Split,
član MENSE, Zmaj od Radobolje u DBHZ, bivši predsjednik NK Hajduk
Ivan Krešić, dipl. ing.
Mijo Krešo-Lovrić, dipl. ing., politički zatvorenik
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Barbara Kovačić, prof.
Marko Krilić, ing., Busovača
Ante Krmpotić, profesor
Marijan Krmpotić, profesor
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. st. Petar Kružić - Stuttgart
Ivan Kujundžić, akademski kipar

Dr. sc. Nedjeljko Kujundžić, sveučilišni profesor
Tonči Kunjašić, poduzetnik
Akademik Ivan Kušan, književnik
Vladimir Kürner, dipl. ing.
Ivan Lacković-Croata, slikar
Miro Laco, profesor, pukovnik HV u m.
Josip Laća, književnik
Fra Milan Lapić
Dr. P. Vjekoslav Lasić, dominikanac, politički zatvorenik
Ana Lemić, profesorica, ravnateljica gimnazije
Mate Lendić, ravnatelj Crvenog križa, Makarska
Dr. sc. Hrvoje Lorković, sveučilišni profesor
Ana Luetić, umirovljenica
Dr. sc. Branimir Lukšić, sveučilišni profesor
Zvonko Kajfeš, umirovljenik
Željko Keglević, umirovljenik, Chicago (Ill.), SAD
Dražen Keleminec
Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni profesor i publicist
Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik
Ante Madunić, dipl. iur.
Mirjana Majnarić, umirovljenica, Zagreb
Dragutin Majstorović, ing.
Duško Malešević, akademski slikar i profesor
Ante Mandić, dipl. ing.
Vinko Mandurić, ekonomist
Ivan Maras, invalid Domovinskog rata
Mato Marčinko, dipl. iur, publicist, dugogodišnji politički zatvorenik
Domagoj Margetić, novinar i publicist, predsjednik UNRH
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG,
Ansonia, SAD
Vlado Marić, odvjetnik
Žarko Marić, profesor i novinar
Ivica Marijačić, novinar
Slobodan Markić, dipl. ing.
Dr. sc. Ante F. Markotić, sveučilišni profesor
Dr. Vlatko Martinić
Frano Marušić, dipl. ing.
Mario Marušić, novinar i publicist
Mile Maslač, književnik
Marija Mataija, učiteljica u m.
Vlatko Mataija, učitelj u m.
Marko Matanović, umirovljenik
Mr. sc. Ivica Matičević, asistent

Jozo Matić, narednik HV-a u m., invalid Domovinskog rata
Marko Matić, dipl. prav. i književnik -Zagreb
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Vedran Meić, hrvatski branitelj
Vlatko Menix, predsjednik udruge povratnika u BiH
Dr. sc. Anđelko Mijatović, znanstveni istraživač i publicist
Dr. Martin Mikecin, spec. pedijatar i neuropedijatar
Vanja Mikecin, profesor
Marko Mikulandra, redatelj i dramski pisac
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Fra Stanko Milanović Litre (Jure)
Mile Milković - Production Operations Manager – Vancouver,
Kanada
Josip Miljak, poduzetnik
Fra Frano Mirković
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Đino Mladineo, prof., Komiža, otok Vis
Ratimir Mocnaj, dipl. ing.
Ana Mocnaj, profesorica, tajnica AMCA-e Kanada
Vladimir Mrkoci, profesor
Tinka Muradori, akademska glazbenica
Dr. sc. Jasmina Mužinić, znanstvena suradnica
Mislav Mužinić, dipl. ing.
Ante Naglič, hrvatski branitelj
Prof. dr. Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak Mostar
Igor Nikolić, umirovljenik, Clearwater (Florida), SAD
Mr. Boris Nikšić, povjesničar i latinist, Zagreb
Josip Nikšić, dipl. inž. kem. tehnologije, Šibenik
Ivan Nogalo, gospodarstvenik
Javor Novak, publicist
Zvonimir Novosel, str. tehničar
Iva Nuić, nastavnica i književnica - Drinovci
Tomislav Nuernberger, dipl. ing. matematike
Mato Obrul, djelatnik HNK
Željko Olujić, dipl.iur., odvjetnik
Ivan Orešković, profesor, ravnatelj strukovne škole Sebastijan Palić
Ivan Pandža, invalid Hrvatskog domovinskog rata
Marko Pandža
Ile Papić, dipl. ing. prometa
Tone Papić, dipl. ing. arh., akad. slikar
Ivo Paradžik, umirovljenik
Ivica Pavelić, hrvatski branitelj
Jelka Pavičić, knjižničarka
Josip Pavičić, književnik i nakladnik

Tomislav Pavičić, dipl. ing., menadžer, predsjednik Hrvatskog
Kulturnog Društva Uzajamne Pomoći sa Dock Sud-a,
Avellaneda, Argentina

Robert Pavičić, dipl. ing.
Dr. sc. Mate Pavković
Mladen Pavković, novinar i publicist
Dr. sc. Dragutin Pavličević, sveučilišni profesor
Pero Pavlović, mr. sci. i književnik - Neum Mostar
Don Pero Pavlović, katolički svećenik, Ravno
Dr. sc. Davor Pavuna, fizičar
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić, sveučilišni profesor
Jelena Pečarić, profesorica
Kornelija Pejčinović, javni radnik
Marija Pejić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske
Makarska

Kaja Pereković, umirovljenica
Dragutin Perić, Konjic
Dr. sc. Nedjeljko Perić, sveučilišni profesor
Ratko Perković, umirovljenik
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Branimir Petener, dipl. ing. i publicist
Slavko Petračić, dipl. ing.
Petar Petric, dipl. ing.
Dora Petrić, službenica
Ivica Petrović, profesor na sveučilištu u Mostaru
Nenad Piskač, književnik
Luka Podrug, dipl. iur.
Vlado Polgar, dipl. ing.
Valentin Pozaić, Družba isusova, profesor moralne teologije
Vlatko Previšić, profesor
Dr Ana Prolić, stomatologinja
Dr Luka Prolić, spec. oralni kirurg
Božo Protrka, ekonomist
Stipe Puđa, dipl. oec, ratni dopisnik HINE
Dr. sc. Zvonimir Puškaš, znanstveni suradnik u m.
Fra Dominik – Ratko Radić
Dr. sc. Zvonimir Radić, predsjednik Domagojeve zajednice
Tomislav Raguz, dipl. oec.
Juraj Rajčević, ugostitelj
Filip Rajčević, ugostitelj
Milka Rajčević, ugostiteljica
Ankica Ravlić, profesorica, predsjednica Ogranka Matice Hrvatske
Makarska

Tomislav Reškovac, poduzetnik
Dr. Milan Ribičić
Kocijan Rigert, bojnik u m. Antiterorističke jedinice – ATJ – Lučko
Dragutin Rotim, odvjetnik
Joso Rukavina, građ. tehničar, hrvatski branitelj, Sveti Rok
Maja Runje, profesorica
Martin Sagner, dramski umjetnik, zastupnik u Hrvatskom državnom saboru od 1990. do 1995.
Mag. iur. Darko Sagrak, predsjednik Udruge “Dr. Milan Šufflay”
Ante Santini, hrvatski branitelj
Ivica Sentić, gospodarstvenik, pričuvni pukovnik HV
Dr.sc. Jadranka Sertić, sveučilišna profesorica
Magdalena Sever, studentica sociologije
Vjekoslav Sironić, HT tehničar
Marko Skejo, pukovnik u m.
Dr. sc. Marina Skrobica
Ružica Soldo, prof. i književnica - Široki Brijeg
Velimir Soldo, pričuvni poručnik HVO
Ekrem Spahić, novinar i publicist
Božidar Spitzer, profesor
Dr. Stjepan Sraka, stomatolog
Ing. Siniša Srzić, zamjenik gradonačelnika grada Makarske
Branko Stančić, dipl. ing.
Zdravko Stanišić, umirovljenik
Ivica Štepinac, umirovljenik
Dragutin Stilinović, dipl. ing. arh.
Dr. sc. Aleksandar Stipčević, sveučilišni profesor
Fra Miljenko Stojić, književnik – Mostar
Ivan Stržić
Matilda Šaban, tajnica u osn. šk.
Milan Šaban, nastavnik u m.
Kata Šamadan
Jurica Šarić, tehničar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Stjepan Šešelj, književnik
Ilija Leopold Šikić, Basel
Ivanka Šimundić, med. sestra
Milan Šimunić, autoprijevoznik
Dr. sc. Ante Škegro, viši znanstveni suradnik
Ante Škrabić, nastavnik, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar, biolog
Dr. sc. Hrvoje Šošić

Adela Šubić, umirovljenica
Roman Šule, hrvatski branitelj
Vlado Tadej, redatelj
Fra Vladimir (Ante) Tadić
Branko Tinodi, dipl. pravnik
Branka Tinodi, profesorica
Marko Tokić, professor
Mijo Tokić, prof. i književnik, Tomislavgrad
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Dr. med. Berislav Tomac, Hagen, Njemačka
Zlatko Tomičić, književnik
Augustin Tomić, obrtnik
Dr. iur. Željko Tomašević, pričuvni časnik HV-a
Dr. sc. Luka Tomić, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
Tomislav Tonšić, hrvatski branitelj
Goran Trdin, profesor
Tihomir Trdin, dipl.ing.preh.teh.
Dr. sc. Miroslav Tuđman, sveučilišni profesor
Nenad Udiljak, dipl. ing.
Fra Jakov Udovičić, Imotski
Dr. sc. Nikica Uglešić, sveučilišni profesor
Dr. sc. Đurđica Vasilj, sveučilišna profesorica
Ivo Vasilj, dipl. ing.
Mr. sc. Mario Vasilj, profesor na sveučilištu u Mostaru
Dr. Vlade Vicić, stomatolog, pjesnik, kantautor i politički uznik.
Đuro Vidmarović, književnik
Ivan Viluk, dipl. ing.
Julija Vojković, graf. urednica i dizajnerica
Dr. sc. Rudolf Vouk, sveučilišni profesor
Ivan Vragović, umirovljenik
Dr. sc. Vladimir Vratović, sveučilišni profesor u m.
Duje Vlastelica, ing. teh., pukovnik HV u m.
Zdenka Vratović, dipl. oec.
Mladenka Vrljićak, dipl. ing. arh.
Andrija Vučemil, književnik – Rijeka
Dr. sc. Petar Vučić, pravnik i politolog
Rudi Vučić, akademski glazbenik, ravnatelj glazbene škole "I. Lukačića", Šibenik
Ante Vukasović, sveučilišni profesor u m.
Nada Vukasović, profesor u m.
Ive Vukić, gradj. tehničar
Marija Vukić, med. sestra u m.
Ljubo Vukoja, ekonomist
Ante Vuković, Stuttgart
Bože Vukušić, publicist

Marija Vuletić, profesorica

Dr. Nikola Vuletić

Igor Zidić, ravnatelj Moderne galerije, predsjednik Matice hrvatske

Ivan Zlopaša, predsjednik Udruge za očuvanje hrvatskih nacionalnih interesa u BiH "Pogledi"

Dr. Milan Zoretić, dipl. ing., sveučilišni profesor, Argentina

Marin Zrilić, student prava

Emil Kazimir Žeravica, hrvatski pisac i član DHK iz Pule

Dr. sc. fra Pavao Žmire

Dr. sc. Darko Žubrinić, sveučilišni profesor¹

¹ Dok je knjiga bila u tisku g. Darko Sagrak nas je obavijestio o pristigla potpisa još 403 osobe većinom iz Kanade. Također je čuo i s drugih strana (npr. iz Rijeke, Slavenskog Broda), da su i tamo neformalne grupe građana provodile akciju i dobile nove potpisnike Apela.

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

APEL

SLUČAJ BRANIMIRA GLAVAŠA

Prilikom Drugog znanstveno-stručnog skupa *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat» - Što je to*, biskup Mile Bogović mi je tijekom svog izlaganja javno zahvalio zbog organiziranja Apela za puštanje Branimira Glavaša iz pritvora u kojem je štrajkao glađu. Rekao je kako je i on – kao i mnogi drugi – razmišljao što treba učiniti jer su se svi osjećali bespomoćni u toj strašnoj situaciji.

I doista i sam sam se lomio što učiniti. Razmišljao sam kontaktirati biskupa Pozaića da napravimo isto što smo napravili kada je Margetić štrajkao glađu. Nisam vjerovao da ćemo uspjeti ponovo na isti način. Tada mi je jedan prijatelj – novinar - sugerirao da nas 5-6 akademika izađemo u javnost s Apelom. Mislio je da trebamo to učiniti brzo, tj. poslati «Apel» HINI do 17h u petak 1. prosinca. Nisam vjerovao da bi to bilo dovoljno. Smatrao sam da «Apel» trebaju potpisati i neki biskupi i više akademika.

Međutim, prvi nacrt Apela imao sam u rukama tek poslije 14h., tako da sam počeo skupljati potpise i usuglašavati sam tekst s onim academicima koje sam uopće uspio kontaktirati. Uz sve to trebalo je naći odgovarajuće brojeve telefona i faksova, e-mail adrese.

Do 17h nije još ni tekst bio usuglašen, a nisam uspio ni kontaktirati onaj broj akademika i biskupa s kojim bih bio zadovoljan. Odlučio sam skupljati potpise do 10h ujutro, kada sam i poslao HINI naš «Apel».

Međutim, prethodila je teška noć. Domagoj Margetić koji se tog petka vratio iz Haaga javio je na svojoj internet stranici kako je tu večer Glavašu pozlilo i kako je te noći kod Glavaša bio liječnički konzilij.

-Jesam li pogriješio što nisam već poslao «Apel», pitao sam se i uspio odspavati nekih tri sata. Ujutro sam slušao vijesti, ali ništa nije rečeno o onome što je Margetić pisao (poslije se pokazalo da je Margetićeva informacija bila točna). Ali zato je HTV naš «Apel dao kao prvu vijest u svom Dnevniku u 12h, a već tog istog subotnjeg poslijepodneva Glavaš je stigao u svoj Osijek.

Ustavnom sudu Republike Hrvatske
Vrhovnom sudu Republike Hrvatske

A P E L

SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!

Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode.

Ljudski je život iznad svih zakona i sudova. da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas konačno, nakon stoljećâ krvavih egzekucija, odricalo smrtne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno zaklinjemo o načelo kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelo?!

Smatramo da čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrijednije od života zaslužio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati, iako mu se time ne obustavlja proces, i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo.

Štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao je u dramatičnu fazu i pitanje je dana kad bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt koju se moglo izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica.

A konačno, treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića, odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta smrtna kazna u Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske.

Zagreb, 2. prosinca 2006.

akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Stjepan Babić
akademik Zvonimir Baletić
akademik Slaven Barišić
akademik Rafo Bogišić

mons. dr. Mile Bogović
akademik Dragan Dekaris
akademik Dubravko Jelčić
akademik Mislav Ježić
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Ivo Padovan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
mons. dr. Valentin Pozaić
mons. dr. Želimir Puljić
mons. dr. Marin Srakić
akademik Zdenko Škrabalo
akademik Josip Tišljar
akademik Nenad Trinajstić
akademkinja Alica Wertheimer-Baletić

PRILOZI: NEKA IZVJEŠĆA I INTERVJUI O APELU U MEDIJIMA

BISKUP SRAKIĆ PROZVAO SANADERA DA JE UTJECAO NA SABOR

"Ja ne ulazim u sudstvo, ali ovaj način kako se postupalo prema Glavašu je doista nehuman. Ako jedan premijer može učiniti pritisak na Sabor, onda može jedan skromni đakovački biskup reći - molim vas neka se čovjek oslobodi, neka se brani sa slobode", izjavio je msgr. Marin Srakić.

Izjava za TV-vijesti

AKADEMICI I BISKUPI: OVO JE POLITIČKI PROCES

Pišu: B. Vlašić, A. Plišić, D. Pavičić

ZAGREB - Odluci o ukidanju pritvora za Glavaša prethodio je jučer ujutro dramatičan apel devetnaest hrvatskih akademika i četiri biskupa. "Molimo da preispitate odluku suca u predmetu Branimira Glavaša te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode", glasio je njihov zahtjev Ustavnom i Vrhovnom sudu.

Pismom naslovljenim "Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!" skupina akademika i biskupa zatražila je od najviših pravnih institucija u zemlji da "ne dopuste da, unatoč tome što je Ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske".

U pismu su još upozorili da je štrajkom glađu Glavaš ušao u dramatičnu fazu te da je pitanje dana kad bi mogao nastupiti kolaps, koji bi onda otvorio i pitanje odgovornosti za smrt, koju se, predložili su, može izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Za to su ovi uglednici dali i poseban argument: čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi se na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za te zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, niti je podignuta optužnica.

SUDAC ODBIO PREKINUTI ISTRAGU, GLAVAŠ POVRAĆA

Istaknuli su kako je "ljudski život iznad svih zakona i sudova" i opomenuli ove dvije pravne instance kako je "čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrednije od života, zaslužio da mu se ono prizna". Time "i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo", zaključila su 4 biskupa i 19 članova Akademije.

Dražen Tripalo, sudac i glasnogovornik Vrhovnog suda, bio je iznenađen tim istupom akademika i biskupa. - Postupak je u fazi istrage, što znači da o pritvoru odlučuje istražni sudac pa se Vrhovni sud ni na koji način ne pojavljuje u ovoj

fazi postupka - pojasnio je. Tripalo smatra da takva reagiranja i postavljanje konkretnih zahtjeva sudovima - nije dopušteno.²

Podsjetio je kako hrvatski propisi poznaju kazneno djelo utjecaja na sudsku vlast. - Uostalom, akademici bi to mogli znati jer se među njima nalaze i pravni stručnjaci - rekao nam je Tripalo.

Pismo je potpisalo 19 od 154 redovitih i 142 dopisna člana Akademije (Slobodan Novak, Ivan Aralica, Ivo Padovan, Ivica Kostović, Mislav Ježić, Zdenko Škrabalo, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jeličić, Slavko Matić, Josip Pečarić, Stanko Popović, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer Baletić) te 4 biskupa: dubrovački, msgr. Želimir Puljić, đakovačko-srijemski, msgr. Marin Srakić, pomoćni zagrebački, msgr. Valentin Pozaić i gospićko-senjski, msgr. Mile Bogović.

SLOBODAN NOVAK, književnik

• Zašto tražite puštanje Glavaša iz pritvora?

- Zato što smatram da je čovjek iznad svega. Nema tog zakona i propisa, nema tih ljudskih dogovora koji mogu taj zakon poništiti. Svi se zaklinjemo da nam je čovjek najvažniji, a ovog čovjeka puštamo da umire zbog birokratskih razloga. To je čisti zločin.

• Je li odluka suda birokratski razlog?

- Ovo nije sudski proces. Ovo je politički proces. Ja nemam spoznaja o tome što je Glavaš radio, ne znam je li učinio zločin ili nije, ali mislim da netko tko ovako postupa očito nije kriv. Osim toga, moj susjed Josip Kokić štrajka glađu, ne pije vodu. Ne znam što će biti s njim.

• Ako je riječ o političkom procesu, to znači da je narušena pravna država. Mislite li onda da premijer Sanader treba dati ostavku?

- Ne bavim se politikom. Mislim da povod i uzroci postupku protiv Glavaša nisu u redu. To nije diktat zakona, nego diktat interesa. Ponekad se stvari poslože tako da nitko konkretno nije odgovoran. Imam dobro mišljenje o Sanaderu. Mislim da je sve ovo što se događa mimo njegove volje. Ili po nekom apsurdnom redosljedu stvari.

• Treba li pustiti svakog zatvorenika kojemu prijete smrt zbog štrajka glađu?

- Nisam o tome toliko razmišljao. U ovom slučaju nije izrečena presuda. Ne prejudicira se ni presuda ni sam postupak ako se čovjeku dopusti obrana sa slobode.

IVAN ARALICA, književnik

• Zašto tražite da se Glavaš pusti iz pritvora?

- Ne vidim razloga da se Glavaš drži u pritvoru i sili na izgladnjivanje do smrti ni u njegovom eventualnom utjecaju na svjedoke ni u težini nedjela za koje ga se

² Umjesto bilo kakvog komentara dajemo i mišljenje suca Ustavnog suda dr. Milana Vukovića.

optužuje. I kad ne bi bio zastupnik koji prihvaća pravorijek sudstva, države, koju je sam stvarao, a pogotovo kad je to što jest, i kad se prema sudu odnosi kako se odnosi! Glavašu treba vratiti zdravlje, život i slobodu da se u neograničenoj mjeri brani svim legalnim pravnim i političkim sredstvima. Ovo da se brani pravnim sredstvima samo se po sebi podrazumijeva, a ovo da se brani i političkim sredstvima nije slučajno dodano, jer pravo da se političkim sredstvima brani mora se dati svakom čovjeku, a pogotovo narodnom zastupniku koji je od politike napadnut.

• Mislite li da je ovo politički proces i da premijer Sanader zbog toga treba podnijeti ostavku?

- Tu ima politike koliko i prava. Nije ili ili, nego i i.

• Treba li biti pušten svaki zatvorenik kojemu prijete smrt zbog štrajka glađu?

- Ovo nije intervju. Odgovorit ću vam jednom kada budemo radili intervju.

• Rekli ste da nema razloga da se Glavaša drži u pritvoru, je li odluka suda razlog?

- Doviđenja. Lijepi pozdrav.

IVICA KOSTOVIĆ, ravnatelj Instituta za mozak, član HDZ-a

• Zašto tražite puštanje Glavaša iz pritvora?

- Ništa nije dramatično, osim ljudskog života. Ljudski život je najvredniji. Mislim da se Glavašu treba dopustiti da se brani sa slobode. Nitko ne govori o krivnji ili nekrivnji.

• Bi li svaki zatvorenik trebao biti pušten ako mu prijete smrt zbog štrajka glađu?

- Ne znam. Ovisi. Takvih slučajeva mi baš i nemamo. Ako su tako jasni dokazi u slučaju Branimira Glavaša, zašto još nisu podignuli optužnicu protiv njega?

• Mislite da je ovo politički proces?

- Ne kažem da je to politički proces. Ali, pitam zašto proces dolazi tek sada, nakon 15 godina? Po tome se može procesuirati i nekoga iz Prvog svjetskog rata, ako je živ. Ljudski život je vrijedan. Nema te pravne zapreke...

• Je li za vas odluka suda - pravna zapreka? Ili odluka koju treba poštivati, kao što plaćate porez?

- Da. Poštujem odluku suda. Ali, znate, zakoni se mijenjaju svakih šest mjeseci. Sada u Hrvatskoj hodaju ljudi kojima je suđeno po jednom zakonu i oni kojima je suđeno po drugom zakonu. Kod nas nisu svi građani ravnopravni. Tako imate dva zatvorenika. Jedan hoda, na slobodi, a drugi je u zatvoru. Sve u istoj državi. To što je sudac odlučio je odlučio. I to treba poštivati. Ali, to što je on to odlučio znači da može i drukčije odlučiti. On autonomno donosi odluku, zar ne?

Msgr. MILE BOGOVIĆ, biskup lički i senjski

- Razumijem Glavaševu odluku da ovim putem, nakon što je druge raspoložive puteve isprobao, protestira protiv društva u kojemu se notorni zločinci slobodno kreću, a njemu, koji je svakako među zaslužnijima za obranu Osijeka, ne dopušta da se, u državi koju je on stvarao i branio, brani sa slobode - protumačio nam je razloge zbog kojih je potpisao potporu gospičko-senjski biskup msgr. Mile Bogović.

- Zato se i ja zajedno s potpisnicima pridružujem njegovu protestu, ali ga molim da prekine sa štrajkom - poručio je biskup Bogović.
 - I ja sam za to da sud neometano obavlja svoj posao, ali svaki objektivni čovjek vidi da je na sud već izvršen pritisak i da se on i dalje vrši, protiv volje goleme većine naroda i na štetu hrvatske države - rekao je biskup Bogović.

Osijek: Apelu se pridružila Islamska zajednica i Nacionalna zajednica Bošnjaka

Apelu hrvatskih akademika i biskupa danas se pridružila Islamska zajednica i Nacionalna zajednica Bošnjaka Osječko-baranjske županije. Svoje očitovanje izrekli su novinarima, nakon svečane sjednice osječkog Gradskog vijeća, kojom se danas obilježilo Dan grada.

"Potpisujemo apel i osobno ćemo od Ustavnog suda i Vrhovnog suda moliti da učine sve kako bi se spasio život čovjeku koji ne traži ništa drugo nego da mu se omogući obrana sa slobode", rekli su danas ef. Enes Poljić, glavni imam Osječko-baranjske županije, Mersija Ismić i Alija ?onlić, predsjednica Islamske zajednice i predsjednik Nacionalne zajednice Bošnjaka Osječko-baranjske županije.

Pritom su napomenuli kako znaju koliko im je Branimir Glavaš pomagao u najtežim ratnim danima te da s velikim bolom "prate njegove muke u dokazivanju istine".

Podsjetivši kako je život najvažniji, ef. Poljić je rekao kako se Glavaš štajkom glađu "bori za svoje ljudsko dostojanstvo". "Mi muslimanski vjernici nikada nećemo zaboraviti kada je osobno organizirao konvoj pomoći s hranom i ostalim potreštinama izmučenom Bihaću, samo pet dana nakon završenih ratnih operacija", kazao je.

Eventualna Glavaševa smrt bila bi na duši mnogih koji su mogli, a nisu mu pomogli, ističu predstavnici Bošnjaka u Osječko-baranjskoj županiji. Mersija Ismić je napomenula kako je "sramota i nepravda" da mnogi zločinci nekažnjeno šetaju, a da se čovjeka koji je branio svoj grad danas pušta da umre. (Hina)

«Jutarnji list» 3. 12. 2006.

PEČARIĆ:

SRBI IMAJU VIŠE DOSTOJANSTVA OD HRVATA

OSIJEK – Samo narod koji je izgubio dostojanstvo može slati u Haag ili suditi po Hrvatskoj ljude koji su stvarali ovu državu. Srbi imaju više dostojanstva nego Hrvati – ustvrdio je akademik Josip Pečarić preksinoć u Osijeku na predstavljanju knjige «Kako su rušili HAZU?».³

³ U svezi s tim zgodno je citirati «Jutarnji list» od 11. travnja 2007.:

«U postupku pred Međunarodnim sudom pravde (ICJ) u Den Haagu Srbija je zatajila neke od ključnih dokaza svoje uloge u ratu u BiH 1992-1995., učinivši tom najvišem sudu UN-a nedostupnim dio transkripata sa sjednica Vrhovnog vijeća obrane, uz odobrenje Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY), piše The New York Times.

U proljeće 2003., tijekom suđenja Slobodanu Miloševiću, stotine dokumenata stiglo je u ICTY s oznakama "Obrana. Državna tajna. Strogo povjerljivo". Pošiljka je sadržavala transkripte ratnih sastanaka jugoslavenskih političkih i vojnih čelnika i obećavala je najbolji unutrašnji uvid u ulogu Srbije u ratu u BiH, piše NY Times u broju od ponedjeljka.

No, postojala je "kvaka". Srbija je pribavila odobrenje ICTY-ja da dijelovi tog arhiva ostanu nedostupni javnosti. Pozivajući se na "interes nacionalne sigurnosti", pravni zastupnici Srbije zacrnjeli su mnoge osjetljive - oni koji su ih vidjeli kažu inkriminirajuće - stranice. Suci i zastupnici optužbe i obrane pred ICTY-jem mogli su vidjeti taj cenzurirani materijal, no on nije bio dostupan među javnim dokumentima tribunala.

Pravnici i drugi koji su bili uključeni u pokušaj Srbije da sačuva tajne, sada kažu kako je tada Beograd jasno definirao svoj cilj: sačuvati cjelovite vojne arhive od Međunarodnog suda pravde, gdje je BiH tužila Srbiju za genocid. (...)

Hrvatska dala Haagu više nego što su htjeli

Za razliku od srpske vlasti, hrvatska je Vlada predala Haagu čak i više dokumenata nego što su očekivali.

- Hrvatska Vlada dala nam je dokumente koje ni u snu nismo mogli očekivati - rekao je u dokumentarcu 'Carlina lista' politički savjetnik bivše glavne haaške tužiteljice, Jean-Daniel Ruch.

On kao da s čuđenjem govori o izuzetnoj suradnji hrvatske Vlade sa Sudom zbog tih dokumenata, kojih je glavnina u Tužiteljstvo stigla tijekom 2005. Neki od dokumenata spomenuti su i na suđenju u slučaju 'Marijačić - Rebić', kada je Amerikanac William Tomljenovich ustvrdio da je od Vlade dobio 666 transkripata.»

«Jutarnji list» je 14. travnja 2007. objavio slijedeće pismo glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju (ICTY):

«New York Times u ponedjeljak je objavio da je u postupku pred Međunarodnim sudom pravde (ICJ) u Den Haagu Srbija zatajila neke od ključnih dokaza svoje uloge u ratu u BiH od 1992. do 1995., učinivši tom najvišem sudu UN-a nedostupnim dio transkripata sa sjednica Vrhovnog vijeća obrane, uz odobrenje Tužiteljstva Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY)».

Od 2002. do 2006. bio sam zadužen za suđenje Slobodanu Miloševiću i dokumenti koji se ovdje navode bili su upotrijebljeni kao dokaz protiv Slobodana Miloševića. Ovim putem želim naglasiti da ni moj tim ni ja nismo bili dio tog "odobrenja", kako citat gore može eventualno sugerirati.

Pečarić je pročitao i komentirao nedavni apel za puštanje Branimira Glavaša iz pritvora, koji je potpisalo 19 akademika i četiri biskupa.

- Nama je bio cilj da spasimo jedan ljudski život, bilo je strašno to hladnokrvno iščekivanje kada će Glavaš umrijeti. Glavaš je vodio zaustavljanje agresije na Osijek i digao ovaj grad na noge – izjavio je akademik.

T. Levak, «Jutarnji list», prosinca 2006;
«Hrvatski domobran», veljača 2007. God. XVI. broj 1 (99)

Odluka o odobrenju za zaštitne mjere (materijal zatvoren za javnost) za veliki broj stranica iz dokumenata Vrhovnog vijeća obrane (VSO-a) SR Jugoslavije potječu osobno od gospođe Carle Del Ponte. Ona je u pismu tadašnjem jugoslavenskom ministru vanjskih poslova Goranu Svilanoviću, u svibnju 2003., dala suglasnost za zaštitne mjere “razumnog” dijela iz kolekcije dokumenata VSO-a, a da nitko iz Tužiteljstva prethodno nije pregledao te dokumente. Njezinoj namjeri sam se suprotstavio i putem pisma je upozorio da ne radi nikakve ustupke Srbiji. Naime, taj sam isti mjesec inicirao pravni postupak, prema kojemu Tužiteljstvo preko sudskog vijeća može tražiti da se ti dokumenti dobiju od Beograda, kako to već propisuju Statut i Pravila MKSJ-a. Moja namjera je bila dobiti dokumente i upotrijebiti ih na otvorenim sjednicama suđenja. Stoga nije slučajno da je upravo u to vrijeme Beograd preko gospođe Del Ponte pokušao postići “deal” i time pokušao ojačati svoju poziciju u pravnoj proceduri koja je bila pred njima. To im je i uspjelo. Moje pismo je gospođa Del Ponte u potpunosti negirala.

Nagodba Carle Del Ponte s Beogradom nije imala nikakvu pravnu osnovu. To je bio nepotreban “deal” koji je Beogradu služio samo da prikrije dokaze o umiješanosti Jugoslavije u ratove u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovina od ICJ-a, ali i od vlastite javnosti. S druge strane, nova vlast u Beogradu nije imala ništa protiv da se na zatvorenoj sjednici ti materijali upotrijebe kao dokazni materijal protiv Slobodana Miloševića. Motivi gospođe Del Ponte da pristane na takvu nagodbu meni ni dan-danas nisu jasni, ni poznati. Naime, Tužiteljstvo ne samo da nije ništa dobilo od tog “deala”, nego je stvorilo nepoželjan presedan jer je poslije toga Beograd počeo primjenjivati iste uvjete za slične dokumente - i to s uspjehom, jer je gospođa Del Ponte opet osobno odobrivala takve inicijative Beograda.

S druge strane, moj tim i ja potrošili smo mnogo vremena i radne snage uvjeravajući suce da skinu zaštitne mjere s tih dokumenata, u ime transparentnosti sudskog procesa, a osobito u ovakvim slučajevima gdje je riječ o suđenjima na kojima se raskrinkavaju djela državnih institucija koja su se krila i još se kriju, ne samo od raznih sudova i žrtava, nego i od vlastitih građana. Samo u iznimnim okolnostima suđenja mogu i smiju biti zatvorena za javnost.

Sir Geoffrey Nice»

SUD U HAAGU ZATVARA NOVINARA!

Domagoj Margetić je uhićen i počeo je štrajk glađu početkom kolovoza. Vrijeme godišnjih odmora kada smo mogli na moru pročitati s koliko zadovoljstva i radosti pišu pojedini novinari o tome. U kolovozu sam bio i na konferenciji u Bugarskoj – u Plovdivu. Na konferenciji koju organizira profesor Drumi Bainov, čovjek s najvećim brojem znanstvenih radova među živućim matematičarima. Konferencija koja će mi ostati u lijepoj uspomeni i zbog samoga profesora Bainova. Naime uvijek je u našim razgovorima istakao da je njegov heroj general Ante Gotovina, čovjek koji je u nekoliko dana porazio Srbe. Kada sam se vratio prijatelji Domagoja Margetića su me obavijestili da mu je pozlilo i da je zaželio da ga biskup Valentin Pozaić dođe ispovjediti. Našli smo se s biskupom koji je prihvatio Domagojevu želju, ali smo se dogovorili da pokušamo otići kod Domagoja on i ja. Joško Lončarić je sutradan dobio dozvolu za posjet nas trojice. tog istog poslijepodneva, dakle u vrijeme koje nije uobičajeno za posjete. Kod Domagoja smo se zadržali – neuobičajeno dugo – oko sat vremena.

Jedine novine koje su tada uopće izvještavale javnost o štrajku glađu njihovog kolege bio je «Večernji list», tj. njihov novinar Davor Ivanković. Dogovorili smo se da mu poslije posjete dam izjavu. I doista on je nazvao odmah poslije završetka posjete dok još nismo ni počeli pisati našu izjavu o tom posjetu. Dakle bili smo skupa biskup Pozaić, Joško i ja. Naravno, glupo mi je bilo da mu u takvim okolnostima izjavu dam ja. Smatrao sam da to treba biti biskup i on je to i učinio. Poslije toga smo se dali na pisanje «Izjave za javnost».

Tu «Izjavu» je objavila HINA istog dana - 5. rujna 2006. Sutradan je «Večernji list» objavio Ivankovićev tekst o našem posjetu Domagoju čije je zdravlje - poslije 32 dana štrajka glađu - bilo veoma narušeno. U tekstu je dana i izjava biskupa Pozaića.

Našu izjavu, zajedno s prilogom «Tijek događaja 2006. koji su doveli do goruće krize ljudskih prava Domagoja Margetića», poslali smo na razne adrese. Među njima bilo je i Ministarstvo pravosuđa. Od njih smo tražili hitan prijem.

Do samog prijema u Ministarstvo nije došlo, ali istoga dana – dakle poslije 33 dana štrajka GLAĐU – Domagoj Margetić je pušten iz zatvora.

Međutim, Sud u Haagu je unatoč činjenicama koje pokazuju da Margetić nije povrijedio njihove propise, jer je on sam skinuo tajnost s objavljenog popisa, osudio Margetića na 3 mjeseca zatvora i 10,000 Eura. U Hrvatskoj je udruga «Jedini Hrvatska», organizirala akciju «Jedan Euro za istinu» kojom je taj iznos uplaćen sudu. Iznos od 10,000 Eura uplaćen je sudu koji zatvara novinare zato što pišu istinu!

Odmah po izricanju presude Margetić je uhićen i zatvoren. Treba li uopće išta reći o sudu koji uhićuje novinare? Zar taj sud nije rekao sve o sebi samim tim činom? Poslije Izjave i spomenutog Priloga dajemo i tekst govori o prethodnom suđenju hrvatskim novinarima i samom Margetiću u Haagu – suđenju zbog kojega je organizirano to novo suđenje kao osveta Suda u Haagu!

Ponovimo još jednom kako su reagiranja hrvatskog novinstva na štrajk gladu i osudu novinara Domagoja Margetića bila nešto doista sramotno. Zato i ne čudi što je na jedan takav sramotni istup reagirao akademik Stanko Popović. To samo pokazuje kakvi su mediji u Hrvatskoj i kakvi su oni koji rade u njima i za njih.

U mom izlaganje na drugom stručno-znanstvenom skupu *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat» - Što je to*, u Zagrebu 8. prosinca 2006. tvrdio sam kako je Margetić pobijedio Carlu del Ponte. Je li to istina kada su ga osudili i zatvorili? Jest! Ili bolje rečeno – natjerao ih je da ostanu zabilježeni kao oni koji u ime UN-a zatvaraju novinare zbog izrečene istine, a time poraze sami sebe!

PRILOG:**IZJAVA ZA JAVNOST**

Iz humanih poticaja i suosjećaja s čovjekom u nevolji posjetili smo Domagoja Margetića u zatvorskoj bolnici gdje se nalazi u produženom pritvoru bez optužbe i presude protestirajući protiv te nepravde štrajkom glađu koji traje već 32 dana.

Zabrinjavajuće je koliko je javnosti nepoznat slučaj novinara lišena slobode koji je samo obavljao svoju profesionalnu dužnost istraživačkog novinara. Zastrašuje sveopća šutnja kolega novinara. Moramo i mi naglasiti da ne postoje procesni razlozi za zadržavanje Domagoja Margetića u zatvoru jer je pritvor određen zbog navodnog ne prihvaćanja naloga MKSJ, a poznato je da Domagoj Margetić prihvaća taj nalog. Da bi apsurd bio potpun ne postoje ni materijalni razlozi za eventualni sudski postupak jer navodno zaštićeni popis svjedoka koji je objavio Margetić je već prije objavio sam MKSJ svojom odlukom.

Posebno ističemo da je tijekom posjete biskup Valentin Pozaić u duhu svog gesla, biblijske poruke: «Život biraj!», razgovarao sa Domagojem Margetićem o vrednosti života koja je u njegovim rukama, ali je i u rukama drugih suodgovornih za sadašnje žalosno i opasno stanje u kojem se nalazi.

U Zagrebu, 5. rujna 2006.

biskup Valentin Pozaić
akademik Josip Pečarić
savjetnik Hrvatske svjetske organizacije, Joško Lončarić

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PREDGOVOR

Čitajući sadržaj ove knjige čitatelju se može učiniti kako se naslov knjige odnosi samo na njeno prvo poglavlje. Bilo bi dobro da je to doista tako. Međutim Sud u Haagu je svojim sustavnim djelovanjem učinio da se cijeli naš život odvija u sjeni njegova zločinačkog djelovanja. To je ponajbolje pokazala dojučerašnja glavna tužiteljica Carla del Ponte kada je u svojoj knjizi *Lov: ja i ratni zločinci* napisala da su Hrvati podmukli kurvini sinovi. Zamislite da netko kaže da su to na primjer Francuzi ili Amerikanci ili Englezi ili Židovi... Znamo kako bi se taj proveo. A kod nas su je slavili. Tu je slavila rođendan. Obećala nam je napisati povijest. Njezini nasljednici je po njezinim «uputama» još i pišu. I u Hrvatskoj i na tom sudu! Dapače jasno je pokazala da se smatrala najznačajnijom osobom u ovoj zemlji, a takvom su je smatrale i sve vladajuće garniture od 3. siječnja 2000-e godine. Zato i ne čudi što je pri kraju svog mandata ona primala na Brijunima i predsjednika države i predsjednika vlade dajući im svakom cijelih «veličanstvenih» minuta razgovora s njom.

A davno sam napisao da osoba koja oslobađanje vlastita teritorija, dakle nešto što je po međunarodnom pravu i po Ustavu svake države pa i RH pravo i obveza, proglašuje «zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije» ne može biti normalna osoba. Smatrao sam da je plod bolesna uma vjerovati kako hrvatski narod nije oslobađao svoja okupirana područja zbog toga nego zato da bi etnički očistio taj prostor od onih koji su taj prostor već etnički očistili od Hrvata. Pitao sam se kako je moguće da Vijeće sigurnosti nije poslalo takvu svoju službenicu na psihijatrijsko

liječenje. Da je to učinilo, ne bi Del Ponte morala napisati knjigu iz koje je vidljivo kako patološki mrzi Hrvate, te «podmukle kurvine sinove».

Naravno da to nisu mogli učiniti kada je Del Ponte i postavljena na to mjesto da bi uradila upravo to što je uradila. Pa nije ona mogla sve to postići da nije sprovodila politiku svjetskih moćnika. Znamo na primjer da su Britanci bili ti koji su inzistirali da se u Rezoluciji Vijeća sigurnosti uz ratne zločince Karadžića i Mladića stavi i general Gotovina. Uz stvarne ratne zločince stavili su čovjeka koji je jedan od najzaslužnijih što je spriječen genocid nad Bihaćem, dakle još veći genocid od onoga što je načinjen u Srebrenici. Učinio je ono što su trebali učiniti oni u Srebrenici. Njihov posao je odradio i u Bihaću. I zato im je ratni zločinac! Zato ne čudi što je Sud u Hagu, taj zločinački sud, osudio Darija Kordića na drastičnih 25 godina robije bez ikakvog dokaza krivnje (osim što mu je dokazano da je Hrvat). Pa i on je zaštitio jednu od UN-a «zaštićenih enklava».

Dakle nema dvojbe o zločinačkom karakteru Suda u Haagu kome je zadaća – kako možemo zaključiti iz knjige Carle del Ponte – dokazati da su Hrvati podmukli kurvini sinovi. Hrvatima, po tom sudu, dakle nije cilj osloboditi svoje okupirane prostore već im je cilj protjerati one koji su te prostore okupirali. I to zato što su ti koji su taj prostor etnički očistili od Hrvata - druge vjere.

Je li bilo u povijesti većeg zločinačkog pothvata od toga što radi ovaj Sud? A mi živimo tako da su mnogi Hrvati to prihvatili. U Saboru sjede samo oni koji su to prihvatili. Dakle sve što radimo je u znaku rada zločinačkog suda u Hagu. Moram priznati da sam se – bezuspješno – trudio pomoći u zaustavljanju tog procesa. Napisao sam ili bio koautor slijedećih knjiga:

Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Zagreb, 1998. Drugo izdanje: Zagreb, 2000.;

Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Zagreb, 1999.;

Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora, Zagreb, 2000.;

Za hrvatsku Hrvatsku, Zagreb, 2001.;

Serbian myth about Jasenovac, Zagreb, 2001.;

Sramotni sud u Haagu, Zagreb, 2001.;

Strossmayerova oporuka (s A. Pečarić), Zagreb, 2002.;

Pronađena polovica duše / Deset godina s Australskim Hrvatima, Zagreb, 2002.;

Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.;

Trijumf tuđmanizma, Zagreb, 2003.;

Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2, Zagreb, 2003.;

Hercegovac iz Boke / Što sam govorio o Hrvatima BiH, Zagreb, 2003.;

U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.;

Tuđmanove tri sekunde (s D. Jelčićem), Zagreb, 2004.; Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.;

Književnik Mile Budak sada i ovdje (s D. Jelčićem), Zagreb, 2005.;

Priznajem, Hrvat sam! Zagreb, 2005.;

Povijesni prijepori (s D. Jelčićem), Zagreb, 2006.;

Kad "stručnjaci" odlučuju o matematičari, Zagreb, 2006.;

Kako su rušili HAZU?, Zagreb, 2006.;

Za hrvatske vrednote, Zagreb, 2007.;

a praktično sam koautor i knjige:

M. Pavković, *Razgovori s Josipom Pečarićem*, Koprivnica, 2006.

Dakle, knjiga *Zločinački sud u Haagu* mi je dvadeset i druga. Sam naslov kao i prvo tekst u knjizi su neka vrsta priznanja kako naslov moje knjige *Sramotni sud u Haagu* nije bio dobar. Tko je mogao i pomisliti da im je cilj dokazati kako smo «podmukli kurvini sinovi»?

Puno autora je pisalo slične «nepoćudne knjige» kako i jest naslov jedne moje knjige. Jesmo li pisali uzalud? Mnogi od nas su bili na crnim listama nepodobnih, kao i naše knjige. Pristup medijima nam je bio skoro nemoguća misija. To sam pokušavao (uzalud?) barem ublažiti tako što sam se ponavljao. Nadao sam se da će tako nešto više ljudi čuti ono što želim reći. Evo kako je o tome pisao moj dragi prijatelj (danas pokojni) Rudolf Arapović (Hrvati – Amac):

Grad je sinoć djelovao nekako depresivno, premda su ulicama miljele kolone vozila da se teško micalo. Mnogi voze doma s posla, ali većina sigurno juri u kafiće i druga mjesta za zabavom. Uzalud tražim mjesto za parkiranje obilazeći blokove oko HNK, HDA, Novinarskoga doma, Interkontinentala, Opere... kako bih stigao na predstavljanje knjige HERCEGOVAC IZ BOKE akademika Joška Pečarića, na što sam se teške volje odlučio, a sad mi je ta odluka još teže padala. Skoro svakoga tjedna stigne poziv za predstavljanje neke knjige, a i Pečarić svako malo objavi novu knjigu, što sve već prelazi u dosadu. Poznato mi je da nisam sam koji tako rezonira, u što sam se i sinoć uvjerio kad u Novinarskomu domu nisam vidio dvojicu poznatih "hercegovaca", a jedan stanuje tik preko puta od mjesta.

Pečarić stvarno prelazi u dosadu ne samo zato što često objavljuje, nego i zato što se voli ponavljati iz knjige u knjigu, a upravo o tome će i govoriti predstavljajući njegove najnovije knjige Dunja Ujević, koja je i sama nedavno objavila knjigu o ministru obrane Gojku Šušku, iz koje Pečarić opet navodi u svojoj novoj knjizi. Međutim, Dunja Ujević je u svom izlaganju dokazala kako je Pečarićevo "vječno vraćanje istoga", koje zapravo nikada ni nije isto, zanimljivo i vrlo korisno i potrebno.

Prepunoj dvorani Novinarskoga doma, mnogi su morali stajati sa strane, prvi se obratio sam autor akademik Joško Pečarić i obznanio o čemu piše i zašto (Pečarić je i naposljetku imao riječ.). Knjigu je posvetio haaškomu uzniku Dariju Kordiću i odmah predložio da se jedan primjerak knjige njemu pošalje kao božićna čestitka, koju će svi nazočni potpisati i tako Dariju čestitati Božić.

(...)

Vječno vraćanje istoga u Pečarića uvijek napravi nešto novo, naime njegov briljantni um od nečeg općepoznatoga, obična, i naizgled nevažna, proizvede kontrapunkt koji blista i golica um čitatelja i djeluje kao učinkoviti antidepressant.

Vjerujem da ima više onih koji misle drugačije. I meni samom prelazi u dosadu ta stalna ponavljanja. Nekako mi se čini da svakim danom svaki moj novi tekst postaje sve dosadniji i dosadniji. Sve više i više se pokazuje da su neke moje konstatacije bile točne, kao što je npr. i moje ponavljanje u ovom tekstu o potrebi psihijatrijskog vještačenja Carle del Ponte što je ona samo potvrdila svojom knjigom. A doista prelazi u dosadu tražiti po starim tekstovima kada sam rekao nešto što se danas pokazalo točnim. Da, čini mi se da nemam više o čemu pisati o čemu nisam već pisao u ove dvadeset i dvije knjige. Ali one ostaju.

S druge strane ipak sam ja matematičar. Imam preko 140 suradnika, i niz mladih kojima je moja pomoć itekako (srećom za mene) potrebna. To na simboličan način pokazujem u ovoj knjizi gdje sam posljednje poglavlje i posvetio znanosti.

Danas je – poslije Tuđmanova vremena ponosa i dostojanstva – došlo ponovno vrijeme sluganstva i izdajica. Vrijeme u kojemu ovakve knjige i nisu potrebite.

Međutim, neće uvijek biti tako. Vrijeme ponosa i dostojanstva će se vratiti, jer kako reče biskup Valentin Pozaić na Veliki petak u Zagrebačkoj katedrali: *Kristov križ, znak Božje ljubavi, zadivio je kroz dvije tisuće godina mnoge pojedince, obitelji i narode. Tu je i hrvatski narod, unatoč svih krivokletnika i veleizdajnika. A onda je dobro da bude i ovakvih knjiga.*

Zagreb, 11. svibnja 2008.

PISMO PREDSEDNIKU VLADE

Vlada Republike Hrvatske
predsjednik dr. Ivo Sanader

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom *Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju*, zbog primjedbe jednoga ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika *Apela o Mili Budaku, opet: deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku*, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, hrvatska Vlada misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka do izvršenja smrtne kazne prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti te aktualni zastupnik Gvozden Flego u svojoj saborskoj inicijativi glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila *Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina i Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990.* (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu, 4. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Akademik Smiljko Ašperger
Prof. dr. sc. Ivan Bakran
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić
Mons. Mile Bogović, biskup

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Prof. dr. sc. Vladimir Čepulić
Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Prof.dr.sc. Goran Dodig
Prof. dr. Andrej Dujella
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić, Kanada
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Akademik Marin Hraste
Dr.sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić⁴

⁴ Prof. Lukšić komentirao je samo pismo na Portalu HKV-a:

Izostala osuda komunizma

Pažljivog promatrača današnje političke scene u Hrvatskoj ne čudi slučaj s profesorom Kruhekom, koji znači očito nepoštivanje rezolucije Skupštine Vijeća Europe od 25.1.2006. U toj rezoluciji, među ostalim, stoji, da komunističke totalitarne režime karakteriziraju BEZ IZUZETKA teška kršenja ljudskih prava, koja uključuju pojedinačna i kolektivna ubojstva i egzekucije, smrt u koncentracijskim logorima, izgladnjivanje, deportacije, mučenje, ropski rad..., progon zbog nacionalne ili vjerske pripadnosti, kršenje slobode savjesti, mišljenja i izražavanja, slobode tiska, te nedostatak političkog pluralizma (točka 2.). U rezoluciji se ističe, da je javna osuda tih zločina i javna svijest o njima jedan od preduvjeta njihova izbjegavanja u budućnosti, i da ta svijest igra važnu ulogu u odgoju mladih naraštaja (točka 7.).

Zašto izostaje učinkovita osuda tih zločina u današnjoj Hrvatskoj? Zašto je osuda komunističkih zločina od strane hrvatske vlasti, hrvatskoga pravosuđa prigušena i sramežljiva? To je psihološki shvatljivo. Shvatljivo je, da bi osudom tih zločina nekadašnji komunisti, koji su se infiltrirali u sve pore državnog aparata, udruga za zaštitu ljudskih prava, pravosuđa, medija, školstva, diplomacije, čak i vojske,

(1) morali priznati, da je komunizam u svojoj biti, po svojoj ideologiji, isto tako poguban kao fašizam i nacizam,

(2) morali pred narodom i pred svojom savješću priznati, da su oni, ili njihovi očevi, počinili veliko zlo od 1941. do 1990. hrvatskome narodu,

Prof. dr. Marko Matić
Akademik Slavko Matić
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. sc. Anđelko Mijatović
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Slobodan Novak⁵
Akademik Josip Pečarić
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Akademik Ante Stamać
Akademik Franjo Šanjek
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
Stjepan Šešelj, književnik
Stjepan Šulek, novinar, izdavač i hrvatski diplomat u mirovini
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

(3) morali priznati da je Josip Broz Tito jedan od najvećih ratnih i poslijeratnih zločinaca u svijetu (o tome postoje iscrpni i uvjerljivi dokazi),

(4) ako imaju i najmanje ljudskoga u sebi, morali bi se pokajati i napustiti odgovorna i unosna mjesta, mjesta nespojiva sa njihovom komunističkom prošlošću, u kojoj, ako i nisu bili izravni mučitelji i egzekutori, barem su surađivali u prokazivanju drugih, u špijuniranju, u kukavičkoj šutnji dok su njihovi kolege bili mučeni, zatvarani i gubili radna mjesta zbog neprihvatanja zločinačke komunističke ideologije,

(5) morali bi se prestati skrivati iza tzv. "neoantifašizma" koji u njihovim ustima sve više slični fašizmu. Sudeći prema moralnom oportunističkom, totalno atrofiranoj savjesti, i jedva prikrivenom cinizmu u odnosu na vrijednosti demokracije kod većine njih, ovo je od njih skoro nevjerojatno očekivati.

Zaključak: Hrvatska je u Domovinskome ratu izborila nacionalno, ali nije i ideološko oslobođenje od zločinačkog, totalitarnog marksističkog komunizma. Kriptokomunisti, reciklirani komunisti, i komunistički transvestiti, imati će u Hrvatskoj još dugu i zanimljivu budućnost.

⁵ „Iako nisam ni potpisnik peticije, niti apostrofirani kao zalagatelj za poništenje političkih procesa u Hrvatskoj od 1945.-1990., pa tako i onoga Mili Budaku, u potpunosti podržavam Vaše pismo premijeru RH, dr. Ivi Sanaderu“ – Slobodan Novak, Rab, 05. lipnja. 2008.

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Igor Zidić, predsjednik Matice hrvatske
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

P.S. Prema knjizi Akademika D. Jelčića i J. Pečarića *Književnik Mile Budak sada i ovdje* potpisnici apela za obnovu političkih procesa su:

(dano je oko 380 imena)⁶

⁶ Po objavi pisma više naših ljudi željelo se pridružiti potpisnicima. Na primjer, Hrvatskom kulturnom vijeću stiglo je pismo gospođe dr. sc. Zlate Knezović koja se «ovim putem želi pridružiti potpisnicima Pisma hrvatskih intelektualaca Vladi u povodu povlačenja prijedloga o imenovanju Milana Kruheka».

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsone,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Smiljko Ašperger
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić⁷
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice
hrvatske u Splitu

⁷ Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»

Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobrić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić⁸

General Ljubo Ćesić Rojs

Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj

Dr. dr. h. c. Nikola Debelić⁹, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.

⁸ Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Čorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

⁹ Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigitirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigitirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» I doista Prof. Debelić je u «Hrvatskom slovu» od 11. srpnja 2008. objavio tekst»Nekad Vukov – danas Thompson» u kome je o Thompsonu napisao slijedeće:

«Zašto upravo sada spominjemo „Vicu nazionale" i njegovu sudbinu? Zato jer se pred nama ponovno odigrava gotovo isti scenarij. Kršan mladić, zaljubljenik u svoju zemlju i u svoj narod, branitelj koji je svoju *srojnica* zamijenio gitarom da se glazbom i dalje bori za taj narod, narod koji danas nije ništa manje ugrožen nego onda kada je taj mladić ratovao. Sada ga se optužuje klevetnom objedom za nacionalizam i fašizam, istim rječnikom kao što se prije gotovo 40 godina optuživalo Vicu Vukova i tisuće drugih rodoljuba!

Što je protuzakonito učinio uspravni junoša izravnog pogleda i uzdignutog čela Marko Perković Thompson? To što je kao i Vice ponosan na svoje hrvatstvo i ne krije ga? To što smatra, kao i Vice, da je za opstanak nacije nužno njegovati, čuvati i braniti nacionalni identitet? To što je omiljen i što ga slijedi hrvatska mladež, je li zato opasan ili, možda, kriv? Tko se to plaši hrvatskih nacionalnih obilježja na autima, majicama, tribinama ili na Thomsonovim koncertima? Zar ne bi svaka vlast trebala biti ponosna na takvu divnu mladost, da se sa njom poistovjeti i stavi joj se na čelo?

Autor ovih redaka bio je igrom slučaja sudionikom nekih Vicinih umjetničkih trijumfa i svjedokom teških nepravdi. Sada gledamo istu nepravdu koja se nanosi Thompsonu kao što se nanosila Vici, a preko njih i svima nama. Gdje je tu pravna država koju neki tako rado ističu kad im to odgovara? Zašto šute naša ministarstva, zar nisu ništa naučila iz nedavne nam povijesti, zašto ne štite umjetnika i temeljna mu ljudska prava? Svaka čast dr. Andriji Hebrangu koji je jasno podupro Thompsona i ovu raspjevanu hrvatsku mladost, ah zašto samo on? Zašto šute brojni samozadovoljni dužnosnici kojima su mladići kao Thompson omogućili njihove današnje sinekure? Zašto se tresu od straha pred kroničnim hrvatmrscima koji su začetnici mnogih naših nevolja, a kojima je san da umjesto

Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović¹⁰, kolumnist i publicist
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Ivan Karlić¹¹
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Akademik Ivan Kušan
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
Slavica Maras, glumica
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik

hrvatske države vide neku Zapadnobalkanoslaviju! Neka oni samo sanjaju svoj apokaliptični san, jer smo uvjereni da će budućnost ovog naroda krojiti ova hrvatska mladost, ova ista mladost koja je branila Vukovar, Gospić, Dubrovnik, a sada svojim kockastim, vatrenim i trobojnim obilježjima i svojim domoljubljem izaziva divljenje gdje god se pojavi. Ova mladost koja pjeva s Thompsonom „Lijepa li si...“, i koja je najbolji jamac ostvarenja Vicine poruke u pjesmi „To je tvoja zemlja“: „Tuđin i oluje kidali su nju, al još uvijek tu je, sve dok mi smo tu!“»

¹⁰ J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

¹¹ Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvat. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak
Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.
Dr. sc. Mijo Nikić¹²
Javor Novak, spisatelj
Tihomir Novak, ak. glazbenik
Željko Olujić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Mladen Parlov¹³
Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić¹⁴
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Roščić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Marin Sopta, profesor
Petar Šale, odvjetnik
Branko Šerić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar

¹² Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

¹³ Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

¹⁴ Prof. dr. sc. Tanja Pušić: «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija
Boris Vinčić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona. Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Dr. sc. Antun Abramović,

Akademik Ivan Aralica

Davor Aras, prof.

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Dipl. Ing. Nenad N. Bach, skladatelj

Mile Balen, književnik

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Borna *Bebek*

Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine

Nikola Bilić, dipl. inž.

Prof. dr. sc. Ivan Biondić

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Damir Borovčak, dipl. ing., publicist

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice
hrvatske u Splitu

Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira

Prof. dr. sc. Nikola Buble

Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik

General Miljenko Crnjac

Joško Čelan, novinar i publicist
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Prof. Ante Čuvalo, Ph. D. - Predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
Prof. Ikica Čuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Ivan Debeljak, dipl. iuris.
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. arheolog
Dr. sc. Tomislav Dragun
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Stipe Ćipa Dukić kat. svećenik
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Ante Filipović, brigadir u m.
Ivan Gabelica, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu

Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hobljaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Josip Jović, kolumnist i publicist
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurič, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Vjekoslav Kršnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić

Ante Madunić, odvjetnik
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak
Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Domagoj Ante Petrić, novinar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško

Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist
Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramnjak, profesor
Toni Ramnjak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i Zagrebačke
županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.
general-bojnik Željko Sačić
Marin Sagner, glumac
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Ivan Stržić, književnik
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i
umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Tvrтко Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik

Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata, ravnatelj
Hrvatskog dokumentacijskog centra
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur
Dr. sc. Ante Vukasović
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?

Prije svega dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim. Zahvaljujem se večerašnjim predstavljateljima admiralu Davoru Domazetu-Loši i akademiku Dubravku Jelčiću, g. Ivici Jovanoviću donatoru za tiskanje i Frani Marušiću i HKZ-u i Hrvatskom slovu za organiziranje ove promocije knjige „Kraj vremena veleizdajnika?“.

U predgovoru moje knjige „Zločinački sud u Haagu“ najavio sam svoje povlačenje iz publicistike

„Nekako mi se čini (...) da nemam više o čemu pisati o čemu nisam već pisao u ove dvadeset i dvije knjige. Ali one ostaju. (...) Danas je – poslije Tuđmanova vremena ponosa i dostojanstva – došlo ponovno vrijeme sluganstva i izdajica. Vrijeme u kojemu ovakve knjige i nisu potrebite. Međutim, neće uvijek biti tako. Vrijeme ponosa i dostojanstva će se vratiti, jer kako reče biskup Valentin Pozaić na Veliki petak u Zagrebačkoj katedrali: Kristov križ, znak Božje ljubavi, zadivio je kroz dvije tisuće godina mnoge pojedince, obitelji i narode. Tu je i hrvatski narod, unatoč svih krivokletnika i veleizdajnika. A onda je dobro da bude i ovakvih knjiga.“

Ipak, poslije te knjige Mate Kovačević i ja načinili smo još dvije knjige. Moglo bi se reći da baš i nisam čovjek od riječi, zar ne?

Izgleda, vjerovali ili ne, da je najava mog povlačenja najviše pogodila predsjednika Mesića, pa me je on – kao što će te vidjeti u knjizi - pokušao i uspio odvratiti od toga. Naime, on je znao da ako napadne moj matematički rad, tj. moj časopis koji je kao prvi hrvatski matematički časopis uvršten na SCIE listu, ja ću mu odgovoriti na napad i tako nastaviti svoj publicistički rad. Ili možda griješim? Poznato je kako se on smatra najvećim ekspertom u svim područjima, pa je možda

on samo htio pokazati da je on i u matematici najbolji. Tu ga čak i ne možemo kriviti jer je poznato da to isto misli i za povijest, pa je tako uspio i akademikima povjesničarima održati predavanje iz povijesti u njihovoj (i mojoj) akademiji. Izgleda da je čovjek umislio da može uništiti ono što sam ja stvorio? Ako je to po srijedi doista mi je žao što baš nisam pomogao u liječenju njegovih kompleksa. Za razliku od mojih kolega povjesničara iz HAZU i nisam baš uviđajan, zar ne?

Šalu na stranu. Zapravo, ove dvije knjige su samo završetak posla o i oko knjige „Zločinački sud u Haagu“. Tako sam knjigu „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ najavio već na predstavljanju u Zagrebu 23. rujna 2008. riječima:

„Tu će znatno biti proširen onaj dio knjige koju danas predstavljamo o njemu.“

A o Thompsonu govori i ova knjiga. Žao mi je što u nju nije ušao i moj govor na Prosvjedu ispred švicarskog veleposlanstva, a koji možete naći na Portalu HKV-a, koji sam završio ovako:

„Zapravo i ovaj napad samo potvrđuje moje riječi, koje se nalaze i u spomenutoj knjizi, da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, ili kako je ta moja tvrdnja interpretirana u „Hrvatskom listu“: 'Upravo je Thompson – a ne nitko od onih glavonja za koje se glasuje na izborima – politički najvažniji živi Hrvat.'“

Kako sam dobio niz čestitki za taj govor, očito je da ima i biskupa i akademika i niz drugih hrvatskih uglednika koji dijele to moje mišljenje o Marku Perkoviću Thompsonu.

Najveći dio ove knjige posvećen je prof. dr. Miroslavu Tuđmanu. Zapravo, uz Thompsona po meni on je danas najznačajnija osoba koju imamo. Čovjek uz koga i zahvaljujući komu možemo učiniti da se vrijeme ponosa i dostojanstva vrati vrlo brzo. Kada me je svojevremeno akademik Ivan Aralica upitao što mislim o njemu kao o mogućem predsjedničkom kandidatu – rekao sam mu da sam ja to predlagao još 2000. godine. Da je HDZ to tada učinio naš položaj danas bi bio mnogo bolji. Tada sam to obrazlagao da bi time HDZ pokazao da mu nije do vlasti, pa će njihov kandidat biti netko tko nije član HDZ-a (dakle ono što je prošle godine Aralica opisao kao pravilo sv. Franje), ali i to da bi se tada itekako morali zamisliti svi oni koji su krenuli u napad na Predsjednika i njegovu obitelj, tj. svi oni koji su pokrenuli tzv. detuđmanizaciju, a zapravo rashvaćivanje Hrvatske. Nažalost, tako nešto nije se ni moglo očekivati od HDZ-a, jer je sa Sanaderom krenula i detuđmanizacija HDZ-a. On je odmah pokazao da je Mesićev učenik:

1. Kada je Mesić umirovio generale, Sanader je tvrdio da bi učinio to isto, ali bi prvo razgovarao s njima;

2. Kada je Mesić pokrenuo hajku na Pašalića, Sanader je Pašalića smijenio s položaja dopredsjednika Sabora.

Zato je meni Sanaderov govor u Splitu na prosvjedu „Svi smo mi Mirko Norac“ bio samo pokazatelj da Sanader još nije uspio detuđmanizirati HDZ, a o tome sam još tada pisao.

Naravno, Miroslav Tuđman je itekako – svojim radom – pokazao da je izuzetan kandidat, a o tome imate izuzetan tekst Hrvoja Hitreca dan kao Pogovor knjizi koju danas predstavljamo.

On je i jedini od današnjih predsjedničkih kandidata koji je potpisnik naših pisama potpore Thompsonu.

Ali ne radi se samo o tome. Snaga potpore hrvatskih intelektualaca Thompsonu bila je takva da su i drugi shvatili da može biti presudna i u predsjedničkim izborima. Tako su me iz „Večernjeg lista“ već nakon promocije u Čavoglavama 5. 8. 2008. pitali imamo li mi svoga predsjedničkog kandidata. Naravno, teško je bilo govoriti u ime svih, jer je jako puno hrvatskih uglednika potpisalo pisma potpore Thompsonu, ali dobar dio najpoznatijih imena potpisnika tih pisama bili su upravo oni koji su i nagovorili prof. Tuđmana da se prihvati kandidature. To sam im i rekao, ali ne navodeći ime našega kandidata. Tek su kasnije iz intervju akademika Aralice „Hrvatskom listu“ shvatili o kome je riječ. On je dao malo više podataka o našem kandidatu i nije im bilo teško zaključiti da netko tako izvrstan u Hrvatskoj može biti samo profesor Tuđman. Zato sam na predstavljanu 23. rujna 2008. i ja govorio o Tuđmanu. Među ostalim posebno sam naglasio „da nam mediji neće biti dostupni“ i rekao:

„Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji?“

A prezime Tuđman je snažna poruka svima – i svijetu koji ne žele ni pomisao na onoga koji ih nije slušao. Da, kada govorim o Ocu hrvatske države Franji Tuđmanu uvijek me naljuti kada netko o njemu govori kao o „prvom hrvatskom predsjedniku“. Pa samo je on bio hrvatski predsjednik. Zar za Mesića možemo reći da je HRVATSKI predsjednik? Svjetski moćnici znaju da je našem predsjedniku bio važniji hrvatski narod od svih njih. A znaju da je takav i njegov sin!

Naravno, moja tvrdnja je podrazumijevala da odmah trebamo svi stati iza prof. Miroslava Tuđmana i tako zajedničkim radom bi uspjeli razbiti tu očekivanu medijsku blokadu.

Zašto nismo? Moje iskustvo s hrvatskim državotvornim političarima jeste, o tome sam već pisao, da su svi za zajedništvo pod jednim malenim uvjetom – da oni budu na čelu tog zajedničkog djelovanja. Zato na moje argumente takvi i ne pokušavaju odgovoriti.

Iskustvo koje imamo s današnjim HDZ-om je da ne možeš u nikoga imati povjerenje, kada su već oni - nasljednici Oca hrvatske držali - izdali ono što je on napravio. Pa u koga možemo više vjerovati da neće izdati veliko Tuđmanovo djelo - nego u njegova sina. Tu ne treba ni spomenuti da nitko nije više i bolje stao u obranu djela našeg Predsjednika od njega. Tim prije za očekivati je bilo da će vlast imati svoje „desničare“ kao predsjedničke kandidate.

Uglavnom, u proteklih godinu dana – iako me uglavnom nije bilo u Hrvatskoj – naslušao sam se mnogih razgovora među tzv. državotvornim Hrvatima u kojima oni pokušavaju naći „najboljega“. Po pravilu to nije bio prof. Tuđman. Bilo mi je zabavno njihovo ignoriranje mojih argumenata, a obično bih im rekao kako oni zapravo žele takovog „desničara“ čijom se kandidaturom ne bi zamjerali današnjim vlastima.

Nevjerojatno je i što jedinu zamjerku profesoru Tuđmanu nalaze u tome što je po prirodi tih i nenametljiv. A zapravo su to odlike čovjeka koji može stvoriti takove tajne službe kakve smo imali. Znamo s koliko strasti su ih uništili kada je

nastupila „trećejanuarska“ diktatura. I sada ono što je zapravo bilo od velikog značaja za stvaranje države – njemu je jedina mana. To što je kao intelektualac, znanstvenik, u uopće kao čovjek, mnogo ispred svih ostalih kandidata – nije važno. Problem je što on ima i osobine koje su bile veoma važne kada smo stvarali državu.

Ili je posrijedi nešto drugo? Zar vas i naslov knjige koju danas predstavljamo, kao i spomenute riječi biskupa Pozaića, ne podsjećaju na Tuđmanovu knjigu „Vrijeme krivokletnika“? Doista, zar ne bi bilo strašno izabrati za predsjednika države autora te knjige? Pa njegov izbor za predsjednika i ta njegova knjiga učinile bi da – kako je on sam komentirao ponašanje današnjega predsjednika RH – pravna država počne djelovati. A onda bi u naslovu naše knjige onaj upitnik bio nepotreban. A to doista treba spriječiti, zar ne?

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne **tražimo** od vas da pokapate naše mrtve.

Ne **tražimo** od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne **tražimo** od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne **tražimo** od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne **tražimo** od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne **tražimo** od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne **tražimo** od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavenskog Broda, Osijeka...

Ne **tražimo** od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne **tražimo** od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne **tražimo** od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom srušeno sa zemljom.

Ne **tražimo** od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne **tražimo** od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne **tražimo** od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne **tražimo** od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.

Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član

HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

akademik Slavko Matić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Franjo Šanjek

akademik Nenad Trinajstić¹⁵

¹⁵ Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

PROFESOR ZVONIMIR JANKO

potpisnik Pisma VS-u UN-a

Naše pismo VS-u UN-a do sada je potpisalo 14 akademika (Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Boris Bučan, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slavko Matić, Josip Pečarić, Stanko Popović, Franjo Šanjek, Nenad Trinajstić), dva biskupa (Mile Bogović i Valentin Pozaić) i jedan dopisni član HAZU-a profesor Zvonimir Janko (Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg). Pismo već ima više od 900 supotpisnika. Političara baš i nema. Nema ni onih koji pretendiraju na mjesto vođe državotvornih Hrvata. Zanimljivo, jer iako pismo potpisuju akademici i biskupi, ipak se slobodno može reći kako je ono proizišlo iz naroda. Akademici i biskupi su samo uzeli tekst jednog nepoznatog autora na Portalu HKV-a, dotjerali ga i ponudili na potpisivanje. Naši ljudi su jednako tako tekst prepoznali kao svoj, a posebno me veseli sto su to prepoznali i toliki sveučilišni nastavnici i znanstvenici (njih preko 130).

Zapravo, mnogi od naših znanstvenika i drugih koji su potpisali i supotpisali Pismo itekako zaslužuju da pišemo o njihovom radu i predstavimo ih čitateljima. Mislim da ćete mi svi oprostiti što sam odlučio pisati o svom matematičaru. To mi je i najprimjerenije, zar ne?

Nisam siguran jesu li naši čitatelji čuli za profesora Janka iako se radi o iznimnome svjetskom znanstveniku koji je već pedesetak godina državotvornim Hrvatima prava legenda. Moj brat, zagrebački student, o profesoru Janku mi je pričao još šezdesetih godina prošloga stoljeća.

Zvonimir Janko rodio se u Bjelovaru 1932. godine. Nakon mature upisao se na studij matematike na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Na drugoj godini bio je izbačen s fakulteta na dvije godine, mada je disciplinski tužitelj tražio isključenje sa svih sveučilišta u tadašnjoj Jugoslaviji i to za svagda! Bio je žrtva hajke na hrvatski orijentirane studente koji su položili vijenac na grob Ante Starčevića u Šestinama. Ti su studenti bili uhićeni i poslije osuđeni na zatvorske kazne. Jedan kolega zamolio je profesora Janka da mu za prijatelja, jednoga od uhićenih, skupi od nekih profesora potrebne potpise u indeksu, što je on i učinio ne znajući o kome i o čemu se radi. Nakon istrage i javnih osuda na fakultetskim skupovima u stilu komunističkih montiranih procesa, studenti, pa i profesor Janko, bili su kažnjeni i s te strane.

Kakva je bila ta država najbolje se vidi iz riječi prof. Janka o tom suđenju:

Povod tome je bilo to što nisam mogao dokazati da nisam znao da su neki kolege nosili vijenac na Starčevićev grob, a ja ih nisam prijavio. Poslije toga su se hrvatski komunisti pobrinuli da i nakon mog doktorata, 1960. godine, ne mogu dobiti zaposlenje niti na jednom sveučilištu u Jugoslaviji, pa su me doslovno istjerali iz domovine.

Kad je nakon isteka kazne diplomirao, dobio je posao profesora matematike i fizike na gimnaziji u Širokom Brijegu u Hercegovini. Mjesto je u to vrijeme nosilo nametnuto ime Lištica. Njegov matematički talent, koji je usmjerio u područje teorije konačnih grupa, već ondje je zaiskrio rezultatima koji su bili objavljeni u inozemstvu. Meni se posebno urezala u pamćenje priča kako su tada profesoru Janku pisali iz svijeta na adresu „University of Listica”. Da, tko bi i pomislio da takav talent ne može dobiti posao na sveučilištu u svojoj zemlji, zar ne?

Još u Širokom Brijegu profesor Janko napisao je svoju disertaciju, za koju je formalni mentor bio prof. Vladimir Devidé.

Kad nije išlo u toj državi, profesor Janko je dobio mjesto asistenta na sveučilištu u Bonnu. Iz Bonna uskoro odlazi u Australiju, najprije u Canberru a onda u Melbourne, gdje dolazi i do svojega epohalnoga otkrića – prve Jankove sporadične jednostavne grupe J_1 .

To je otkriće zapanjilo matematičke krugove. Nakon gotovo 100 godina od otkrića pet Mathieuovih sporadičnih jednostavnih grupa (1861. i 1873.) držalo se da nema drugih sporadičnih jednostavnih grupa i da će se uskoro dokazati da uopće nema drugih konačnih jednostavnih grupa osim onih koje su već poznate.

Koliki je to bio „potres” u teoriji grupa svjedočio je na proslavi 65. obljetnice profesora Janka u Mainzu prof. Bertram Huppert, autor i koautor (s Normanom Blackburnom) najopsežnijega enciklopedijskog udžbenika – priručnika o konačnim grupama *Endliche gruppen I, II, III*. On je tom prigodom rekao otprilike ovo:

Malo me toga iznenadilo u mom životu. Doživio sam i Drugi svjetski rat. Moglo se naslutiti da će doći do rata. Vjerujem da će vas iznenaditi, a nekoga možda i sablazniti ono što ću vam reći. Doista su me iznenadila samo dva događaja: otkriće prve Jankove grupe i pad Berlinskoga zida.

U idućim godinama počeo je, pokrenut ovim otkrićem, pravi „lov” na sporadične konačne jednostavne grupe, koji je trajao dvadesetak godina. U tim istraživanjima sudjelovali su mnogi matematičari i ukupno je o tome objavljeno više tisuća stranica. Ta istraživanja i pokret što ga je svojim otkrićem inicirao profesor Janko trajali su oko 30 godina, od 1955. do 1983., i doveli su do potpune klasifikacije svih konačnih jednostavnih grupa. U svojoj knjizi „The Classification of Finite Simple Groups” istaknuti promicatelj toga istraživanja Daniel Gorenstein kaže:

Još nikad u povijesti matematike nije bilo pojedinačnoga stavka, koji bi zahtijevao 10.000 časopisnih stranica zgusnutoga dokazivanja. Tko bi mogao pročitati takav dokaz, a kamoli priopćiti ga drugima? Klasifikacija konačnih jednostavnih grupa ipak je takav stavak – njegov potpuni dokaz, koji je razradilo oko 100 teoretičara grupa kroz razdoblje od tridesetak godina, on je spoj oko 500 članaka u časopisima, što otprilike iznosi 10.000 tiskanih stranica.

Od 21 otkrivene grupe, počevši s prvom Jankovom grupom, profesor Janko otkrio je ukupno 4 grupe, koje po njemu nose imena J_1 , J_2 , J_3 i J_4 . Grupa J_4 bila je i posljednja otkrivena sporadična grupa. Profesor Janko je dakle otvorio i

*zaključio to veliko istraživanje. O grupi J_4 tiskana je i posebna monografija ruskoga matematičara A. A. Ivanova, pod naslovom *The fourth Janko's group*, koja sadrži 233 stranice.*

Vjerovali ili ne, postoji i pjesma *Simple groups* (može se pronaći u Matematičko-fizičkom listu br. 4/232, 2007./2008., str. 258–259) u kojoj se dvaput spominje i ime profesora Zvonimira Janka. Osim rada na sporadičnim grupama profesor Janko je provodio i brojna druga istraživanja, koja su objavljena u najuglednijim svjetskim časopisima.

Nakon australskih godina više je godina boravio u Sjedinjenim Američkim Državama na Ohio State University u Columbusu, u jakom središtu istraživanja teorije konačnih grupa. Početkom 70-tih godina, na poziv Sveučilišta u Heidelbergu, vratio se u Europu, u Njemačku.

Kad je završena klasifikacija konačnih jednostavnih grupa, profesor Janko počeo se 80-tih godina baviti primjenom teorije konačnih grupa u kombinatorici

U trećem, sadašnjem razdoblju, profesor Janko se počinje baviti teorijom p -grupa. Već je prvi članak profesora Janka u tom području snažno odjeknuo. Vodeći znanstvenik toga područja prof. Jakov Berkovič, iseljenik iz bivšega Sovjetskoga Saveza u Izrael, koji je intenzivno istraživao i pisao monografiju o p -grupama, ocijenio je taj članak kao najvažniji u zadnjih 30 godina. Kako je profesor Janko tako intenzivno istraživao i tolikom brzinom „gomilao“ nove važne rezultate, Berkovič je odustao od prvotne namjere da izda knjigu već 2001., jer je shvatio da bi s obzirom na važnost i množinu novih rezultata prof. Janka knjiga već u času pojavljivanja bila „zastarjela“. Izdavanje knjige se odgađalo iz godine u godinu, pa će se, umjesto 2001., početi izdavati mnogo kasnije. Ima tri dijela – **Theory of finite p -groups I, II, III**; treći je dio u koautorstvu s profesorom Jankom.

Profesor Janko je i u matematičkom životu Hrvatske imao ključnu ulogu. Pod njegovim vodstvom, neposrednim ili posrednim, izrađene su brojne disertacije u inozemstvu i u Hrvatskoj (80, a samo u Hrvatskoj njih čak 17). Njegova i moja znanstvena škola dala je najveći broj novih doktora matematike u nas pa kolege znaju reći: što bi bilo ostalo od hrvatske matematike, tj. tko bi držao nastavu na hrvatskim sveučilištima kada bi uklonili te doktore. Profesor Neven Elezović nas je tako na jednom predavanju u šali nazvao dobrim (Janko) i zlim duhom (Pečarić) hrvatske matematike.

Angažman profesora Janka i zauzimanje za naše matematičare zapaženi su i u Njemačkoj. Dobio je posebno priznanje Njemačke rektorske konferencije, (Deutsche Forschungsgemeinschaft) za prinos razvoju matematike u jugoistočnoj Europi, koje su potpisali predsjednici tih organizacija. Njegovih učenika ima u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini te na Kosovu.

Profesora Janka upoznao sam tek 1993. godine. Naime, 1992. godine smo obojica izabrani u HAZU: on za dopisnog, a ja za člana suradnika. Nismo nazočili promociji pa su nam diplome uručili godinu dana kasnije. Tom prigodom profesor Janko je održao i predavanje o svojim grupama, a mogao sam čuti i iz prve ruke priču o cvijeću na grobu Oca Domovine. Posebno me je obradovao kada je, sa suprugom i profesorima Čepulicom i Žubrinićem, 2005. godine bio na

predstavljanju moje knjige „Priznajem, Hrvat sam!” Danas već nekako prelazi u tradiciju da se krajem kolovoza nađemo u Murteru.

Literatura:

1. Željko Hanjš, Razgovor s profesorom Zvonimirom Jankom, istaknutim hrvatskim matematičarom. Matematičko-fizički list, LX 1 (2009.–2010.)
2. Vladimir Čepulić, Profesor Zvonimir Janko i teorija grupa, prikaz na proslavi u čast profesora Janka, 26. listopada 2007. u godini njegova 75. rođendana

http://www.croatianhistory.net/etf/janko/janko_cepulic.html

Potpisi za Pismo VS-u UN-a mogu se dati na adresu akademika Pečarića:
josip.pecaric@yahoo.com

HRSvijet, 23. srpnja 2011.

ONI NE ŠUTE

Preko 1100 supotpisnika Pisma Vijeću sigurnosti UN-a

Čitatelji Portala Hrvatskoga kulturnog vijeća znaju da je Pismo Vijeću sigurnosti UN-a proisteklo s ovog portala. Jedan komentar čitatelja iskorišten je kao osnova za to pismo. Zato možemo slobodno reći da je pismo nešto sto je proisteklo iz naroda.

Kako pismo potpisuju dva biskupa (mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski i prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački) 15 akademika (Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Boris Bučan, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Josip Pečarić, Stanko Popović, Franjo Šanjek i Nenad Trinajstić) te jedan dopisni član HAZU-a (dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg) čini mi se da isto tako možemo slobodno reći da je barem toliko biskupa i akademika uz svoj narod.

Zapravo, pismo i nije zahtjev Vijeću sigurnosti UN-a za koji potpisnici vjeruju da će biti ispunjen. Ono je više optužba na ponašanje njihova „suda“ i samog Vijeća sigurnosti UN-a, što jasno proizlazi iz cijeloga teksta, a poglavito iz činjenice što je napisano povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. Da je to doista tako, dovoljno je samo uzeti u obzir činjenicu da je sam „sud“ konstatirao kako nema dokaza o zločinačkom karakteru operacije Oluja, nego je presudu utemeljio na osnovu učinka te operacije. A glavni učinak je zapravo bio spašavanje 100 000 muslimana u Bihaću.

SRAMOTA UN-a

Uopće, cijela ta priča s optužbom naših generala nešto je najstrašnije u povijesti UN-a. Poslije pokolja u Srebrenici Srbi su pokrenuli operaciju osvajanja Bihaća. Spremao se mnogo, mnogo veći pokolj. Reagirala je Hrvatska i spasila golem broj ljudi od zločina mnogo strašnijeg od onoga u Srebrenici. Međutim, Hrvatska je odmah bila osuđena zbog svoje akcije i predsjednik Tuđman je okarakteriziran kao ratni zločinac. Tako je ispalo da je spašavanje 100 000 muslimana ratni zločin! Pokrenuta je cijela mašinerija Haaškog suda da „dokaže“ kako je spašavanje tolikog broja muslimana i oslobađanje hrvatske zemlje ratni zločin. I doista, general Gotovina je dobio 24, a general Markač 18 godina robije. Umjesto da se Vijeća sigurnosti UN-a odmah ogradi od tog zločina, itekako su sudjelovali u njemu. Čudno je jedino kako se povodom toga rasističkog ponašanja prema muslimanima u BiH nisu oglasile muslimanske zemlje. Ako ne odmah, ono barem sada kada i sami suci konstatiraju da nemaju dokaza osim ovoga o učinku same operacije.

POTPISI I UNATOČ MEDIJSKOJ BLOKADI

Zapravo, nemam pravo nešto se posebno čuditi zbog toga. Zašto bi se oni oglasili kada sam i sam očekivao da će takva kvalifikacija „suda“ kod mnogih hrvatskih pobuditi poznatu hrvatsku šutnju. Međutim, činjenica da je među više od 1100

supotpisnika oko sto sveučilišnih profesora doista je nešto što me je obradovalo. Ne zaboravimo da se o akciji praktično, osim na portalima, ne može naći ništa u našim glavnim medijima.

I ne samo da su sveučilišni profesori bili supotpisnici, nego su se mnogi od njih i angažirali u sakupljanju potpisa. Tu posebno trebam istaknuti prof. dr. sc. Šimuna Križanca. On sam je sakupio preko 140 potpisa!

U Hrvatskom listu, na pitanje što želimo postići ovim pismom odgovorio sam:

Osnovna poruka je na tragu ove Svetog Oca. U Hrvatskoj postoje oni koji ne prihvaćaju i nikada ne će prihvatiti rasističke haške presude, tj. u Hrvatskoj će uvijek biti onih koji drže do ponosa i dostojanstva našega naroda. A to jamči da ne će uspjeti u svojoj nakani. A to isto im je poručio i Sveti Otac svojim pohodom. Skupljanje potpisa nastavlja se. Nemamo prostora da izdvojim komentar jednog supotpisnika prof. dr. Davora Miličića, dekana Medicinskog fakulteta i našega vodećega kardiologa. Zar ne diže naš ponos i dostojanstvo spoznaja da imamo mnogo ljudi, vrhunskih znanstvenika i velikih umjetnika i književnika koji misle kao profesor Miličić? To je zapravo glavna poruka koju možemo raspoznati iz Papina posjeta: prepoznajte ljude koji su se borili za vaš ponos i podarite im povjerenje!

Prof. Miličić je i najmlađi dekan u povijesti Medicinskog fakulteta. Evo što je on napisao:

Suđenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu osloboditeljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi eventualni zločini s hrvatske strane bili su pojedinačni). Da je kojim slučajem Bobetko živ, i on bi trunuo u Haagu, zato što je oslobodio južnohrvatsko primorje. Haaške sudce i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haaškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubija bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobađa daljnjeg izdržavanja kazne, Kadrijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadrijevića SAD koristila ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta...

Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila

BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.

Ne znam zašto šute naši povjesničari i javni djelatnici, možda bi i HAZU trebao zauzeti neki konkretni stav koji se temelji na neoborivim činjenicama u našu korist. Najžalosnije se što naši političari o tome šute, pokorno trpeći sve „bubotke“ i imaju kao jedini cilj koji opravdava sva ova sramotna zbivanja – ulazak Hrvatske u EU. Bilo kakvo propitivanje što se time dobiva, a što se time gubi proglašava se natražnošću, nacionalizmom i eurofobijom.

Dobio sam cijeli niz izvrsnih komentara. Tako kap. Darko Belović piše:

Hvala Bogu da netko misli na generale i čini ono što je trebala činiti hrvatska vlast. Premijerka pravnica, predsjednik doktor prava, šef opozicije nekakav pravnik, ...sve neki i nekakvi pravnici, točnije imaju diplome, a nitko da uoči da generali nisu mogli procesuirati i kažnjavati po nepoznatim osobama počinjene zločine jer generali nisu pravosudna vlast, niti taj dio Ustavom propisane trodiobe vlasti. Nisu generali pravosudna vlast niti se smiju u nju petljati. Ne da Ustav.

Uostalom, kako kazniti ili spriječiti zločin nekog nepoznatog vojnika ili opljačkanog hrvatskog povratnika u odori HV-a. Ni danas nisu poznati uz svu policiju, službe, razne Save Štrbce i druge „prijatelje i partnere“ diljem svijeta.

Potpuno se slažem i smatram da naše nevine generale treba odmah osloboditi. Ako postoji Hrvatska, ako ima Ustav, ako je demokracija onda smijemo iznositi osobno mišljenje. I argumentirati ga.

Međunarodni sud Ujedinjenih naroda u Haagu (mislim na ICTY) nema moralni kredibilitet suditi onima koji su branili svoju zemlju od agresora. Ni hrvatskim ni bošnjačkim časnicima. Pogotovo ne zato što je agresor bio odlično naoružan, a UN je svojom rezolucijom 713 zabranio uvoz oružja u zemlje bivše Jugoslavije, čime je svjesno otežao i onemogućio Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu da obrane svoj dom i svoju domovinu. Ljudski gubitci su izravna posljedica slabe opremljenosti kako hrvatske tako i bosanske vojske. Rezultat te rezolucije jest i tisuće uzalud izgubljenih života slabo naoružanih branitelja. Pravo je braniti svoj dom. Jedino u Hrvata i Bošnjaka to je pravo uskraćeno rezolucijom UN-a? Nije li tako?

To zlo nije napravljeno namjerno, nadam se, nego je vjerojatnije plod birokratske nepromišljenosti, i bez sumnje se može komentirati glede odgovornosti (NE)odgovornih.

Još je neljudskije što snage UN-a ojačane NATO-om nisu obranile civile u Srebrenici, nego su ih svjesno izložile masakru, iako je civilima sigurnost bila zajamčena po Ujedinjenim narodima. Znete li Vi gospodo „Haagovci" što znači „nož, žica, Srebrenica"? Uz prešutni blagoslov UN vojnika? Presramno i za sram.

UN je jaka garancija ubijenim civilima? Hoće li se i ubuduće vjerovati UN-u? Ubijeni i masakrirani sigurno ne će. A živi ovisno o razumu.

Zlikovci su ubili civile, drugu etničku i vjersku skupinu, Muslimane, a ja Vas pitam ako one koji su ubili 7.000 civila zovemo zlikovcima kako ćemo zvati one koji su to pasivno gledali, one koji su ih morali obraniti, one koji ih nisu htjeli obraniti. Zlotvorima? Kako su ljudska bića, sa plavim kapicama, mogla mirno gledati pokolj? Vole li ti Nizozemci Muslimane? Ahaaa, tu smo dakle?

Takvi imaju moralno pravo govoriti o pravdi? Valjda su takva vremena.

Je li tko sudio po zapovjednoj odgovornosti dužnosnike UN-a koji nisu učinili dovoljno da spriječe masakr u Srebrenici, dužnosnike poput Boutros Boutros Ghalia, Carla Bildta, generala Bernarda Janviera, Asushia Akashia, Richarda Holbrookea... nisu odgovarali pred ovim međunarodnim sudom iako nisu poduzeli dovoljno da spase muslimane od genocida u Srebrenici i sačuvaju 7.000 tisuća ljudskih života. Jesu li našli krivce, jesu li ih oni „procesuirali"? Koga? Ubojice? Koga? One koji su civilima jamčili sigurnost Srebrenice? Sami sebe?

Ako su mogli hrvatski generali otkriti i kazniti počinitelje, a što se očekivalo, mogli su i UN-ovci.

Da netko ubije 7.000 krava odgovarao bi onaj koji ih je morao čuvati. Ako nema plavu kapicu? UN, ojačan NATO-om, nije to učinio, a mogao je i morao je sačuvati živote civila, ljudskosti radi.

Ne zna se tko je gore prošao, oni koji su zločinački pogubljeni u Srebrenici ili oni koji su ostali živi, a žive sa spoznajom da se takvo zlo dogodilo da se ponovo može dogoditi. I „anđelima čuvarima" s plavim kapicama – ništa. Kao da je ta UN plava kapica – Crvenkapica. Ili čak bakica?

Govoriti o imunitetu, u kontekstu zapovjedne odgovornosti dužnosnika UN-a licemjerno je, a istovremeno suditi temeljem zapovjedne odgovornosti one koji su slabo naoružani branili svoj dom od agresije. UN je jamčio sigurnost nenaoružanim civilima, a pustio je kukavički da ih pobiju kao....

Svaka međunarodno priznata država ima legalno pravo obrane svojih teritorija od agresije druge države. Tako je 23. prosinca 1991. Savezna Republika Njemačka priznala Sloveniju i Hrvatsku. Već je 13. siječnja 1992. Vatikan priznao Hrvatsku i Sloveniju, a 15. siječnja 1992. Europska

je Unija priznala Sloveniju i Hrvatsku. Napokon, 7. travnja 1992. i SAD su priznale Sloveniju, Hrvatsku te Bosnu i Hercegovinu.

Nesretna Rezolucija 713. Vijeća sigurnosti izglasovana 25. rujna 1991. ostaje na snazi i dalje, do sloma agresije. Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini otežano je tom rezolucijom neosporno pravo na samoobranu, a od dobro naoružanog agresora ih nisu obranile takozvane „zaštićene zone UN-a“ poput Srebrenice. Javier Perez de Cuellar nije jer mu je početkom 1992. istekao mandat, a ni novi glavni tajnik Boutros Boutros Ghali također nije povlačenjem rezolucije omogućio Hrvatskoj i BiH naoružavanje i njihovo neotuđivo pravo na obranu svoje zemlje od agresora. Tko je od njih odgovoran po zapovjednoj odgovornosti? A pravo? A pravda? A moral?

Ali, tko iz UN-a je odgovarao pred sudom zato što je nepravednim embargom otežao samoobranu od agresije? Ili prešutno odobravao zločin? Ili čak više od toga?

Da li je zapovjednik Nizozemskog kontingenta odgovarao za ne činjenje u Srebrenici, pa i za neljudskost jer mirno gledati pokolj... i oni mogu mirno spavati? Nije teško ustanoviti tko su počinitelji nečinjenja na strani UN-a. Svi vojnici nizozemskog kontingenta u Srebrenici. Jesu li procesuirani i tko ih štiti svojim autoritetom od procesuiranja i pravde pred sudom? Nije li i takvo nečinjenje ratni zločin koji nikada ne će zastarjeti, kao ni mrlja na UN-u? Stvarno je život ironija.

Još jednom hvala svima koji traže na ovaj način pravdu za hrvatske generale.

TREBA IZAZVATI ŠOK KOD HAAŠKIH TUŽITELJA

Završit ću ovaj tekst komentarom mr. sc. Barbare Bulat:

Kao i brojni državotvorni Hrvati, razmišljam o teškim nepravdama prema našoj Domovini, našim braniteljima, našim seljacima, radnicima, ribarima ... i našim generalima u Haagu.

Lijepo je što diljem svijeta Hrvati održavaju prosvjede protiv zločinačkih presuda Gotovini i Markaču. Ali, prosvjednici na ulici dođu i prođu i nikome ništa. Naši branitelji štrajkali su glađu na Trgu bana Jelačića, i opet nikome ništa. Nisu doprli ni do „naših“ TV-ekrana.

Potrebno je učiniti nešto više, nešto što će izazvati šok kod haaških tužitelja i sudaca, šok s imenom i prezimenom ...

Predlažem da najozbiljnije razradite ideju nominacije generala Ante Gotovine za Nobelovu nagradu za mir.

Podloge su uvod iz Vaše knjige „Rasizam suda u Haagu“, odnosno „Protokoli I i II Ženevske konvencije“... da se svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države“, zatim ovogodišnja objava Memoranduma SANU II (Srpske akademije nauka i umetnosti), koji

dokazuje kontinuitet jedne agresorske velikosrpske politike, i niz drugih dokumenata koje Vi posjedujete.

Vaši prijatelji i Vi znat ćete temeljem pravnih i vojnih operacija u Oluji (oslobođeni okupirani teritoriji Republike Hrvatske, spašeni dijelovi susjedne Bosne i Hercegovine, spriječen pokolj u Bihaću) složiti podlogu za jednu takvu nagradu Anti Gotovini. I nije sada važno hoće li to proći ili ne će, krucijalno je važno da iza te nominacije stoje ljudi koji u ovome svijetu ipak nešto znače i koji mogu procijeniti važnost vojnoredarstvene akcije Oluja, a ne da rezultat svih prosvjeda bude eventualno smanjenje kazne Gotovini.

Vi ste već u tijeku prikupljanja podrške generalima, pa već u tom smislu imate određeno iskustvo.

Predlažem u timu prof. prava (Sveučilište Yale) Slavka E. Yambrusica, koji ionako boravi u Opatiji. Njegovi prijatelji, naši Hrvati iz Kanade, dali su mi njegov broj telefona, budem li ga možda trebala. Zatim su tu prof. Zvonimir Šeparović i njegovo Žrtvoslovno društvo (koje može biti nositelj prijedloga), prof. Josip Jurčević itd.

Ja osobno mogu animirati određeni broj akademika i sveučilišnih profesora iz Odjela za prirodoslovlje i matematiku Matice hrvatske, gdje uređujem časopis istoga naziva, bude li potrebno.

Molim da moj prijedlog shvatite kao pravu mogućnost da netko poslušati zločinačke poduhvate koji se vode protiv države Hrvatske. Pa će i odjeka biti. Čim "pokažete zube", odmah netko sluša što hoćete. Zar mislite da bi ovi pregovori s Unijom bili okončani da nismo digli glas da ne ćemo u Uniju? Opet bi bilo još uvjeta i uvjeta. (Na stranu sada je li to za nas dobro ili loše).

ZAPOVJEDNIK NATO-A 1998.: BIO SAM VELIKI OBOŽAVATELJ GENERAL PUKOVNIKA GOTOVINE

I doista, nema dvojbe da se velike sile mogu pohvaliti takvim vojnikom kakav je general Gotovina, koji je spasio toliko mnogo ljudi, takav bi sigurno dobio Nobelovu nagradu za to. Da je to tako trebamo se samo podsjetiti kako je zapovjednik NATO-a general Clarke rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli zanimati za generala Gotovinu:

„Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina.“

Naravno, američki general je mislio na operacije spašavanja Bihaća. Naime, general Gotovina je u dva navrata (operacije „Ljeto '95" i „Oluja") spasio stanovnike toga grada od pokolja.

Želio sam završiti akciju kada sakupimo 1000 potpisa. Kako sam to očekivao negdje u rujnu, najavio sam i njezin završetak tada. To ne ćemo promijeniti, samo će broj supotpisnika očito biti mnogo veći od planiranoga.

Zapravo, željeni učinak o kome sam govorio u *Hrvatskom listu* već smo postigli. Toliki broj potpisnika i supotpisnika to doista garantiraju.

Međutim, ne treba se zaustaviti samo na slanju pisma Vijeću sigurnosti UN-a. Mnogima od potpisnika poslat ću Pismo. Nadam se da će ono biti dalje slano raznim novinama po svijetu i da će učinak pisma biti na tragu činjenice da papa Benedikt XVI. smatra da Hrvati imaju posebno mjesto među europskim narodima i da govori o "misiji Hrvata" u njoj. Sjetimo se da smo, kako sam već i rekao u "Hrvatskom listu", blaženom Ivanu Pavlu II. bili "narod nade". Zašto? Čini mi se da se najbolje razabire iz riječi bivšega francuskoga vojnog biskupa Michela Dubosta koji je na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu rekao da se divi Hrvatima, *jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.*

A vidimo kroz presude u Haagu da se radi o svijetu koji ne razabire dobro od zla, obranu od agresije, žrtvu od napadača, pa mu nije strano u ostvarivanju ciljeva koristiti i najprljavije što se može koristiti, pa i rasizam. Tom i takvom svijetu suprotstavili su se upravo Hrvati i izborili slobodu. Stalno upozoravam da je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao baš tu Hrvatsku i prva poruka mu je bila o slobodi. Presude u Haagu samo su vrhunac u napadu na ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda. A bez ponosa i dostojanstva Hrvati nisu više ni "narod nade" niti mogu imati svoju misiju u Europi.

Nadam se da će i naše Pismo odigrati značajnu ulogu u tome!

Portal HKV-a, 3. kolovoza 2011.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!

Mediji su snaga iznad hrvatskog društva. Ne polažu nikomu račune osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno, od gaženja ljudskog dostojanstva, do raznih oblika manipulacije i potkopavanja hrvatske države. U medijima najmanje prostora ima za argumente. S poluinformacijama i dezinformacijama hrani se publika bez odgovornosti za napisanu riječ. Vještima manipulacijama inficiraju se sve skupine. Ali dok za razne infekcije postoje službe koje o tome skrbe, za psihičke napade putem medija na osobni integritet nema ni posljedica ni sankcija. Sve je dopušteno kad su mediji u pitanju, jer oni su sila i moć, svi ih se boje. Tako nešto je trebalo da bi se lakše upravljalo hrvatskim društvom. Najprije su se okomili na vrijednosti Domovinskog rata, zatim su isključili iseljenike, koji su se bili spremni vraćati u Hrvatsku, hrvatske nacionalne institucije, koje se raznim montiranim aferama podvojilo, a što se nije podvojilo, to se “ocrnilo”, zatim obitelj, a u završnom činu hoće lažima kompromitirati Katoličku crkvu, zapravo kršćanstvo koje je održalo hrvatski narod na ovim prostorima punih trinaest stoljeća.

Preko medija se vlada Hrvatskom. Mediji se izdašno koriste za upravljanje hrvatskim društvom. Skrivenim centrima moći oni su učinkovitiji od demokratskih putova, jer protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati. Društveni pravobranitelj u posljednjih dvadeset godina nije nijednom intervenirao i pokušao zaštititi pojedince ili društvene skupine od medijskih nasrtaja? Javna stručna analiza medija, koja je napravljena u jednoj znanstvenoj instituciji, nikada nije objavljena.

Koji je razlog tomu? Medijski je prostor u Hrvatskoj danas kao jednosmjerna ulica u kojoj publika bezglavo bježi pred “razjarenim bikom”. Što više “krvi i spektakla”, to mediji zadovoljnije trljaju ruke. Na taj način najdirektnije se ugrožavaju demokratski korijeni i potiču najniže strasti. Za nasilje u društvu stoga su u određenoj mjeri odgovorni i mediji. Bez medija i velikosrpski projekt izgledao bi puno drukčije. Te stvari se ne žele uzeti u obzir.

Medijska pristranost postala opasnost za državu i društvo. U dvadeset godina samostalnosti mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioptrijama. Oni ne mogu shvatiti da za medije nema ni lijeve ni desne strane, nego kritička prosudba i istina. Ali što njima znači istina? Mediji su ti koji su “kadili” bivšem hrvatskom premijeru, pravili s njime izmišljene interviewe, oni su ga pokopali, ne radi toga da kritički upozore na njegove nedostatke i štete za nacionalne interese, nego da instrumentaliziraju borbu za vlast i pokušaju ubiti svaki pluralitet stajališta i razmišljanja u hrvatskom društvu. Eliminiranje intelektualaca iz hrvatskih medija, osim onih koji misle kao i stranački vođe, jasan je znak da se u hrvatskom društvu ne razvijaju zdravi odnosi, nego da se društvo mijesi, po mjeri moćnika, koji se vješto skrivaju iza zavjesa.

Državni odvjetnik i mediji. U spregu s medijima ušao je i državni odvjetnik, koji selektivno pušta predmete u optjecaj, narušavajući demokratske stečevine i pretvarajući se u moć kojoj se treba pokoravati. Stalna stigmatizacija i kriminalizacija koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru stvara dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Ali, ne će biti tako, jer da je tako, ono bi već davno nestalo. U hrvatskom društvu ima pozitivnih događaja, znanstvenih uspjeha i dostignuća, gospodarskih proboja, ali ti sadržaji nemaju mjesta u medijima, budući da su odredili pokazivati domaćoj i inozemnoj javnosti kako je hrvatska država nemoguća. Na tom tragu ima onih koji već javno govore kako “nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu”. Koja je poruka – treba nas vratiti u balkansku tamnicu ili rastaliti u Europskoj uniji.

Perfidna igra medija uoči izbora. Stalnim napadima na jednu političku opciju, podilaženjem drugima, želi se biračima sugerirati komu treba vjerovati, tko su nacionalni spasitelji. Ni u jednoj europskoj državi danas nisu posloženi mediji da više manje pušu u jedan rog. Čovjek dobije dojam kao da su još u crvenoj košulji s titovkom na glavi. Ali već je rečeno kako će Hrvatska biti crvena i kako je to lijepa kapa. Pojedinačni disonantni tonovi samo potvrđuju tezu o uniformiranosti medija, kojima se ravna iz jednog mjesta, pa se i afere, crne kronike prelijevaju kao po zakonu spojenih posuda.

U Hrvatskoj nema slobodnog novinstva. Novine su strogo zatvoren i kontroliran prostor koji ima zadatak stvarati određen tip mišljenja i ponašanja, pohlepan za potrošnjom i ideološki obojen, da stalno mrzi svoje, preferira i divi se tuđem. Ankete kojima pribjegavaju elektronički mediji samo su način provjere kako napreduje određen projekt, kakve rezultate polučuje “pranje mozga”. Ono što je početkom prošlog stoljeća jasno uočio njemački znanstvenik K. Buecher, u Hrvatskoj je ostalo na snazi do danas, a on je tada ustvrdio kako su se “novine iz

ustanove za objavljivanje vijesti pretvorile u nositelje i vođe javnog mnijenja, u borbenu sredstvo partijske politike”. Hrvatske novine to nikada nisu prestale biti – one su danas najočitije sredstvo partijske politike kojima su strane nacionalne vrijednosti i nacionalni interesi.

Zbog svega rečenog smatramo:

- **Potreban je jači i kritičniji glas intelektualaca u postojećim oazama slobode.**
- **Dok se ne dosegne medijski prostor za pluralitet mišljenja, potrebno je koristiti se i osnivati alternativne medijske prostore.**
- **Tražiti od javnog pravobranitelja da stane u obranu dostojanstva pojedinaca i skupina koje su izložene nasrtajima medija, da zaštiti djecu i mladež, koja je podvrgnuta perfidnim medijskim manipulacijama.**
- **Budući da se javni mediji financiraju iz proračunskih sredstava, nije dovoljno tražiti da budu servis javnosti, nego da budu pod svakodnevnim nadzorom javnosti.**
- **Privatni mediji moraju jednako služiti općim interesima i vrijednostima. Oni ne mogu biti suprotstavljeni općem i nacionalnom interesu.**
- **Intelektualci i nacionalne institucije trebaju odlučno braniti nacionalne interese i nacionalne stečevine.**
- **Građani, koji svaki dan kupuju razne tiskovine, moraju biti načisto koga sa svojim novcem podupiru - lošom hranom čovjek zatruje želudac, a poluinformacijama i dezinformacijama truje svoju dušu i dušu djece i obitelji.**
- **Glede parlamentarnih izbora upozoravamo građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.**
- **Naše je temeljno opredjeljenje slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partijske pobjede.**

Zagreb, 27. studenoga 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Slaven Barišić

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a

akademik Andrija Kaštelan

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
doc. dr. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar,
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević
prof. dr. Vinko Grubišić
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
prof. dr. sc. Vlado Jukić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Damir Kalpić
akademik Nenad Trinajstić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, izv. prof.
prof. dr. sc. Ivan Bakran
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ.
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Mirko Belak, geolog
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić
prof. dr. fra Šimun Šito Čorić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
dr. Josip Delić, sveuč. prof. u m., Split
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Serđo Dokoza, Zadar
dr. sc. Žarko Domljan
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
doc. dr. sc. Zdeslav Hrepić
dr. sc. Slavica Ivelić Bradanović
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić

dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH, USA
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. Slavko Kovačić, sveuč. prof. u m., Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice za
obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni profesor, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
prof. mr. Ivanka Madunic-Kuzmanović
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
dr. sc. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
dr. sc. Ilica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. dr. don Josip Mužić, KBF Split
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u
Mostaru
dr. sc. Tado Oršolić, Zadar
dr. ing. Marijan Papić
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. sc. Davor Pavelić
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petričević, liječnik
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb

prof. dr. Andjelko Simic, HELP University Kuala Lumpur
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti
i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
dr. sc. Drago Šimundža, Split
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., Županijska bolnica Zadar
Đuro Tikvica, pijanist, sveučilišni profesor
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Darko Ujević
prof. dr. sc. Kosta Urumović
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
dr. don Mile Vidović, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
(...)

OESS APELU HRVATSKIH INTELEKTUALACA DAO MEĐUNARODNI ZNAČAJ JESU LI MEDIJI I DORH ODLUČILI PARLAMENTARNE IZBORE?

Na nedavni Apel protiv medijskih manipulacija koji je potpisalo putem e-maila u nekoliko dana 767 hrvatskih intelektualaca – akademika, sveučilišnih profesora, biskupa, znanstvenika, liječnika, veleposlanika, kulturnih djelatnika, svećenika, službenika, studenata i.t. d. reagirali su jedino medijski analitičari OESS-ove misije za praćenje hrvatskih parlamentarnih izbora 2011. Oni su predložili koordinatoru toga apela akademiku Josipu Pečariću razgovor, budući da ih je zanimao razlog zbog kojih je apel napisan, kao i primjeri iz kojih su izvedeni zaključci napisani u apelu.

Premda su u apelu otvorena mnoga pitanja u svezi uloge hrvatskih medija, a ne samo glede njihova ponašanja u vremenu prije parlamentarnih izbora, pomalo je znakovito što su izostale reakcije iz medija, zatim nadasve sveprisutnoga hrvatskog predsjednika Ive Josipovića koji je na svojoj zastavi zapisao: “Pravda”. Netko je već primijetio pa iskustvo nas uči u što se sve u prošlom stoljeću pretvarala “pravda”, kad nije bila omeđena slobodom i istinom. Naravno, izostale su reakcije i pučkoga pravobranitelja, saborskih dužnosnika, premijerke, a naročito parlamentarnih stranaka, što sve skupa i slijepcima govori o problemu koji su otvorili hrvatski intelektualci, kojima je na jednom portalu odmah priljepljena stranačka naljepnica, kako bi ih se po totalitarnom modelu eliminiralo iz igre. Možda su zaslužili gulag ili galge što su se usudili dirnuti u centre moći? Apel je kako se može doznati od koordinatora bio upućen svim medijima, ali samo je “Vjesnik” donio agencijsku informaciju o nekim naglascima iz apela. Iz svega se mogu izvesti dva zaključka: ili je apel promašio ili je pogodio metu, razlog zbog kojih je pokrenut, a to je naglašena manipulacija medija hrvatskom javnošću, napose pred izbore i pokušaj da se putem medija dobiju izbori, umjesto da izbore odluče građani na osnovi stranačkih programa i percepcije birača kome dati povjerenje da iduće četiri godine vodi hrvatsku državu. Ovako neki mediji mogu biti vrlo lako optuženi za pristranost u izbornoj kampanji odnosno za pripremu terena određenim političkim opcijama za osvajanje vlasti. U apelu se, uz ino, upozorava na sprepu državnog odvjetnika i medija te selektivno puštanje predmeta u optjecaj čime se narušavaju demokratske stečevine, a DORH se pretvara u društvenu moć kojoj se treba pokoravati. Jedan od potpisnika apela, kandidat HDZ-a Miroslav Tuđman u nedavnom interviewu *Hrvatskom slovu* rekao je kako nije dobra uporaba DORH-a kako bi se osigurala sigurna pobjeda Kukuriku koalicije.

Nakon što je apel postao predmetom interesa međunarodne javnosti, analitičara OESS-a, odjednom su utihnuli medijski trubači, odjednom se pokušalo pokazati demokratsko lice, ali ono se ne može preko noći oprati, jer otkako ih je naprasno napustio njihov vođa, najednom su neki mediji i neki urednici na javnoj televiziji počeli optuživati čitave stranke, po uzoru na haške optužnice. Svrha svemu nije bio demokratski iskorak, kako je to znao reći njihov miljenik, izlazak iz “deficita demokracije”, nego gole borbe za vlast. Koliko je taj cilj bio svet, nisu se susprezali promovirati ni stranke s kojima ne dijele ni trunku svjetonazora. Parola – neprijatelj

mog neprijatelja, moj je prijatelj, postala je sveto pravilo, nekih medija, koji su, kao i DORH, odlučili provesti izbore po svojoj mjeri.

U apelu potpisnici upozoravaju na predizbornu “perfidnu igru medija” u kojima se stalno napada jedna politička opcija i sugerira komu treba vjerovati. Tvrdi se da su mediji postali snaga iznad hrvatskog društva te da ne polažu račune nikomu, osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno od raznih oblika manipulacije do potkopavanja hrvatske države.

OESS traži razloge koji su motivirali potpisivanje apela. Svatko tko prati hrvatsku medijsku scenu primjetit će osim očevidne “nagnutosti” da su čitave skupine intelektualaca, posebice onih nezavisnih i kritički raspoloženih prema hrvatskoj politici isključeni iz tih medija. Uredništva naručuju interviewe od poznatih i uglednih znanstvenika, a onda te interviewe ne objavljuju ili traže već s obzirom na trend napade na pojedine ličnosti, a kada to odbiju onda ti interviewi završavaju u “hladnjaku”. Manipulacija i cenzura na djelu su u hrvatskome medijskom prostoru, zbog čega je najveći broj nezavisnih intelektualaca odustao ili se javlja u niskonakladnim tjednicima, gdje nema cenzure i “zadanih odgovora”.

U dvadeset godina samostalnosti, kako se navodi u apelu, mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioptrijama. Takvi mediji, ocjenjuje se, učinkovitiji su skrivenim centrima moći od demokratskih putova, jer “protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati”. Ako se netko sjeća priče o ZERP-u, sjetiti će se da su argumenti znanstvenika i stručnjaka bili isključeni iz javnosti, kako bi se lakše nametnuo politički stav, koji je zauzet negdje izvan Hrvatske.

Stalnom stigmatizacijom i kriminalizacijom, koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru, stvara se dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Na tom tragu, kako se navodi, ima onih koji već javno govore kako “nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu”, pa se potpisnici pitaju je li to poruka da nas “treba vratiti u balkansku tamicu ili rastaliti u Europskoj uniji”.

Zaključak je kako su u Hrvatskoj danas novine strogo zatvoren i kontroliran prostor za stvaranje određenog tipa mišljenja, pa se intelektualci pozivaju na osnivanje alternativnih medijskih prostora, u kojima bi se, umjesto “stvaranja uvjeta za partijske pobjede”, moglo jače i kritičnije progovoriti o nastaloj situaciji, zauzimati se za općeljudske vrijednosti i nacionalne interese.

Glede parlamentarnih izbora, potpisnici apela, upozorili su građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.

I konačno, kao temeljni stav ističu opredjeljenje za slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partijske pobjede.

Poziv javnosti su, uz ine, potpisali akademici Josip Pečarić, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Stanko Popović, Ivan Aralica, Nenad Trinajstić i Zvonimir Janko, dopisni član HAZU-a, prvi predsjednik Hrvatskog sabora Žarko Domljan, Henrik Heger Juričan sa Sveučilišta Sorbona, Adalbert Rebić, nekadašnji rektor

zagrebačkog Sveučilišta Zvonimir Šeparović, pomoćni biskup zagrebački Valentin Pozaić, Davor Pavuna, Miroslav Tuđman itd.

M. Curać

(objavljeno u *Hrvatskom listu*, 2011.)

PROF. DR. FRA ANDRIJA NIKIĆ
OSVJEŠĆIVANJE SUVREMENIKA¹⁶

Hvaljen Isus i Marija!¹⁷

Dragi prijatelji hrvatskog naroda!

Dragi domoljubi!

Dragi Josipe!

Dobro došli u kolijevku hrvatske kulture i duha u Hercegovini i širem području.

U ime *Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* koju smo ovdje osnovali prije desetak dana i *Hrvatskog kulturnog društva Napredak iz Mostara* koje ima na leđima 110 godina, pozdravljam akademika Josipa Pečarića, drage goste i sve vas ovdje okupljene. Ovaj naš matematičar svjetskog glasa i plodan pisac pravi je ljubitelj istine. On neumorno istražuje ratne okolnosti, oslobodilačke podvige hrvatskih branitelja i poratno suđenje osloboditeljima. Po tome je on veteran velikoga srca koji je sebi namijenio istraživati istinu o tome tko su bili napadači, a tko branitelji, tko zločinci, a tko žrtve jer ta istina još uvijek nije jasna

Prisjećajući se njegovih djela, akademika Josipa Pečarića ne treba posebno predstavljati. Ipak, nije zgoroga ponoviti nekoliko podataka: Riječ je o čovjeku iznimne znanstvene biografije i bibliografije. Poznatiji je u kulturnom svijetu daleko izvan hrvatskih granica nego među svojim narodom. Uistinu teško je biti prorokom u svom zavičaju. Svojim rezultatima s područja matematike ubraja se među vrhunske svjetske matematičare, a povijesnim knjigama i studijama iz povijesti hrvatske Boke kotorske dovodi u sumnju istovjetnost osobe. Naime neki misle da je jedan Josip Pečarić matematičar, a druga osoba istoimeni povjesničar. Međutim, to je isti Josip Pečarić. On nam ponovno dolazi na razgovor u Hercegovinu i neke gradove Južne Hrvatske.

Josip je, uz ostalo, napisao knjigu *Hercegovac iz Boke*. Njegovu tvrdnju da *Svaki kamen u Boki govori hrvatski*, ja bih, uz njegovo odobrenje i izraze zahvalnosti na prepoznatljivosti, primijenio i na ovaj u Hercegovini: I u Hercegovini, ali i Bosni kamen već gotovo dvije tisuće godina ima kršćansku dušu i četrnaest stoljeća govori hrvatski.

Josip Pečarić se ne prestaje zalagati za spas hrvatskih velikana. On ponavlja predsjedniku Vlade Zoranu Milanoviću da generala Antu Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu. Pisma s novim potpisima čekaju svoje ukoričenje. Dok očekujemo odgovor na potonji prijedlog, proširujem njegovu pozadinu: Umjesto da tvorac Republike Hrvatske dr. **Franjo Tuđman sa svojim generalima dobije Nobelovu nagradu, neprijatelji hrvatskog naroda i domaći izdajnici, ne**

¹⁶ Predstavljajući knjige akademika Josipa Pečarića u Mostaru

¹⁷ Na početku našega susreta želim se povezati sa subjektima večerašnjih izlaganja. To su naši branitelji, uznici i mi okupljeni u ovom Hramu hrvatske misli i duha u Mostaru. Stoga ćemo se pomoliti za učvršćenje naše pripadnosti jednom narodu.

umaraju se ocrnjivati Obrambeni rat i njegove vođe svodeći to najveličanstvenije djelo na “udruženi zločinački pothvat”.

A Srbi, “sebi kao agresori, s ciljem rušenja hrvatske samostalnosti i slobode daju ovlasti optuživanja i suđenja žrtvama njihove agresije. Tu se krije negiranje hrvatske pobjede nad agresorom i srpsku podmuklu svijest o urođenoj laži.”¹⁸

Srpski pjesnik Zmaj Jovo Jovanović 1883. godine je napisao, a aktualno je i danas:

*Hrvat se ne bori da što otme kome:
Čuva sveti oganj na ognjištu svome
I dok tako čini u najteži dani
i Bog je i pravda na njegovoj strani.*

I dalje nastavlja Zmaj Jova:

*A kuda će Srbin?
zar on da se dade
putu na kom nema
zakona ni pravde.*

To je Zmaj Jovo Jovanović pjevao kada je znao da je Hrvatska bila do Zemuna, kad se govorilo o hrvatskoj Subotici, a još pred Drugi svjetski rat Banovina je bila u Šidu.¹⁹ U novije vrijeme velikosrpski književnik Dobrica Ćosić, ili kako su ga

¹⁸ Zahtjevi velikosrba glase: “Omogućiti Srbima izlaz na more i stvoriti državu za zapadnom granicom duboko na teritoriju Hrvatske, kako bi Srbi živjeli u jednoj državi (tzv. Velika Srbija), cilj je srpske politike već od sredine 19. stoljeća. Stvaranje Jugoslavije (prve i druge), u kojim su Srbi kao najbrojniji narod dominirali (posebice za vrijeme prve Jugoslavije), taj je cilj uglavnom bio ostvaren. Međutim, želja dijela srpske političke elite za potpunom dominacijom Srbije nad ostalim jugoslavenskim republikama, koja je javno izražena sredinom 1980-tih, u konačnici je prouzročila raspad Jugoslavije.” ANTE NAZOR, **Velikosrpska agresija na Hrvatsku 1990-ih** (*Republika Hrvatska i Domovinski rat: pregled političkih i vojnih događanja 1990., 1991. – 1995./1998.*), Zagreb, prosinac 2011., str., 188. Usp., MILAN VUKOVIĆ, *Glas naroda – glas Božji, Hrvatski list*, 19. siječnja 2012. str. 48. – 49. s porukom: Zakon o ništetnosti ne smije ni pravno ni politički biti poništen jer dok je njega, Srbija nema što tražiti ni poduzimati protiv hrvatskih branitelja.

¹⁹ [1] Citirajući navedeno upozorenje prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman je rekao: “Mi to ne tražimo, ali želimo da hrvatski narod bude suveren u svojoj Hrvatskoj državi, a vi Srbi i Mađari i svi drugi da uživete sva građanska i etnička prava. Mi vam to jamčimo, ja vam jamčim kao državni poglavar, s čitavim Saborom, sa svom Vladom, sa svim županima koji su ovdje i koje kao što rekoh, obvezujem da provode takvu politiku. Prihvatite i evo nam budućnosti i blagostanja.”

Srbi prozvali: “otac srpske nacije”, u romanu “Deobe” potvrdio je da je laž “vid srpskog patriotizma” i “potvrda njihove urođene inteligencije”.²⁰

Na portalima se često može pronaći navedeni citat književnika Ćosića²¹ uz brojne komentare. Između njih izdvajam samo jedan: Valja početi s općim mišljenjima o Srbima kao notornim lažljivcima, čime su već postali predmetom raznih izreka, kao na primjer: Laži, laži tako dugo dok laž ne postane istina! Time ćeš dokazati da si Srbin. Poznata je izreka: Lažeš kao Srbin. Nedavno smo čitali u tisku: Srbinu nije laž porok, nego ponos!

Potonju tvrdnju “o urođenoj laži” potkrepljuje i *Proslov* u knjizi: Dr Jovan Radulović, *Slavno doba Mostara*, Mostar, 2010. Drugo izdanje knjige priredili su dr. Ranko Popović i dr. Draga Mastilović. Tu umirovljeni hercegovački episkop Atanasije²² uz ostalo poručuje: “(...) *Mostarska Stara i nova crkva, i pre njih Žitomisljić, rušeni su nam do temelja, ovaj poslednji već po ko zna koji put, i to nedavno. I obnovljeni, i obnavljaju se, dobrotom, trudom i izdivenijem dobrih i vernih Hercegovaca. Srušen je nedavno i Stari most na Neretvi usred Mostara, ne od Srba sa istoka, već od drugih sa zapada. Obnovljen je od UNESKA (koji obeća, ako održi reč, pomoći i obnovu Nove crkve). Žitomisljić je, rekosmo, obnovljen od Hercegovaca, onih koji žitom misle o Hljobu Života. (...) Ovaj narod, gospodine moj, oćuti ili oćpeva reći ili ih veže u ćvorove... I ide dalje nesalomljen, narod Pravde Božije! Ide da seje po svoj zemlji žito i zvezde mira. Ne svetio se. To mu ne daju mućenici Žitomisljića, Klepaca, Prebilovića, Ćavša. Ako bi se svetio bilo bi to, mesto žita, njive gladi...*” (str. II. – III.).²³

Autor uz ostalo aludira na rušitelje sa zapada. Po svoj prilici pod tim misli na katolike, koji su, po njegovom mišljenju srušili i Stari most. Međutim, Stari most je srušen velikom količinom eksploziva i to u vrijeme i u trenutku kad je, po riječima muslimanskog mostarskog prvaka Safeta Oručevića, trebao pružiti “najveću pomoć Bošnjacima” u ratu s HVO-om, a pravoslavnu su crkvu srušili trojica imenom i prezimenom poznata muslimana i da za to nisu kažnjena.²⁴

²⁰ [2] Cijeli tekst Dobriše Ćosića glasi: “Lažemo da bismo obmanuli sebe, da utešimo drugoga; lažemo iz samilosti, lažemo da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bedu. Lažemo iz ljubavi i ćovećnosti, lažemo iz pošenja. Laž je vid našeg patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije. Lažemo stvaralaćki, maštovito, inventivno.”

²¹ Dobriša Ćosić je bivši predsjednik “Socijalistićke Republike Jugoslavije”.

²² Atanasije Jefitić (r. 26. XII. 1937.) godine 1992. izabrao je za Episkopa Zahumsko-Hercegovaćkog. Umirovljen je 1999. godine. Živi u manastiru Tvrdoš. <http://www.spcoluzern.ch/index.php?pg=1291&lang=srl>

²³ Dr Jovan Radulović, *Slavno doba Mostara*, Izd...SPKUD Gusle – SPCO Mostar, Mostar, 2010. str. I-VI. Drugo izdanje knjige priredili su dr. Ranko Popović i dr. Draga Mastilović.

²⁴ Usp. Grupa autora, *Stari mostovi u Mostaru*. Izd. “Crkva na kamenu”, Mostar, 2004.

Poslušajmo i drugu stranu. General Slobodan Praljak napisao je knjigu *Urbicid koji su počinile postrojbe JA pod vodstvom Momčila Perišića nad Mostarom u ljeto '92, činjenice*. Zagreb, svibanj 2007. On, kao svjedok, haški uznik i analitičar, tvrdi da su razaranja Mostara u proljeće i ljeto 1992. izvršili četnici s topništvom JNA i general Perišić (a istu rabotu kasnije nastavila Vojska Republike Srpske). Praljak upozorava na knjigu *Urbicid u Mostaru '92*, grupe autora hrvatske i muslimanske – bošnjačke narodnosti. Nedvosmisleno je da su četnici izvršili agresiju na Mostar i počinili ne samo urbicid, nego i genocid nesrpskog stanovništva. U prvom dokumentu Komande Bilećkog korpusa od 19. travnja 1992. komandant general major Momčilo Perišić naređuje svim artiljerijskim jedinicama da, uz ostalo, otvore artiljerijsku vatru na Cim, Iliće, Bijeli Brijeg i Donju Mahalu. Drugi dokumenti dopunjavaju navedeno. Tijekom višemjesečnog granatiranja u Mostaru su četničko srpske jedinice izvršile urbicid, te počinile genocid, kulturocid, i sakralocid. Oni su pobili brojno nesrpsko stanovništvo i razorili gotovo sve sakralne objekte. “*Mostar danas*”, piše u knjizi grupe autora, “*srpnja 1992. godine, ima razrušene džamije, spaljene i granatirane crkve, spaljene najljepše građevine austorugarskog perioda, biblioteke i historijsku građu u pepelu, mostove u rijeci...*”²⁵ Učinjen je pokušaj da se uništi sve ono što je proizvod civilizacije islama i civilizacije Zapada, ne uvidjevši da vandalizam ne može uništiti tradiciju, kulturu i duhovnost, jer “*Grad je prvotno nastao kao dom Božji: mjesto gdje se čuvaju vječne vrijednosti i otkrivaju božanske mogućnosti. Premda su se simboli izmijenili, ono što stoji iza njih ostaje... Mješavinu božanstva, moći i ličnosti koja je dala život antičkome gradu treba sada odvagnuti u smislu ideja i kulture našeg vremena i uklopiti u nov okvire grada, regije i čitavog našeg planeta*”. (L. Mumford).²⁶

Što se to dogodilo? Tko je počinio urbicid nad Mostarom? Pročitajte knjige, pogledajte slike u monografiji *URBICID* koja je objavljena nakon četničkih razaranja Mostara još 1992. godine uz pomoć njihove JNA. Prošetajte Mostarom, pa ćete i nakon dvadeset godina, prepoznati još uvijek jezive tragove djelovanja JNA, četnika i crnogorskih hordi.

1. Kratki životopis

Iz Josipove bibliografije izdvajam nekoliko podataka. Rođen je 3.²⁷ rujna 1948. u Kotoru. Oca su progonili i zatvarali, pa je obitelj patila zbog svog hrvatskog podrijetla. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje. Svi su zapazili njegove posebne sposobnosti prema matematici. Želeći se vratiti u Boku,

²⁵ Eksploziv u temelje Starog mosta postavili su srpski rušitelji mostova, a njega su aktivirali pripadnici bošnjačke armije.

²⁶ Grupa autora, *Urbicid '92, Mostar – Zagreb, 1992.* hrvatski i engleski tekst, Drugo izdanje, str. 23. Prvo izdanje objavljeno je iste godine.

²⁷ U životopisu Josipa Pečarića piše da je rođen 2. rujna 1948. godine. Prema riječima samog Josipa, točan je nadnevak 3. listopada. U obitelji je imao još brata i sestru.

odlazi na studij u Beograd. Tamo je 1972. godine diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom je fakultetu i magistrirao, a 1982. obranio je doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom *Jensenove i srodne nejednakosti*. – Obiteljski je čovjek i ima tri kćeri koje prate znanstveni put svog oca.

Znanstveno područje rada akademika Josipa Pečarića jesu *nejednakosti*. Jedan je od vodećih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti i među najproduktivnijim svjetskim matematičarima s više od 700 znanstvenih radova, sa 70-ak radova na konferencijama i u knjigama, 60-ak iz elektrotehnike, geofizike, geologije, građevinarstva, fizike i povijesti, 14 matematičkih monografija te dva visokoškolska udžbenika. Njegovim je imenom nazvano nekoliko identiteta i nejednakosti, a o primjenama Mond-Pečarićeve metode na operatore u Hilbertovim prostorima objavljena je monografija, dok se druga upravo priprema. Po broju citiranih znanstvenih radova, svrstan je **među prvih deset matematičara svijeta** koji na MathSciNetu imaju više od 500 članaka. Četiri njegove matematičke knjige objavljene su izvan Hrvatske. Urednik je poznatog matematičkog znanstvenog časopisa *Mathematical Inequalities and Applications* koji se objavljuje u Zagrebu.

Uz to Josip Pečarić je proučavao i pisao knjige iz povijesti. Josip piše i djela iz publicistike, povijesti, te o svojoj Boki kotorskoj, želeći na taj način vratiti Hrvate Boke kotorske, odnosno Boku kotorsku Hrvatskoj. Pečarić ističe jedinstvenu hrvatsku i katoličku kulturnu baštinu tog kraja, te upozorava na svijest i savjest hrvatskog naroda i hrvatske države.²⁸

Primljen je u Akademiju. Vodeći autoriteti u svojoj struci – teoriji nejednakosti napisali su o njemu jedinstvene sudove. Ima desetak doktora, a stručni radovi iz Pečarićeve škole citiraju se između 30 % i

40 % od svih svojevrsno specijaliziranih studija.

Josip Pečarić je erudita vrhunske svjetske znanosti. On radi s ljubavlju i zadovoljstvom. U Kotoru nije mogao dobiti radno mjesto, pa se uputio u Zagreb. Profesor je na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, a bavi se teorijom matematičkih nejednakosti. Uz to je gostujući profesor u više zemalja, gdje je voditelj doktorandskih studija. Osnivač je više međunarodnih matematičkih časopisa, koji se tiskaju u Zagrebu, čime je hrvatsku prijestolnicu pretvorio u jedno od svjetskih matematičkih središta. Autor je i više od osam stotina znanstvenih radova, pa samim time spada među desetak vodećih matematičara na svijetu. Nu Pečariću je matematika tek jedno od mnogih polja njegove zauzetosti.

Uz priznatog stručnjaka iz matematike bolji je povjesnik od cijeloga niza domaćih stručnjaka, a u publicističkom području i danas je jedan od najčitanijih hrvatskih auktora. S Pečarićevim tekstovima sreo sam se sad već u pomalo poodmaklim devedesetim godinama, čitajući bitke i informativne tekstove o hrvatstvu Boke kotorske, ali i cijeloga obalnog područja, sve do Bara.

²⁸ <http://www.halapa.com/biogkratak.html>

Pečarić je objavio dvadesetak knjiga, koje su redom, a i uvijek pravodobno išle u samu srž mnogih hrvatskih problema. Tako je, samo da navedem neke, svojom briljantnom knjigom “**Srpski mit o Jasenovcu**” do srži raskrinkao polustoljetna sustavna podmetanja srpske, komunističke i jugoslavenske historiografije i propagande, a time na sebe navukao i bijes cijeloga “čopora” prijepornih javnika, profesionalnih lažaca, kvazijnastvenika, ali i različitih političkih i medijskih moćnika. U jeku pak silne protuhercegovačke kampanje nizom izvrsnih analiza, koje su kasnije postale sastavnim dijelom knjige *Hercegovac iz Boke*, čiji sam naslov spomenuo, nije samo branio hercegbosanske Hrvate i njihovo pravo na jednakopravnost s druga dva naroda u BiH. On matematičkom preciznošću i ledenom logikom raskrinkava politikantske pamflete raširene po javnim medijima s gotovo posvemašnjom zlorabom cijeloga arsenala različitih žanrova. Već je tada upozoravao na toleranciju i razvoj “rasističkoga” odnosa prema Hercegovcima. U jeku napadaja na hrvatskoga pjevača Marka Perkovića Thompsona akademik se Pečarić ponovno živo zauzeo za slobodu i pravo na javni govor. Rezultat tih publicističkih radova jest i knjiga *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*. U knjizi *Kraj vremena veleizdajnika?* sabrani su tekstovi o “veleizdajničkoj” politici bivšega predsjednika Republike Stjepana Mesića. Cijeli niz Pečarićevih knjiga posvećen je javnoj obrani hrvatskih branitelja, časnika i generala, koje su progonili domaća politika, sudovi i tzv. Međunarodni sud za ratne zločine na području bivše Jugoslavije u Haagu. Zločinačku narav suda obradio je u jednoj, *a rasizam, kao njegovu posebno tankočutnu inačicu, obradio je u drugoj knjizi*. Knjiga pak, koju danas predstavljamo *Rasizam svjetskih moćnika* svojevrsni je proširak već ranije obrađenih tema. U njoj akademik Pečarić, raščlanivši pojedinačne probleme, zapravo raskrinkava postojeći suvremeni svjetski poredak. Rasizam je takav kakav jest, manje ili više nepravedan, što je za politiku, koja počiva na realizmu golih interesa, barem zadnjih dva stoljeća ionako manje važno pitanje.

2. Rasizam svjetskim moćnika

Knjiga Josipa Pečarića, *Rasizam svjetskih moćnika*, objavljena je u Zagrebu, ožujka 2012. godine. Knjiga je sastavljen od šest dijelova. Ona je uglavnom sastavljena od više susljednih priča. Prvom poglavlju Pismo (str. 32. do 137.) prethodi Predgovor iz pera Stijepe Mijovića Kočana. Poglavlja u knjizi koji večeras predstavljamo *Rasizam suda u Haagu* zaključuje *Pogovor fra Ivana Maletića*.

Stijepo Mijović Kočan se poslužio Ezopovom basnom o Vuku i janjetu da bi našim suvremenicima predstavio Haaški sud za ratne zločince. Nakon janjetove krivnje da je zamutio vuku vodu, premda je bio na nižem toku, Stijepo upozorava: I u Haagu je izneseno više činjenica koje nepobitno dokazuju da optužbe nisu istinite, brojne od njih i u ovoj knjizi navode se i pokazuju, ali Sud je Gotovinu ipak osudio, kako je i naumio napraviti. Zato je i osnovan. Ne da štiti pravo nepravedno optužen Janjeta, nego da kazni Janje jer je ovoga puta umaklo vučjim čeljustima, te vojnim operacijama Bljesak i Oluja oslobodio se od tiranina i tiranije, odnosno od okupatora i okupacije. (str. 9.). Sud Ujedinjenih naroda ne postoji stoga da nagradi sprječavanje krvoprolića (u Bihaću gdje se moglo

očekivati ubojstvo oko 160 000 muslimana), on je osnovan s određenom drugom nekom svrhom, suci su zbog toga tu! Da ispune tu i takvu svrhu. U njoj treba “izjednačiti krivnju” itd., itd. O tome je ovdje zapravo riječ! Kakve činjenice, takvi dokazi! (str. 10.)

Carla del Ponte je bila svjetska moćnica dok je obnašala ulogu haške tužiteljice. Ona je izjavila da su “Srbi kurvini sinovi, a Hrvati podmukli kurvini sinovi” (str. 11.) To je ne samo rasizam, nego i šovinizam! Hrvati su tako nazvani jer su branili Domovinu. Mi smo krivi jer smo Hrvati. Samo i po tome smo izloženi političkom odstrjelju. Da smo malobrojni krivi su Osmanlije, odnosno muslimani s odvođenjem mladića u janjičare a djevojaka u hareme, te uništavanjem kršćanske civilizacije. Djevojke su odvodili, kako svjedoči Fran Mažuranić jer su lijepe, a mladiće da se bore u osmanlijskim redovima protiv hrvatskih branitelja jer poznaju jezik. Iako smo malobrojni ne zaboravimo, upozorava akademik Pečarić: “Zar tračak svjetla u mraku ne znači puno?” (str. 389.)

Stijepo upisuje Josipa Pečarića i naslijeđenu zaštitnu uzrečicu Bokeljske mornarice *Fides et honor – vjernost i čast*. A Bokeljska mornarica je najstarija na svijetu uljuđena građanska družba utemeljena davne 809. godine – danas ima 1203 godine. Tu jedinstvenu i u svijetu kulturnu i strukovnu udrugu očuvali su do danas bokeljski Hrvati, Kotorani, a Josip Pečarić je iz Boke kotorske, rođeni Kotoranin pa s kime si svjetski politički moćnici misle da imaju posla, s nekom “balkanskom ruljom”, imaju li oni ikakva boljeg obrazovanja? – pita se Stijepo Mijović Kočan (str. 14. – 15.).

Uistinu časno je stati u Josipovu obranu, svjedočeći da je u *Pismu* “napisana istina i da se to ne može spriječiti, ako i ne uđe ‘u kanon’ čitanosti i priznatosti.” (str. 15.). Srbi su agresori na hrvatska područja. Rušili su naše samostane, crkve, kapelice – kipove – dušu hrvatskog naroda. Svijet je ovaj tiran tiraninu, a nekmoli duši blagorodenoj, doista: Svijet je “sostav paklene nesloge” kaže Njegoš u *Gorskom vijencu*. U nj ratuje duša s tijelom, more s bregovima, zima s toplinom, vjetri s vjetrovima, živina s živinom, čovjek sa čovjekom, dnevni sa noćima, dusi s nebesima, ali za nas je najsudbonosnije da ratuje “narod sa narodom”. Međutim, kada smo napadnuti, ako se sami ne obranimo od okupatora, nitko nas ne će obraniti. Pečarićeva knjiga i to dokazuje. Nema tko reći riječ za nas, ako je sami ne izgovorimo. (str. 29.). Izgovorena riječ vraća “slamku spasa” jer svaki rat je ‘poguba ljudske naravi’ kako je zapisao Marin Držić. Pečarićevo pismo, potpomognuto tolikim potpisima, kojih je u hrvatskim srcima mnogo više nego ih je na papiru, kao i cijela knjiga koju imate u ruci – znači snagu, znači otpor, znači prosvjetiteljsku i rodoljubnu svjetlost koja osvjetljava jedino doista ispravno: obranu dostojanstva i opstanka Domovine, jedine koju imamo (str. 30.)

Potom slijedi korpus knjige – str. 31. do 382. stranice – koja je svojim sadržajem, rekao bih, knjiga dokumenata s domoljubnim razmišljanjem i komentarima. Josip je upozorio na činjenicu ulaska u Europsku Uniju i naglasio: *Možemo ući u Europsku Uniju pod jednim uvjetom: neka nam se ispričaju zato što su – oni, Europska Unija! – sudjelovali u nacističkoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku! – (na korici).*

3. Sadržaj knjige Rasizam svjetskim moćnika

“Obilježavanjem 20. obljetnice obrane Zadra i okolice, piše Josip Pečarić, vidimo da veličina naroda nije u njegovoj brojnosti i vojnoj nadmoći, nego u snazi duha i vjere.” (str. 32.). Francuski vojni biskup Michel Dubost rekao je da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti”. (32.) Hrvate je Papa Ivan Pavao II. proglasio “narodom nade” (43.). Taj narod nade stala je Europska Unija, slušajući srpske diplomate, optuživati i osuđivati kao svjetski moćnici. Pečarić piše: “Moraju nam se ispričati zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku” (str. 44.). Hrvatska vlast mora izvršiti i sačuvati naše dostojanstvo, čast i ponos (str. 47.).

Znatan dio knjige posvećen je pismima – Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda. “Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.” Poput proroka hrvatski rodoljub Josip Pečarić stupa pred Ujedinjene narode i pokušava ispitati njihovu savjest u odnosu prema hrvatskom narodu. Uz susljednih 25 “Ne tražimo...” uime hrvatskog rodoljubnog naroda Josip Pečarić prelazi na zahtjeve: “Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje!” I slijedi pet životnih zahtjeva (str. 49.). Pismo je prevedeno na svjetske jezike i stiglo adresantima.

Odgovor, koliko mi je poznato, nije stigao autoru, ali haški tužitelji nastavljaju uništavati hrvatske velikane, odnosno Republiku Hrvatsku. *Rade što hoće, ali ne će dokle hoće!* – poručuje hrvatski narod.²⁹

U svijetu postoje razlike. “Amerika, Izrael i Engleska, zabranili su svojim vojnicima odgovarati pred nekakvim “internacionalnim sudom”, s uputom da taj “internacionalni sud” nema nikakvog prava, optuživati i suditi njihovim vojnicima. Ali pored toga “internacionalnog suda”, netko se je sjetio i uspostavio je ICC, Internacionalni kriminalni sud, koji optužuje i sudi hrvatskim vojnicima, hrvatskom narodu za hrvatsku borbu i hrvatsku pobjedu... Optužuju i sude hrvatskom vojniku Anti Gotovina za “prekomjerno” granatiranje Knina, od čega je poginuo, samo jedan civil. Hrvatski obraz je čist i nema toga pojedinca niti naroda, koji hrvatskom narodu, borbi hrvatskog naroda, može prigovoriti. Hrvatski narod nema straha pred ISTINOM i hrvatski narod, koji je branio svoj opstanak, na svojoj zemlji u svome domu, zahtjeva ISTINU, piše Ante Kunek.³⁰ Hrvatske branitelje gotovo svakodnevno pronalaze i sude čak i u Beogradu.

U pismu Haaškome tribunalu da smo usprkos zabranama izborili slobodu – i sada imamo i presude za taj “zločin”. Tvrdnju je potkrijepio izjavama. U pismu predsjednici Vlade RH piše: “da je nedavno u Hrvatskom listu američki vojni ataše potvrdio isto ono što vidimo i mi: General Gotovina i Hrvatska vojska operacijom Oluja i spašavanjem Bihaća spriječili su genocid razmjern onome iz Drugoga svjetskog rata. Činjenica da je spašavanje stotinjak tisuća ljudi nevažno onima koji vode UN optužujuća je za njih. (165.). Konkretnije: “Nema dvojbe da

²⁹ Čujem da je tridesetak osoba odbilo ili napustilo sudjelovati u radu Haaškog suda. Razloge nam daju naslutiti.

³⁰ Dobio 13. listopada 2012.

bi se svjetski moćnici zgražali i spriječili pokolj 100.000 bilo kakvih životinja. Za muslimane u Bihaću ih nije bilo briga. Valjda su im manje vrijedni od životinja.” (str. 273.). Zato je neobično što je izostalo reagiranje barem nekih muslimanskih država na presude hrvatskim generalima koji su spasili toliki broj muslimana od – od svjetskih moćnika – planiranog pokolja. Jer to bi bio najbolji način da se odgovori na tzv. kršćanski fundamentalizam! (str. 274.) Upućeno je Pismo i predsjedniku Hrvatskog sabora (174. – 206.) U pismu, uz ostalo, Pečarić prosvjeduje “protiv postupanja Republike Srbije koja je hrvatskim pravosudnim vlastima na pilatovski način prosljedila fantomske optužnice protiv hrvatskih građana” (173.)

U trećem dijelu akademik Pečarić, najavljuje rasističke presude: General Praljak kao inspiracija (207. – 240.) U ovom dijelu upozorava na prenaplašenu činjenicu da se čelni ljudi grupacije oporbenih stranaka nisu radovala pobjedi Hrvatske vojske. Zatim upozorava na činjenicu da su domoljubi šokirani činjenicom da postoji “toliko mnogo Hrvata koji strasno mrze svoj narod” (str. 240.)

U četvrtom dijelu opisuje život uz rasističke presude (241. – 321.). Značajna je konstatacija: Za “dva dana” od “naroda nade” do naroda bez ponosa i dostojanstva.

*Jučer gledam sliku naroda
Baca cvijeće po herojima
A već sutra pobjednike sude*

Prodaše ih za Judine škude – kako to simbolično kaže Marko Perković Thompson (242. – 243.). Poslije presude generalima u Haagu, očito je da su svjetski moćnici oni koji je nisu željeli i još uvijek je ne žele, u svemu uspjeli.”(str. 246.) Svjetski moćnici su se uzdali u “srpsku državu” koju su željeli stvoriti u Hrvatskoj i njezinu vojsku, njihove trupe (UNPROFOR) pomagale su im u etničkom čišćenju te ‘države’ od nesrba, a onda ‘glavni grad’ Knin nisu mogli braniti ni 12 sati. Svjetski moćnici su puno uložili u svoj plan, a onda je od onih, koji su bili njihovi izvršitelji Tuđman napravio – ZEČEVE! (267.). Razmišljanje akademik Pečarić zaključuje: “Da, ostaje nadati se da će slava nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račanu, Ivu Sanadera i Ivu Josipovića, kao i njihove stereotipne podanike.” (str. 262.)

U petom dijelu doneseni su razgovori i govori (323. – 427.) Tu su, rekao bih, doneseni biseri političke analize stanja u Hrvatskoj posljednjih dvadesetak godina. Hrvati su “pobijedili u ratu i to da su Srbi, kako Milošević reče, bježali kao zečevi.” (str. 338.). Vlast je uspjela rasprodati gotovo sve što je hrvatsko, a Srbi osnivaju Srpsku banku u Zagrebu. Što mislite o tome?! Presude u Haagu su presude “Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu” (str. 339.) “U učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja se budno paziti ‘ideojugonostalgičara’ koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgičnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje u malom mozgu (341.) U svom govoru u Munchenu uz ostalo je rekao:

Tuđman je kriv, nakon što je spasio toliko muslimana, i što uopće postoji hrvatska država.

Tuđman je kriv što svjetskim moćnicima nije uspjelo instalirati nekakvu srpsku državicu u Hrvatskoj.

Tuđman je kriv što je od vojske te kvazidržave napravio, kako kaže Slobodan Milošević, zečeve.

Tuđman je kriv što je time ponizio svjetske moćnike... (353.)

Tuđman je kriv što je stvorio Državu, koju njegovi nasljednici, prema programima i uz pomoć neprijatelja, još uvijek nisu uspjeli uništiti!

On je Hrvatima ostavio poruku da ostanu narod nade. Hrvatska to nije, ali narod jeste! (usp. 354.) Prikazi završavaju riječima fra Ivana Maletića: Ako Moćnik – (pada mi na pamet onaj vuk iz početka A. Nikić) – zaželi Lijepu Našu, mogli bismo zaplakati s biblijskim pjesnikom, smjerno je poklonimo njemu, jer on je Moćnik naš. Druge alternative, u teoriji relativizma, valjda nema. Prva kost za glodanje – demokratizacija već je u našoj utrobi. Pečarić nas upozorava da je Moćnik spremio i drugu kost za glodanje. Ne jedimo njegove objede. (str. 438.)

Ova knjiga je, većim dijelom, zbir dokumenata s brojnim potpisima i komentarima. U knjizi na površinu probijaju Pečarićeve organizacijske sposobnosti, kojima je u samo nekoliko trenutaka sposoban pokrenuti cijelu lavinu reakcija na ključne probleme, ali i te reakcije usustaviti u svojevrzni mrežni intelektualni pokret, koji postaje moćna sila i u uvjetima potpunoga medijskog mraka.

Nije li ovo dostatno da se izađe na ulice? No, hrvatski kmetovski mentalitet, samo ogovara, ali ne smije i ne usudi se ni na kakve proteste.

Podsjećam javnost da je u Hrvatskoj nekim čudom još uvijek živo 39.611 partizana koji primaju prosječnih 2.721 kunu mirovina.

– Da je Drugi svjetski rat završio prije čak 67 godina, a Domovinski rat prije samo 17 godina. Unatoč tome broj primatelja mirovina Hrvatske vojske i branitelja za samo 22.226 osoba premašuje sudionike NOR-a. – Ako su svi preživjeli partizani 1941. godine imali samo 18 godina, danas bi svi oni trebali imati prosječno 89 godina.

Prema popisu iz 2001. godine u RH ima samo 11.578 muškaraca starijih od 85 godina.

– Svota koju Hrvatski zavod mirovinskog osiguranja = HZMO isplaćuje čudnovato preživjelim partizanima iznosi cca 1,3 milijarda kuna što je, naravno, znatno više od svih prijevremenih mirovina žena, koje su radile više od 30 godina na poslu, da bi ostvarile pravo na svoju prijevremenu mirovinu.

– U Hrvatskoj je poginulo 12.637, a ranjeno više od 20.000, dok je na teritoriju Bosne i Hercegovine poginulo 9.639, a ranjeno 14.563 Hrvata. To je poznato široj javnosti, Ali, da ih je od ukupnog broja poginulih i ranjenih u Hrvatskoj, *više od 60 % podrijetlom iz Hercegovine.*³¹ To rijetki znaju!

³¹ VIKTOR NUIĆ, **Istina o «Hercegovačkom slučaju»**, Drugo dopunjeno izdanje, Zagreb 1998., str. 46.

Dnevni list od 10. listopada 2012., na prvoj stranici donosi vijest: “10.000 pripadnika HVO-a ostaje bez mirovina iz Hrvatske?!” U daljnjem tekstu uz ostalo piše: “ovdje je riječ o više od 10.000 pripadnika HVO-a koji su od 1997. do 2001. ostvarili pravo na invalidninu, a dio njih i na braniteljsku mirovinu, ali im rješenja o invalidnini na temelju ranjavanja na južnom bojištu ili istočnoj Slavoniji nikada nisu dostavljena. Zato nisu mogli ostvariti ostala prava: skrb, na knadu i za tuđu pomoć ili stambeno zbrinjavanje, što je pravi razlog najavljenju tužbi...” U naglašenom tekstu stoji: “Glavni argument Hrvatske bit će činjenica da su odluku o isplati invalidnina pripadnicima HVO-a na svoju ruku, bez zakonske podloge, donijeli Franjo Tuđman i Gojko Šušak...”³² “Promjenom zakona o pravima branitelja u RH, koji je u pripremi, vrlo lako se ljudima koji su tužili Hrvatsku mogu naći argumenti po kojima će se od njih tražiti da vrate novac koji su primili od te zemlje...”³³

Pečarić s oko 1500 uglednih hrvatskih intelektualaca poziva utemeljitelje Haaškoga suda **da Hrvatskoj vrate natrag žive naše branitelje**. Jer pripadnici Hrvatske vojske te generali Ante Gotovina i Mladen Markač tijekom devedesetih godina spasili su **i zaštitili** muslimansko-bošnjački narod u UN-ovoj zaštićenoj zoni u Bihaću. S pravom se akademik Pečarić pita: **zašto je potpuno oslijepila božica pravde**, pretvorivši se u politikantski cirkus nijekanje vlastite egzistencije, koja je još od rimskoga prava, osim naravno u sustavima totalitarnih diktatura, gledala barem na jedno svoje oko. Josip upozorava na vlast u Republici Hrvatskoj poslije 2000. godine, kada su nerazboriti **pojedinci iz tada novoizabrane vlasti u Hrvatskoj pristajali na gotovo sve uvjete da bi opravdali svoje preuzimanje vlasti nad Republikom Hrvatskom**.

Umjesto zaključka

Dragi prijatelji kulture!

Radujem se večerašnjem boravku akademika Josipa Pečarića među nama. U njegovu dolasku prepoznajem apostolsku revnost obilaska hrvatskog naroda u stoljećima vlastitim krajevima. Vi vraćate nadu ovom ispraćenom i varanom narodu – posljednjih godina od predvodnika vlasti u Lijepoj nam domaji.

Draga braćo i sestre!

Moramo se osvijestiti i ostati *narod nade*. Prisjetimo se da je biskup Valentin Pozaić upozorio 5. kolovoza 2012. u Mariji Bistrici, da se u današnjoj Hrvatskoj – nadodajem: a još više u Bosni i Hercegovini – “mračna komunistička prošlost ne kažnjava, već nagrađuje. Štoviše, uspoređuju se masovni ubojice i teroristi s hrvatskim braniteljima – što je znak krajnje moralne izopačenosti. I premda je ta ideologija jedno od najvećih zala u povijesti čovječanstva, nije ih sram.” Uvjeren sam da dijelim s vama uvjerenje da je u Bosni i Hercegovini stanje za hrvatski

³² DRAGAN BRADVICA, *10.000 pripadnika HVO-a ostaje bez mirovina iz Hrvatske?!*, **Dnevni list**, 10. listopada 2012., str. 8.-9.

³³ BRADVICA, D., *10.000 pripadnika HVO-a ostaje bez mirovina iz Hrvatske?!*, **Dnevni list**, 10. listopada 2012., str.9.

narod još gore. Za osloboditi se toga zla u Hrvatskoj biskup je progovorio o pohodu lustracije, opisavši njezin put – od Pantovčaka, preko Markova trga s obje strane, Zrinjevca, Prisavlja do pohoda cijele Domovine, naglasivši da se ne zaboravi da guja u hrvatskim njedrima stoluje i koti nove antihrvatske guje.... Te zločine nikada ne smijemo zaboraviti, ni prešutjeti; naprotiv, moramo dizati glas istine i o počiniteljima toga zla: a to je zločinački komunistički antihrvatski, anti-teistički – protubožji režim, i njegovi brojni sateliti – koji još i danas sablasno kruže i marširaju Lijepom našom domovinom, uživajući neizrecive privilegije društvene, političke i financijske.”³⁴

“Danas ovaj narod ponižen”, rekao je biskup Živković, “i pognut poput prosjaka puže i kuca pred vratima umorne starice Europe, sprema žrtvovati ne samo svoje sinove nego i mnoge vrijednosti i bogatstva za mrvice koje preostaju na stolovima njezina bogatstva i moći”, riječi su upućene ne samo brojnom vjerničkom mnoštvu na Udbini, nego svim Hrvatima u domovini i iseljeništvu. Zabrinut za svoju domovinu Hrvatsku reći će i ovo: “Mnogi danas Hrvatsku doživljavaju kao zemlju bez nade, prepunu ljudi savladanih letargijom i beznađem – od nazočnih branitelja do mladih koji svugdje osim u njoj vide svoju budućnost”. Biskup je tom prigodom pozvao Crkvu, ako želi ostati vjerna svome poslanju, da ne smije šutjeti, da ne smije popustiti pred napastima interesa i kompromisa i da mora “poput proroka stati na stranu istine bez obzira na cijenu koju će za to morati platiti”.”³⁵

Moj život u Hercegovini tijekom minulih desetljeća uvjeravao me je da živim s nekim Hrvatima koji mrze što su Hrvati.

Takvih je bilo mnogo kada je Hrvatom u Hercegovini teško bilo biti! To se pokazalo i za Obrambenog rata – posebno u časovima pobjede hrvatskih branitelja. To se ponavlja i na izborima u gotovo stopostotnim hrvatskim općinama.

Nažalost, ne osjećam samo to ja, nego i još neki na ovim stranama. U takvoj sredini nastavljam živjeti, svjestan da će takvih i u buduću biti. Drugi neka čine što hoće, ali ja sam odgovoran za svoja djela i korake.

Josipe, znate da ne samo u Hrvatskoj, naglašavam u Vladi Republike Hrvatske, ali i u Bosni i Hercegovini, ima podosta Hrvata koji mrze što su Hrvati. Oni mrze i ustanove koje imaju prvu riječ u nazivu s pridjevom H – **Hrvatsko** kulturno društvo... **Hrvatska** akademija, – kod Matice taj je pridjev na drugom mjestu, pa su, čini se, i odnosi drukčiji... Čak imamo neke koji vode društvo s istim imenom, a pokazuju da mrze njegovu nacionalnu odrednicu. To nas, čitajući Vaše knjige, razgovore i pisma, ne čini manjim Hrvatima, nego potiče da ostanemo Hrvati i da i one braćom zovemo!

Pred sobom imamo brojne uzore. Bogu zahvaljujemo za njih, jer nas oni, usprkos svemu, vuku naprijed.

³⁴ <http://www.ika.hr/index.php?prikaz=vijest&ID=143470>

³⁵ www.hkv.hr/hrvatski-list/13071.domazet

Napisao sam i to s ponosom ponavljam: Tuđmanovo glavno djelo po kojem će ostati ne samo zapamćen, nego i trajno štovan jest Republika Hrvatska. Napadači zaboravljaju da je državnik dr. Franjo Tuđman svojim radom i žrtvom za hrvatski narod povijesni tijek usmjerio novim pravcem. Stvorio je Državu! Samo još jednom je to u tisućljetnoj povijesti hrvatskog naroda uspjelo! Više od toga nije mogao ni sanjati. I to je dosta!³⁶

Hvala dobrom dragom čovjeku, akademiku Josipu Pečariću na još jednoj knjizi. U knjizi je ispisan vapaj istinskog domoljuba. Ona je i tužna knjiga zbog tolikog opisanog ponižavanja Hrvata. Nadalje, ovo je knjiga istine, jer poslije čitanja ove knjige znamo više i bolje o hrvatskim braniteljima, posebice osuđenim generalima i onima koji s Praljkom čekaju presude, akademik Josip Pečarić **podigao je neuništivi spomenik**.

Zato, treba pozdraviti i čitati i knjigu akademika Josipa Pečarića *Rasizam svjetskih moćnika* i ostale njegove knjige jer je on iz plejade onih hrvatskih pisaca kojima je istina ne samo preča od prijatelja, kako bi rekao Aristotel, nego zato što je jedino na istini moguće graditi trajnu sigurnost i živjeti u slobodi, kako nam u ušima odzvanjaju Isusove riječi. Bez istine, poručuje prof. Miroslav Tuđman, – *sve je samo primirje i prikivanje pravih uzroka i razloga povijesnih stranputica* (str. 396.).

HRSvijet, 20. listopada 2012.

³⁶ Usp. ANDRIJA NIKIĆ, **Dr. Franjo Tuđman, Tvorac Republike Hrvatske**, Mostar, 2000.

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

U našem pismu povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. napisali smo vam kako “znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČINI!” To se odnosi i na Hrvate u BiH, a i njima se sudi i sudilo se u vašemu Den Haagu na isti sramotni način.

Ovih dana smo svjedoci kako se i Vatikan pribojava da bi katolici u Bosni i Hercegovini za koje desetljeće mogli posve nestati. Od oko 800 000 katolika u 1991. godini danas ih je ostalo 440 000. Eliminiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo je eklatantan primjer genocida.

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu? Hrvatski narod se ponosi i uvijek će se ponositi onima kojima vaš “Sud” određuje drakonske kazne pa čak i zbog spašavanja stotinjak tisuća ljudi – samo zato što su muslimani. Jedan od onih koji će zauvijek biti među ponajboljim sinovima hrvatskog naroda, haaški optuženik, ovako govori o ratu između žrtava velikosrpske agresije, muslimana i Hrvata BiH:

Završni govor generala Praljka

I.

Obuka policajaca iz BiH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.

Obuka pilota A BiH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BiH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BiH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BiH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BiH u hrvatskim bolnicama.

Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BiH.

Regularni logistički centri A BiH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itđ., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BiH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BiH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BiH) i onda kada je ta vojska (A BiH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

- a) A što je s referendumom Hrvata za BiH, koji je preduvjet za postojanje te države?
- b) Priznanje BiH od RH.
- c) Imenovanje veleposlanika RH u BiH.
- d) Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BiH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

I-1.

Kakvo mišljenje i koji stavovi prethode ovakvoj optužnici?

1. Simon Leach, bivši kvartovski policajac u Velikoj Britaniji, član tužiteljskog tima koji je istraživao zločine Hrvata u Lašvanskoj dolini, na jednom sastanku u tužiteljstvu 1996. godine izvadio je papir na kojem su pisala imena: Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Vice Vukojević. Tumačio je i objašnjavao da su to ciljevi do kojih će dovesti njegova istraga.

2. Citiram iz knjige Williama Montgomeryja *Kad ovacije utihnu*. (Struggling with democratic transition; After the cheering stops, 2010), stranica 114:

A. Specijalni ambasador SAD-a za ratne zločine Pierre Prosper pozvao je trojicu američkih ambasadora iz regiona (iz Srbije, Hrvatske i Bosne) da dođu u Haag kako bi se sastali s predstavnicima MKSJ. Dve uspomene naročito su upečatljive. Prva se odnosi na to da smo direktno od Carle del Ponte čuli da se zvaničan pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama.

Je li gospodin Montgomery vjerodostojan svjedok?

Kakva je reakcija ostale trojice?

Stavovi Carle del Ponte nisu “pogrešni po mnogim osnovama”, to je imperijalna bahatost, degradacija prava na komunističke čistke i nacističke pogrome.

3. U svojoj knjizi *La Caccia – Io E I Criminali di Guerra*, u 10. poglavlju “Zagabria, dal 1999 al 2001”, na stranici 254. piše:

Jedan od tužitelja Suda, Kanadanin dobro poznat u krugu po svojoj duhovitosti i dosjetkama, služio se aforizmom kojim je dobro isticao razliku između Srba i Hrvata koji su pokušavali ometati rad Suda: *Srbi su kopilad*, govorio je, *dok su Hrvati podmukla kopilad*.

1. Taj tužitelj suda, Kanadanin, služi se govorom mržnje.

1.1. Del Ponte upotrebljava trajni glagol “služiti” (upotrebljavati). To znači da to nije bila “dosjetka” jednom upotrijebljena, već uobičajeni način šovinstičkog i rasističkog karakteriziranja HRVATA – *podmukla kopilad*.

1.2. Carla del Ponte prenosi riječi jednog od tužitelja suda bez ikakvih ograda, a to znači da se ona s takvim mišljenjem u cijelosti slaže. I to trajno u skladu sa značenjem glagola “služiti” (upotrebljavati).

2. Potpuno mi je nejasan izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu. Mene interesira da li je u ozračju takvog mišljenja napisana optužnica protiv mene.

Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada, u bilo kojoj formi prema bilo kom narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga 5 godina zatvora. Želim saznati da li na sudu u Haagu vrijedi: *Quid licet Iovi, non licet bovi*. Želim saznati da li međunarodne organizacije koje su osnovale sud i koje se brinu o njegovoj pravičnosti, podržavaju taj stav, izrečen u spomenutoj knjizi.

II.

Tužiteljstvo me uspoređuje s nacistima a moje djelovanje s holokaustom.

Pa da opišem ulogu Goeringa s kojim likom bi, po tužiteljstvu, ja trebao biti sukladan.

- Taj je Goering smjestio svoje Židove (Muslimane) u svoju vikendicu i brinuo se o njima.
 - Smjestio je svoje Židove u stan u Zagrebu, hranio ih i liječio.
 - Išao je na snajpersku vatru kod vojarne JNA u Grabovini kako bi spasio žene svojih neprijatelja.
 - Tijelom zaštitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama.
 - Izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijetnjom oružja. Ne sam. Logor su držali pripadnici HOS-a – pretežito Muslimani.
 - Izvlačio ranjene Židove – Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Ne sam.
 - Organizirao izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 000 Židova – Muslimana iz Stoca i Dubravske Visoravni splavom preko Neretve + 3 000 automobila. Ne sam.
 - Prevezao ranjenu Muslimanku – Židovku helikopterom iz istočnog Mostara u Split. Ne sam.
- Židovsku (muslimansku) obitelj s djetetom oboljelim od leukemije preuzeo kod Uskoplja i prebacio u Split na liječenje.
- Omogućio im stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret hrvatskog proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Ne sam.
 - Organizira gradnju ceste spasa za Židove – Muslimane kako bi mogli otići u drugu domovinu. Goeringovu, u Hrvatsku. Ne sam.
 - Vodio ih i borio se sa Židovima – Muslimanima braneći i oslobađajući Mostar, Čaplinu, Travnik i Konjic, itd. Ne sam.
 - Pustio na svoju ruku zarobljene Židove – Muslimane, zarobljene poslije sukoba u Rami – Prozoru.

- Spriječio osvetu nakon što su Židovi – Muslimani počinili zločin u Uzdolu. Ne sam.
 - Isto to vrijedi i za Doljane i Grabovicu. Ne sam.
 - Kad je trebalo i osobno provodio konvoje s hranom za Muslimane – Židove i konvoje s oružjem i onda kada su 3. K A BiH i 4. K A BiH i 6. K A BiH i dijelovi K A BiH krenuli protiv Goeringa na zapadne granice BiH i u luku Ploče. Nakon što su potpisali primirje sa Srbima. Ne sam.
 - Itd. Itd.
 - Goering – Praljково ponašanje u Sunji ću preskočiti.
 - Takvim se ponašanjem postaje ratni zločinac sukladno logici tužiteljstva. Tužitelj citira Goetheova “Fausta” – o zrcalu u koje se moramo pogledati. Moji su actus reus moje ogledalo, moj smisao i moja bit, jer proizlaze iz mens rea onoga što nazivamo Slobodan Praljak.
- Nažalost, suci Prandler i Trechsel odbili su prihvatiti mojih 150 svjedoka, koji svjedoče o činu i aktu i djelu optuženog Praljka, svjedoče istodobno i o općoj situaciji u kojoj su takva djela nužna, nažalost ne uvijek i dovoljna.
- A nikako ne razumijem pravnu proceduru koja mi zabranjuje svjedočiti o Mladićevim dnevnicima.

III.

ŽALIM LI ŽRTVE?

Da, želim sve nevine žrtve svih ratova.

Posebno želim žrtve onih petstotinjak ratova poslije 1945. a dogodili su se i događaju se usprkos svim moralističkim filipikama koje svakodnevno slušamo.

Posebno želim za svakim onim djetetom koje umre od gladi svake 4 sekunde ovoga našeg realnog vremena.

Mir u diktaturi je priprema za rat. Što duža i gora diktatura, to je više akumulirane negativne energije, to je više krvi i zla poslije.

Radilo se o Titu ili Sadamu, isto je.

I nisu krivi oni koji sruše diktatora i poslije se trude umanjiti zlo koje se javlja snagom fizičkih zakona, nego oni koji su omogućili i šutnjom produžili trajnost diktatoru.

Isto vrijedi i za Jugoslaviju poslije Tita i za Irak poslije Sadama.

Ono sto tužitelj naziva nacionalizmom, kod Hrvata je bila potreba za slobodom, i nacionalnom i građanskom.

U tom smislu ja sam hrvatski nacionalist.

Ne odričem se nacionalne politike dr. Franje Tuđmana jer je ta politika stvorila RH i omogućila opstanak BiH kao države.

Ne odričem se smisla i pravnog utemeljenja HZ-HB, izraza volje Hrvata u BiH, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi.

HZ HB, krhkom organiziranošću, omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio BiH i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova A BiH.

A) Muslimanska politika i A BiH, nemoćni da vrata od JNA i VRS-a zauzete teritorije (dobrim dijelom i zbog moralnom ljudskom umu neshvatljivog embarga na oružje) krenula je u ofenzivu prema HVO-u. Oslobođajući BiH od Hrvata

počinili su zločine – Konjic, Čapljina, Doljani, Bugojno, Grabovica, Uzdol, itd., itd.

Činjenice su na raspolaganju i za ubijene i za protjerane i za zatvorene Hrvate.

Društveni su odnosi uzročno-posljedični a pokrenuta spirala zla ne opravdava zločin, ali bitno smanjuje mogućnost provedbe prava. Ma tko god, na papiru, bio zadužen to raditi.

Svugdje i uvijek je tako.

HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994. a dužnost zapovjednika je ne izgubiti rat.

Moja savjest je čista.

IV.

Sudski je proces tumačenje zakona i interpretacija činjenica.

Sudski proces je retorički i kao takav ne traži apsolutnu istinu, već istinu koja je vrlo vjerojatna (izvan svake razumne sumnje), kojoj se teško ili nikako ne može proturječiti.

U iznalaženju takve istine nije dovoljno znanje, već je potrebno umovanje, potreban je *logos* – racionalno i logično argumentiranje.

Podatci i činjenice, izjave, statistike...u argumentaciji ne znače ništa ako nisu logičnim zaključivanjem dovedeni u vezu s tvrdnjama.

Tek povezivanjem različitih znanja možemo se približiti istini.

U ovom procesu potrebna su znanja iz sociologije, sociologije rata, znanja o društvima u kojima je potpuno razorena i državna i društvena struktura, u kojima se pojedinci vraćaju u prirodno stanje, potrebna su znanja iz ratne psihologije, znanja ratnih vještina, oruđa, stvarnog sadržaja pojma vojske, itd., itd.

Moguće pogreške u interpretaciji činjenica su i vjerojatne i kobne.

- a) Pretjerana i kriva redukcija pojmovnog aparata i logične povezanosti.
- b) Zaključivanje na osnovu krivih pretpostavki.
- c) Izbjegavanje usporedbe sličnih sustava i fenomena.
- d) Lagodno (intelektualcima tako drago) izjednačavanje pojma “moći” i pojma “htjeti” “željeti”, i
- e) Lagodno upiranje prstom u krivce što svijet nije skladan njihovoj volji i predodžbi.

Sve su to polja logičkih mogućih grešaka u konačnoj prosudbi.

Nadati je se da će se časni suci pridržavati strogih znanstvenih metoda i spoznaja.

IV. -1

U prošlom stoljeću, da ne spominjem daleku prošlost, u sudskim je procesima osuđeno više desetina milijuna ljudi.

Po zakonima rasnim (SAD, Pretorija), diktatorskim, vjerskim, nacističkim (Njemačka, Srbija, Slovačka, NDH), fašističkim (Italija), komunističkim (SSSR, Jugoslavija, Mađarska, Kina) itd. i tome slično.

Sudska retorika predugo je bila pod utjecajem nerazumnih društvenih i političkih sila i zbog toga je i sama osuđivana.

Nažalost, nedovoljno.

Kako ne bi završila u moralnom beznađu, krajnje je vrijeme da postane ono što mora biti – razuman i uman proces.

Imam li se prava nadati?

IV-2

Kakvi god da jesu zakoni ovog suda, oni ne vrijede za Amerikance.

Za ostale narode vrijede zakoni stalnog suda (ICC – Međunarodni krivični sud) a ti se opet zakoni razlikuju od ovih ovdje (ICTY – Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju), po kojima se meni sudi.

Time je ukinut važan uvjet sudske retorike a taj jest “Princip ravnopravnosti sudionika u sudskom procesu”.

Citiram PERELMANA:

“U odnosu u kojem je nejednakost bitno obilježje odnosa među ljudima, nema osnove za razuman i uman proces”.

V.

Nisam kriv!

I ne mislim pritom na osjećaj krivnje.

Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta – znam da nisam kriv.

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.

Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični.

Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:

Pa postane moguće ono što nije bilo moguće,

Pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,

Pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

Onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.

A to zbilja ne bi bilo ništa novo.

Mojih pola sata je isteklo.

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eliminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo ...

akademik Smiljko Ašperger
akademik Slaven Barišić
akademik Boris Bućan
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a
Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
hrvatski književnik Slobodan Novak, akademik
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Dario Vretenar
Ante Glibota, redovni član, de l'Académie Européenne des Sciences, des Arts et des Lettres
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. Kuzma Kovačić, član suradnik HAZU-a, akademski kipar, Split
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, FESB, Split
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. cc. Vanda Babić
prof. dr. sc. Ivan Bakran
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
dr. Charles Billich, umjetnik
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
dr. sc. Vjekoslav Boban, prof., Zagreb
dr.sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov
dr. sc. Miljenko Buljac, profesor i književnik
dr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
prof. dr. sc. Zvonko Čapko, Rijeka
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš

dr. sc. Ambroz Čiviljak
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Slavica Dodig
prof. dr. Serdo Dokoza
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskog sabora
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Vinko Grubišić
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
dr. sc. Zdeslav Hrepić, izv. prof.
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić, FER, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Krešimir Jakić
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjet.
dr. sc. Zvonimir Janović, redoviti sveučilišni profesor u mirovini
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof., dr. sc. Duško Kardum
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Vladimir Katović, Professor of Chemistry, Wright State University, Dayton, OH
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za
obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović

prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Lauc
doc. dr. sc. Inga Lisac
dr. sc. Neda Lovričević
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Marko Magdalenić, prof., dirigent – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić, predstojnik Klinike za pedijatriju Medicinskog fakulteta
Zvonimir Marić, profesor u trajnom zvanju na Građevinskom fakultetu u Osijeku, bivši generalni konzul RH u Pečuhu
dr. sc. Ivan Marčelić, Split
prof. dr. Jozo Marević
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Sveučiliste u Splitu
prof. dr. sc. Božidar Matijević
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić, Fakultet elektrotehnike i računarstva, Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru u ime 1275 mostarskih Napretkovaca
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
prof. dr. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF- u u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, Filozofski fakultet u Osijeku
dr. sc. Dragutin Raguž, lingvist, Zagreb
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
Prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
dr. sc. Mirko Ruščić, Split
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FFZG
prof. dr. sc. Sven Seiwert
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Mirko Strabić
dr. sc. vlč. Mirko Šimić, ravnatelj, Caritas Vrhbosanske Nadbiskupije, Sarajevo
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. Igor Šipić, književnik

prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, dipl. ing. str.
Đuro Tikvica, profesor Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Dubravka Tolić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik
prof. dr. sc. Kosta Urumović
dr. sc. Trpimir Vedriš, viši asist., FFZG
dr. Mile Vidović, svećenik, Split
dr. sc. Zlatko Vučić
prof. dr. sc. Tomislav Živković
dr. sc. Darko Žubrinić, red. prof.
dr. Edward Slavko Yambrošić, Washington, D.C. USA
(...)

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU

JOSIPOVIĆEV RASIZAM

(Pismo potpisnicima VS-a UN-a)

Poštovani potpisnici i supotpisnici Pisma VS-u UN-a, više vas mi piše i čudi se što vam se ne javljam nakon presuda u Haagu. Zapravo, čini mi se da sam sve što sam trebao reći napisao prije samih presuda u pismu predsjedniku Vlade. A s druge strane, Hrvatska slavi kao u vrijeme *Oluje*, pa i ja trebam, zar ne?

Svi slavimo što su napokon na Sudu u Haagu priznali koliko je *Oluja* bila sjajna i veličanstvena pobjeda. Poslije tolikih godina krivotvorenja, laži i manipulacija, priznali su da smo i mi država kao i sve druge i da imamo pravo na samoobranu. Priznali su da se i na nas odnosi Ženevska konvencija od 12. kolovoza 1949., koja govori o ratnim zločinima, odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. koji kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Drugim riječima, postoji zločin agresije i različito se tretiraju zločini u agresiji i u obrani. To se odnosi i na zapovjednu odgovornost. U obrani se o njoj može govoriti samo ako je takva zapovijed izravno i dana, a odgovara onaj koji ju je dao.

Oni koji suprotno tumače ili negiraju ovakva prava u obrani zapravo rasistički određuju na koje se države i narode međunarodno pravo odnosi, a na koje ne.

Sud u Haagu ovim presudama, zapravo je priznao koliko smo bili u pravu kada smo u svom Pismu VS-u UN-a tvrdili da je prvostupanjska presuda rasistička!

Zato su narodno slavlje i proslava i morali biti tako veličanstveni. Slobodno možemo reći da je to bila nova *Oluja*.

Ima puno sličnosti u onoj i *Oluji*.

Kao i onda, pomogao nam je dragi Bog, ali i SAD.

Sličnost postoji i kod mene. I tada je, a i sada me supruga grdi zato što zbog moje matematike nije u Hrvatskoj, pa ne može biti s narodom u trenutcima naših najvećih slavlja.

A s druge strane, dobro je bilo biti u Australiji u ono vrijeme. Dan uoči *Oluje* tvrdio sam kako ćemo brzo povratiti okupirana područja zbog jednostavnog razloga što Srbi nikada u povijesti nisu dobili neki rat kada su ratovali sami.

I doista, sutradan je uslijedila *Oluja*. Pobjeda za koju je sam Milošević rekao da su njegovi bježali kao zečevi. Ali, moram danas u času konačnog trijumfa *Oluje* uzeti u zaštitu hrvatske Srbe od takvih napada na njihovu "bežaniju".

Naime, optužujući samo hrvatske Srbe, Milošević je štitio srpski narod u cjelini od spoznaje da Srbi nisu ratnici. To sjajno potvrđuje priča o dolasku Oca hrvatske

države akademika Franje Tuđmana u Split, kada je na njegovo pitanje što im je još obećao, a nije još ispunio, cijela Riva počela skandirati: *Vukovar, Vukovar...* Tada je u Beogradu “pukla” priča da se na Rivi čulo: *Zemun, Zemun...* I cijene nekretnina u Zemunu su preko noći prepolovljene! Zečevi su i tamo, a ne samo kod nas, zar ne?

A razlika između one i ove *Oluje* očita je.

Simbol proslave one prve jest ta priča o Rivi. Proslavljao je narod i vlast. Proslavljali su oni koji vole Hrvatsku!

A danas su na vlasti oni drugi. Glavni organizatori dočeka bili su iz onih stranaka čiji se čelnici nisu radovali *Oluji*, kako je tada izjavio zastupnik Mate Meštrović u Hrvatskome državnom saboru. Zbog toga je on iz takve oporbe prešao u HDZ!

A dolaskom na vlast sve su učinili da se naši generali nađu u Haagu. O tome i danas pišu mnogi državotvorni komentatori. Pišu o Mesićevoj veleizdajničkoj politici, a zaboravljaju spomenuti ogromnu ulogu današnjega predsjednika RH Josipovića u svemu tome. O tome sam pisao i u člancima, knjigama, pa i u pismima predsjedniku Vlade, čak i u onom uoči presude. Čitam Josipovićev intervju u Večernjem listu od 17. 11. 2012. i nalazim sve više potvrda i činjenica za takve tvrdnje. Zapravo, usporedimo li ono što kroz sve to razdoblje tvrde Mesić i Josipović, vidjet ćemo da oni govore isto.

Ponovo vidimo da su još u vrijeme predsjednika Tuđmana željeli kriminalizirati *Oluju*. Dakle, akciju u kojoj se oslobodilo okupirano područje naše države i zbog čega se po međunarodnom pravu ne može okriviti vlast za bilo što u svezi s tim. Znamo da su pokušali sa “Sub-poenom” za ministra Šuška. To je bio prvi izravni pokušaj Suda u Haagu da se Hrvatskoj negiraju prava koja joj pripadaju po međunarodnom pravu. Hrvatska je ušla u pravni spor i pobijedila na tom sudu. Dapače, sam Sud je konstatirao da se od Hrvatske ne može tražiti veliki broj tajnih dokumenata (“na stotine”).

Ali, tadašnji sveučilišni profesor s Pravnog fakulteta “ne zna” za to pa danas kaže:

Kažete, dakle, da ničega ovog ne bi bilo da su se zločini na vrijeme procesuirali.

Tako je. Podsjetit ću da je jedan od najvažnijih razloga moje ostavke na članstvo u Savjetu za suradnju s Haaškim sudom 1998. bilo to što Savjet nije prihvatio moj prijedlog da se generalu Gotovini u Hrvatskoj omogući razgovor s haaškim istražiteljima. Vjerujem da bi on, kao što je to učinio general Petar Stipetić, već tada razjasnio svoju ulogu u ratnim događajima.

I danas se u javnosti raspravlja o tome tko je odgovoran za to što Gotovini nije omogućen razgovor s istražiteljima.

Mislim da to danas više nije važno, nema potrebe to pitanje otvarati. Mogu pretpostaviti da su svi postupali u dobroj namjeri.

Ne vjerujem da je Josipović doista sve to radio u “dobroj namjeri”. Trebalo bi doista ustanoviti jesu li preko njega iz Haaga pokušali “iznutra” promijeniti presudi o “sub-poeni”. Nisu Josipoviću vjerovali ni u tadašnjim vlastima, pa su godinu dana kasnije donijeli Deklaraciju kojom se oduzima pravo Haaškom sudu

da raspravlja o *Bljesku* i *Oluji*. Dolaskom na vlast 2000. upravo je Josipović sastavio tekst nove Deklaracije kojom je novi sastav Sabora poništio ono što Josipović nije uspio ostvariti kao član *Savjeta za suradnju s Haaškim sudom*. Donijeta je saborska odluka o Hrvatima kao manje vrijednoj vrsti, na koju se ne odnosi međunarodno pravo. Čak je danas poznato i to da je sam tekst Josipović prvo poslao u Haag “na odobrenje”.

S druge strane, kako Mesić očito samo ponavlja Josipovićeve stavove, nameće se pitanje je li Mesićevo protuzakonito davanje transkripata (dao ih je na tisuće, protuzakonito, a sam Sud je ustvrdio da ih se ne može tražiti na stotine!) povezano s Josipovićem. Zato je zanimljivo što sam Josipović o tome kaže:

A mislite li da je važno i drugo pitanje, tko je haaškim tužiteljima dao tzv. brijunske transkripte?

Tu je važno reći da je, bez obzira na sav teret i sve stradanje koje su prošli generali, Hrvatska imala dužnost surađivati s Haagom, pa i da daje dokaze. Danas, temeljem ove presude, kritizirati one koji su provodili poslove suradnje ne bi bilo korektno. Da se nije surađivalo, Hrvatska danas ne bi bila pred vratima EU. Pri tome ne želim reći da je riječ o trgovini, riječ je jednostavno o izvršavanju obveza koje je svaka država imala prema Statutu Suda.

Ne bi me iznenadilo, kada Mesić (i) zbog transkripata bude izveden pred Sud, da on ne će optuživati Josipovića.

Zvuči nevjerojatno, ali Josipović je i u obraćanju generalima optuživao Hrvatsku. Zapravo, ponovio je svoju rasističku tezu o istovjetnosti ratnog zločina, dakle zločina agresora i zločina u ratu, dakle zločina koji se može načiniti u samoobrani. Rasistička je po tome što u biti negira Ženevsku konvenciju pa poistovjećuje pojedinačni zločin na ljudima (to su mu Srbi) sa ratnim zločinom nad neljudima (Hrvatima). Po Josipoviću na neljude se ova konvencija zato ne odnosi. Kasnije je i knjigu napisao o ratnim zločinima, ali svoju je rasističku teoriju izbjegao tako što gore citirani stavak iz Ženevske konvencije nije ni spomenuo.

Rekao je našim herojima:

Nosili ste teret nečijeg tuđeg zločina i tuđe pogreške.

Istina, Josipović, možda (rasistički) misli da je zločin bio spašavanje 160 do 180 tisuća muslimana! Matrica je opet ista: kako možeš spašavati toliko neljudi (to su mu muslimani), umjesto nekoliko desetaka ljudi (znate već tko su njemu ljudi).

Da, Tuđman je doista bio hrvatski predsjednik. Itekako se znao ponašati u skladu s time. Međunarodno pravo se odnosi na sve pa i na “Sud” u Haagu i sub-poenom im je to pokušao i dokazati. Josipović nas danas upozorava kako je on još 1998. godine i dao ostavku jer je smatrao – valjda kao legalist i profesor s Pravnog fakulteta – kako se međunarodno pravo odnosi na sve zemlje osim na Hrvatsku, kako se međunarodno pravo ne odnosi na neljude (Hrvati, muslimani,...), nego samo na ljude (Srbi,...)

Ali, nemojmo za sve optuživati samo Josipovića i Mesića. Istina, oni su za svoje zasluge i nagrađeni predsjedničkim foteljama, ali dopustite mi ipak podsjetiti vas na još jedan zanimljiv događaj o kome piše Nenad Ivanković u knjizi *Mesiću i*

Račane, zašto tako? – slučaj Gotovina – Bobetko. Ivanković, naime, opisuje posjet Zagrebu američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera u vrijeme Račanove vladavine (str. 67):

U razgovoru je dao znati da je njegova Vlada zainteresirana da se slučaj Gotovina riješi na optimalan način, vodeći pritom računa i o američkim interesima. Hrvatska strana, kako kazuju indiskrecije, na to je prilično burno reagirala, istaknuvši kako bi eventualno Gotovinino oslobađanje dovelo do toga da bi desnica promarširala Zagrebom, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran. I da bi, jasno, Vlada tada pala.

Zato ne čudi ono što je s proslave u Zagrebu naveo HRSvijet:

Zahvalio je (Gotovina, op. J. P.) i institucijama hrvatske države, Predsjedniku Republike, predsjedniku Vlade, ministru obrane, pravosuđa, na što je nazočno mnoštvo uzvratilo zvižducima i negodovanjem.

Spomenimo da su se, očekivano, javili i oni, koji uživaju najveću Josipovićevu potporu u svom antihrvatskom djelovanju, a za što im Hrvatska daje velike novce. Vesna Teršelič i Zoran Pusić iznimno su teško podnijeli oslobađajuću presudu hrvatskim generalima, što je u **dnevniku Radio Televizije Srbije** potvrdio i Savo Štrbac. Ogromne novce su dobili od hrvatske države, da bi pomogli u Josipovićevim stavovima o hrvatskoj krivnji i srpskom pravu na ubijanju manje vrijednih stvorenja. Tko će im ubuduće to plaćati? Poslije Josipovićeva obraćanja generalima, ne trebaju brinuti. Barem, dok je on predsjednik.

Dragi prijatelji, uvjeren sam da smo doista napravili izvrsnu stvar s našim Pismom VS-u UN-a. Uradili smo to onako kako je naše političare, bezuspješno, savjetovao kardinal Kuharić:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Tridesetak biskupa i akademika poslalo je pismo “povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.”, a supotpisalo ga je preko 2300 naših ljudi (recimo samo preko 250 sveučilišnih nastavnika i doktora znanosti). Mogli su ga ignorirati u domaćim medijima koliko su god htjeli, ali ono je bilo poslano na prave adrese. Toliko biskupa i akademika i toliko Hrvata jasno je poručilo VS-u UN-a da su im ustanove (i oni sami?) rasističke! Kada smo zbog Pisma VS-u UN-a bili pozvani u Ministarstvo vanjskih poslova, biskup Pozaić, akademik Jelčić i ja, jasno su nam stavili do znanja koliko važnim smatraju samo pismo, ali i posebno to gdje smo ga sve poslali. Prihvatili smo njihovo objašnjenje da ga ne mogu i poslati službeno, jer za tako nešto nikada ne bi dobili suglasnost Predsjednika Josipovića, ali su obećali da će u svim kontaktima, a posebno na Općoj skupštini UN-a, govoriti o pismu i upoznati sugovornike s njim.

Zato me ne čudi što su mnogi od vas uvjereni u naš veliki doprinos pravednim presudama u Haagu. S takvim uvjerenjem mi ovih dana i šaljete čestitke. Evo jedne koja je doista posebna, a napisao ju je hrvatski književnik i znanstvenik dr. sc. Igor Šipić

Dragi Josipe!

I Vama se rastvori more da bi propustilo dvojicu nedužno suđenih uznika.

Hvala Vam!

I dalje ćemo Vas slijediti.

Vidi se da ju je napisao pjesnik, zar ne? Znanstvenik i pjesnik! Tako blizak meni, jer matematika i jest znanost i poezija, zar ne?

Hvala i njemu, ali i svima drugima koji su mi poslali doista divne čestitke. Ali sve njih doživljam kao čestitke svima vama. Pa ne bi vas toliko ni stajalo iza tog pisma i svih drugih pisama da ne mislite kao i ja. A svojim potpisima svima pokazujete da se ne bojite to i reći, da se ne bojite nikoga. A zapravo su i mnogi potpisnici tih pisama javne osobe koje na taj način stalno i djeluju. Sigurno više od mene, pa i pohvale zaslužuju više od mene.

Ali, između svih komentara posebno bih izdvojio onaj prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana.

“Hrvatska je dočekala istinu i pravdu od Haaškog suda (...), ostaju optužnice za udruženi zločinački pothvat generala Slobodana Praljka i Milivoja Petkovića i ostalih optuženih iz BiH koje su isto tako neutemeljene jer se grade na istoj tezi kao i optužnice protiv hrvatskih generala”, rekao je prof. Tuđman ističući kako je “bitno da će oslobađajuća presuda stabilizirati Hrvatsku i da ćemo sada imati više vremena rješavati gospodarsku i političku krizu u kojoj se Hrvatska nalazi.”

Ne samo prof. Tuđman, koji je potpisnik našega Pisma, nego su se i mnogi drugi naši kolumnisti sjetili generala Praljka. Trebam li uopće spomenuti da su mnogi od njih i potpisnici našeg Pisma. To što smo napokon dočekali pravdu iz Haaga ne garantira da ćemo je dobiti ponovno. Ohrabreni uspjehom koji smo ostvarili sada, moramo se s još više elana okrenuti našim herojima iz BiH. Podsjetit ću vas da smo nedavno poslali i Pismo VS-u UN-a o Hrvatima BiH.

To je posebno važno i zbog samog UN-a. Ne zaboravimo da je u toj organizaciji predsjednik Opće skupštine, Vuk Jeremić, iz Srbije. Iz zemlje koja još nije odgovarala za najveći ratni zločin – zločin agresije u Domovinskom ratu. Hrvatski Predsjednik, i ne samo on, svim se silama trudi da Srbija ne mora platiti ni ratnu odštetu. Ipak su oni ljudi – pa kako platiti ratnu odštetu neljudima?

Kako je Vuk Jeremić čovjek koji i danas podržava ratni zločin svoje države, itekako bi bilo opravdano postaviti pitanje vjerodostojnosti UN-a s takvim ljudima na čelnim pozicijama. Tu, naravno, ne zaboravljam ni onoga iz Hrvatske koji je obećavao laganje u Haagu protiv generala Gotovine, s tim da im se omogući da ne pogledaju hrvatskog heroja u oči!

Izjave Josipovića, Pusića, Teršelički i njima sličnih, pokazuju da se, unatoč očekivanjima, ne će puno toga promijeniti. Imaju apsolutnu kontrolu nad HTV-om, što su demonstrirali pozivajući u emisiju s dočeka generala jednog od najzaslužnijih što je nevini Dario Kordić u zatvoru – odvjetnika Nobila.

Zbog svega toga ponovno vas pozivam da to pismo isprintate, potpišete i pošaljete UN-u. Svi koji to nisu do sada učinili mogu se dopisati i poslati ga.

I ovo pismo ću zato završiti onim što sam napisao predsjedniku Vlade:

General Slobodan Praljak je čovjek s kojim bi se ponosio, da ga ima kao svoga, svaki narod na svijetu. I sâm sam iznimno ponosan što mi je on prijatelj.

Sve vas lijepo pozdravlja Vaš,
akademik Josip Pečarić

Lahore, 18. studenog 2012.

HRSvijet, 18. studenog 2012.

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.

THOMPSON, PAVUNA I BISKUP POZAIĆ ZAHTIJEVAJU OSTAVKU SVIH ČELNIKA HRT-A I HND-A

Online peticiju za potporu novinarki Karolini Vidović Krišto već je potpisalo više od tisuću ljudi, a u njoj se, između ostalog, traže neopozive ostavke Gorana Radmana i Zdenka Duke.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara pokrenuo je online peticiju kojom zahtijevaju neopozivu ostavku Gorana Radmana i svih rukovoditelja i urednika na HRT-u te predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka Duke.

"S obzirom na jedinstveni slučaj i način na koji se progoni Karolinu Vidović Krišto, a koji je najbolja slika ideologizacije koja se od postojanja Hrvatske države i Hrvatske radiotelevizije, pogotovo u zadnje vrijeme, provodi na HRT-u, zahtijevamo; neopozivu ostavku Glavnog ravnatelja Gorana Radmana, neopozivu ostavku svih rukovoditelja i urednika na HRT-u, neopozivu ostavku predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka Duke te svih predstavnika HND-a kako na HRT-u, tako i u ostalim medijima", stoji u samom uvodu online peticije koju možete potpisati na adresi:

(http://www.onlinepeticija.com/signatures/neopoziva_ostavka_gorana_radmana_ostalih_urednika_htv-a_te_duke/)

Zahtjev Stožera za obranu hrvatskog Vukovara potpisali su još i akademik Josip Pečarić, akademik Dubravko Jelčić, akademik Andrej Dujella, akademik Stanko Popović, akademik Slaven Barišić, prof. dr. sc. Davor Pavuna, Marko Perković Thompson, prof. dr. sc. Matko Marušić, biskup Vlado Košić, biskup Valentin Pozaić, Udruga hrvatskih branitelja dragovoljaca domovinskog rata ogranak Split

– Predsjednik Mirko Ramljak, HVIDRA Split, Hrvatski časnički zbor Grada Splita, Ante Glibota – redoviti član Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti.

Pokretači potpisivanja peticije se između ostalog pitaju: "Je li problem što je Karolina Vidović Krišto pokrenula pitanje o tzv. spolnom odgoju i zastrašujuće opasnoj istini o Kinseyu koja proteklih šest mjeseci, od njezine suspenzije u siječnju 2013., hrvatsku javnost drži na nogama i je li problem što je Karolina Vidović Krišto podigla kaznenu prijavu protiv Vojislava Stanimirovića, pokrenula postupak protiv protuzakonite abolicije više tisuća ratnih zločinaca u Hrvatskoj te otvoreno zagovara lustraciju?"

Pozivajući se na Ustav Republike Hrvatske, Zakon o Hrvatskoj radioteleviziji, Zakon o elektroničkim medijima, Ugovor između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske radiotelevizije, pokretači potpisivanja peticije traže argumentirano objašnjenje u pisanome obliku zašto su ukinuti program i emisija Slika Hrvatske te zašto je suspendirana urednica programa i emisije Slika Hrvatske gđa Karolina Vidović Krišto.

Peticiju je do sada potpisalo više od 1100 potpisnika.³⁷Autor: M. P.

Dnevno.hr, 15. srpnja 2013.

NEOPOZIVA OSTAVKA GORANA RADMANA, OSTALIH UREDNIKA HTV-A I DUKE

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara
Trg Hrvatskih branitelja 1, 32 000 Vukovar
Tel/mob: 091/7230 969, 099/2254 630
e-mail: vustozer@gmail.com

Ur. broj: 91/2013

Zagreb, 11. srpnja 2013. g.,

ZAHTJEV

S obzirom na jedinstveni slučaj i način na koji se progona Karolinu Vidović Krišto, a koji je najbolja slika ideologizacije koja se od postojanja Hrvatske države i Hrvatske radiotelevizije, pogotovo u zadnje vrijeme, provodi na HRT-u, zahtijevamo:

neopozivu ostavku Glavnog ravnatelja Gorana Radmana.

³⁷ U ovom je trenutku blizu 3500 potpisa

neopozivu ostavku svih rukovoditelja i urednika na HRT-u.
neopozivu ostavku predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka
Duke te svih predstavnika HND-a kako na HRT-u, tako i u ostalim
medijima.

Zahtjev podnosi Stožer za obranu hrvatskog Vukovara i:

akademik Josip Pečarić
akademik Dubravko Jelčić
akademik Andrej Dujella
akademik Stanko Popović
akademik Slaven Barišić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Sorbona, Pariz, dopisni član HAZU-a
biskup Vlado Košić
biskup Valentin Pozaić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU-a, Mostar i predsjednik HKD
Napredak, Mostar
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Adalbert Rebić
Marko Perković Thompson
prof. dr. sc. Matko Marušić,
prof. dr. sc. Josip Jurčević
prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, dopredsjednica Udruge katoličkih intelektualaca
Damir Markuš, Kutina
Udruga hrvatskih branitelja dragovoljaca Domovinskog rata, ogranak Split –
predsjednik Mirko Ramljak,
HVIDRA Split,
Hrvatski časnički zbor Grada Splita
Ante Glibota, redoviti član Europske akademije znanosti, umjetnosti i
književnosti
Borislav Arapović, inozemni član Ruske akademije znanosti
HDZ – Split, predsjednik GO, Petar Škorić
Obiteljska stranka – predsjednik Mate Knezović
Udruga 4+, predsjednica Vesna Plazibat
HČSP, predsjednik Josip Miljak
Udruga HVIDRA – Črnomerec, Renato Šelj, predsjednik
Udruga pripadnika Gardijskog središta za specijalističku obuku dočasnika "DT
Gavran"

dr. sc. Petar Vučić, predsjednik Hrvatske akademske zajednice kralj Tomislav
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog managementa
prof. Nikola H. Debelić, dr. dr. h. c., veleposlanik u miru
Hrvatska udruga Benedikt, Split
dr. Mladen Ibler, Hrvatska kulturna udruga u Danskoj
Miroslav Piplica, predsjednik Austrijsko-hrvatske zajednice za kulturu i šport,
Beč
prof. dr. sc. Zdravko Tomac, Forum hrvatske sloge, dopredsjednik
Udruga oboljelih branitelja Domovinskog rata Split
Hrvatski međudruštveni odbor za zajedničku suradnju, Sydney, predsjednik
Tomislav Beram
Hrvoje Hitrec, predsjednik Hrvatskoga kulturnog vijeća
Udruga Hrvatska pravica, Zagreb
Zajednica Hrvata istočne Hercegovine, Mostar
A-HSP, predsjednik Dražen Keleminec
Udruga Žene u Domovinskom ratu, Zadar
Udruga Blaženi Alojzije Stepinac, predsjednik Krešimir Miletić
Zavičajno društvo Zavelim, Split
Hrvatska kulturna zajednica u Švicarskoj
Hrvatsko društvo političkih zatvorenika, podružnica Zagreb, predsjednik mr. sc.
Marko Grubišić
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik, Hrvatski institut za povijest
Pokret Krunice, duhovni ravnatelj dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul
Zdrug 252. samostalne satnije veze ZNG
Stranka hrvatskog zajedništva, dopredsjednik Stjepan Tokić
KK Dražen Petrović, Essen
Udruga NekoM Život, Crne Lokve, Široki Brijeg
Pokret Volim Hrvatsku, predsjednik Roko Šikić
Hrvatska katolička udruga medicinskih sestara i tehničara, Zadar
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar u prvoj vladi RH

Je li problem što je Karolina Vidović Krišto pokrenula pitanje o tzv. rodnospolnom odgoju i zastrašujuće opasnoj istini o Kinseyu, koja proteklih šest mjeseci, od njezine suspenzije u siječnju 2013., hrvatsku javnost *drži na nogama*?

Tražimo:

Pozivajući se na Ustav Republike Hrvatske, Zakon o Hrvatskoj radioteleviziji, Zakon o elektroničkim medijima, Ugovor između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske radiotelevizije, argumentirano objašnjenje u pisanome obliku zašto su ukinuti program i emisija Slika Hrvatske te zašto je suspendirana urednica programa i emisije Slika Hrvatske gđa Karolina Vidović Krišto.

Podsjećamo, HRT, na čelu s Glavnim ravnateljem Goranom Radmanom, nepuna 24 sata nakon emitiranja emisije "Slika Hrvatske – Pedofilija kao temelj spolnog odgoja?", novinarku i urednicu Karolinu Vidović Krišto optužilo je ne samo za neprofesionalnost, nego i za kazneno djelo zloupotrebe položaja.

Citiramo:

"HRT se ispričava gledateljima Slike Hrvatske, koja se emitira za iseljenike, zbog subotnje emisije (29.12.) koju je uredila i vodila Karolina Vidović Krišto.

Ističemo da stajališta iznesena u emisiji nisu HRT-ova.

Zbog ozbiljnog narušavanja pravila struke te zloupotrebe položaja HRT će poduzeti oštre mjere."

Ovo priopćenje HRT-a objavljeno je 30. prosinca 2012. na naslovnici teleteksta HRT-a, čitano je na vijestima Hrvatskog radija te je preuzeto od svih relevantnih i najčitanijih tiskovnih i internetskih medija u Hrvatskoj.

Zahtijevamo argumentirano objašnjenje:

1. Od kojih stajališta iznesenih od strane novinarka i urednice HRT-a Karoline Vidović Krišto se kao HRT ograđujete?
2. Koja su stajališta HRT-ova?
3. Argumentirano navedite i precizirajte na koji je način novinarka i urednica Karolina Vidović Krišto narušila pravila struke?
4. Objasnite kojim je postupcima novinaraka i urednica Karolina Vidović Krišto zlupotrijebila položaj?
5. Zašto je ukinuta emisija i program "Slika Hrvatske"?

Obrazloženje zahtijeva:

(molimo sve građane RH te Hrvate diljem svijeta da pročitaju navedene isječke iz Ustava i zakonskih propisa)

U Članku 38. Ustava Republike Hrvatske (pročišćeni tekst, Ustavni sud Republike Hrvatske, 23. ožujka 2011.), pod poglavljem Zaštita ljudskih prava i temeljnih sloboda, 1. ZAJEDNIČKE ODREDBE stoji:

Jamči se sloboda mišljenja i izražavanja misli.

Sloboda izražavanja misli obuhvaća osobito slobodu tiska i drugih sredstava priopćavanja, slobodu govora i javnog nastupa i slobodno osnivanje svih ustanova javnog priopćavanja.

Zabranjuje se cenzura. Novinari imaju pravo na slobodu izvještavanja i pristupa informaciji.

Jamči se pravo na pristup informacijama koje posjeduju tijela javne vlasti.

Ograničenja prava na pristup informacijama moraju biti razmjerna naravi potrebe za ograničenjem u svakom pojedinom slučaju te nužna u slobodnom i demokratskom društvu, a propisuju se zakonom.

Jamči se pravo na ispravak svakomu komu je javnom viješću povrijeđeno Ustavom i zakonom utvrđeno pravo.

U Zakonu o Hrvatskoj radioteleviziji koji je Hrvatski sabor donio na sjednici 3. prosinca 2010. a proglasio predsjednik RH Ivo Josipović 6. prosinca 2010., stoji:

Članak 1.

(4) U obavljanju svoje djelatnosti HRT je neovisna o bilo kakvom političkom utjecaju i pritiscima promicatelja komercijalnih interesa.

Članak 6.

(1) U ostvarivanju programa, HRT je dužan:

– promicati nacionalne interese, pridonositi poštivanju i promicanju temeljnih ljudskih prava i sloboda, domoljublju, toleranciji, razumijevanju i poštivanju različitosti, demokratskih vrednota i institucija, civilnog društva, te unapređenju kulture javnog dijaloga,

Članak 7.

(1) HRT je dužan:

– trajno, istinito, cjelovito, nepristrano i pravodobno informirati javnost o činjenicama, događajima i pojavama u zemlji i inozemstvu od javnog interesa

– poštivati i poticati pluralizam političkih, religijskih, svjetonazorskih i drugih ideja te omogućiti javnosti da bude upoznata s tim idejama; HRT ne smije u svojim programima zastupati stajališta ili interese pojedine političke stranke, kao ni bilo koja druga pojedinačna politička, religijska, svjetonazorska i druga stajališta ili interese,

– nepristrano obrađivati politička, gospodarska, socijalna, religijska, zdravstvena, kulturna, obrazovna, znanstvena, ekološka i druga pitanja, omogućujući ravnopravno sučeljavanje stajališta različitih izvora

U Zakonu o elektroničkim medijima koji je Hrvatski sabor donio na sjednici 11. prosinca 2009., a proglasio predsjednik RH Stjepan Mesić 17. prosinca 2009., stoji:

II. OPĆA NAČELA

Članak 3.

(1) Jamči se sloboda izražavanja i puna programska sloboda elektroničkih medija.

(2) Nijedna odredba ovoga Zakona ne može se tumačiti na način da daje pravo na cenzuru ili ograničenje prava slobode govora i izražavanje misli.

U Ugovoru između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske radiotelevizije od 1. siječnja 2013., a za razdoblje 2013. – 2017., stoji:

Uvodne odredbe

Članak 9.

Vrijednosti koje HRT zastupa i promiče

Univerzalnost

– zaštita i unapređenje općih javnih vrijednosti

Neovisnost

– neovisnost o političkim i komercijalnim utjecajima - aktivno promicanje slobode izražavanja

– pravo na informiranost – odgovornost prema javnosti

Raznolikost

– sveobuhvatnost i uvažavanje različitosti (kulturne, etičke, regionalne, religijske i svake druge)

– pluralnost pogleda – tolerancija

Odgovornost prema javnosti

– otvorenost – transparentnost – predanost misiji

Članak 8.

Misijski ciljevi HRT-a:

1. stvarati vrijednosti za društvo i pojedinca

2. *čuvati, njegovati i promicati nacionalni identitet i kulturu*

3. *promicati civilno društvo i temelje demokracije*

Zaključak:

Svi navedeni članci i isječci mjerodavnih zakonskih akata u RH koji se tiču novinarske profesije i dužnosti javnog RTV servisa, a vezano uz emisiju "Slika Hrvatske – Pedofilija kao temelj spolnog odgoja?", emitiran 29. prosinca 2012., nedvosmisleno dokazuju:

– da je urednica Karolina Vidović Krišto u cijelosti poštivala zakone i novinarsku profesiju

– da je urednica Karolina Vidović Krišto jedina urednica/novinarka HRT-a koja je o temi tzv. rodno-spolnog odgoja profesionalno i u skladu s novinarskom profesijom informirala javnost, a što je dužnost, zakonska, profesionalna i etička obveza svih novinara i urednika HRT-a.

Ignorirajući, štoviše, kršeći sve mjerodavne zakonske i Ustavne propise, HRT, na čelu s Glavnim ravnateljem Goranom Radmanom, svojim je postupkom:

– pokušao uništiti ne samo profesionalnu karijeru, nego i privatni život svoje novinarku/urednicu Karoline Vidović Krišto koja je, u ovom slučaju, jedina djelovala po svim zakonskim, Ustavnim, profesionalnim i etičkim načelima

– izdigao se iznad zakona i Ustava te ozbiljno narušio demokratski poredak Republike Hrvatske

– izravno pokušao manipulirati hrvatsku javnost onemogućujući joj pravo na informaciju i javnu raspravu.

Republika Hrvatska je demokratska zemlja, država u kojoj su sloboda govora i medija te zabrana cenzure zajamčeni Ustavom. Iznad svih demokratskih institucija u državi upravo je javna radiotelevizija, HRT, prva pozvana braniti zajamčene slobode i sprječavati cenzuru.

Slučaj Slike Hrvatske i progon Karoline Vidović Krišto ne samo da je kap koja je prelila čašu, nego je i dosad najgori progon novinara te jedan od najistaknutijih oblika cenzure.

Predugo hrvatska javnost trpi elementarno kršenje svih demokratskih uzusa te zabranu pluralizma. Mjesecima, godinama nižu se postupci najgrubljeg kršenja novinarskih kodeksa i demokratskih načela, kako na Hrvatskome radiju, tako i na Hrvatskoj televiziji. Samo onaj glavni ravnatelj, ravnatelj, glavni urednik, član programskog vijeća, rukovoditelj, itd. na HRT-u koji časno služi građanima, koji omogućuje da HRT kao javni servis informira građane, poštuje i promiče temeljna ljudska prava i slobode, štiti nacionalne interese, poštuje različitosti te potiče pluralizam političkih, religijskih, svjetonazorskih i drugih ideja te omogućuje

javnosti da bude upoznata s tim idejama, opravdava svoje postojanje na takvom položaju. U protivnome šteti ugledu javnog medija HRT-a, narušava demokratski poredak hrvatskog društva te Ustavnopravni poredak Republike Hrvatske, izravno manipulira hrvatskom javnošću i treba odstupiti s rukovodećeg mjesta kao i iz javnog života.

Tražimo:

- **neopozivu ostavku Glavnog ravnatelja Gorana Radmana**
- **neopozivu ostavku svih rukovoditelja i urednika na HRT-u**
- **neopozivu ostavku predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka Duke te svih predstavnika tog društva kako na HRT-u, tako i u ostalim medijima.**

Tražimo: pozivajući se na Ustav Republike Hrvatske, Zakon o Hrvatskoj radioteleviziji, Zakon o elektroničkim medijima, Ugovor između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske radiotelevizije, argumentirano objašnjenje u pisanome obliku zašto su ukinuti programi.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

HRVATSKI PONOS (KORDIĆ I PRALJAK) I HRVATSKA SRAMOTA (JOSIPOVIĆ I MESIĆ) II.

Srbijanske pravosudne vlasti ponovno su dostavile hrvatskom pravosuđu optužnice protiv Vladimira Šeksa, Ivana Vekića i Tomislava Merčepa zbog navodnog ratnog zločina, ali je Ministarstvo pravosuđa odbilo postupiti po njima te ih je vratilo u Srbiju.

Ministar pravosuđa Orsat Miljenić obrazložio je za Medija servis razloge odbijanja optužnica za Vladimira Šeksa, Tomislava Merčepa i Ivana Vekića, koje je srbijansko pravosuđe poslalo na adresu resornog ministarstva. Ministar pravosuđa Orsat Miljenić je to i obrazložio:

To su dokumenti bivše neprijateljske JNA i neprihvatljivo bi bilo postupati po njima, drugo u njima se navodi da se radi o genocidu kojeg nije bilo u Hrvatskoj, a da je Haški sud bi ga istraživao, također dokumenti se temelje na iznuđenima iskazima ljudi koji su odvođeni u srbijanske logore, prema tome radi se o dokumentima koji su potpuno suprotni našem javnom poretku i prema kojima ne dolazi u obzir postupanje od strane naše vlasti.

Zapravo, još jedna potvrda ispravnosti našeg djelovanja. Znamo da je obrazloženje suca Merona povodom oslobađajućih presuda našim generalima Gotovini i Markaču dobrim dijelom potvrdilo ono što smo pisali u Pismu VS-u UN-a povodom rasističkih prvostupanjskih presuda, osim u dijelu što nije ukazano na svu veličinu spašavanja Bihaća od srpskog genocida. Tom pismu je i posvećena moja knjiga "Rasizam svjetskih moćnika". Ali u njoj je dan i sljedeći

*PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE
HRVATSKE*

*Poštovani predsjedniče Hrvatskog sabora,
poštovani saborski zastupnici!*

U posljednje vrijeme svjedoci smo sve agresivnijeg napada na hrvatski suverenitet, a napose na njezin pravni suverenitet, zbog čega mi potpisnici ovoga prosvjednog pisma iskazujemo odlučan prosvjed i zabrinutost za budućnost Hrvatske.

Napadima na hrvatski pravni suverenitet želi se poništiti i pogaziti Odluka Sabora Republike Hrvatske o raskidu državnopravnih sveza s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ i Deklaracija o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske, donesene 8. listopada 1991. Takvu Hrvatsku nekoliko mjeseci kasnije jedinstveno su priznale i sve članice EU-a i čitav svijet.

Odlukom Hrvatskog sabora jasno je utvrđeno da Jugoslavija kao državna zajednica više ne postoji. Republika Hrvatska odrekla je time legitimitet i legalitet svim tijelima dotadašnje federacije – SFRJ i odlučila ne priznati valjanim ni jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije – SFRJ.

Prosljeđivanjem Republici Hrvatskoj optužnica protiv hrvatskih građana koje su proizvela tijela bivše SFRJ, agresorske JNA, Republika Srbija pokazuje želju da bude slijednica bivše federacije kojoj je Hrvatska prije 20 godina otkazala svaki legitimitet i da izjednači krivnju agresora i žrtve. Time se, također, na svojevrsan način pokazuje da se velikosrpska agresija na Hrvatsku nastavlja pravnim i političkim sredstvima.

Dakle, temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državno-pravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljjanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Slanje optužnica iz Srbije gotovo je istovjetno kao da su poratna Njemačka ili Italija poslale optužnice za ratne događaje poratnim vlastima u Poljskoj, Francuskoj, Češkoj, Slovačkoj, Grčkoj, Albaniji i Hrvatskoj i t d.

Pomalo zbunjuje što EU, kad je riječ o tim pravnim aktima, traži pojašnjenje od Hrvatske, kao da ne zna tko je bio agresor na Hrvatsku, kao i komentar državnog odvjetnika Republike Hrvatske koji se upleće u opravdanost donošenja zakona, što nije primjereno ni demokratskim državama niti državi u kojoj je provedena dioba vlasti.

Možda nam, jednostavno, na taj način iz EU-a pokazuju da na Hrvatsku gledaju kao na koloniju, otvoreno nam poručujući da ne računamo sa suverenitetom u EU-u. Postavlja se pitanje je li Srbija "sama" donijela tu odluku. Sjetimo se da je srbijanski predsjednik Tadić tražio da se hrvatski generali osude bez dokazane krivnje, s istovjetnim argumentima na koje se sada pozivaju iz EU-a. Na tim se

"argumentima" temelji i presuda Haaškoga suda. Je li takav zahtjev postavio "sam" Tadić ili mu ga je sugerirao baš EU?

Pozivamo zastupnike Hrvatskog sabora da odlučno stanu u obranu hrvatskog suvereniteta, a napose pravnoga, jer će se građani i po tome opredjeljivati na sljedećim izborima. Istodobno, najodlučnije prosvjedujuemo protiv postupanja Republike Srbije koja je hrvatskim pravosudnim vlastima na pilatovski način prosljedila fantomske optužnice protiv hrvatskih građana. To samo svjedoči da još nije izvukla zaključke iz agresivnog rata koji su JNA i Miloševićeva Srbija vodile protiv Republike Hrvatske, prouzročivši najveće žrtve i materijalne štete u Europi nakon Drugoga svjetskog rata, te da nije odustala od projekta Velike Srbije.

Zar tim svojim činom Srbija zapravo nije preuzela izravnu odgovornost za zločine i razaranja što ih je JNA počinila u Hrvatskoj?

Zbog toga Srbiji treba u najkraćem mogućem roku dostaviti račun za ratne štete koje su u Hrvatskoj počinile JNA, Miloševićeva Srbija i njihove paravojne snage.

Iz dosadašnjih slučajeva jasno je da su optužnice (mnoge, ako ne i sve) sastavljene na temelju priznanja iznuđenih od hrvatskih zatočenika u srpskim koncentracijskim logorima pa Srbiji treba postaviti sljedeće zahtjeve/pitanja:

Kako je moguće da uopće razmišljaju o optužnicama koje sadrže bilo kakav dokaz koji je pribavljen na nezakonit način, tj. dobiven pod prisilom u srbijanskim koncentracijskim logorima? Kako to da nakon tragičnih iskustava Drugoga svjetskog rata, Auschwitz, Dachaua, EU tako olako prolazi preko toga?

Ovim prosvjedom tražimo procesuiranje svih odgovornih za odvođenje, držanje i mučenje hrvatskih građana u srbijanskim koncentracijskim logorima u Srbiji. (Procjena je da je u tim logorima ubijeno ili nestalo oko 300 ljudi).

Tražimo međunarodnu potporu da se zaustave sve optužnice (ne samo iz Srbije nego i iz BiH) koje polaze od dokaza koji su dobivene pod prisilom, odnosno pribavljeni na nezakonit način.

Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatilo izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!

Tražimo vladavinu prava i hrvatski pravni suverenitet, umjesto dogovora na "visokoj razini" koji služi skupljanju političkih bodova i uspostavi puzajuće "pravne jugosfere".

Pozivamo zastupnike da na saborskoj sjednici 14. listopada, u petak, odgovorno štite suverenitet Republike Hrvatske i dostojanstvo narodnih zastupnika Hrvatskoga sabora.

U Zagrebu 8. listopada 2011.

Pismo je tada u dva dana potpisalo tisuću naših ljudi. Spomenut ću samo nekoliko imena: biskupi Bogović i Pozaić, akademici Aralica, Ašperger, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Pečarić, Popović, Trinajstić, prvi predsjednik Hrvatskog državnog sabora dr. sc. Žarko Domljan itd. Pisano je u vrijeme kada se malo tko nadao da će Sud u Haagu napokon donijeti neku presudu koja je bliska zdravoj pameti. Ali to se ipak dogodilo. Naravno, hrvatske vlasti, kao poslušnici svjetskih moćnika, nisu reagirale na naše pismo. Sve do danas. Zato je zgodno danas u izjavi ministra prepoznati neke tvrdnje iz našeg pisma. Međutim u samom Prosvjedu imaju još puno toga što bi mogli iskoristiti – ako hoće.

S druge strane zanimljiva je sama činjenica da je Ministarstvo uopće reagiralo na taj način, bez obzira što im presude u Haagu itekako to omogućuju. Dojam je da u današnjim vlastima imamo dvije velike grupe koji se razlikuju u prioritetima. Jednima je najvažnije pomaganje velikosrpskoj politici, a drugima je na prvom mjestu pokušaj uvođenja rigidnih komunističkih normi. Već sam pisao kako predsjednik države stalno ponavlja o potrebi daljnjih procesuiranja hrvatskih "ratnih zločina", koristeći čuvenu neistinu o tome kako je bilo nekih u Hrvatskoj koji su tvrdili da se u obrani ne može načiniti zločin. Na taj način je uspijevaوo prikriti od hrvatske javnosti činjenicu da se po međunarodnom pravu ne može optužiti vlast za bilo kakve zločine načinjene u oslobađanju okupiranih područja. Drugim riječima, međunarodno pravo itekako razlikuje ratni zločin koji vrše agresori, i zločin u ratu koji pojedinci mogu učiniti u obrani.

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman daje ove podatke (Portal HKV-a, 27. prosinca 2012.) o procesima u Hrvatskoj za zločine počinjene tijekom Domovinskog rata i u Oluji:

Za kaznena djela ubojstva, pljačke i paleži procesuirano je 3728 osoba (od tog broja postupak se vodio protiv 395 pripadnika oružanih snaga), a osuđeno je 2380 osoba. Za počinjene ratne zločine u agresiji na Hrvatsku osuđeno je 563 osoba (od toga u odsutnosti 366). Općim pak oprostom od sudjelovanja u oružanoj pobuni protiv Republike Hrvatske obuhvaćena je 21.641 osoba. To znači da je 12 puta više osoba završilo u zatvoru zbog zločina počinjenih u obrani nego u agresiji.

Kako je poznato da je odnos u učinjenim zločinima upravo suprotan, za očekivati je da se hrvatska vlast bori za svoj narod i da inzistira da taj odnos bude razmjern tome. Dakle, s odnosom 12 prema 1, treba očekivati da će u Hrvatskoj biti osuđeno $2380 \times 12 = 28.560$ agresora, tj. još nekih 28.000 da bi se uopće nastavilo sa suđenjima braniteljima. Pri tome stalno treba imati u vidu da za svakog novoosuđenog branitelja treba osuditi dvanaest agresora!

Svaka vlast koja ne poštuje te odnose – nije hrvatska vlast! A vidimo da se događa upravo takva potpora velikosrpskoj politici. U pomaganju toj politici koriste se i

neistine. Pa zar Dobrica Ćosić nije i rekao da je laž najviše pomogla Srbima u povijesti.

Dapače, on je to i opjevao u romanu "Deobe":

*Mi Srbi lažemo da bi smo obmanuli sebe,
da utješimo drugog;
lažemo iz samilosti,
da nas nije strah,
da ohrabrimo,
da sakrijemo svoju i tuđu bijedu,
lažemo zbog poštenja.
Lažemo zbog slobode.
Laž je vid našeg patriotizma
i potvrda naše urođene inteligencije.
Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.*

Moramo odati priznanje uspjehu velikosrpske politike. Iako su za vrijeme Oluje Srbi bježali kao zečevi, kako je to jako dobro opisao sam Slobodan Milošević, u Hrvatskoj imamo ljude koji im i dalje pomažu u ostvarenju njihove politike, a čak dva predsjednika RH pri tome koriste laž – ono što je Srbima najviše pomoglo u povijesti.

Naravno, nisu usamljeni u tome. Kada smo već govorili o ponašanju ministra pravosuđa, dobro je posebno istaknuti ponašanje jednoga drugog ministra. Tako Tihomir Dujmović 28. prosinca 2012. (<http://www.dnevno.hr/kolumne/tihomir-dujmovic/74537-zeljko-jovanovic-u-stlu-jakova-blazevica.html>) piše:

...čovjeku mozak stane kada ima ispred sebe vukovarskog branitelja, čovjeka koji je prošao užase srbijanskih logora, koji je osjetio četništvo na vlastitoj koži, a koji danas mirno, upravo spokojno, bez ikakvih moralnih dilema razglaba o pravdi i istini sa četničkim ministrom okupatorske Martićeve vlasti. To je srce današnjeg hrvatskog paradoksa! Ne to da Fred Matić objavljuje registar branitelja! To je problematična stvar otvorena za polemiku. Ali, to da on nema nikakvih ograda u tome da gotovo nježno 'guguče' sa zlotvorom koji je na svoj način bio dio Martićevog zločinačkog pothvata, sa zločincem koji je na svoj način kriv i za Fredovu robiju, sa zlotvorom koji je najprije pet godina bio službeni Goebbels Martićeve na zločinu nastale tvorevine, a onda deset godina špic-igrač većine haških izmišljotina koje su hrvatskoj državi radile o glavi baš kao nekad Martićeve granate, da baš nikakvih moralnih problema nema sa čavrljanjem s tim tipom, tu mozak staje. Na izjavu Save Štrpca da će 'ovaj registar pomoći da se povežu

zločini i događaji sa određenim jedinicama i pripadnicima tih jedinica' dakle na potvrdu da Matićev registar aktivno pomaže djelatnost ministra zločinačke vlasti, Freda Matića nije oblio hladan znoj. Obratno! On ističe da je tu poruku shvatio dobronamjerno, poentirajući neviđenom tezom: – Ne mislim da njega zanimaju hrvatski branitelji, već zločinci!

Dakle, Savu Štrpca, Martićevog ministra, čovjeka koji je stotine dokumenata izmislio, zbog kojih su hrvatski generali godine proveli na robiji, Savu Štrpca, KOS-ovca koji nam godinama poručuje da svojim aktivnostima preko Veritasa otvoreno ratuje s Hrvatskom, njemu nije interes izmišljati optužnice, on nije negativac, u njegove dobre namjere javno vjeruje hrvatski ministar branitelja! Tu se otkriva još jedan sloj naše ljevičarske patologije. Ustaše, NDH, Nijemci i Hitler, to je, brate, fašizam, to su vam klasični okupatori, ali srpska agresija, rat 90-ih, za njih nije neupitni, jednoznačni fašizam. U toj agresiji uporno se traže sve moguće slojevitosti, ljudske zavedenosti, kopa se po primjerima i grozničavo se traže primjeri ljudske solidarnosti, mi zapravo sami tražimo alibi za već darovanu im aboliciju! I kad svega toga nema onda se pogledom u budućnost konstatira: oni će prije ili kasnije morati doživjeti katarzu! Da bi 20 godina iza rata od Tomislava Nikolića do Srđe Popovića Srbija bila na nogama kad Haag oslobađa Gotovinu! Toliko o katarzi! No, ako se Savi Štrbcu ubuduće vjeruje, onda mu je Matić i ranije vjerovao!

Dakle, Štrbac nije četnik koji svoj posao nastavlja i u miru, njega dakle nije zanimalo kako zabraniti Oluju i vratiti povijesni kotač, njega nije zanimalo kako napakostiti hrvatskim generalima i poslati ih na robiju s izmišljenim dokazima. Ne, ni govora! Njega su po Matiću zanimali samo zločinci! Ta patološka dobronamjernost čak i protiv neupitnog lidera četničke agresije i dokazanog obavještajca protivničke strane, to je nažalost definicija postjugoslavenske svijesti kod dobrog dijela hrvatske ljevice.

Zbog ovakvih stavova nacija se trese od straha kad god ljevica dođe na vlast, jer oni jednostavno ne razumiju niti jednu ozbiljnu relaciju nacionalne svijesti, nacionalne odgovornosti, nacionalne sigurnosti. Čak i nakon što mjesecima završe u srbijanskim logorima! To je taj hrvatski paradoks, to je to hrvatsko prokletstvo sa kojim se mučimo stoljećima, to je ta bezgranična hrvatska politička glupost, to je naša patološka naivnost koje smo se nagledali od '45. do '90., naivnost koja se zakonomjerno pretapa u notornu glupost. Jakovčić nikad i nigdje ne vidi rukopis talijanske iredente, Matić drži da Savu Štrpca zanima samo istina, Milanović ne vidi ništa problematično u tome da mostom ne spajamo dva kraja hrvatske zemlje, nego da se povezujemo preko druge države! Nema nacionalne države koju takva pamet nije u stanju upropastiti! Što nosi te ljude: istinska glupost ili duboka pokvarenost? Nadam se glupost...

Ne iznenađuje što je na takvo ponašanje reagirao i Hrvatski svjetski kongres:

**JAVNI PROSVJED VLADI RH – PODRŠKA
HRVATSKIM RODITELJIMA**

(...)

Džemo glas i protiv uljepšavanja četništva koje sad šminka hrvatski ministar branitelja Matić uzimajući za relevantnog partnera za razgovor četničkog prvaka Savu Štrbca!

Ministar Matić dobro zna da je Štrbac najprije pet godina bio jedan od stupova Martićeve zločinačke krajine, a onda godinama plaćenik haških izmišljotina. To je isti onaj Štrbac, koji gotovo dvadeset godina preko UN-tribunala u Haagu i "Veritasa" ratuje s Hrvatskom, koji obavještajnim kanalima i krivotvorinama stalno nastoji ocrniti Hrvatsku, proglasiti zločincima hrvatske branitelje i poslati ih na robiju s izmišljenim dokazima.

Uistinu, sve ovakve protuprirodne i nerazumne postavke u školstvu ili javnosti daju za pravo kardinalu Bozaniću na upozorenje o putu u propast hrvatskog društva i naroda kao i onom vodećem hrvatskom kolumnisti kad kaže da "nema nacionalne države koju takva pamet nije u stanju upropastiti!"

Vjerujući da nas ipak sve, bez obzira na različite svjetonazore, povezuje briga za opće i hrvatsko dobro, želimo Vam svima svakog blagoslova punu 2013.!!

Prof. dr. sc. Šimun Šito Ćorić,

glasnogovornik HSK-a

Švicarska – Olten, Nova Godina 2013.

Za razliku od našeg sjajnog kolumniste Tihomira Dujmovića, ne pada mi ni na kraj pameti da se radi o gluposti današnjih vlasti. Strategija izjednačavanje agresora i žrtve je strategija vlasti od samih početaka Domovinskog rata. Presude generalima Gotovini i Markaču samo ih je na trenutak omela. Vrlo brzo su počeli s pričom kako te presude samo pokazuju da oni osobni nisu krivi i da zločine treba kazniti. A zapravo sve to treba samo pomoći da se velikosrpska politika preko Haaga realizira na pitanju optužnica Hrvatima iz BiH.

Okosnica tih optužnica leži u udruženome zločinačkom pothvatu kojemu su, kako navodi haaško tužiteljstvo, ideolozi bili u Zagrebu pokojnici predsjednik Franjo Tuđman, ministar obrane Gojko Šušak i načelnik Glavnog stožera Hrvatske vojske Janko Bobetko, a cilj je bio pripojiti dijelove Bosne i Hercegovine te provesti etničko čišćenje Bošnjaka i Srba. Dakle, ono isto što nije uspjelo u slučaju presuda Gotovini i Markaču, mogu ostvariti preko ovih presuda.

Naivni su oni koji misle da je bolje biti "dobar" i ne napadati sud, jer će tako možda oni biti blagonakloni prema hrvatskim uznicima. Vidjeli smo na samom suđenju kako se je superiorno ponašao general Slobodan Praljak. Tako se trebamo ponašati i mi. Istina je u našim rukama, a ona je moćno oružje!

Jasno je da od hrvatskih vlasti teško možemo očekivati da će nešto učiniti za njih. To im je samo nova prilika da ostvare ono za što se zalažu sve ovo vrijeme. Zato vas ponovno pozivam da osobno šaljete, na što više adresa, naše Pismo VS UN-a o Hrvatima BiH u kome je dan veličanstveni završni govor generala Praljka.

Vaš,
akademik Josip Pečarić

Zagreb, 1. siječnja 2013.

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (I.)

Svakom je narodu važno proučavanje povijesti, a posebno hrvatskom jer je poznato kako se radi o genocidnom narodu. Problem je što je teško dokazati genocidnost jednog naroda, pa je zato veoma važno imati u nacionalnoj akademiji nekoga tko je egzaktno to i dokazao. Problem u Hrvatskoj što imamo dvije paradigme u povijesnoj znanosti: jugo-komunističku i hrvatsku.

Svima je jasno da je jedino ispravna jugo-komunistička, zbog jednostavnog razloga što ovi drugi nikako da prihvate općepoznatu činjenicu o genocidnosti hrvatskog naroda. Zato samo i iz redova onih prvih možemo naći tako vrsnog znanstvenika koji se može ponositi dokazom o genocidnosti hrvatskog naroda. HAZU bi se sigurno ponosio imati u svom članstvu takvog povjesničara. S takvim dokazom i takvim znanstvenikom ne bi bilo problema promijeniti i ime, mnogima doista omraženo, same akademije. Svojevremeno je biskup Pozaić sugerirao ime Navodno hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, a mnogima bi bila draga i Srpska akademija znanosti i umjetnosti, što bi bilo lijepo kada znamo da je genocidnost hrvatskog naroda potvrđena i u *Oluji* kada je zabilježen najveći genocid u svjetskoj povijesti, a na koji nas je upozorio sam Slobodan Milošević: OD SRBA JE HRVATSKA VOJSKA NAPRAVILA ZEČEVE. Naravno, doček generala Gotovine i Markača pokazao je da se o tom strašnom zločinu uopće ne smije narodu ni spomenuti, pa nam ostaje samo II. svjetski rat.

Mesić i Josipović kao kandidati

Kako je predsjednik RH Franjo Tuđman bio akademik, logično su Akademiji zanimljivi njegovi nasljednici jer se za obojicu može reći kako im je bliska upravo poželjna jugo-komunistička povjesnica. Tako je Akademija svojevremeno Stjepanu Mesiću, tadašnjem predsjedniku RH, organizirala u HAZU-u predavanje "Hrvatska u vrijeme Drugoga svjetskog rata i suvremena Republika Hrvatska". Predavanje je bilo iznimno dobro posjećeno. Tadašnji je tisak samo objavio da je nekoliko akademika pokušalo pozvati kolege akademike na bojkot, ali samo nekoliko od 150 akademika (Aralica, Jelčić, Novak, Pečarić) nije bilo nazočno u dvorani sa 100 mjesta. A viđen je i cijeli niz drugih uglednika i povjesničara koji nisu akademici. Toj nekolicini je bilo neobično što povjesničari iz Akademije zovu jednog diplomiranog pravника da im drži predavanje iz povijesti. Zapravo, toj maloj skupini akademika to baš i nije bilo inteligentno kada znamo koliko je važno imati u nacionalnoj akademiji nekoga tko je vrstan ekspert u pitanjima genocidnosti hrvatskog naroda.

Kasnije sam razgovarao s jednim povjesničarom koji je organizirao drugu Predsjedniku to predavanje. Sav šokiran rekao mi je kako je Predsjednik imao 17

materijalnih pogrješaka u svom predavanju. Očito je to Predsjedniku uzeto previše za zlo (nisu imali milosti jer se ipak radilo o predavanju pred takovim eminentnim skupom) pa više nije imao nikakvih izgleda, ako su ga uopće i željeli za akademika.

Istina, Mesić je pokazao veliku želju da poslije Tuđmana i on postane akademik. Tako se okušao i kao matematičar kada je pokušao uređivati časopis *Mathematical inequalities and applications* koji je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi. Zapravo, jedan srpski matematičar se pozvao na autoritet koji Mesić, kao predsjednik države, ima u matematici u želji da objavi svoj članak u tom časopisu. Mesić je doista to radio na veoma visokoj razini, pokušavši osporiti mišljenje glavnog urednika. Čak je pitanje nepoštivanja njegovog mišljenja od strane glavnog urednika postavio i u HAZU-u. Kad nije uspio, vjerojatno je odustao od kandidature iz matematike. Pokušao je još jednom i održao predavanje u HAZU-u iz ekonomije, ali potom se više ništa nije čulo o njemu. Valjda zato što je tada već bio doživotni bivši predsjednik.

Prof. dr. sc. Ivo Josipović je imao sve uvjete da postane akademik iz svoje struke. Naime, on je cijeli svoj znanstveni opus zasnovao na novom pogledu na pitanjima ratnog zločina i agresije, odnosno udruženog pothvata zločinačke organizacije. Godinama je izgledalo da sve ide u dobrom smjeru, ali onda se iznenada pojavio američki sudac Theodor Meron sa svojom tvrdnjom kako je nerazumno optuživati nekoga zato što je oslobađao okupirana područja svoje domovine i sve što je Josipović godinama stvarao u pravnim znanostima u tren se srušilo kao kula od karata.

Istina, Josipović je mnogo puta pokazao zanimanje za povijest. Prilikom posjeta BiH Josipović je optužio vlastiti narod i vlastitu državu (i time amnestirao velikosrpsku agresiju) kao glavnog krivca za sve zlo koje se dogodilo u BiH, tvrdeći da odgovornost za to ide na račun političkog i vojnog vodstva Hrvatske 90-ih godina. Potpuno nerazumijevanje njegovih prosrpskih stavova pokazao je vođa SDA Sulejman Tihić, rekavši da to tako nije bilo i da bi u BiH bilo mnogo gore da nije bilo Hrvatske i njezine politike!

Spomenimo još samo kako se, kao predsjednik države, svojevremeno obrušio na dr. sc. Stjepana Razuma koji je kao povjesničar pokušao govoriti o Jasenovcu. Ipak, teško od njega možemo očekivati izbor u Razredu za društvene znanosti. Ostaje mu da pokuša kao glazbenik (vjerojatno i jest najbolji skladatelj među političarima i obratno – neka mi oprost i neki skladatelj koji se bavi politikom, ako takovih uopće ima).

Ali, HAZU nije bila nepravedan prema njima, jer je njima važno samo da konačno imamo nekoga u HAZU-u koji će kao akademik moći govoriti o genocidnosti hrvatskog naroda. Uvijek su njima interesi naroda ispred njihovih osobnih interesa, zar ne? Ako već Mesić nije mogao biti akademik, HAZU je bila voljan izabrati nekog njegovog suradnika. Tu je morao biti razmatran čuveni povjesničar Slavko Goldstein, ali su se vjerojatno u Akademiji bojali da (konzervativnim) academicima ne će biti drago što nije sigurno imali li ovaj veliki znanstvenik

završenu srednju školu. Zato se logično nametnuo Slavkov sin Ivo, koji je tada bio sveučilišni profesor povijesti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu (kao što znamo danas je veleposlanik u Francuskoj koji se proslavio Titovom slikom u svom uredu).

Ivo Goldstein za akademika

Kada sam prije nepune tri godine doznao da je Prvi razred HAZU-a predložio Iva Goldsteina za akademika nisam mogao suzbiti svoje oduševljenje pa sam Predsjedniku i Predsjedništvu Akademije uputio sljedeće pismo:

Predsjedniku HAZU,

Predsjedništvu HAZU

Moram pohvaliti Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo, već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU-a.

A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimiru Mrkociju koji u Fokusu, 6. prosinca 2002. „navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige A History, Hurst & Co. London 1999.:

– Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. je proglašena je NDH, a već u prvih 3 – 4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.

Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.

Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša. Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.

Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih izuzetnih dostignuća prof. dr. sc. Iva Goldsteina opisao npr. u:

[1] M. Brandt, Život sa suvremenicima, Zagreb, 1966., str. 190 – 191 Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina): To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao priprava na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.

[2] Neven Budak, O knjizi Ive Goldsteina "Hrvatski rani srednji vijek", Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28

(1995.), 299 – 333. *Prof. Budak: Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*

[3] J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002. [4] J. Pečarić, *Nepoćudne knjige*, Zagreb, 2003.

Knjige [3] i [4] osigurao sam svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s izuzetnim dostignućima kolege Goldsteina.

[5] V. Geiger, *Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja*, *Vijenac*, 397, 21. 05. 2009. *Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci. Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: Predaleko bi nas odvelo nabranje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadržke, nazvali "kapitalnim djelom".*

Stoga je veličina HAZU iznimna, jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.

Čestitam s oduševljenjem.

Vaš,

akademik Josip Pečarić

Za razliku od Goldsteina i drugih predstavnika jugo-komunističke paradigme u povijesnoj znanosti sa zgražanjem možemo konstatirati da postoje, srećom ne previše, i onih koji zastupaju hrvatsku paradigmu. Pogledajmo kako jedan od njih dr. sc. Zdravko Dizdar piše o tom početku rata (ČETNICKI ZLOCINI GENOCIDA NAD HRVATIMA I MUSLIMANIMA U BOSNI I HERCEGOVINI I HRVATIMA U HRVATSKOJ TIJEKOM DRUGOGA SVJETSKOGA RATA (1941. – 1945.):

Srpski nacionalisti i ekspanzionisti, kojih su četnici, kao vojnički i politički organizirani, najpoznatiji i najistaknutiji dio, nisu se nikada mogli pomiriti sa stvaranjem bilo kakve hrvatske države, pa tako ni NDH. Razlog je vrlo jednostavan i sastoji se u tome što su oni smatrali da gotovo 90 % teritorija NDH (u maksimalnom programu) predstavlja područja tzv. "Srpske zemlje" (uključujući tu cijelo područje današnje Republike Bosne i Hercegovine i većinu područja današnje Republike Hrvatske), bez obzira na to što ta područja nisu nikada bila u sastavu srpske države i što na njima Hrvati i Muslimani predstavljaju većinu pučanstva. Zato po njima ta područja NDH mogu ući samo u sastav tzv. "Homogene ili Velike Srbije", kako su je nazivali u dokumentima. Glavni preduvjet za to je rušenje NDH i čišćenje hrvatskog i muslimanskog pučanstva s tih teritorija, kako bi ih potom uključili u Veliku Srbiju.

To je jedan od razloga što, neposredno nakon proglašenja NDH, nailazimo i na prva masovna ubojstva hrvatskog i muslimanskog pučanstva od strane četnika, te paljenje većeg broja kuća i cijelih sela u nekim područjima NDH. Tako su npr. četnički odjeli, koji su se nalazili u redovitoj vojsci Kraljevine Jugoslavije i bili namijenjeni za "specijalne akcije", ili pojedini zapovjednici četnici, pri povlačenju kod Dervente 11. – 13. IV. 1941. ubili 17 civila Hrvata, od kojih i 5 žena; 11. IV. u Siveriću ubili tri Hrvatice, od kojih 1 djevojčica; 9. i 28. – 29. IV. kod Bjelovara ubijena 3 civila Hrvata a 1 ranjen; od 13. do 15. IV. kod Čapljine ubijeno 20 Hrvata i 5 Muslimana i zapaljeno 40 kuća; kod Mostara 15. IV. ubijeno je 5 civila Hrvata, od kojih 1 žena, i zapaljena sela Cim i Ilići, nastanjena Hrvatima, a takvih ubojstava bilo je u još nekim mjestima, kao početak i nagovještaj onoga što će ubrzo uslijediti.

Na žalost u HAZU-u nisu razumjeli svu genijalnost Goldsteinova dokaza, kao i niza drugih sličnih genijalnih razmatranja hrvatske povijesti (niz tekstova ovakvih kakav je Dizdar o Goldsteinovom veličanstvenom radu u povijesti dano je u knjizi: J. Pečarić, *Zabranjeni akademik*, Zagreb, 2013.), pa ga nisu izabrali za svoga redovitog člana. Da sramota HAZU-a bude još veća, nitko u povijesti Akademije nije dobio tako malo glasova kao on.

Međutim, nije svako zlo za zlo. Taj slučaj je pokazao koliko je značajno samo razdoblje prije napada Njemačke na SSSR za dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda. Naime, KPJ je tada pozvala na ustanak i borbu protiv NDH tako da bi se zadržale sve trupe koje bi mogle ići u SSSR i tako spašavati bratski sovjetski narod.

Znamo da nije baš sretno ispalo s jamama u kojima je ubijeno i bačeno i do 40.000 ljudi, a u kojima nema niti jednog kostura i sličnim otkrićima. Zato je dokazivanje genocidnosti s pozivanjem na sam početak rata, što je zapravo bila osnova i mog gornjeg pisma, doista genijalna konstrukcija, zar ne?

To je najbolje uočio predsjednik Vlade Milanović, pa bez obzira što je njegov savjetnik za ta pitanja slavni hrvatski povjesničar Slavko Goldstein, moramo istaknuti samog Milanovića kao kandidata za našeg novog akademika. Poslije njegovog sjajnog govora u Saboru o holokaustu i sjajnoj spoznaji o tome kako su *ustaše*, tj. *Hrvati prvi u povijesti Europe započeli masovne egzekucije* nema nikakve dvojbe o tome da ga se treba promovirati u hrvatskog akademika.

O tome će više biti rečeno u nastavku ovog teksta. Takvo otkriće to doista zaslužuje, zar ne?

7Dnevno, 7. veljače 2014.

Dnevno.hr, 12. 02. 2014.

"OVO JE BOSNA"

Zanimljivo je da su i na Odboru za vanjske poslove Europskog parlamenta, u kojoj je sudjelovala Visoka predstavnica EU-a za vanjske poslove i sigurnosnu politiku Catherine Ashton, shvatili što je bitno kod prosvjeda u Mostaru (Hrsvijet, 12. 2. 2014.). Naime, gđa Ashton je naglasila da je pozorno pratila sva događanja u BiH, a posebice u Mostaru, koja su mogla prerasti u međunacionalni sukob.

Da je netko s muslimanske strane sukob doista želio pokazuje i oštro reagiranje na posjet predsjednika Vlade RH Zorana Milanovića, koji je imao za cilj spriječiti taj sukob.

Najzanimljivije je što je najoštrija u tom napadu bila redateljica Jasmila Žbanić, koja iz Hrvatske izvlači velike novce:

Kad god je Hrvatska u Bosni smirivala situaciju, a za svoje saveznike imala nacionaliste i mafiju, građani su patili, a zemlja bila rasturena! MILANOVIĆU, MARŠ KUĆI!!!

Spominje se sitnica od 3,8 milijuna kuna, ali i to da redateljica baš i ne voli Hrvate. Proslavljeni hrvatski redatelj Jakov Sedlar kaže (*'Jasmila je primitivna Balkanka! Mi financiramo filmove o mudžahedinima umjesto da promoviramo svoju kulturu'*, Dnevno.hr, 12. 2. 2014.):

"Svatko je odgovoran za svoje riječi, ali nije u redu da se tako govori o zemlji koja ti pomaže da radiš svoje filmove. Time pokazuje da je primitivna Balkanka, takva je to komunikacija."

Odmah mi pade na pamet kako to što ne voli Hrvate i jest prednost kada u Hrvatskoj tražiš novce. Doista je jednostavno:

Ne smiješ voljeti Hrvatsku, ali možeš hrvatske novce!

Mnogo manje bi trebalo uložiti da se npr. tiska knjiga pisama koja mi gđa Hilda M. Foley spominje u e-pismu od 10. 2. 2014.:

... malo je Hrvata koji reagiraju na laži i klevete protiv Hrvatske – a ima ih stalno. Ja sam pisala tih zadnjih 23 godine oko 5 000 pisama, ponajviše na engleskome, upućene američkim predsjednicima, senatorima i predstavnicima u Washingtonu, američkom Ministarstvu vanjskih poslova i Ministarstvu obrane, te UN-u, ICTY-u, vladama u Engleskoj, Francuskoj, Izraelu, Njemačkoj, nekoliko i hrvatskoj Vladi i Saboru, te mnogim novinama, New York Times, Chicago Tribune, Los Angeles Times i druge, oko 75 ih je tiskano barem koliko znam, jer imam kopije od tih nekoliko novina. Dapače, dva pisma su tiskana u London's Financial Times, čije kopije sam primila od tamošnjih prijatelja. Živim već 63 godine u Americi, udana za Amerikanca (irskog porijekla) pa bi čovjek mogao pitati zašto sam se toliko trudila? Jednostavno – kao rođena Zagrepčanka, ljubav za domovinu nikad

nije uvenula. Kad bi samo domaći Hrvati shvatili kakvu divnu zemlju imaju, morali bi se dragom Bogu zahvaliti za nju i čuvati i ljubiti ju kroz dobro i zlo.

Nije "slučajno" da ju toliki narodi već stoljećima žele osvojiti.

Vjerovali ili ne: 5000 pisama! Ne dvojim da bi to današnjim vlastima bilo jako teško ponuditi gđi Foley tako nešto. Naravno, mogli bi naći niz drugih primjera sličnih ovom, ali u Hrvatskoj da se primjenjuje gornje pravilo, pa zašto ne bi novce za to dobio i netko tko službeno nije Hrvat?

Čak i zabavno izgleda kada bosanska redateljica predsjedniku Vlade države koja joj daje silne novce kaže to što je rekla. Da, zašto on ide spašavati Hrvate u Mostaru i BiH od novog sukoba? Prvo treba pokazati ljubav prema Hrvatima u RH! Zato neki i misle kako je takvo reagiranje uslijedilo samo zato što su uskoro izbori.

Kako je na portalu Dnevno.hr, 11. 2. 2014. objavljen komentar: *Jasmila, marš kući, i vrati pare*, a jako mnogo ljudi je iskazalo slaganje s autorom teksta, redateljica je izjavila kako ona samo govori istinu.

Naravno, ne spominje kako su prosvjednici u Mostaru vikali

OVO JE BOSNA!

To je naglasilo niz hrvatskih komentatora. Svakom Hrvatu jasna je paralela s velikosrpskom politikom Slobodana Miloševića, pa nisu izostale ni te usporedbe (devedesetih se vikalo u Hrvatskoj: OVO JE SRBIJA, zar ne?), kao i s činjenicom kako se to sve događa u vrijeme kada su u EU konačno počeli shvaćati najelementarniju činjenicu kako ravnopravnost tri naroda u BiH podrazumijeva da sva tri naroda moraju imati ista prava!

Pogledajmo što sam o sličnosti s Miloševićevom politikom govorio prije 21 godinu na hrvatskom radio programu u Melbourneu (siječanj 1993.):

Izetbegović je vjerovao u svjetske silnike, i u stvaranju od njih i Srba zamišljene treće Jugoslavije. Možda mu je to i odgovaralo, ili bar onoj fundamentalističkoj struji u muslimanskom vrhu. 'Svi Srbi u jednoj državi. Zato oni nisu ni pripremili svoj narod na ono što slijedi' Međutim, kada je Hrvatska izborila svoju nezavisnost, njihova politika se svodi na tzv. građansko društvo, opet slično onom Miloševićem u Jugoslaviji: 'Jedan građanin – jedan glas' (ovu parolu doslovno spominje danas u svom komentaru prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, portal narod.hr, op. J.P.). (...) S obzirom da je broj Muslimana u postotcima u BiH sličan broju Srba u bivšoj Jugoslaviji, sve je zastrašujuće podsjećalo na srpsku politiku u Jugoslaviji. Čak i retorika! Govori se o ravnopravnosti triju naroda, kao i tamo o bratstvu-jedinstvu, ali kad bude srušeno čitavo hrvatsko mjesto Ravno – nikom ništa, a za jednog ubijenog Muslimana imamo velike demonstracije kod Sarajeva. Dakle, Hrvatima je tada trebala POLITIKA 'VLASTITOG TERITORIJA', koja bi im garantirala da se povijest ne će ponoviti. U takvom slučaju oni imaju razloga boriti se, a ne seliti se u Hrvatsku.

Naravno, razumijem i naše ljude koji na ovakav način reagiraju na spoznaju kako netko tko od RH dobiva tako velike novce iskazuje na ovaj način svoju "ljubav" prema Hrvatima. Jeste li zaboravili sam početak srpske agresije na BiH? Hrvatska je primila oko 600.000 njihovih izbjeglica, a nisi mogao ući u neki tramvaj u Zagrebu da ne čuješ kako govore sve najružnije o zemlji koja ih je udomila i hranila?

Meni je uvijek na pameti slična "zahvalnost" jedinog mog doktora znanosti koji radi na sveučilištu u BiH. Vidio sam na nekom portalu kako se okomio na mišljenje jednog našeg sveučilišnog profesora, jer mu se kako je rekao – ne može vjerovati kada je podržavao politiku Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana. Iskazao sam čuđenje kako se on, kao moj doktorand, nije odrekao doktorata i pozicije na sveučilištu kada dobro zna da i ja podržavam politiku akademika Tuđmana. Vjerovali ili ne, uopće se nije odrekao ni doktorata ni svoje pozicije na sveučilištu!?

Evo što je o pomoći RH susjednoj državi, o kojoj govori i redateljica, a i mnogi u BiH ovih dana, rekao general Slobodan Praljak u svom veličanstvenom završnom govoru u Haagu (cijeli govor je sastavni dio Pisma VS-u UN-a o Hrvatima BiH, koje je prije dvije godine poslano članicama VS-a UN-a, a potpisalo ga je preko 2000 Hrvata, npr. akademici Ašperger, Barišić, Bućan, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Novak, Pečarić, Popović, Vretenar, dopisni članovi HAZU-a dr. sc. Zvonimir Janko, der Universitaet Heidelberg i dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz – Sorbona, biskup Pozaić, Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.) itd.):

Obuka policajaca iz BIH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.

Obuka pilota A BIH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BIH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BIH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BIH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BIH u hrvatskim bolnicama.

Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BIH.

Regularni logistički centri A BIH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itđ., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BIH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BIH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BiH) i onda kada je ta vojska (A BiH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

A što je s referendumom Hrvata za BiH, koji je preduvjet za postojanje te države.

Priznanje BiH od RH.

Imenovanje veleposlanika RH u BiH.

Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BiH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

Potpuno analogno našem generalu možemo reći kako je logika onih koji napadaju Milanovićev pokušaj sprječavanja sukoba u Mostaru zlo za BiH *logika koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.*

Zapravo, ona je istinita samo za one koji su takav sukob željeli, ali to ne mogu priznati. Jer, doista, u situaciji kada u EU-u počinju uviđati kako u BiH doista moraju biti ravnopravna sva tri naroda, takav sukob pomaže da se zaustavi tako nešto.

A "zahvalnost" prema RH, koju vidimo i danas, ponajbolje je pokazati na primjeru spašavanja Bihaća od genocida. Znamo da se takav genocide spremao Bihaću neposredno poslije onog u Srebrenici. U srpskom okruženju bilo je 160 – 180 tisuća ljudi. Iz Bihaća (a slična pisma stižu i iz Sarajeva) tada pišu vlastima u RH:

*PISMO NAČELNIKA BIHAĆA PREDSJEDNIKU RH
DR. F. TUĐMANU I PREDSJEDNIKU SABORA RH
N. MIHANOVIĆU, 21. 7. 1995.*

Vaša ekselencijo, dugo pripremana i od strane Srbije otvoreno potpomognuta ofanziva na bihaćko područje, započeta je prije nekoliko dana. Glavni pravci napada usmjereni su iz privremeno okupiranih dijelova republike Hrvatske, a koncentracija četničkih snaga evidentirana je i na ostalim linijama u zoni odgovornosti Petog korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine, Glavnog Stožera Hrvatskog vijeća obrane Regije Bihać i Ministarstva unutrašnjih poslova Bihać.

Zbog siline artiljerijskih djelovanja stanovništvo iz pograničnih zona se iseljava i kreće prema gradu Bihaću.

Dramatičan položaj se iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna. Već Vam je, vjerojatno, poznata činjenica da smo imali i prve slučajeve umiranja od gladi. Nada da će se stanje, koliko toliko, popraviti nakon skidanja žita sa zasijanih prigradskih prostora, sada je propala. Upravo ta područja agresor najviše drži pod vatrom, gađajući ih zapaljivim granatama.

Posebno je teško u bolnici, kojoj nedostaju lijekovi, sanitetski materijal, a zbog nedostatka hrane bolesnici primaju samo jedan obrok dnevno. Sudbina oko 180 tisuća stanovnika Unsko-Sanskog Kantona je neizvjesna. Mi možemo samo obećati da ćemo se boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice Jedinu nadu polažemo u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod, pošto nam je sudbina, koju nam je agresor namijenio, ista.

Stoga Vas molim da sa svoje strane učinite sve što je u Vašoj moći, da se spasi ovaj herojski grad i njegovo napaćeno stanovništvo.

S poštovanjem,

Adnan Alagić,

načelnik općine Bihać

Svima je poznato da je operacijom *Oluja* spriječen genocid u Bihaću. Tuđman je znao što nas čeka ako spasi Bihać, ali spasio ga je. Kao što kaže tadašnji američki vojni ataše u RH Ivan Šarac, član kuće slavnih američkih obavještajaca, general Gotovina, a time i RH, spasio je Bihać od genocida razmjera onih u II. svjetskom ratu. Slično govore i pišu general Brian Gallagher (Hrvatski vjesnik, 10. listopada 2012.) i niz drugih zapadnih vojnih stručnjaka. Znamo da je genocid u Bihaću bio odobren od nekih svjetskih moćnika (iz EU-a) jer se poslije njega trebalo Srbe proglasiti pobjednicima u ratu.

Zapravo, o tome sam pisao predsjedniku Vlade u nizu od 12 pisama prije konačne presude našim generalima u kojima sam mu sugerirao da zbog spašavanja tolikog broja ljudi u Bihaću generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir.

Logičnije bi bilo da to učine oni koje je spasio, zar ne? A zašto nisu vjerojatno ponajbolje opisuje sljedeća priča iz moga jedanaestog pisma Milanoviću:

Zanimljivu priču mi je u Tomislavgradu ispričao jedan zastupnik BH parlamenta iz vremena kada je uhićen general Gotovina. U Parlamentu je sjedio pored jednog zastupnika iz Bihaća, koji mu je rekao:

- *Meni je general Gotovina glavu spasio.*
- *Pa javi se za riječ i to kaži svima!*
- *Kada bih ja to rekao, onda bi mene moji za glavu skratili!*

Naravno, sve je to razumljivo. Da, teško je biti čovjek! Lakše je govoriti "istinu" i dobivati hrvatske novce, zar ne?

Dnevno.hr, 18. veljače 2014.

Glas Brotnja, 18. veljače 2014.

POZIV NA GOSTOVANJE U DNEVNIKU 3 HTV-a

----- Original Message -----

Subject: Re: Poziv na gostovanje u Dnevniku 3 HTV
Date: Wed, 11 Dec 2013 23:58:41 +0100
From: josip pecaric <pecaric@element.hr>
To: Inja Svetl <Inja.Svetl@hrt.hr>

On 12/10/2013 12:55 PM, Inja Svetl wrote:

Poštovani,

molimo Vas da večeras budete gost TVD 3 Hrvatske televizije. Tema razgovora bila bi vaša knjiga koju sutra predstavljate i aktualna problematika vezana uz Vukovar. Razgovor možemo snimiti u 21 sat 30 minuta u našem studiju. Očekujemo da nam se što prije javite zbog dogovora. Unaprijed zahvaljujem

S poštovanjem,

Inja Svetl, suurednica TVD 3

mob.099-...

U mailu ste rekli SUTRA ("Tema razgovora bila bi vaša knjiga koju sutra predstavljate") !?Imate nekih problema?

Vaš,

Josip Pečarić

Poštovana gđo Svetl,

kao što sam pretpostavio, danas nisam bio gost na TVD 3. Dano je samo kratko izvješće s predavljanja.

Ponavljam, nadam se da niste imali problema zbog namjere da Vam budem gost, ali doista mi je bilo jasno da ne će biti ništa od mog gostovanja kada ste mi poslile gornjeg e-maila u kome je jasno da znate kako predavljanje treba biti danas u telefonskom razgovoru kažete da ste mislili da je ono trebalo biti jučer:)

Međutim, ako doista želite u TVD3 koji Vi suuredujete i nekoga od državotvornih Hrvata ili barem izvijestiti o predavljanju neke od naših knjiga, predlažem Vam već sutra sljedeću:

Poziv na predstavljanje knjige Benjamina Tolića "Vesele karmine"

Hrvatska kulturna zaklada (HKZ) i Hrvatsko slovo pozivaju Vas na predstavljanje knjige Benjamina Tolića "Vesele karmine", u četvrtak, 12. prosinca 2013., u 19 sati, u prostorijama "Hrvatskog slova", Hrvatske bratske zajednice 4.

U predstavljanju knjige sudjeluju akademik Josip Pečarić, Mate Kovačević, Damir Pešorda i autor.

Voditelj tribine: Stjepan Šešelj.

Drago mi je da je Vaša kolegica u Dnevniku izdvojila nekoliko riječi generala Tome Medveda – legendarnog Tigra.

Vjerojatno će Vam biti zanimljivo vidjeti cijeli njegov današnji govor pa Vam ga šaljem.

----- Original Message -----

Subject: Fwd: POSRBICA JE UVIJEK GORI OD SRBINA!

Date: Fri, 13 Dec 2013 08:58:31 +0100

From: josip pecaric <pecaric@element.hr>

To: Inja Svetl <Inja.Svetl@hrt.hr>

Poštovana gđo Svetl,

Vaše neodgovaranje na moje e-maile jedino mogu protumačiti tako da sam pogodio u sumnji oko problema koje imate na HTV-u zbog poziva za moje gostovanje. Inače, govor biskupa Košića možete pročitati i na Portalu HKV-a

http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/165_40-biskup-vlado-kosic-vukovar-je-nas-ponos-i-nasa-najveca-nacionalna-svetinja.html

O nekim drugim reagiranjima možete pogledati u donjem tekstu. Zapravo, mislim da će Vas posebno zanimati komentar prof. dr. sc. Ivana Bakrana pod 2) jer Vam može pokazati kako državotvorni Hrvat gleda na način na koji je o promociji izvijestio Vaš TVD3.

Vaš,

Josip Pečarić

Subject: POSRBICA JE UVIJEK GORI OD SRBINA!

Date: Thu, 12 Dec 2013 18:05:28 +0100

From: josip pecaric <pecaric@element.hr>

To: undisclosed-recipients;

POSRBICA JE UVIJEK GORI OD SRBINA!

1)

Govor biskupa Košića poslao sam na niz adresa, pa i skoro svim veleposlanstvima. Veleposlanstvima Republike Češke, Republike Mađarske i Republike Slovačke sam poslao i popratni tekst:

Poštovani,

zgrožen sam vašim nepoštivanjem hrvatskih žrtava u Domovinskom ratu.

Naime:

Ishod referenduma nikako ne utječe na pravo pojedinog grada ili općine da dozvoli dvojezičnost čak i u slučajevima kada manjinskog stanovništva ima manje od zakonom potrebnog. U Istri postoje mjesta gdje je udio Talijana manji od 33 %, a svejedno im je omogućena dvojezičnost. To je rezultat dogovora između manjine i većine, uz međusobno poštovanje. Podizanjem "praga" ne bi se promijenilo ništa, jer oni su i po starom i po novom zakonu ispod praga. Ako je na lokalnoj razini dogovorena dvojezičnost, ona ostaje bez obzira na ovaj referendum. Istarski političari su uz (na žalost) svesrdnu pomoć medija – lagali. A ta laž je poslužila kao opravdanje za odbijanje postavljanja štandova Stožera.

A istu neistinu nam i Vi servirate!

Vaš,

akademik Josip Pečarić

P.S. Šaljem vam govor biskupa Košića na jučerašnjem predavljanju moje knjige. Možda će vam pomoći da više poštivate naše žrtve.

2)

VEČERNJI LIST JE DAO VEOMA KOREKTNO IZVJEŠĆE.**PIŠE MI I KOLEGA BAKRAN:**

Dragi Joško,

čestitam još jednom na impresivnom prikazivanju Tvoje knjige. Auditorij je bio pun pravih domoljuba. Najviše je odobravanja dobio biskup Košić, a i po meni je bio najdirektniji i najpregnantniji, jasno nakon Tebe, koji uvijek svojom duhovitošću i blagim sarkazmom uspijevaš utopli atmosferu u dvorani. Žao mi je jedino što na predavljanju nisu bili Miro Tuđman, Andrija Hebrang i Zdravko Tomac. Bit će na sljedećem predavljanju nove knjige koje će uskoro uslijediti. Večernji list korektno je prikazao sinoćnji događaj, a "jugoslavenska"

radiotelevizija u trećem Dnevniku, pod ravnanjem talibanke Muni-žabe, prvo je opširno prikazala kakti proteste u pogledu manjinskog jezika veleposlanstava Češke, Mađarske i Slovačke, a nakon toga u nekoliko sekundi spomenuto je predstavljanje Tvoje knjige. Što ćemo, valjda je takva naredba glavnog talibana, primatelja Titove "paštete".

Srdačan pozdrav,

Ivan Bakran

BISKUP KOŠIĆ

OVA BEZDUŠNA VLAST POKRENULA JE NOVU AGRESIJU NA VUKOVAR

Posljednji govornik bio je autor knjige Josip Pečarić koji je kazao da se nakon nepravomoćne presude hrvatskim generalima toliko naljutio da je od tada napisao šest knjiga. Posljednja u nizu je i "Vukovar i njegov Stožer", kao pokušaj zahvale "ljudima na braniku domovine".

Autor: Renata Rašović

Biskupi Vlado Košić i Valentin Pozaić te hrvatski generali Mladen Markač, Tomo Medved, Davor Domazet Lošo i Marko Lukić bili su među brojnim uzvanicima na impozantnom skupu okupljenom na promociji knjige "Vukovar i njegov stožer" akademika Josipa Pečarića održanoj večeras u Domu specijalne policije u Zagrebu. Riječ je o publikaciji koja sabire reakcije na događanja posljednjih mjeseci vezana uz uvođenje dvojezičnosti u Vukovaru, čiju su objavu, uz domaćina Josipa Klemma, pozdravili i brojni članovi Stožera pristigli iz Vukovara, među njima i Tomislav Josić.

– Kad smo počeli s radom, nisam ni sanjao da će netko pisati o nama. Bilo nas je tridesetak, sad nas je 690 tisuća. Stožer raste, a tako će biti i dalje. Nakon 22 godine uspjeli smo zainteresirati javnost za probleme u Vukovaru, no nitko ne može reći da nismo liberalni: sve te godine živjeli smo s ljudima koji su nas odvodili u logore, ubijali i silovali, ali sada smo rekli "dosta". Ne trebamo nikoga mrziti i vješati, ali krivci moraju odgovarati. Žao nam je što govore da smo protiv nacionalnih manjina jer u Stožeru imamo i Srba, Mađara, Rusina i Nijemaca, ali na svoje ne damo. Nismo se dali '91. pa nećemo ni danas – kazao je Tomislav Josić.

Uzvanicima se potom obratio sisački biskup Vlado Košić, koji je povukao paralelu između, za njega, dvije svetinje: Vukovara i obitelji, pa uputio žestoku kritiku vlastima.

– Naš narod drumom, a politika šumom! Predstavnici vlasti potpomognuti plaćenicima iz medija svima onima koji cijene obitelj poručuju da su glupi, nazadni, ajatolasi, fašisti i da je poštovati obitelj zapravo nekršćanski. Kad je narod u velikoj većini rekao što o tome misli, nitko se nije ispričao za svoje riječi i postupke. Zar ne postoji politička odgovornost, moralna i pravosudna? Narod je pobijedio usprkos nemoralnim političarima, veleizdajama i prodanim dušama. Isto tako i Vukovar. Umjesto da vidaju rane gradu heroju, oni su pošli čizmom na njega i šalju specijalce na narod. Koga da napadnu? Hrvatske branitelje. Gdje? U Vukovaru! Bezdušna garnitura na vlasti pokrenula je novu agresiju na Vukovar. Gdje su tada bili pojedinci iz akademske zajednice, zašto ste šutjeli? Vi, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, Matica hrvatska, rektori Sveučilišta. Ako su mediji zaludivali naciju po diktatu vlasti, zašto ste šutjeli vi, moralni stupovi ovog društva – pitao je biskup Košić, praćen burnim aplauzom, pa dodao da vjeruje da će ova knjiga pomoći da se ne dogodi novo ponižavanje Vukovara.

General Tomo Medved, predsjednik Udruge veterana 1. gardijske brigade, uvođenje ćirilčnih ploča nazvao je nasiljem aktualne vlasti koju je optužio za nedostatak dijaloga, s ciljem skretanja sa stvarnih problema u društvu.

– Osporavali su Stožer za obranu hrvatskog Vukovara, nazivali ga samozvanim a njegove članove drumskim razbojnicima, iako je riječ o ljudima koji su iskusili strahote rata i koncentracijskih logora. Premijer Milanović neprimjerenim je rječnikom i arogancijom pokazao elementarno nepoznavanje problematike ovog grada i nedostatak osobnog pijeteta prema žrtvi Vukovara u kojoj se u 20 godina nije dogodilo ni jedno osvetničko ubojstvo – upozorio je general Medved.

Skupu se obratila i negdašnja zaposlenica HRT-a, Karolina Vidović Krišto, inače autorica predgovora knjige "Vukovar i njegov Stožer", koja je Vukovar nazvala hrvatskim Alamom, a vukovarski Stožer – Stožerom za obranu Hrvatske.

– Što znači braniti državu u mirnodopskom vremenu? To znači stvarati državu. Obranili je jesu, ali stvorili je nikada nismo. I ponovno mi, svjedoci vremena, u svom jadu i bijedi nesloge, taštine, poput tragičara zarobljenog u već poznatom samoizgrađenom ruhu nemoći, mi ponovno padamo na ispitu. Upravo oni koji su nas zadužili za nekoliko života, ponovno ulaze u rov, u krvavu bitku protiv udbaške zmije – rekla je Vidović Krišto.

Posljednji govornik bio je autor knjige Josip Pečarić koji je kazao da se nakon nepravomoćne presude hrvatskim generalima toliko naljutio da je od tada napisao šest knjiga. Posljednja u nizu je i "Vukovar i njegov Stožer", kao pokušaj zahvale "ljudima na braniku domovine". Aktualnu hrvatsku vlast optužio je za unutarnju agresiju i provođenje srpskog memoranduma u djelo.

– Ovo je gora agresija od one iz 90-ih jer od svoje vlasti ne očekuješ nož u leđa – kazao je akademik Pečarić.

Večernji list, 11. prosinca 2013.

<http://www.vecernji.hr/referendum-cirilica/sdsdafadf-908653>

Slično je izvjestio i Dnevno.hr:

POSRBICA JE UVIJEK GORI OD SRBINA!

Narod je pobijedio usprkos nemoralnim političarima, veleizdajama i prodanim dušama. Isto tako i Vukovar. Umjesto da vidaju rane gradu heroju, oni su pošli čizmom na njega i šalju specijalce na narod. Koga da napadnu? Hrvatske branitelje. Gdje? U Vukovaru! Sramotno je kako 'nepristrani hrvatski mediji' omaložavaju hrvatsku povijest i istinu i svojim provokacijama pokušavaju nametnuti laž pretvarajući istinite činjenice u 'zastrašujuće poruke mržnje'

(...)

<http://dnevno.hr/vijesti/hrvatska/108320-posrbica-je-uviijek-gori-od-srbina.html>

3) Strašno mi je žao novinara T-portala što je morao slušati toliko državotvornih Hrvata. Kako je njemu samo bilo teško slušati one koji vole Hrvatsku I hrvatski narod napisao je sam: ZASTRAŠUJUĆE !

O takvim novinarima je govorio u biskup. A u biskupovim riječima je prepoznao i svoj portal.

Zanimljivo je kako smatra šovinizmom i to što je Milošević govorio o Srbima u Oluji kao o zečevima, pa kaže da je to moj šovinistički ispad. Kako mu je bilo strašno slušati ruganje srpskom "herojstvu", a oni su im i dalje sluge.

Ali, zapravo mu se moram zahvaliti jer će i njihovi čitatelji pročitati priču o Srbima – zečevima.

S druge strane, zanimljivo je da u podnaslovu govori o zastrašujućim porukama mržnje stožeraša, a potom za jedinog govornika iz Stožera kaže:

"Prethodno je Josić iz Stožera, međutim, koristio sasvim drugačiju retoriku za koju neupućenom ne bi bilo jasno kako se našla uopće u istom kontekstu s Pečarićevom."

Drugim riječima ispada neupućenom da jedino ja nisam slao poruke mržnje.

Novinar je koliko-toliko shvatio da se ja rugam i Srbima-zečevima, i hrvatskoj vlasti i hrvatskim novinarima koji su im i dalje poslušne sluge (njegovo *Pečarić smatrao da je duhovit, a sa sličnim 'humorom' je i nastavio, zgodno je usporediti s njegovim ... govorio je Pečarić prekidan pljeskom i salvama smijeha*).) A našem

novinaru i jest najstrašnije to o zečevima: nije strašno što se rugam slugama, ali njihovim gazdama (zečevima) doista je strašno, zar ne?

<http://www.tportal.hr/vijesti/hrvatska/304172/Zastrasujuce-poruke-mrznje-biskupa-general-a-i-stozerasa.html>

NOVINARKA KRIŠTO O UDBAŠKOJ ZMIJI I ROVOVIMA
Zastrašujuće poruke mržnje biskupa, generala i stožeraša

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

MATEMATIČKA ISTINA

Predgovor knjizi akademika Josipa Pečarića: *Ako voliš Hrvatsku svoju*

Akademik Josip Pečarić je čovjek s mnogo talenata i izvanredne energije ali i organizacijskih sposobnosti. On je hrvatski znanstvenik kojemu su radovi najviše objavljivani u znanstvenim časopisima u svijetu. Jedan je od vodećih svjetskih matematičara, a u njegovu se čast organiziraju velike međunarodne znanstvene konferencije. Njegovo je područje djelovanja cijeli svijet, tako da pored svih svojih obveza stigne i predavati u dalekom Pakistanu i tamo "proizvoditi" doktore matematike.

Mislim da je akademik Josip Pečarić jedinstvena pojava i osobnost u znanstvenom svijetu. Jer, iako je najpoznatiji hrvatski matematičar i znanstvenik, on je istodobno i jedan od najplodnijih hrvatskih publicista. Godišnje objavljuje dvije knjige u kojima piše o svojoj Hrvatskoj koju beskrajno ljubi, o problemima i dostignućima. Nema događaja za nacionalne interese kojega Pečarić ne komentira i o kojem ne piše. Vrlo je kritičan i u ruci ima pravi duhovni mač kojim udara bez milosti po petoj koloni i neprijateljima hrvatskog naroda. Organizirao je mnoge peticije, znači nije samo znanstvenik individualac, nego je i sjajan motivator i organizator, koji pokušava pokrenuti uspavanu hrvatsku elitu kako bi shvatila da u sudbinskim danima borbe za sudbinu hrvatskog naroda nema pravo šutjeti i žmiriti na zlo protuhrvatske politike koja se širi i jača. Više puta sam zajedno sa akademikom Pečarićem pokretao neke društvene akcije i peticije te smo se zajedno borili za istinu o Domovinskom ratu, suprotstavljali smo se

krivotvorinama, suprotstavljali smo se petoj hrvatskoj koloni, branili smo istinu o teškoj sudbini Hrvata u Bosni i Hercegovini i njihovoj borbi. Borili smo se protiv nepravdi Haaškog suda, a što je po mom mišljenju najznačajnije, branili smo hrvatske heroje od groznih napada i krivotvorina. O toj borbi akademik Josip Pečarić razlikuje se od svih nas drugih koji se borimo za iste ciljeve kao i on. On je matematičar i za njega nema kompromisa, za njega je dva i dva četiri i ne može biti ni tri ni pet. Tom matematičkom logikom on se kao jedan od vodećih hrvatskih publicista u svojim tekstovima, esejima, kolumnama i knjigama služi matematičkom metodom. Nije spreman na trule kompromise, nije spremna prešutjeti istinu ma koliko ona gorka bila. Ponekad sam i sam bio malo začuđen pa i uplašen misleći da pretjeruje u nekim svojim reakcijama. On je vrlo argumentirano Haaški su nazvao zločinačkim Haaškim sudom. Mislim da je bio u pravu. Uvijek kaže punu istinu, ništa ne prešućuje, ne taktizira i zato ima mnogo neprijatelja. Zato nije čudno da glavni mediji u Hrvatskoj prešućuju značajne konferencije u njegovu čast. Nije slučajno što akademik Josip Pečarić faktično nema pristupa hrvatskoj televiziji i hrvatskom radiju, što nema velikih intervjuva koje je zaslužio u glavnim hrvatskim medijima, što nema prikaza njegovih knjiga. Oni koje on s pravom kritizira imaju strategiju kritizirati, prešutjeti i ignorirati njegov lik i djelo. Mi znanstvenici politolozi i sociolozi često smo skloni relativiziranju određenih događaja, procesa i pojava, spremni smo na određene kompromise. Za razliku od nas, Pečarić uvijek kaže bobu bob a popu pop, bez obzira na posljedice za njega i njegovo djelo. Zato je on izuzetna osobnost, izuzetna pojava u hrvatskom znanstvenom, političkom i društvenom životu. Veliki je domoljub, traži i bori se da hrvatski narod za svoje vođe izabere domoljube, ljude koji vole Hrvatsku, koji ju ne mrze, koji ju ne podcjenjuju, koji ju ne vrijeđaju kako to rade Stjepan Mesić, Ivo Josipović, Zoran Milanović, Vesna Pusić, Milorad Pupovac i drugi. Zato je njegovo oštro pero i u ovoj knjizi sjajno seciralo djelovanje sadašnje hrvatske nenarodne vlasti, odnosno zašto je potrebno razbuditi hrvatski narod kako bi izašao na izbore i promijenio nenarodnu vlast. Za Pečarića je to uvjet izlaska iz krize.

U Pečarićevom društvenom djelovanju značajno mjesto zauzima borba za iznošenje istine o hrvatskim domoljubima, o hrvatskim herojima koji se sustavno sotoniziraju i napadaju upravo zato što vole svoj hrvatski narod, što su se žrtvovali za svoj hrvatski narod ali i zato što hrvatski narod njih voli. Pečarić polazi od stajališta da je izuzetno značajno za prošlost, sadašnjost i budućnost hrvatskog naroda obraniti istinu o našim velikanima, osobito o dr. Franji Tuđmanu. On spada u grupu od tridesetak intelektualaca koji su, okupljeni uz prof. dr. Miroslava Tuđmana, iz godine u godinu govorili istinu o Franji Tuđmanu, suprotstavljali se krivotvorinama i procesima detuđmanizacije. Dakle, stalna tema Pečarićevog djelovanja i njegovih knjiga jest prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman. I u ovoj Pečarić vrlo oštro i argumentirano pokazuje svu bijedu Tuđmanovih protivnika i argumentirano odgovara na njihovo protuhrvatsko djelovanje. On spada u one ljude koji je godinama podržavao hrvatskog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona, koji se suprotstavio njegovoj sotonizaciji, koji je borio protiv zabrane

njegovog nastupanja u Puli i drugdje. U svojim sjajnim tekstovima pokazao je svu bijedu kritičara Marka Perkovića Thompsona, pokazao je i dokazao je da ga napadaju zbog njegove popularnosti, zbog toga što ga hrvatski narod voli a posebno zbog toga što Thompson svojim pjevanjem budi emocija i ljubav prema hrvatskoj domovini i hrvatskom narodu, osobito prema Hrvatima u Bosni i Hercegovini, koji su ugroženi, čiji se opstanak dovodi u pitanje. Bio je inicijator objavljivanja knjige članaka i političkih eseja hrvatskih intelektualaca koji su govorili istinu o Marku Perkoviću Thompsonu kao čovjeku ljubavi, a ne mržnje. Sjećam se s kakvim oduševljenjem smo dočekani na promociji knjige u Puli, istoj Puli u kojoj Marku Perkoviću Thompsonu ne dopuštaju pjevati u Areni. I u ovoj knjizi ima niz sjajnih analiza o Marku Perkoviću Thompsonu, kroz koje akademik Pečarić razobličuje petu hrvatsku kolonu i djelovanje nenarodne vlasti.

Znatan dio knjige posvećen je hrvatskom mučeniku i heroju Dariju Kordiću. U prvom dijelu knjige, pod naslovom "Dario Kordić", akademik Pečarić konstatira da je on svojim životom i djelom moralna veličina koja je svojom čvrstinom porazila one koji su ga nepravедно osudili i one koji ga pokušavaju progoniti kao navodnog ratnog zločinca i ubojicu do kraja njegovog života. Pečarić posebno ističe da je, za razliku od mnogih drugih, Dario Kordić izuzetna moralna veličina, jer je odbio optuživanjem drugih skinuti krivnju sa sebe. Dario Kordić odbio je ponudu da optuži Tuđmana i Šuška za ono za što su njega lažno optuživali i da se nagodi sa sudom. Dakle, odbio je optužiti druge kako bi skinuo optužnicu sa sebe. I tu je veličina Darija Kordića o kojoj akademik Pečarić opširno piše. On pokazuje i dokazuje da je Dario Kordić bio ponosan što se borio za iste ideale s Tuđmanom i Šuškom te da mu nije padalo na pamet pokušati ih optužiti. Kordić je smatrao da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti. Na isti način se ponašao i drugi hrvatski heroj kojem još uvijek sude, Slobodan Praljak, koji je odbio bilo kakvu nagodbu i optuživanje Franje Tuđmana, rekavši da je Franjo Tuđman stvorio Republiku Hrvatsku i spasio Bosnu i Hercegovinu te da bi bilo sramotno prihvatiti bilo kakvu trulu nagodbu sa sudom kojemu je ustvari i bio cilj da suđenjem Kordiću, Praljku i drugima optuži Franju Tuđmana, državno i vojno vodstvo Hrvatske kao udruženi zločinački pokret kako bi se Hrvatska mogla optužiti da je nastala na zločinu.

Dakle, Dario Kordić je jedna od središnjih osoba ove nove Pečarićeve knjige. Kroz sudbinu Darija Kordića Pečarić prikazuje političke borbe u Hrvatskoj, djelovanje pete kolone ali i hrvatske nenarodne vlasti. Pečarić smatra da je borba za istinu o Dariju Kordiću presudna za našu budućnost. On smatra, s pravom, da je potrebno angažirati svjetske pravne eksperte koji bi znanstveno dokazali neodrživost Kordićeve presude i krivnje. Nakon što su oslobođeni Gotovina i Markač, s nadom da će biti oslobođeni i Praljak, Prlić i drugi, protivnicima Hrvatske kao nacionalne države hrvatskog naroda, protivnicima ravnopravnosti naroda u Bosni i Hercegovini ključna je presuda Dariju Kordiću. Oni žele na toj pravomoćnoj sudskoj presudi kako tako opravdavati svoje monstruozne optužbe protiv hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini i protiv Tuđmanove Hrvatske. Moralna rehabilitacija Darija Kordića i ljubav i zahvalnost koju mu pokazuje

hrvatski narod strašno su uznemirili petu haašku kolonu i nenarodnu vlast te su krenuli u sramotnu sotonizaciju Darija Kordića i svih onih koji su ga prihvatili kao slobodnog čovjeka sa svim ljudskim pravim, a koji su ga prihvatili kao mučenika i kao čovjeka koji govori o ljubavi i širi ljubav a protiv svake mržnje.

Druga bitna ličnost nove Pečarićeve knjige sisački je biskup dr. Vlado Košić. U mnogo tekstova u ovoj knjizi Pečarić piše o biskupu Košiću kao velikom humanistu i domoljubu koji, slično Pečariću, ne kalkulira, koji se bori za istinu, koji se bori za prava svakog čovjeka bez obzira što je svjestan da će od mnogih doživjeti strašne napade. Biskup Košić posjećivao je u zatvoru Darija Kordića, držao je mise. Dočekao ga je i u zagrebačkoj zračnoj luci i pred nekoliko tisuća ljudi molio zajedno s Kordićem. Navodim kao vrlo značajan sljedeći tekst iz knjige, piše Pečarić:

Zato sam s radošću pročitao kako je u Frohnleitenu kod Graza 28. ožujka održana sv. Misa, po želji Daria Kordića, a koju su predvodili biskupi mons. Valentin Pozaić, mons. Vlado Košić i mons. Juraj Jezerinac

U homiliji je biskup Košić istaknuo kako je sam ovaj susret zapravo propovijed za sebe: "To što si Ti, Dario, na slobodi, pa makar i privremenoj, te činjenica da si želio da se okupimo ovdje, u crkvi i slavimo sv. Misu te da smo se okupili u ovako velikom broju, Tvoji najbliži – obitelj i prijatelji, već sve govori. Ali treba to i istaknuti riječima: to znači najprije da si nam mnogima drag, da Te volimo i da se za Tebe molimo; to znači da se Ti moliš za nas i za našu Domovinu, da si izdržao do sada noseći teški križ uzništva tolike godine, ali i da konačno malo po malo stižeš do kraja tog križnog puta. Mi se tome veselimo i svi mi se molimo dobrom Bogu da Ti okonča taj Tvoj put križa i vrati Te Tvojim obitelji, na što imaš puno pravo i što si zaslužio svojim ustrajnim uspravnim stavom pred nepravdom osuđom i onima koji Te ne razumiju, kao što ne razumiju ni našega Gospodina koji je prvi bio nevin osuđen i nosio za sve nas ljude teški križ, bio raspet na njemu, umro, ali i treći dan uskrsnuo od mrtvim", poručio je biskup Košić Dariju, te dodao kako su i mnogi naši Hrvati trpjeli i trpe nepravde i osudu i tamnicu, ali – najvažnije je da se nisu dali slomiti, da stoje uspravno i vjeruju u pobjedu istine i kad-tad pravorijek pravednosti u korist našeg hrvatskog naroda.

Biskup je rekao kako bi Dario mogao najbolje protumačiti pročitano Riječ Božju i kako on to čini svojim životom, svojom žrtvom, svojom neviđenom ljubavlju kojom obuhvaća sve ljude, i svoje najbliže, i svoj hrvatski narod, kako u Hrvatskoj tako i u Bosni i Hercegovini, i sve druge narode, i prijatelje i neprijatelje.

<http://narod.hr/eu/biskup-kosic-dariju-kordicu-mnogi-hrvati-su-trpjeli-ali-najvaznije-je-da-se-nisu-dali-slomiti/>

Biskupove riječi podsjetile su me da sam odmah nakon presude Kordiću napisao kako je Sud u Haagu nešto najsramotnije što je svijet stvorio jer je Dario Kordić jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH.

U ovoj knjizi akademik Pečarić pokazuje da neprijatelji hrvatskog naroda ne mogu do kraja života oprostiti Dariju Kordiću upravo to što je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u Bosni i Hercegovini. Zbog toga je on za njih zločinac nad

zločincima, kojeg treba izopćiti iz ljudske zajednice kao da ima kugu. Taj "zločin" koji mu ne opraštaju jest veliki doprinos organiziranju hrvatskog naroda u obrani hrvatskog doma, svoje obitelji, u obrani opstojnosti hrvatskog naroda u Lašvanskoj dolini i Bosni i Hercegovini u cjelini.

Znaju njegovi tužitelji i progonitelji da Dario Kordić nije zločinac, da nije ubojica, da nije kriv za ono za što su ga optužili i presudili. Ali baš zato u strahu od istine koja bi neprijatelj hrvatskog naroda dovela do velike teškoće oni su krenuli u pravi križarski rat ne samo protiv Darija Kordića, nego i biskupa Košića i Katoličke crkve i svih onih koji se bore za istinu o Dariju Kordiću. Jer kroz borbu za istinu o Dariju Kordiću borimo se za istinu o hrvatskom narodu kao žrtvi agresije.

Jer, nakon što je, ipak, na kraju krajeva, u konačnoj presudi Haaškog suda utvrđeno da Gotovina i Markač nisu zločinci, da hrvatsko državno i vojno vodstvo na čelu s Franjom Tuđmanom nije provelo udruženi zločinački pothvat etničkog čišćenja Srba, neprijateljima hrvatskog naroda još je važnije istrajati na sotoniziranju Darija Kordića i Hrvata iz Srednje Bosne.

Suđenje Hrvatima iz Srednje Bosne od početka je bio lakmus papir za davanje odgovora na pitanje: *Tko su istinski Hrvati domoljubi i zagovaratelji istine i pravde, a tko su peta hrvatska kolona i kukavice i izdajice koji su spremni žrtvovati svoje heroje i pomagati da se krivotvorinama pretvaraju u navodne zločince, ubojice i ne ljude?* Ovo je prilika da javno kažem i o jednom osobnom kontaktu s Darijem Kordićem. Prilikom mise na hipodromu, koju je slavio Papa Ivan Pavao II., iza mene i moje supruge, između ostalih, sjedio je i Dario Kordić. U kratkom razgovoru rekao sam mu da mora biti jako oprezan jer da imam informacije kako se spremaju velike optužbe protiv Hrvata iz Srednje Bosne, kako se spremaju i velike podvale pa i organiziranje zločina za koje će onda optužiti Hrvate. Dario Kordić mi je rekao da paze što rade i nasmiješio se i rekao: ništa ne ćemo raditi bez dogovora s vama u Zagrebu jer naša borba za slobodu je jedinstvena. Kasnije se dogodilo ono što se dogodilo. Hrvati u Srednjoj Bosni su napadnuti, Britanci su poticali sukobe, Muslimani Bošnjaci su krenuli u osvajanje Srednje Bosne. Oni su bili agresori a Hrvati su se branili a britanska politika je preko Haaškog suda krivotvorinama i lažima pokušala dokazati obrnuto. Pohapsili su Hrvate, od njih deset sedam je oslobođeno kroz nekoliko godina a kola su se slomila na Dariju Kordiću ali njega nisu mogli slomiti i zato im je on i dalje trn u oku. U zatvoru nisam posjetio Darija Kordića, ali sam mu preko Ante Đapića, koji ga je išao posjetiti, poslao pismo u kojem sam ga podsjetio na naš tadašnji razgovor te mu zaželio da bude čvrst jak i da pobijedi nepravdu. Ante Đapić mi je donio njegov odgovor, jedno dugo emotivno pismo u kojem je Kordić opisao svoju vjeru, svoje obraćenje i kako je u zatvoru postao drugi čovjek, mnogo jači. Cijelo vrijeme sam se borio za istinu i pokušao sam dokazivati i kao mnogi drugi da Kordić nije kriv, da Hrvati u Srednjoj Bosni nisu agresori, nego žrtve koje su očajničkom snagom branili živote svojih obitelji, svoje domove i svoju opstojnost. Dakle, spadao sam u one malobrojni intelektualce koji su od početka branili istinu i suprotstavljali se lažnim optužnicama. U toj borbi za istinu upoznao sam a kasnije se i prijatelji i krenuo u zajedničku borbu s akademikom Josipom Pečarićem.

Zbog svog političkog djelovanja ja sam došao na udar te sam, ne slažući se s hrvatskom politikom, napustio politički život. Tako da sam nakon odlaska s političkih dužnosti sve svoje vrijeme posvetio borbi za istinu o Domovinskom ratu i borbi za rehabilitaciju hrvatskih heroja. Međutim, još dok sam bio potpredsjednik Hrvatskog sabora i predsjednik Odbora za vanjsku politiku bio sam tretiran kao crveni ustaša, kao nacionalist i šovinst, kao neprijatelj koga treba istjerati iz javnog života. Bio sam prisluškivan i kontroliran. Pismo Darija Kordića spremio sam u stol u kabinetu u Hrvatskom saboru i zaključao ga, ali su mi ga svejedno ukrali. Ne mogu prežaliti što ga nisam fotokopirao i što nisam imao prilike objaviti ga kao izvanredno svjedočanstvo velikog čovjeka, mučenika kojega nikakve patnje nisu mogle slomiti, dapače, koje su ga učinile još čvršćim i jačim.

U svojoj knjizi Pečarić piše o hrvatskoj sramoti, o hrvatskom ponosu. On piše o svim najvažnijim događajima u posljednje dvije godine. Zato je ova knjiga dragocjena ne samo kao svjedočanstvo burnih vremena u kojim živimo, nego i kao poticaj hrvatskim domoljubima kako bi se angažirali u predstojećim sudbinskim danima u kojima je nužno još jedanput obraniti istinu o Vukovaru, o Domovinskom ratu, o dr. Franji Tuđmanu, o hrvatskim herojima Gotovini, Markaču, Kordiću, Praljku i drugima. Bila mi je izuzetna čast surađivati i zajedno raditi s akademikom Josipom Pečarićem. S obzirom da sam ga mogao bolje upoznati i kao čovjeka i kao znanstvenika kroz naš zajednički rad, s još više argumenata mogu tvrditi da je akademik Josip Pečarić jedan od vodećih hrvatskih ljudi u borbi za istinu i, što je posebno značajno, da svojim emocijama i svojim domoljubljem potiče uspavani hrvatski narod da shvati kako smo još uvijek narod nade koji može odlučiti o svojoj sudbini. Prva prilika za to su sljedeći predsjednički izbori. Ova je knjiga svojevrstni pleđođae zašto bi bila katastrofa kada bi hrvatski narod ponovno za predsjednika izabrao Ivu Josipovića. Dakle, akademik Josip Pečarić uvijek je jasan u svojim stavovima, a baš zato što smatra da je Ivo Josipović prava katastrofa nije se kolebao u svojoj knjizi to pokazati i dokazati.

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac

OKRUNJENA GLAVA I DARIO KORDIĆ

Ponosim se činjenicom što u knjizi *Dario Kordić - Da se ne zaboravi, koju su* priredili Mladen Pavković i Miroslav Piplica, ima najviše mojih tekstova. Zapravo trebao sam napisati i Predgovor toj knjizi, ali je moj boravak vani to onemogućio. Govorio sam i pisao o Dariu Kordiću kad god je to bilo moguće, pa su i drugi citirali moje riječi kako su mu u Haagu dokazali jedino da je Hrvat i to izniman!

Čini mi se da to nije ostalo bez odjeka pa je ipak, i uz svu boljševizaciju HTV-a, objavljena čestitka generalu Slobodanu Praljku i Dariu Kordiću prikazana je na Hrvatskoj kronici BiH. Autor čestitke (23. 12. 2012.) je prof. dr. sc. Darko Žubrinić:

"Poštovani prof. Pečarić,

pri kraju priloga

<http://www.croatia.org/crown/articles/10354/1/Merry-Christmas-to-Mr-Slobodan-Praljak-and-to-Mr-Dario-Kordic-with-their-families.html>

stavio sam Vaš komentar na tekst gđe Venere Kordić o manipulacijama suda u Hagu. To je iznimno važno."

U emisiji je naime pročitana izjava gđe Venere Kordić koja je dana u čestitci (i na hrvatskom i na engleskom). Ponovimo kako je to dano u samoj čestitci još jednom, i budimo uvijek ponosni što su i Dario Kordić i general Slobodan Praljak (najbolji) sinovi našeg naroda:

...Ali vratimo se istinskim vrijednostima hrvatskog naroda. Vratimo se Dariu Kordiću i sjetimo se kako je upravo on pokazao koliko je iznad onih koji su ga osudili i iznad njihovih slugu. Dariova supruga Venera kaže ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.):

"Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

Zato sam s radošću pročitao kako je u Frohnleitenu kod Graza 28. ožujka održana sv. Misa, po želji Daria Kordić, a koju su predvodili biskupi mons. Valentin Pozaić, mons. Vlado Košić i mons. Juraj Jezerinac

U homiliji biskup Košić je istaknuo kako je ovaj sam susret zapravo propovijed za sebe. „To što si Ti, Dario, na slobodi, pa makar i privremenoj, te

činjenica da si želio da se okupimo ovdje, u crkvi i slavimo sv. Misu te da smo se okupili u ovako velikom broju, Tvoji najbliži – obitelj i prijatelji, već sve govori. Ali treba to i istaknuti riječima: to znači najprije da si nam mnogima drag, da Te volimo i da se za Tebe molimo; to znači da se Ti moliš za nas i za našu Domovinu, da si izdržao do sada noseći teški križ uzništva tolike godine, ali i da konačno malo po malo stižeš do kraja tog križnog puta. Mi se tome veselimo i svi mi se molimo dobrom Bogu da Ti okonča taj Tvoj put križa i vrati Te Tvojoj obitelji, na što imaš puno pravo i što si zaslužio svojim ustrajnim uspravnim stavom pred nepravednom osudom i onima koji Te ne razumiju, kao što ne razumiju ni našega Gospodina koji je prvi bio nevin osuđen i nosio za sve nas ljude teški križ, bio raspet na njemu, umro, ali i treći dan uskrsnuo od mrtvim“, poručio je biskup Košić Dariju, te dodao kako su i mnogi naši Hrvati trpjeli i trpe nepravde i osudu i tamnicu, ali – najvažnije je da se nisu dali slomiti, da stoje uspravno i vjeruju u pobjedu istine i kad-tad pravorijek pravednosti u korist našeg hrvatskog naroda”.

Biskup je rekao kako bi Dario mogao najbolje protumačiti pročitano Riječ Božju i kako on to čini svojim životom, svojom žrtvom, svojom nevidenom ljubavlju kojom obuhvaća sve ljude, i svoje najbliže, i svoj hrvatski narod, kako u Hrvatskoj tako i u Bosni i Hercegovini, i sve druge narode, i prijatelje i neprijatelje.

<http://narod.hr/eu/biskup-kosic-dariju-kordicu-mnogi-hrvati-su-trpjeli-ali-najvaznije-je-da-se-nisu-dali-slomiti/>

Biskupove riječi podsjetile su me da sam odmah nakon presude Kordiću napisao kako je Sud u Haagu nešto najsrmotnije što je svijet stvorio jer je Dario Kordić jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH. Kordiću je prvostupanjska presuda djelomice preinačena – ukinute su presude za progon, napade na civile i civilne objekte, ubojstva, pritvaranja te razaranja i pljačku civilnih objekata, za napade na Bošnjake počinjene u Novom Travniku 1992., u Busovači 1993., te selima Večeriski, Šantićima, Rotilju, Tulici i Svinjarevu 1993. – ali je kazna ostala ista. Drugim riječima dan je naglasak na političkom dijelu presude, što je svojevrsno priznanje samog suda da je on politički sud. 'Punih sam sedam godina angažiran na ovom predmetu, ali činjenice na temelju kojih je Dario Kordić kao političar proglašen krivim za zločine u srednjoj Bosni, ja ovdje jednostavno – ne vidim', kazao je *Vjesniku* Kordićev branitelj Mitko Naumovski. I ne može ih vidjeti kada je nedavno američki vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, dokazao da se radilo o agresiji Muslimana na Hrvate, a poznato je da su Hrvati bili u okruženju i deset puta slabiji od agresora..

Tako Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimanski-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran nedavnim haškim optužnicama protiv Hrvata iz BiH kaže(*Večernji list*, 10. travnja 2004.):

Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje 'ad hoc' suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinacije tužiteljstva u Haagu.

Ovdje je značajno napomenuti da je g. Shrader svoju knjigu i svoje spoznaje stekao proučavajući materijale haškog suda i to najviše upravo haškog tužiteljstva, a u zaključku knjige posebno naglašava ovo:

Težnje i ciljevi radikalnih elemenata Armije BiH i pridruženih mudžahedinskih postrojbi očito su obuhvaćali uklanjanje rimokatoličkih Hrvata iz srednje Bosne, naseljavanje muslimanskih izbjeglica u njihove domove, oduzimanje hrvatske imovine, uspostavu fundamentalističke muslimanske države u Europi, pa čak i ritualna umorstva vojnika HVO-a i bosanskih hrvatskih civila.

Zlokobna je spoznaja da je Dario Kordić već 15 godina (od dosuđenih mu 25) na teškoj robiji iako je poznato da je osuđen na osnovu jednog jedinog lažnog dokaza nastalog u „radionici“ odvjetnika Nobila i MUP-a, kako pokazuje Hrvatski tjednik od 9. svibnja 2013. u tekstu *Kako je 2000. godine krivotvoreno MUP-ovo izvješće o Ahmićima, a kako je na robiju osuđen nevini Kordić – 32 MILIJUNA DOLARA PLAĆENO ODVJETNIKU NOBILU ZA OBRANU GENERALA BLAŠKIĆA* iz koga je razvidno da je ta činjenica odavno poznata.

Naravno i interes muslimana u BiH je sličan. Pa oni su minirali most u Mostaru čije je rušenje bio osnova za demoniziranje generala Praljka i Tuđmanove Hrvatske. A upravo je general Praljak to dokazao. Činjenica da su današnje hrvatske vlasti tu kao i ostalih 17 knjiga našega generala proglasio šundom svjedoči da im je i danas u interesu osuda Hrvata iz BiH. Tako bi nadoknadili izgubljeno oslobađajućom presudom Gotovine i Markača.

Zašto su generalove knjige šund sjajno pokazuje slijedeći primjer:

General Praljak je u svojoj knjizi *Zločini počinjeni nad Hrvatima u BiH 1991.–1995.* pisao o zločinima u selima Ahmići i Trusina, gdje su se zločini dogodili istoga dana. U Den Haagu kažu da je u muslimanskom selu Ahmići ubijeno najmanje 33 civila, a u Trusini je ubijeno 23 nenaoružanih Hrvata. Spomenut ću da je u Ahmićima bila vojna operacija i HVO nije osvojio cijele Ahmiće, a u Trusini su se Hrvati predali.

Na pitanje koliko je puta HTV u svojim emisijama spomenuo Ahmiće, a koliko Trusinu, Praljak je dobio odgovor:

AHMIĆE 998 puta, a TRUSINU 2 puta.

O tome sam govorio i u Splitu 27. 05. 2013. na *Tribini pred presudu šestorici Hrvata iz BiH*, 27. 05. 2013.

Presudu Kordiću usporedio sam s rasističkim prvostupanjским presudama generalima Gotovini i Markaču u *Trećem pismu Milanoviću (HRSvijet, 23. srpnja 2012.)*:

Napomenut ću Vam da čak postoji i jednostavni račun koji pokazuje kako „Sud“ u Haagu vrednuje život jednog muslimana iz BiH. Naime, u prvostupanjskoj presudi Dariju Kordiću bilo je navedeno niz konkretnih imena ljudi za koje je kriv Kordić. Osuđen je na 25 godina robije. Njegovi odvjetnici su dokazali da on nije kriv niti za jedan od tih zločina. Naravno, umanjenjem osude „Sud“ je točno utvrdio koliko mu vrijedi jedan njihov život. Znamo da je Kordić ponovno dobio 25 godina, što pokazuje da su ti životi „Sudu“ u Haagu potpuno nevrijedni. To može izračunati i malo dijete predškolskog uzrasta.

Vi možete danas skinuti sramotu i s onih u Hrvatskoj kojima je također nevažno 160 000 muslimana u Bihacu, samom „Sudu“ u Haagu i njegovim nalogodavcima, jer pokretanje postupka dodjele Nobelove nagrade za mir onima koji su spasili toliki broj ljudi može i mora biti jasan signal da hrvatski narod, a i mnogi u svijetu nikada ne će prihvatiti bilo kakve presude našim generalima. Kako prihvatiti nešto tako nečasno?

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

P. S.

A kada već govorim o časti, vjerujem da je vjerojatno jedna od najljepših priča ona o Dariju Kordiću:

Njegova supruga Venera kaže (Hrvatski list od 23. prosinca 2004.) ...

U pismu sam dao i ono što je Shrader rekao u Večernjem listu,

Koliko god su riječi biskupa Košića drage svakom hrvatskom domoljubu bilo je jasno da neće biti drage pripadnicima vučjeg čopora, pa se mogla očekivati i reakcija na njih. I doista došla je od nikoga drugoga već od njihove okrunjene glave Anta Tomića. Kolumnist Jutarnjeg lista objavio je na portalu tog lista 5. travnja kolumnu pod naslovom “Imati ratnog zločinca na nedjeljnoj službi zгода je vrijedna osobite propovijedi”.

Sigurno Tomić zna sve činjenice o kojima sam govorio, ali to njemu nije bitno. Bilo bi dobro kada bi takvi svoju mržnju prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi gajili istinskim zločinima, ali kada takvih nema dobra je i sramotna osuda Daria Kordića, zar ne?

Čitatelji vjerojatno očekuju da ću ja komentirati njegove tvrdnje, kao što sam svojevremeno učinio i zabavljao mnoge čitatelje kada je Tomić posvetio jednu svoju kolumnu meni, a povodom knjige “Kako su rušili HAZU?”.

Međutim, to je bilo prije nego što je u Splitu sam Tomić okrunjen, a doista ne mislim kako treba polemizirati s okrunjenim glavama. Tim prije što se pokazali da nešto nije bilo u redu sa samom krunidbom. Izgleda da je problem u materijalu

od koga je kruna napravljena, pa je MUP na čelu s resornim ministrom pokrenuo veliku hajku tj. potragu za autorom. Kako je nedavno, prije krunidbe, s Tomićem polemizirao dr. sc. Nino Raspudić, prirodno se nametnulo da se radilo o njegovom materijalu. Doznaje se da je u obavijesnom razgovoru koji je Policija obavila s njim, Raspudić ponudio na uvid svoj materijal od koga je kruna mogla biti napravljena.

Kako sam nedavno, prije krunidbe, poslao svima koji su na mojoj listi taj moj stari komentar, bojim se da će Ministar poslati policiju i meni. Jedino se nadam da ipak nisam toliko poznat kao Raspudić, pa ću se ipak provući bez toga. Ali, što je sigurno - sigurno je. Neću komentirati ono što pišu okrunjene glave!

Srećom ima i onih koji se ne boje. Tako je Sisačka biskupija reagirala priopćenjem (<http://www.biskupija-sisak.hr/>):

Ne ulazeći u dio kolumne kojim je Tomić prešao sve granice dobrog ukusa, već u samom naslovu vidljiva je površnost kojom je dotični pristupio pisanju ovoga članka, pa tako misno slavlje koje spominje nije održano u nedjelju već u petak 28. ožujka o.g. i to na zahtjev samog uznika Darija Kordića. To je vrijedno svake pohvale, jer je Kordić taj dan mogao iskoristi za bilo koju drugu aktivnost sa svojom obitelji i prijateljima, ali je baš želio slaviti sv. Misu, a kako je poznato na misi se može moliti za svakoga, to kao ni druga djela milosrđa ne može biskupima ni svećenicima zabraniti nitko, pa ni Ante Tomić...

Prema razmišljanju kolumniste Jutarnjeg lista Ante Tomića mi Hrvati ne bismo smjeli smatrati bana Petra Zrinskoga i Frana Krstu Frankopana nacionalnim junacima nego zločincima, budući da ih je – i to na smrt – osudila tadašnja vlast, naime austrijski car i hrvatski kralj Leopold. Ipak mi tu presudu ne smatramo pravednom, pa smijemo i haške presude vrednovati po vlastitom uvjerenju, tim više što svi dobro znamo da je to politički sud. U konkretnom slučaju Dario Kordić jest osuđen za zločin u Ahmićima, ali njemu nije dokazana krivnja budući da nije bio vojnik nego civilni predstavnik i nije niti planirao, niti sudjelovao u tom zločinu. Biskup Košić osuđuje taj zločin i veoma je nepošteno pripisivati mu da odobrava ubijanje djece i civila, budući da je poznato da je on osobno oduvijek, kao i Katolička Crkva u cjelini, osuđivao svaki zločin, pogotovo ratni. No, ako je zločin počinjen, to ne znači da je trebalo osuditi bilo koga, samo da se nekoga kazni za to, nego onoga tko je to doista počinio.

Očito je i kako Tomić ne poznaje Darija Kordića i ne zna u kakvu je duhovnu veličinu izrastao upravo u ovim godinama svoga zatvora koji izdržava strpljivo i uzorno. Njegova vjera i njegov primjer, kada bi ga Tomić susreo, sigurno bi promijenili mišljenje o njemu, a i Tomić imao bi što i naučiti od Darija.

Naravno, ne bi naša okrunjena glava ništa naučila od našega Daria niti bi promijenila mišljenje o njemu. Jer takvima je ljubav prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi najveći mogući zločin, koji je višestruko umnožen "Olujom" kada su hrvatski ratnici od Srba napravili zečeve!

akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr, 19. 04. 2014.

Glas Brotnja, 21. 04. 2014.

PREDGOVOR KNJIGE MLADENA PAVKOVIĆA "VELJKO MARIĆ - NISAM KRIV"

Pred nama je knjiga Mladena Pavkovića "Veljko Marić - Nisam kriv". Na prvi pogled knjiga je slična Pavkovićevim knjigama o Kordiću, Markaču i Gotovini. Dakle, u njoj su objavljeni samo "fakti": optužnica, presuda, izjave svjedoka, faksimile, fotografije... Dakle, to nije roman već dokumentarno-publicistička knjiga, što ponajbolje i može uraditi Pavković jer ima puno materijala o tom slučaju. Međutim za razliku od prethodnih knjiga ova je posebna zato što se nitko nije toliko zauzimao za pravdu u ovom slučaju kao Pavković. On je naime kao predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.) napisao niz otvorenih pisama o slučaju Veljka Marića i nije dopuštao hrvatskoj javnosti da zaboravi ovog hrvatskog branitelja unatoč takovih želja i vlasti u RH i glavnih medija koji služe istim svjetskim moćnicima kojima služe i vlasti u RH. O tome su pisali i mnogi drugi autori, ali nitko tako sustavno kao Pavković. Tako Mate Kovačević u tekstu Uprezanje Hrvata u srpski Memorandum II. Hrvstijet, 25. listopada 2013. piše:

Premda je, zbog sadašnjih okolnosti, novi Memorandum iz svoga programa odstranio nasilnu taktiku, odnosno "bitke koje mogu biti i oružane", njegovi kreatori nisu odustali ni milimetra od realizacije svoga programa, a po svemu sudeći, vrlo su uspješnu u njegovu provedbu upleli i pojedine visoke hrvatske dužnosnike. U prvoj točki toga programa stoji kako treba umanjiti odgovornost Srbije za počinjene zločine i razaranja te optužnicama, potjernicama i montiranim sudskim procesima protiv državljana BiH, Hrvatske i Kosova staviti Srbiju u ravnopravan položaj s državama u okruženju.

Žrtvom takve politike postao je hrvatski branitelj Veljko Marić, a nemušti zahtjev ministra Freda Matića za njegovim premještajem ne dovodi u pitanje presudu srbijanskoga suda temeljenu novomemorandumskom politikom na montiranom političkom postupku! Obećanjem da će zatočenoga V. Marića premjestiti iz svojevrsnoga logora u mitrovičku tamnicu, srbijanske vlasti na međunarodnoj razini demonstriraju svojevrсни humanizam, a hrvatsko prihvatanje Marićeve navodne kaznene odgovornosti jest i svojevršno prihvatanje hrvatske ratne krivnje, koju je, nažalost, zorno u Beogradu demonstrirao Ivo Josipović izjavom kako Srbi i Hrvati, odnosno Srbija i Hrvatska moraju "biti ujedinjeni u osudi svakog zločina", što ne znači samo izjednačavanje krivnje, nego i prešućivanje srpskoga zločina agresije na Republiku Hrvatsku.

Poznati hrvatski ratni invalid Mario Filipi u tekstu *Tuđinci u vlastitoj kući* (Hrvstijet, 22. lipnja 2013.) kaže:

*Vrhunac sadizma je kada zlikovci zatvaraju onoga koji je "kriv" jer se je branio, kao **Veljko Marić**, uznik u Beogradu.*

Isto tako je 19. travnja 2014. Koordinacija udruga proisteklih iz Domovinskog rata pozvali su danas da se u dane Velikog petka i Velike subote pred mjesnim križevima ili mjesnim trgovima zapale lampioni kao sjećanje na nepravdu koja je počinjena Veljku Mariću i svim hrvatskim zatočenicima. Tu nepravdu, bolje reći zločin prema Mariću oni i opisuju:

Veljko Marić je 18. travnja 2010. godine na bugarsko – srbijanskoj granici na povratku prema Hrvatskoj bio zaustavljen s kamionom kojeg je vozio i to radi rutinskog carinskog pregleda.

„Taj pregled kamiona završio otmicom Veljka Marića od strane srbijanske policije“, istaknuli su te dodali kako je osuđen na dvanaest godina zatvora zbog navodnog ubojstva Petra Slijepčevića u Domovinskom ratu.

„Veljko Marić je tada bio više od dvadeset kilometara udaljen od mjesta pogibije tog hrvatskog državljanina pripadnika srpske nacionalne manjine u Hrvatskoj, koja je tada bila masovno uključena u velikosrpsku agresiju na Hrvatsku i hrvatski narod“, napomenuli su iz Udruge.

„Država Srbija je uhitila stranog državljanina koji je navodno počinio zločin nad državljaninom RH i to ne u Srbiji, nego u svojoj državi Hrvatskoj“, ocijenili su te dodali da je „Srbija izvršila pravnu i fizičku agresiju na Republiku Hrvatsku čija je tadašnja hrvatska vlast tijesno surađivala u pravnoj agresiji na Hrvatsku državu, te tako pogazila hrvatski Ustav i izložila hrvatske branitelje pravnom nasilju bez zaštite naših institucija“.

Pojasnili su da je Veljko Marić hrvatski državljanin, hrvatski dragovoljac i branitelj nije bio u trenutku uhićenja na nikakvim međunarodnim tjeralicama, te da je do tada više puta kao autoprijevoznik kroz Srbiju bez problema prolazio kako bi obavljao svoj posao i time prehranjivao svoju skromnu obitelj.

Pri tome je mnogo veći zločin koji prema Mariću čine hrvatske vlasti. Srbi žele dokazati nemoguće: oni su žrtve, a Hrvati agresori, dakle zločinci. Za tako nešto, ne preostaje im ništa drugo nego optuživanje nevinih. Ali ne reagiranje na to ogromna je krivica i zločin vlasti RH.

Podsjetimo kako je reagirao biskup Vlado Košić, koji je doista jedna izuzetna moralna i domoljubna vertikala hrvatskog naroda (Glas Koncila, 06. 04. 2014.):

Nakon što je Haški sud hrvatskim generalima odredio drakonske kazne, a Vlada Srbije nastavila progoniti hrvatske branitelje "zbog rušenja Jugoslavije", s čim su se solidarizirali i neki projugoslavenski krugovi u Republici Hrvatskoj, biskup Vlado Košić je otvoreno sugerirao Vladi da žurno prekine diplomatske odnose sa Srbijom

'Naša bi zemlja trebala žurno prekinuti sve diplomatske odnose s vladom te zemlje, dok ona ne prizna istinu! Kako je moguće da Vukovar koji je simbol našeg otpora nepravdi i genocidu nad Hrvatima, službene institucije na drugoj strani proglašavaju mjestom genocida koji su tu tobože počinili Hrvati? Vidite, mi još nismo završili borbu za našu slobodu', rekao je biskup Košić u homiliji pred okupljenim predstavnicima Ministarstva unutarnjih poslova u povodu blagdana sv. Mihovila, zaštitnika policije.

'Zar nije neobično da se i dvadeset godina poslije tog strašnog zla koje se sručilo na našu domovinu Hrvatsku i susjednu Bosnu i Hercegovinu, još uvijek izokreće istina i – pokreću optužnice protiv 40 branitelja našeg herojskog grada Vukovara, zamislite: za genocid nad srpskim narodom! Ako se to može događati u institucijama te susjedne zemlje, čije je tadašnje državno vodstvo započelo oružanu agresiju na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu, zar to ne znači da ta država još ni danas ne odustaje od tih istih ciljeva, samo drugim sredstvima? Kada su se naši branitelji bunili zbog slučaja branitelja Purde, vjerovali smo da je to provokacija, i sretni smo što je to dobro završilo. No sada je osuđen i branitelj Marić, a podignute su i nove optužnice. Zar je moguće da se ta – ja sam ju tada nazvao – pravna agresija na našu domovinu nastavlja? Ako je tako, tada moramo znati s kim imamo posla, tada ne možemo s takvima graditi dobrosusjedske odnose – jer to bi značilo prihvaćati laž kao istinu, omogućiti nepravdi da i dalje vlada', rekao je biskup Košić.

Na žalost, vlasti i ne mogu prihvatiti poziv našega biskupa jer je to i njihov zločin koji se ne sastoji samo u nereagiranju i na prihvaćanju laži kao istine. Njihov zločin je mnogo veći! Naime, kako je i konstatirao Mate Kovačević, vlast RH, na čelu s predsjednikom Josipovićem, izravno je u službi velikosrpskog Memoranduma SANU II.

Danas smo svjedoci s koliko mržnje su svi oni koji ne vole hrvatski narod i hrvatsku državu dočekali slobodu Darija Kordića, za koga sam davno kazao da su mu na sudu dokazali jedino da je Hrvat, i to izuzetni. Istu mržnju iskazali su i prema onima koji su ga dočekali u zračnoj luci i na misi u katedrali. Najviše upravo na biskupa Košića. A Kordića svugdje dočekuju naši ljudi iskazujući tako svoje poštovanje i divljenje tom izuzetnom čovjeku. Zapravo, slično je Kordić doživljavao i tijekom zatvorskih dana. Tako je u austrijskom gradiću Frohnleitenu nedaleko od Graza u petak 28. ožujka 2014. slavljena misa za hrvatsku domovinu, za sve žrtve Domovinskoga rata, za one koji su kroz povijest ugradili svoje živote u hrvatsku slobodu, invalide te hrvatske uznike koji su nepravедno osuđeni u stvaranju hrvatske samostalnosti i slobode. U misnom slavlju koje je bilo prema želji nepravедno u Haagu osuđenoga, na slobodnom danu puštanja Darija Kordića, sudjelovalo je 37 svećenika te više stotina rodbine i prijatelja. Među trojicom biskupa slavlju je predsjedao vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, propovijedao je sisački biskup mons. dr. Vlado Košić, a u koncelebraciji je bio i pomoćni biskup zagrebački mons. dr. Valentin Pozaić. Premda skup nije medijski najavljivan, nazočilo je više hrvatskih generala i visokih časnika iz Domovinskoga rata, predstavnika hrvatskih braniteljskih udruga, od specijalne policije do gardijskih brigada, predstavnika Počasnoga bleiburškoga voda, prijatelja i rodbine nepravедno osuđenog Kordića, zatim brojne redovnice, župni zbor i KUD iz Žepča. Govorio je i Kordić:

»Prisjetimo se predsjednika dr. Franje Tuđmana koji je bio na čelu hrvatskoga naroda u povijesnim trenutcima, i na čelu hrvatskih vojnika.« Prisjetio se i pokojnih Gojka Šuška te predsjednika Mate Bobana, pozvavši na molitvu za njih.

Druga Kordićeva nakana je prikazati Gospodinu hrvatske uznike »od dalekoga Haaga, Švedske do Veljka Marića, te svih onih koji su u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini«.

Kordić je i na Plesu rekao nešto slično:

Ne ću biti sretan dok zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora!

Zapravo te Kordićeve riječi bile su nadahnuće Mlademu Pavkoviću da nam priredi ovu knjigu. Da ne smijemo biti i nismo ni mi sretni dok zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora i dok u Hrvatskoj na vlastima i u medijima imamo one koji su sudjelovali i sudjeluju i tim i takvim zločinima!

Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 13. 07. 2014.

JOSIPOVIĆA TREBA ZAUSTAVITI!

Već više od 20 godina upozoravam kako mnogi u Hrvatskoj žele Jugoslaviju koju su Srbi doživljavali kao Veliku Srbiju, što je potvrdila i Sonja Biserko, predsjednica Helsinškog odbora za ljudska prava u Srbiji, koju je u Haag, kao svjedoka, pozvao hrvatski pravni tim. Moje knjige su pune takvih tekstova. Evo samo dva primjera. Zdenko Maričić iz Geelonga piše u Vjesniku od 22. veljače 1994.:

Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti "ideojugoslavenčića" koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgičnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje u malom mozgu.

I ("Spremnost", 27. travnja 1999.):

Sjedeći u autobusu (u Adelaidu, op. JP) Ankica je čula zgodne komentare. Malo podalje sjedili su dva Srbina i uspjela je čuti komentare jednog od njih: "Hrvatsku smo dobro porušili na početku. Ali Hrvati su se uspjeli izvuci. Za nekoliko godina će sve to obnoviti i živjeti odlično. Ali ako dođu komunisti opet na vlast, onda će se vratiti u Jugoslaviju, pa ćemo mi raditi po starom."

Mnogi u Hrvatskoj znajući da dolaze ponovno srpske sluge na vlast, tražili su spas u EU. U intervjuu za *Hrvatski list*, 16. 06. 2011. (Akademik Josip Pečarić, nakon najnovije knjige "Rasizam suda u Haagu": HAAŠKI SUD JE ZLOČIN PROTIV ČOVJEČNOSTI - Zato sam taj sud nazvao rasističkim) upozoravao sam ih da će se ta borba sa srpskim slugama i njihovim gazdama nastaviti i nakon ulaska u EU:

Već desetak godina upozoravam – Hrvatska može ući u EU pod jednim uvjetom, a taj je da nam se ispričaju što su sudjelovali u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku! Ako uđemo ovakvi u EU kakvi smo sad, bez ponosa i dostojanstva, onda će uskoro u nju i Srbija. Tada će svjetski moćnici, koji su mogli ostvariti pobjedu zla preko Haaga, napraviti od nas obične srpske sluge.

Kao potpisnici Pisma VS UN-a biskup Pozaić, akademik Jelčić i ja bili smo pozvani kod tadašnjeg ministra vanjskih poslova Jandrokovića. Tvrdio je da se ulaskom u EU spašavamo integracijom na istok. U prvom momentu bio je zatečen mojom tvrdnjom kako nas to baš i neće spasiti, ali ju je brzo prihvatio da ćemo se i u EU morati boriti protiv uspostave nekakve nove zajednice, sada unutar EU, u kojoj će nam Srbi opet biti gazde.

Danas jesmo u EU, a ta borba srpskih (ako hoćete britanskih) slugu za Jugoslaviju, tj. Veliku Srbiju očita je mnogima, pa hrvatske portale preplavljuju tekstovi i kolumne o tome. Npr. već u naslovu teksta s *Dnevno.hr* od 16. 04. 2014. stoji: *Glas za Kukuriku koaliciju je glas za velikosrpsku politiku.*

Višnja Starešina u tekstu: *Josipović od Vukovara do Bugojna – "U službi njezinog veličanstva"* kaže:

Bugojno je bilo poprište muslimansko-hrvatskog sukoba, jedan od najeklatantnijih primjera zlostavljanja, progona i etničkog čišćenja Hrvata iz

središnje Bosne pri čemu je ciljano eliminirana hrvatska elita ... Preostali Hrvati u Bugojnu već dva desetljeća žive u strahu, u punom smislu kao građani drugog reda ... Već na prvoj postaji, u Mostaru, predsjedavajući predsjedništva BiH i najmoćniji bošnjački političar Bakir Izetbegović javno mu je dao do znanja da pitanja jednakopravnosti Hrvata ... smatra nedobrodošlim, da ga zanima samo gospodarska suradnja. A na zadnjoj postaji u Bugojnu, predsjednik Josipović je pokazao da je s time suglasan. Izabrali za pilot projekt zajedničke gospodarske suradnje grad iz kojeg su Hrvati kao politički faktor apsolutno eliminirani, grad koji je simbol neraščišćenih bošnjačkih zločina nad Hrvatima kako ratnih tako i poslijeratnih, uz jasnu poruku bošnjačkog političkog vrha da ta pitanja ne žele i ne dopuštaju otvarat ... Nakon što je u Vukovaru činio sve da „regiju“ približi Hrvatskoj, makar time udaljavao EU od Hrvatske, predsjednik u Bugojnu čini sve da „regiju“ približi EU, makar time Hrvatsku udaljavao od EU. To je opasan smjer. Predsjednika treba zaustaviti.

(<http://narod.hr/kolumna/josipovic-od-vukovara-bugojna/>)

Ili pogledajmo kulturu: Ivan Miklenić u tekstu *Zabrinjavajući odnos prema hrvatskoj kulturi* (Portal HKV-a, 12. 04. 2014.) konstatira:

Politika koja podcjenjuje ili razara kulturu svoga naroda slobodno se može okarakterizirati kao zločinačka i izdajnička prema svomu narodu.

Inače, prilikom nedavnog gostovanja na Radiju Mariji iskazao sam svoje neslaganje sa onima koji osporavaju tvrdnju kako je ovo najuspješnija vlada u povijesti. Pa zar nam Jovo Josipović, pardon Ivo Josipović nije najavio Crvenu Hrvatsku, o kojoj, zapravo, govori Marko Curać u *tekstu Čudne izjave Ive Josipovića kojima zapravo obnavlja boljševičke relikte*, Hrvatski tjednik, 17. 04. 2014. A sve što radi ova vlast upravo je povratak na ono što su oni voljeli i što još uvijek žele - Jugoslavija ma kakva god bila. Krivci što je nemaju su – jasno – branitelji. Zato trebaju odgovarati što najavljuje već sam naslov teksta Snježane Vučković *KONAČAN UDARAC BRANITELJIMA: Prijeti im masovno izručenje u Srbiju? Josipović i Teršelič otvaraju sezonu lova...*, Dnevno.hr, 17. 04. 2014.

Mate Kovačević (Hrsvijet, 18. 04. 2014.) piše:

U državnopravnim pitanjima, zahvaljujući ponajprije politici predsjednika Republike, Hrvatska se unatoč punopravnom članstvu u NATO savezu i Europskoj uniji nije odmaknula od tradicije bivše jugokomunističke politike, koja ju je držala zatočenom u balkanskoj tamnici. Ovdje nije samo riječ o još uvijek nerazriješenim graničnim pitanjima sa Srbijom, nego o sustavnom nastojanju hrvatske vanjske politike da se što čvršće poveže sa svojim bivšim balkanskim krvnikom.--

Kako bi se znantnije oslabio utjecaj njemačke politike prema jugoistoku Europe, na tzv. balkanskom boku moćne političke silnice potaknute s britanskoga otočja već godinama inzistiraju na stvaranju političke unije tzv. balkanskih zemalja pa i nastojanje hrvatske politike da se u EU bez kriterija i na brzinu uguraju Srbija, BiH, Crna Gora, Makedonija i Kosovo nije ništa drugo nego manifestacija otočke balkanske politike.

Jugoslavija im je u željama i kada su npr. u pitanju kola hitne pomoći ('VRATITE' NAM JUGOSLAVIJU: Čak ni na kolima hitne pomoći više nema križeva! Dnevno.hr, 25. 04. 2014.).

Srbi nam moraju opet biti gazde, a u ostvarenju tog cilja moraju uništiti sve u Hrvatskoj. Primjera poput ovih o kojima govore Starešina, Miklenić, Curać, Vučković i Kovačević imamo koliko god hoćete. Prije svega mora se osiromašiti ljude. Poslije Prvog i Drugog rata tome su služile promjene novca kada su preko noći mogli osiromašiti Hrvate i četiri puta tako što bi Hrvati morali promijeniti svoj novac koji je bio jači četiri puta od srpskog po formuli jedan za jedan. Danas, kada je Hrvatska bila pobjednik u ratu, to osiromašenje nije bilo jednostavno postići. Ali vlast je doista izuzetno uspješna u ostvarivanju tog cilja. To nam pokazuje činjenica da je američki časopis *The Economist* Hrvatsku svrstao u samo 'gospodarstveno podzemlje', među deset zemalja s najgorom ekonomijom iz 2014. godine.

Da je Josipoviću cilj Jugoslavija potvrđuje nam naš kolumnist Tihomir Dujmović. To je vidljivo već iz samog naslova njegove kolumne: *Ostane li Josipović na Pantovčaku, on i Jović će nas odvesti u novu Jugoslaviju*, Dnevno.hr 04. 04. 2014.

Naravno, odnos dvojice spomenutih Josipovića i Jovića treba malo precizirati. Marijan Majstorović kaže:

Dok lukavi Ivo Josipović jedno govori a drugo radi, njegov glavni analitičar Dejan Jović sve radi suprotno. Pitate se zašto? Zato jer se osjeća dovoljno jakim i da mu nitko ništa ne može. Kao velikosrbin, britanski špijun i savjetnik hrvatskoga predsjednika Jović piše u časopisu Politička misao ono što Josipović misli. Dakle, što Ivo misli, Dejan piše. Suprotno izjavama predsjednika Ive Josipovića o tome da se Hrvatska tijekom pregovaranja s EU-om pretvorila u bolju zemlju, Jović sugerira da je u slučajevima mnogih zemalja ta "transformacija samo dobro odglumljena, odnosno simulirana", pritom misleći i spominjući Hrvatsku u kojoj i živi i od koje jako dobro živi. A ne voli ju. (<http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/uvodnik/10331-sto-ivo-misli-dejan-pise>)

Mnogo više o tome što Jović govori, a Josipović misli, pogledajte u tekstu Hrvoja Hitreca, inače predsjednika HKV-a, *Josipovićev savjetnik Dejan Jović krivotvori povijest*, Portal HKV-a, 07. 04. 2014. Na istom portalu 08. 04. 2014. dan je i Hitrecov govor na godišnjoj skupštini udruge u kome se osvrnio i na Jugoslavensku ideju danas:

Tako je u samostalnoj našoj državi vraćena ideološka represija iz sedamdesetih godina prošloga stoljeća, krajnje opasna jer se otresito nameće našim ljudima zabrinutim za egzistenciju pa zato i pretjerano šutljivim, no znamo kako završava hrvatska šutnja i zato ne trebamo biti malodušni. Treba stvoriti atmosferu prijevremenih izbora jer je svaki dan ostanka ove vlasti nova šteta i katastrofa za Hrvatsku, treba visoko držati hrvatski barjak i prekriti njime crvenu zvijezdu koje se ova vlast ne odriče ni na simboličkoj razini, kao ni ostatka nasljeđa svojih otaca iz čije su škrinje kao najveće blago izvadili jugoslavensku ideju.

Ta je misao još živa i žilava, a sve što ova vlast poduzima na njezinom je tragu – od ukidanja pokroviteljstva Hrvatskoga sabora nad komemoracijom bleiburške tragedije gdje je jugoslavenska vojska počinila genocid nad Hrvatima

do nametanja dvojezičnosti i ćirilice u Vukovaru gdje je ista ta jugoslavenska vojska u srbijanskoj službi počinila i opet genocid nad Hrvatima, od novoga oživljavanja kulta komunističkoga zločinca Josipa Broza ne samo u novinskim feljtonima, do perfidnih poteza u Hrvatskoj koje idu na ruku drugom srbijanskom memorandumu, od činjenice da Josipovićeve savjetnik Dejan Jović otvoreno propovijeda jugoslavenstvo, a njegov ga se šef ne odriče nego štiti, do školskih udžbenika koji djeci ne daju pravu sliku srpske agresije, pa i do oktobranoga pravopisa koji negira zamašna dostignuća hrvatskoga jezikoslovlja i nastoji hrvatski približiti srpskom u novosadskoj maniri.

Stalni udari na školstvo, na sveučilište i znanost, na nezavisne intelektualce, zaposjedanje medija uključujući HRT, stvaranje nenapisanih, ali znanih crnih lista u Ministarstvu kulture i s druge strane forsiranje i financiranje mediokriteta koji su na istoj ideološkoj crti s vladajućom oligarhijom, otrovni istupi prema Crkvi u Hrvata, prijezir prema hrvatskom iseljeništvu i ignoriranje hrvatskih branitelja, cinične izjave o slučajnoj naciji i njezinoj heterogenosti, zaštita udbaških ubojica, zlokobna šutnja nakon irinejskog ispada o komadanju Hrvatske i štoviše zazivanje regionalizma u samoj Hrvatskoj - sve su to razvidni dijelovi istoga plana koji nastoji slomiti hrvatski duh, hrvatsku posebnost i hrvatske vrijednosti, plana kojemu je cilj južnoslavenska podunija u okviru Europske unije, to jest povratak Jugoslavije.

Najnoviji prijedlozi oko ubrzavanja puta Bosne i Hercegovine u Uniju odmah se priželjno i željno povezuju s ubrzavanjem Srbije, a to se, nota bene, događa usporedo s blasfemičnim protuhrvatskim ispadima u srbijanskoj protutužbi u Haagu, dotično s dokazivanjem genocidnoga karaktera hrvatskoga naroda i drugim svakovrsnim već viđenim podmetanjima.

Od Haaga, bilo o kojemu se sudu radi, ne možemo odahnuti, jer se i na Međunarodnom kaznenom sudu i dalje nalaze hrvatski zapovjednici, vojni i politički vođe Herceg Bosne s optužnicom na kojoj je i opet Hrvatska, i opet Tuđman. A riječ je ne samo o njima nego i o neriješenom hrvatskom pitanju u Bosni i Hercegovini, pa je Hrvatsko kulturno vijeće u zadnje vrijeme održalo dvije tribine o BiH – prvu na samom svršetku prošle godine, drugu nedavno, postavljajući zahtjev da se uspostavi hrvatski entitet, znači hrvatski teritorij i institucije. S tribinama o hrvatskom pitanju u BiH nastavljamo i u sljedećim mjesecima koji vjerojatno nose nove burne događaje.

O novoj Jugoslaviji Hitrec je pisao i u svom tekstu na istom portalu i 14. 04. 2014.:

Jugoslavija. Odavno započete pripreme i puštanje probnih balona, sada su se iskristalizirale do jednostavnosti: jedino je Jugoslavija bila pravo rješenje za sve narode koji žive na jugoistoku Europe, samo u novoj Jugoslaviji u kojoj svi Srbi žive u jednoj državi može zavladati vječni mir na Balkanu, socijalistička Jugoslavija nije bila komunistička niti na bilo koji način totalitarna i svi su bili sretni pod vodstvom najvećega sina naših naroda, hrvatski i srpski su jedan jezik...

U istom tekstu Hitrec pokazuje i kako to izgleda s hrvatskom znanostu na primjeru izbora Nacionalnog vijeće za znanost;

Predsjednikom je postao Ivo Družić, ekonomist, jedan od predstavnika tvrde linije Saveza komunista Hrvatske svršetkom osamdesetih.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/17438-h-hitrec-zauzimanje-krima-dalo-krila-onima-koji-sanjaju-o-obnovi-jugoslavije.html>)

Više o tom izboru možete naći u tekstu: Milanović se razotkrio do kraja: Na čelo Nacionalnog vijeća za znanost postavlja rigidnog komunista Ivu Družića!
<http://dnevno.hr/vijesti/hrvatska/120532-milanovic-se-razotkrio-do-kraja-na-celo-nacionalnog-vijeca-za-znanost-postavlja-rigidnog-komunista-ivu-druzica.html>)

Ali ne zaboravimo da je Josipovićev izbor Radman na HTV-u. Ili Josipovićev odgovor na pitanje: Što s neposlušnima? Tihomir Dujmović (Dnevno.hr, 25. 04. 2014.) spominje najneposlušnije – sudce Ustavnog suda RH:

Svaki tjedan se otvara po jedna nova afera vezana uz ovu vlast. Na početku tjedna smo čuli da je Ustavni sud poništio već šestu odluku Milanovićeve vlade, odnosno odluka iz Jovanovićevog resora i po tome ova Vlada ulazi u povijest. Do te razine ne znaju ni donijeti zakone da im je Ustavni sud poništio šest zakona!

Predsjednik države je originalan: Najjednostavnije je promijeniti Ustav RH. Tako Marcel Holjevac (Josipovićev prijedlog ustava ide u smjeru potpunog ukidanja demokracije, dnevno.hr 21. 04. 2014) kaže:

Josipović se u prijedlogu ustavnih promjena dotakao i izbora sudaca Ustavnog suda, koje bi vjerojatno birao on osobno po moralno političkoj podobnosti: na taj način bi se osiguralo da Ustavni sud, kojeg bi kontrolirali provjereni ljudi neustavnim, prema Ustavu kog će donijeti njihova vlastita klika, svaku inicijativu građana koja bi bila suprotna interesima udbaške mafije. U tom svjetlu treba gledati i njegovo zalaganje za veće ovlasti Predsjednika.

A sjajni kolumnist Ivica Šola piše:

Hrvatska. *Što ima Hrvatska? Ima "žestoke" promicatelje interesa Hrvatske, od Vesne Pusić, preko Josipovića do ostalih "europejaca" koji Hrvatsko tretiraju kao nužno zlo, kao sredstvo afirmacije "regiona", koji zdušno rade za interese bilo Beograda bilo Londona, kojima je Hrvatska nemjesto koje ne smiju otvoreno prezirati jer im je ipak omogućila da negdje budu predsjednici, ministri, premijeri. Ako se i pojavi neki Orban, jao si ga njemu, proglasit će ga veleizdajnikom.*

<http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/17454-i-sola-hrvatska-trazi-svog-orbana.html>)

U tekstu „Iza 'konglomerata loših politika' krije se agresija na Hrvatsku“ Šola kaže:

Budući da sam i sam publicist i znanstvenik (ne tako relevantan i planetaran kao navedena gospoda), smatram da se između Tuđmana i Miloševića (kao uostalom između agresora i napadnutog) teško može naći sličnost, dok je između Miloševića i Ive Josipovića ona jasna kao dan, i to u smislu interpretativnog okvira „ratova u bivšoj Jugoslaviji“ kojim se koristio srpski

pravni tim. Naime, svojom legendarnom izjavom u kojoj je događanja devedesetih okarakterizirao kao „konglomerate loših politika“ Josipović se savršeno uklopio u Miloševićevu točku gledišta izrečenu za agresije na BiH.

S druge strane admiral Davor Domazet Lošo na predstavljanju moje knjige „Hrvatski zločin: Napravili zečeve od Srba“ doživljava EU kao zajednicu koja neće opstati, ali nam trenutno pogoduje u borbi protiv istočnih integracija i kaže (narod.hr, 25. 04. 2014.):

Doći će vrijeme nacionalnih država.

Akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr, 03. 05. 2014.

Glas Brotnja, 31. 03. 2014.

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA RH

Poštovani sudci Ustavnog suda RH,

Dražen Boroš u tekstu *MORA LI GLAVAŠ ZAISTA UMRIJETI?*, dnevno.hr, 19. ožujka 2015., upozorava kako su prošla dva tjedna od kada je Branimir Glavaš stupio u štrajk glađu zahtijevajući da Ustavni sud samo donese odluku o rješenju Vrhovnoga suda RH po kojem je Glavašu ponovno određen pritvor nakon što ga je upravo taj isti Ustavni sud pustio na slobodu, vrativši drugostupanjsku odluku Vrhovnog suda na ponovno odlučivanje. Boroš vas također podsjeća kako je prije osam godina Glavaš također štrajkao glađu. I doista podsjećam vas kako su tada akademici i biskupi poslali apel Vrhovnom i Ustavnom sudu koji vam ponovo šaljem u obliku u kojem je tada hrvatsku javnost izvijestila HINA:

APEL AKADEMIKA I BISKUPA – "SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!"

ZAGREB, 2. prosinca 2006. (Hina) – Skupina hrvatskih akademika i biskupa poslala je danas Apel Ustavnom sudu RH i Vrhovnom sudu RH, naslovljen "Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!"

"Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode", ističe se u Apelu, kojeg je potpisalo 19-oro akademika te četvorica biskupa.

U Apelu Ustavnom sudu RH i Vrhovnom sudu RH navodi se i kako je "ljudski život iznad svih zakona i sudova. Da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas konačno, nakon stoljeća krvavih egzekucija, odricalo smrtne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno zaklinjemo o načelo kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelo?"

Smatramo da je čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrijednije od života, zaslužio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati – iako mu se time ne obustavlja proces – i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo".

U Apelu najvišim tijelima sudske vlasti u Republici Hrvatsko akademici i biskupi podsjećaju kako je "štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao u dramatičnu fazu, i pitanje je dana kada bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt, koju se moglo izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek, koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine, nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine, pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica". "A konačno", dodaje se u Apelu, "treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića, odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske", navodi se u Apelu Ustavnom sudu RH i Vrhovnom sudu RH, a koji je danas dostavljen Hini.

Apel su potpisali hrvatski akademici Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jelčić, Mislav Ježić, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Ivo Padovan, Josip Pečarić Stanko Popović, Zdenko Škrabalo, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer-Baletić, te biskupi mons. dr. Mile Bogović, mons. dr. Valentin Pozaić, mons. dr. Želimir Puljić i mons. dr. Marin Srakić.

Žalosno je danas vidjeti da se ni poslije toliko godina ništa nije promijenilo, a još žalosnije je vidjeti iz teksta g. Boroša čime se Ustavni sud zadnjih tjedana bavio, a nije još našao vremena za Glavaševu tužbu koja doslovce život znači. Život hrvatskog generala koji je nakon trećeg odlaska u pritvor za isti "zločin" napisao: "Ako će me se odreći moja Hrvatska za koju sam prije 25 godina bio spreman život dati, onda idem do kraja!"

Istina, Glavaš ne bi bio prvi koji je zapravo osuđen na smrt kako smo mi akademici i biskupi upozorili još te 2006. godine, jer je u međuvremenu stradao, bolje reći ubijen general Đuro Brodarac, ali vaša odgovornosti će sigurno biti neupitna.

Akademik Josip Pečarić,

na dan sv. Josipa zaštitnika našeg sabora i naše domovine

TREĆA JAVNA SJEDNICA HRVATSKOG NACIONALNOG ETIČKOG SUDIŠTA

O medijima u RH sve govori činjenica da na Trećoj javnoj sjednici Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta njih nije bilo. Zato se o samoj sjednici s priopćenjem javnosti obratio sam predsjednik HNES-a profesor emeritus dr. sc. Zvonimir Šeparović:

HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE

e-mail: eticko.sudiste@gmail.com

PRIOPĆENJE ZA JAVNOST (18. 4. 2015.)

(Etička osuda: Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac)

U Zagrebu je u prepunoj Maloj dvorani KD Vatroslav Lisinski održana Treća javna sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, na kojoj su donesene Odluke kojima su Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac etički osuđeni za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa. Dispozitiv Odluke o etičkoj osudi Milorada Pupovca pročitao je Nenad Vlahović, predsjednik Srpske pravedne stranke u Republici Hrvatskoj i pri tome ukazao na samu suštinu problema koje Milorad Pupovac i njegovi istomišljenici stvaraju u hrvatskom javnom i političkom životu. Oduševljeni takvim javnim govorom čelnika javnosti posve nepoznate političke stranke, koja u Republici Hrvatskoj okuplja pripadnike srpske zajednice, svi su u prenapučenoj dvorani ustali na noge te s dugim pljeskom pozdravili gospodina Nenada Vlahovića.

Pored toga, na sjednici su i obrazložene podignute etičke optužbe protiv Zorana Milanovića, Budimira Lončara, Vesne Teršelić i Carla Bildta te su istodobno javno pozvani da aktivno sudjeluju u postupku svoje obrane. Odluka o etičkim osudama za ove etički optužene osobe očekuje se do kraja godine.

Počasni gosti bili su predstavnici Udruge 100 – postotnih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata odnosno hrvatskih branitelja iz Savske 66, Udruge udovica poginulih hrvatskih branitelja te Stožera za obranu hrvatskog Vukovara. Pozdrave i potporu Hrvatskom nacionalnom etičkom sudištu uputili su brojni Hrvati iz zemlje i svijeta. Izdajamo pismo potpore predsjednika Hrvatske demokratske zajednice gospodina Tomislava Karamarka kao i poruke s potporama europskih parlamentaraca Ruže Tomašić i Davora Stiera.

Najavljene su tematski specijalizirane konferencije o kulturocidu, kao obliku uništavanja hrvatskog identiteta te jugoslavenskom komunističkom totalitarizmu odnosno odgovornosti diktatora i ratnog zločinca Josipa Broza Tita, a koje će se

održati uoči obilježavanja 70. obljetnice Bleiburške tragedije i Hrvatskog križnog puta.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište, u kojem djeluje više od trideset akademika, profesora, odvjetnika, pravnika, književnika, istraživača i predstavnika domoljubnih udruga, predstavilo je i svoju drugu knjigu *Hrvatske veleizdaje II.* U knjizi su objavljene sve do sada donesene etičke osude i podignute etičke optužbe s obrazloženjima uključujući i etičku osudu Ive Josipovića za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa donesenu krajem prošle godine.

Unatoč prekršajnoj prijavi, ovu sjednicu ipak nije zasjenila policija, a koja je intervenirala na poziv osoblja Koncertne dvorane nakon što je mnoštvo ljudi ostalo ispred ulaznih vrata. Pokušaj zabrane ulaska u dvoranu, osoblje opravdava prevelikom zainteresiranošću javnosti i sigurnosnim razlozima.

U zagrebu, 19. travnja 2015.
HNES-a

PREDSJEDNIK

Dr. sc. Zvonimir Šeparović, v. r.

Nije bilo medija, ali je bilo ljudi. Bilo ih je toliko da je Mala dvorana u Lisinskom u potpunosti opravdala svoje ime. Doista je bila premala, pa puno ljudi koji su po kišnom vremenu ipak došli u Lisinski nisu mogli ući u dvoranu. Srećom, snimak sjednice načinio je, po običaju, neumorni Oskar Šarunić:

<https://www.youtube.com/watch?v=zYbE9K1dQE4>

Naravno, ne smijemo biti nepravedni prema hrvatskim državotvornim portalima. Oni su pisali o sjednici, Npr. Portal HKV-a:

<http://www.hkv.hr/reportae/lj-krinjar/20142-eticko-sudiste-osudeni-mesic-pusic-i-pupovac.html>

Nisam slučajno spomenuo samo taj portal. Na njemu je Karolina Mueller opisala sjednicu na doista izuzetan način:

Hvaljen Isus i Marija,

čula sam jučer u Lisinskom,

izrekla je Bartolić, predstavnica Udruge udovica Domovinskog rata, što je odjeknulo jer zagrajali su sudionici skupa na kojem se etički sudilo veleizdajnicima. Pozdravila je tako i Nada Prkačin na predstavljanju svoga filma "In odium fidei" u Širokom Brijegu, vidjela ovdje na portalu, i moje bake i djedovi tako su govorili...

Kiša je padala jučer u Zagrebu i ja zakasnila, a u Lisinskom me dočekala gužva na vratima Male dvorane, i nije bilo nade da ću ući, srećom su zakasnila i dva

poznata lika, Iljić i Tomislav Josić koji su morali ući. I onda sam se ja lijepo njima prikrpala i sretno dospjela negdje na sredinu dvorane gdje sam se morala izvaliti, u punoj opremi, na pod. Tako sam pratila događaj, s poda, iako nisam uopće primijetila jer je bilo zanimljivo.

Vodio je Šeparović, čitao pozdravna pisma nekih ljudi iz Australije, Kanade, Berlina... Karamarko se ispričao da ne može doći, javio se Slobodan Novak, pismeno blagoslovio skup biskup Košić (Pozaić?, JP)...

Onda su krenuli čitati optužnicu Mesiću, to je dramatično pročitao B. Alić.

Protiv Bude Lončara, ovaj put su rekli poimence koga je ubio u Preku, on je bio oznaš (tako bi mogli odraditi i lustraciju, napisati knjigu koja će kolati, kad dođe zgodan čas, pomesti udbaše).

Doznali smo da je 900 stanovnika mjesta Preko, gdje se zločinački lik rodio, potpisalo peticiju da je nepoželjan u tom mjestu. A meni je tata pričao da su Lončaru 90-te namazali rodnu kuću drekom i tako izrazili osjećaje. Prečesto, jadan naš narod, radi krepanog sudstva mora posegnuti za tim smrdljivim sredstvima. Mislim da je tu optužnicu čitao Hodak.

Pusićkinu optužnicu je čitala Bartolić, mislim. Bile su dvije žene, Bartolić i Nekić. Moram reći da žene svemu daju poseban ton, sami njihovi glasovi su osvježanje u ovim turobnim vremenima političke prevlasti, nažalost, nesposobnoga muškoga roda.

Ne znam više tko je čitao protiv Teršelič. Za nju su rekli da je NEPOŽELJNA u Hrvatskoj. Mislim da je Ante Beljo čitao protiv Carla Bildta. I taj je NEPOŽELJAN. Ima vikendicu na Korčuli pa mu mnogi imaju prilike poći viknuti da je nepoželjan, ili izraziti osjećaje kao u Preku.

Na skupu se dogodila senzacija. Neki Nenad Vlahović je pročitao optužnicu protiv Pupovca. Rekao je da je on predstavnik "Srpske prave stranke" i onda....svašta nevjerojatnoga rekao, što je zapravo trebalo sva ova stoljeća biti vjerojatno, ali radi utjecaja stranih sila stalno se protezala ta nesreća da su Srbi protiv nas Hrvata.

Ljudi su se digli i dugo mu pljeskali.

Čovjek je govorio nadahnuto.

Šeparović se izljubio s njim na kraju i sve je zapravo izgledalo kao znanstvena fantastika. Ja ne poznajem normalnog Srbina tj. pravoslavca. Iako ih sigurno ima u Hrvatskoj. Ali da bi baš tako mislio i govorio kao Vlahović? Netko je viknuo – Kod Bujanca... valjda da dođe u emisiju i da ga svi čuju.

Šeparović je rekao da se s Vlahovićem događa ono što je Tesla rekao – da je on Hrvat pravoslavne vjere.

Nadam se jako da je to sve tako. A zašto ne bi bilo?

Moraju i pravoslavci jednom mirno živjeti u Hrvatskoj.

Pa su optužili Nulanovića. Sve ono što je taj nesposobnjaković "napravio" su nabrojili. Doduše ne znam kako su okarakterizirali to što je taj nulanović napravio, je li veleizdaja ili...

Skupu se obratio Iljkić, Josić....

Šeparović je poveo skandiranje – Vukovar! Vukovar! Moj Bože kako je bilo lijepo! Kako smo se liječili dva sata.

Ante Beljo je govorio.... Nekić je govorila što će obraditi sljedeći put, mislim kulturocid, optužit će ustanove i institucije, jedan je najavio skup o zločincu Titu, mislim Nikola Debelić, svi su nešto pročitali, ali se ne mogu sjetiti baš tko što i kojim redosljedom govorio.

Što je još bilo? Pjevao je 100% invalid Domovinskog rata – Iz moje krvi raste trava.

Onda je nastupio Tomac koji je održao vatreni govor, al je prije plakao nad tom pjesmom i zaželio da Hrvatska bude sretna. Kazao je da će biti, al da prvo moramo odglasati pametno.

Svi su plakali, čak je i debeljuškasta fotografkinja, koja se muvala naokolo po pozornici, brisala suze. Na pozornici na podu je sjedila Ozana Bašić.

Jel ono Ozana? – pitao me jedan do mene. Svi znaju Ozanu.

Mala dvorana KD Vatroslav Lisinski bila je puna ljudi (....) Njih stalno srećem na hrvatskim skupovima. I da nema njih....ne znam što bi bilo s nama... Neki djedice su se dizali i gromkim glasom nešto zapitkivali i izjavljivali, drugi su ih stišavali.

Koliko naš narod želi govoriti, držati govorancije, koliko smo se mi hrvatski likovi sami informirali u tišini svoga doma, anonimni, i sad bismo samo željeli održati neki naš maljušni govorčić, o tome što mi zamo, bar na tv kad nazovemo, ali ne... ne daju nam.... :)

Nekoj ženi je zazvonio mobitel i ona se opušteno s nekim dogovarala i govorila kako još malo pa je skup gotov....ha, ha, ha...

A imali smo i incident. Koji će u novinama biti okarakteriziran kao ustaški, ako se usude izvijestiti o suđenju za veleizdaju čitavom današnjem vodstvu Hrvatske.

Toga nema na svijetu, ovo je povijesni čin, da se optuži čitavo vodstvo jedne države, rekao je Šeparović. Zaista!

Neki je čovjek počeo glasno govoriti usred govorancija i počeo spominjati policiju. Onda su ga počeli stišavati s pozornice. Tajnik je izašao van i tek na kraju objasnio narodu, da nije radila ventilacija u dvorani, ljudi su otvarali vrata, a čuvari i garderobijeri su uporno zatvarali vrata, valjda su nas htjeli ugušiti, rekao je tajnik, kojemu sam zaboravila ime. Onda su ovi pozvali policiju koje je bila "dobrohotna" pa nisu ništa poduzeli. Molim te?!

Vani sam kupila knjigu Veleizdaje II. To je neka nesretna nadaljevanka kojoj se ne vidi kraja. Tko zna koliko će biti brojeva.

Oprostite što sam se ovako naložila, ali Saga je htjela da idem, pa sam išla iako mi se nije išlo. Sreća da sam poslušala jer bilo je za sjećanje.

Hvaljen Isus i Marija....

S druge strane i g. Gojmir Milat mi je na veoma originalan način komentirao tu sjednicu. Poslao mi je svoju pjesmu:

"Imamo svoj/u (Bankomat) Hrvatsku"

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Hrvatsku kakvu ste sanjali.
Da, upravo takvu ste sanjali.
Raseljenu, oglodanu,
bijednu i poniženu!

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Sanjali ste bankomat,
snovi vam se ispunili.
Hrvatsku ste pretvorili,
u svoj osobni bankomat.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Ljubite je i grlite, ma da,
to je vaša Hrvatska!
Tko da je ne ljubi, ne grli,
kad je tako darežljiva.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Ona je, vaš osobni bankomat.
Celofan je jako dobar,
nepropustan materijal.
Služite se jako dobro njime,
da sakrijete od očiju puka, bankomat.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Poradi bankomata,
vi izvrćete aktualne teme.
Tražite krivca za sve današnje teme.
Gle čuda, uvijek, ama baš uvijek,

nađete dežurnog krivca.
Dežurnog krivca za sve nastale probleme.
A tkoga drugog, već onog što vam puškom,
devedesetih osigurali udobne fotelje.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Bilo bi vrlo zabavno,
jako, jako smiješno.
Kada za sve svoje problema,
ne biste režirali, dežurnog krivca.
Da vi imate svoju Hrvatsku!
Ta Hrvatska je,
vaš privatni bankomat!

Gojmir Milat

Osobno sam posebno ponosan, a vjerujem i svi ostali članovi utemeljitelji HNES-s što je među nama i veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak. Sjećam se osnivanja Sudišta. Ozana Bašić, koju spominje i Karolina u svom opisu sjednice, tada je uspjela nemoguće. Za njenu emisiju "Oluja" snimila je njegovu izjavu. Poznato je da akademik Novak ne voli javno nastupati. Nije da nije pokušao i tada, ali tko može odoljeti Ozani. Zbog bolesti akademik Novak nije nazočio ni ovoj našoj sjednici. Ali ona nije prošla bez njega. Poslao nam je slijedeće pismo:

Prva optužnica Etičkog suda protiv četvoro prononsiranih hrvatskih herostrata, zbog svoje čvrste utemeljenosti i preciznosti, sažeta je do same jezgre zločina, a istovremeno i sumarna, pa donekle i oskudna (gdje je Mesićevo sramotno cincarsko manipuliranje državnim tajnim arhivom?), ali je više nego dostatna da bi dozvala ruku pravde, da bi slabovidnima razbistrila vid, i da bi onima u kojih su neki od obilježenih najpopularniji hrvatski političari – barem zaustavila glasačku ruku. U vakuumu između očiglednih činjenica i prosudba naivnih ljudi zjapi još jedan zastrašujući vakuum: šutnja države, letargija institucija, oportunistički mislećih građana. U Beogradu se pišu memorandumi, u Novom Sadu prisvaja dubrovačka književnost, na pučkim tribinama prisvaja Vukovar, izcrtavaju se granice Velike Srbije. Neupućenim se našim državicima podmeće zagrebačko kukavičje jaje – Micićev hrvatožderski Zenit uz judin trostruki poljubac. Jer neki, da, pa i naši, imaju i treće lice. Gdje su hrvatske institucije, gdje osviješteni pojedinci? Gdje Ujedinjeni narodi, gdje Europska unija? Gdje rezolucije, deklaracije, štitonoše i kišobrani? Zločinci mitingaše po Balkanu, igraju kolo s agresorima na Krimu. Mi ih podržavamo pred Europom. A u nas – branitelji su sami na poprištu, pod šatorom, njih se u Hrvatskoj tretira kao ekscesne i kapriciozne. Zločin je u Hrvatskoj prešućen, pa će, bojim se, i presuda Etičkog suda biti ekscesna.

Karolina je u svom komentaru spomenula i novu knjigu koju smo izdali:

Vani sam kupila knjigu Veleizdaje II. To je neka nesretna nadaljevanka kojoj se ne vidi kraja. Tko zna koliko će biti brojeva.

Moj zadatak je bio predstaviti tu knjigu. Evo kako je to izgledalo:

Predstavljanje knjige *Hrvatske Veleizdaje II.*

Knjiga *Hrvatske veleizdaje II.* / Josipović – Mesić – Milanović; Pusić – Pupovac – Lončar – Teršelić – Bildt sadrži sve etičke osude i optužbe koje su danas izložene na ovom skupu (ETIČKE OSUDE ZA VELEIZDAJU: Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac; ETIČKE OPTUŽBE ZA VELEIZDAJU: Zoran Milanović, Budimir Lončar, Vesna Teršelić i Karl Bildt; kao i *Kulturocid kao oblik uništavanja hrvatskog identiteta; Jugoslavenski komunistički totalitarizam i Titovo zatiranje hrvatskog roda i imena*). Knjiga sadrži i osudu bivšeg predsjednika Josipovića, koja je već dana u našoj prvoj knjižici. S obzirom da se radilo o knjižici mi smo u ovoj knjizi prenijeli sve što je bilo u njoj, ali su dani i tekstovi Josipa Botteriija Dinija: OBNOVITI SE ILI UMRIJETI! s predstavljanja te knjižice u Splitu u kome se Botteri prigodno sjetio pok. Branimira Lukšića, člana utemeljitelja HNES-a. i Zvonimira Hodaka: TUŽBA PROTIV IVE JOSIPOVIĆA ZA KLEVETU NA ŠTETU ZDRAVKA TOMCA I JOSIPA JURČEVIĆA, koja baca posebno svjetlo na naš rad. Naime, jedini odgovor koji je mogao naći bivši predsjednik na našu optužbu bile su sramotne uvrede na račun naših istaknutih članova. Zapravo to je bilo njegovo priznanje da ne može odgovoriti na našu optužbu, pa je prirodno slijedila i naša osuda.

Današnji Predsjednik Vlade, danas optužen za etičku veleizdaju, definirao je sve riječima: Mi ili oni! Doista Hrvatska je podijeljena na one koji su za jugoslavensku bolje reći srpsku Hrvatsku i nas koji smo za hrvatsku Hrvatsku. Slijedeći primjer nam sve kaže:

"U tjedniku 7Dnevno od 26. 12. 2014. opisan je razgovor od "29. novembra 2007.", koji je za Josipovića "slavan datum". Cveticanin (srpski veleposlanik u RH, JP) će Josipoviću:

– *Uvek se setim govora u Srbu 27. jula 1941. koji je održao kraljev otadžbinac vojvoda Mane Rokvić kazavši da dio Hrvata u njedrima njeguje ustašku zmiju: 'Srbine, keva te uči! U Hrvatu zmija čuči!'*

– *Zanimljiva metafora, ekselencijo. To je Mane lijepo rekao. Zapamtit ću to! Možda nekad u budućnosti na to i upozorim. Na nekom važnom mjestu!*

Josipović je dobro naučio i naučeno izgovorio u Knesetu, zar ne?" Inače, sastanak su završili tako što je Josipović odsvirao ekselenciji: MARŠ NA DRINU!

Svojevremeno smo profesor Tomac i ja u našem poznatom otvorenom pismu naglasili kako *Hrvatsku ponovno trebaju voditi ljudi koje vole ovu državu i*

hrvatski narod! Treba naglasiti da je pred predsjedničke izbore na svoj način to isto govorila i Crkva u Hrvata. A danas to isto poručuje i naša predsjednica Kolinda Grabar Kitarović kada kaže:

Gospodinu Milanoviću poručujem da interese države stavi ispred vlastitih interesa i da počne obnašati odgovorno dužnost predsjednika Vlade prema svim građanima Hrvatske.

Naravno, nama je jasno da on i njemu slični to ne mogu poslušati jer njihov interes je jugoslavenska tj. srpska Hrvatska, a to je ono što i čini njihovu politiku veleizdajničkom.

Svoju mržnju prema narodu i državi koja ih i dovodi do veleizdaje pogotovo ne mogu sakriti kada su u pitanju oni koji su najzaslužniji što imamo državu – hrvatski branitelji. Vidimo koliku mržnju otvoreno pokazuju prema Stožeru za obranu hrvatskog Vukovara i stopostotnim ratnim invalidima iz šatora u Savskoj 66. Pa i u najnovijem Hrvatskom tjedniku imate članak Tomislava Držića o tome kako je Vlada RH agresore izjednačila s braniteljima.

A da stvar bude još gora, zbog slučaja hrvatskog stradalnika Veljka Marića (s pravom Ivica Marijačić naslovljava svoju kolumnu u najnovijem Hrvatskom tjedniku *Bijeda države* u slučaju Veljka Marića; <http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20137-i-marijacic-bije-da-drzave-u-slucaju-veljka-marica.html>) napisao sam dva otvorena pisma Predsjednici RH upozoravajući na fašistički karakter velikosrpske agresije na Hrvatsku, kao što je to nedavno u Bujici učinio i prof. dr. sc. Andrija Hebrang. Osim jednog ili dva portala nitko se nije usudio objaviti pisma! Dodajmo tome da sam također upozorio i kako su istinski antifašisti upravo hrvatski branitelji koji su se suprostavili tom fašizmu i pobijedili ga. Potpuno je u pravu Marko Curać kada u najnovijem Hrvatskom tjedniku za mogući susret Predsjednice s Predsjednikom Srbije kaže: najbolje je da se on uopće ne dogodi ako ne bude rezultirao spasom za zatočenoga hrvatskog branitelja Veljka Marića.

Naši branitelji su istinska SAVJEST našeg naroda i naše države. Smiješno je kada osuđeni veleizdajnik Josipović tvrdi da je to danas optužena ravnateljica "Dokumente". Još smješnije je kada se zna kako ta ista "Dokumenta" radi po njegovim uputama, pa je – zapravo – on za samog sebe rekao da je savjest naroda čije ime ne voli ni izgovoriti. Vjerovali ili ne: VELEIZDAJNICI KAO SAVJEST NARODA!

Ne dvojim da će glavni mediji prešutjeti i ovu knjigu i današnje optužbe i osude. Međutim, znamo da istinu ne mogu sakriti. Uostalom članovi HNES-a predsjednik Zvonimir Šeparović, i članovi predsjedništva Zvonimir Hodak, Josip Jurčević, Željko Olujčić, Zdravko Tomac a i drugi stalno sudjeluju u najgledanijim emisijama lokalnih televizija, pišu za državotvorne novine i portale, a često ih pozivaju da komentiraju razne događaje.

Zato ne dvojim da će osude i optužbe koje su dane u ovoj knjizi i sama knjiga odigrati veliku ulogu u sljedećem razdoblju u kojem trebamo osigurati da Hrvatsku ponovno vode ljudi koje vole ovu državu i hrvatski narod!

HVALA!

Poslije sastanka mi je jedan prijatelj rekao da je pokušao pronaći odakle su u 7Dnevno prenijeli spomenuti razgovor između srpskog veleposlanika i Josipovića. Pogledao je u Cvetićaninovoj knjizi i taj dio nije našao. Zapravo, u cijeloj priči to nije ni bitno. Sama priča pogađa u bit Josipovićeve sudjelovanja u realizaciji velikosrpskog Memoranduma SANU 2. 7Dnevno je veoma čitani tjednik, a priča je tiskana u jeku predsjedničke kampanje. I nije demantirana! Vjerojatno zato što se i samom Josipoviću sviđjela. A kada se sviđa i njemu i meni, zašto je ne bi navodili kad god je to moguće.

Glas Brotnja, 20. 4. 2015.

Kamenjar.com, 20. 4. 2015.

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB,
2015.**

Dr. sc. Josip Stjepandić,

**MENTALNI BLJESAK I TEKSTOVNA OLUJA ZA
ISTINU I PRAVDU**

Nekim svojim prirodnim slijedom, početkom svakog semestra izlazi sljedeća nova knjiga akademika Josipa Pečarića, iako nije prvenstveno namijenjena niti studentima, niti akademskoj zajednici. Tako ni ova knjiga nije nikakvo iznenađenje, možda samo njezin opseg, koji zorno pokazuje čime se autor najviše bavio tijekom proteklog ljeta. Budući sam njezino nastajanje pratio iz neposredne (virtualne) blizine, a i doprinio s nekoliko stranica teksta, meni je pripala rijetka čast da napišem predgovor.

Što nam donosi najnovija knjiga? Tu su sabrani dnevnički zapisi, dokumenti i reagiranja tijekom kasnog proljeća i ljeta 2015. godine, koja otprilike tisuću odabranih primatelja primaju u redovitim, katkad dnevnim „mail poslasticama“ akademika Pečarića, a šire čitateljstvo djelomično na međumrežnim portalima. U žiži autorova zanimanja nalaze se kao i uvijek istina i pravda. Ovaj puta povod su dva pisma iz pera akademika Pečarića i njegovih prijatelja upućena visokim dužnosnicima, koja su čim su objavljena zadobila puno istomišljenika i supotpisnika na jednoj strani, te izazvala buru i posvemašnje skidanje maski na drugoj, suprotstavljenoj strani.

Kao i u svim ranijim knjigama, tema je domoljublje, kontekst politika, srž logika, komunikacijska metoda polemika u ozračju gotovo totalitarne netrpeljivosti.

Današnja je Hrvatska na žalost država s “tvorničkom pogrješkom”, teškim strukturnim problemom koji potječe od nikad provedene lustracije. Slijedom toga, protivnici hrvatske države iskočili su iz svojih zaklona, čim je oružje zašutjelo, te nastavili tamo, gdje su godine 1990. stali. Posljedica je, da danas mnoge ključne pozicije u državi čvrsto drže neprijatelji hrvatske države, koji ne propuštaju priliku da napakoste državi koja ih hrani, što se može uočiti po apsurdnim postupcima u skoro svim sferama javnog života. Na političkoj pozornici malo je sudionika koji su spremni suočiti se i razotkriti takve postupke, što se najbolje vidjelo po njihovu mlakom držanju prema bivšim predsjednicima, koje je Hrvatsko nacionalno etičko sudište u međuvremenu osudilo za veleizdaju. Takvih apsurdna svjestan je naravno akademik Pečarić, te ih razobličuje i razara svojom ubitačnom logikom. Pritom ne šteti ni truda ni vremena, ne ustupajući niti pred “medijskim vučjim čoporom”, koji je u međuvremenu postao najjača orjunaška falanga.

U prvom slučaju (“Pismo HAZU”) skupina povjesničara i njihovih podupiratelja iz drugih zanimanja utemeljila je udrugu građana “Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac”, preskačući pritom poneku podmuklu administrativnu prepreku. Da su osnovali društvo za istraživanje kamilice, smilja i drača, sve bi bilo u najboljem redu i vjerojatno bi dobili kakvu državnu potporu. Jasenovac??? Ne, to nikako ne ide, jer je jednom već odlučeno da je Jasenovac najveći srpski grad, što bi se dalo razumjeti da tamo počiva više od 1,200.000 žrtava, koliko Beograd ima stanovnika! I svake godine ih je sve više, onako kako broj žitelja Beograda raste. Dogma se mora slušati, na zapovijed svemoćne Partije! Mene su sedamdesetih godina prošlog stoljeća u školi najprije učili da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava. Dok sam završio studij, ta je brojka po srbijanskim izvorima već bila narasla na 1,300.000 žrtava, da bi poslije bila korigirana na 80.000 žrtava, što bi trenutačno bila službena brojka u Republici Hrvatskoj. Zašto bi netko, tko je doživio takvu jugokomunističku i velikosrpsku propagandu u njezinu najsurovijem originalu, vjerovao da je uopće postojao neki logor, a pogotovo ogroman broj žrtava u njemu, koji nije dokazan tijekom neovisnog istraživanja? Kao što su čitatelji prošle knjige akademika Pečarića „Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska“ ili Hrvatskog tjednika mogli pročitati, postoje ozbiljne, utemeljene sumnje, da je ova posljednja brojka od 80.000 žrtava također prenapuhana. Da bi se tomu stalo na kraj, povijest logora Jasenovac mora se temeljito istražiti, koristeći najmodernije znanstvene metode umjesto dosadašnje partijske dogme, a da se pritom ishod istraživanja naravno ni u kojem obliku ne prejudicira. Tko zna, možda se na koncu dokaže da je u Jasenovcu bilo puno više žrtava, nego što se dosad mislilo!?

Ta skromna ambicija, da novoosnovana udruga pokrene istraživanje, koje dosad nisu pokrenule moćne i skupe državne institucije poput ministarstava, akademija, instituta itd, iako su imale mnogo razloga za to, izazvala je žestoke negativne reakcije upravo kod onih, koji su tu inicijativu – vjerojatno iz ideoloških razloga – sami propustili pokrenuti.

Da se “antifašisti” bune, može se interpretirati njihovom željom da se makar do njihove smrti možda sakrije neki mračni dio njihove prošlosti, koji bi mogao nesmotreno izviriti na svjetlo dana. Ali “mlade i mlađe zvijezde povijesne

znanosti”, udruge civilnog društva, “*documentirani centri za suočavanje s prošlošću*” i ostali nesalomljivi zaštitnici ljudskih prava!? Lijepo li stoji na međumrežnoj stranici: “Žrtve su predugo čekale. Žrtve nisu brojke. One imaju ime i prezime, ali i bližnje koji su ih voljeli. Pomozite nam u stvaranju jedinstvenog poimeničnog popisa žrtava rata.” Zašto su *oni* protiv? Pa upravo to trebamo: poimenični popis svih žrtava, koji se ne će više moći manipulirati! Novo bi istraživanje bilo izvrstan povod da se *oni* pokažu kao perjanice istine i pravde, te da se još čvršće stisnu uz državnu, a možda i briselsku sisu.

U takvoj situaciji logično je da netko širu javnost podsjeti na temeljne zasade demokratskog društva, primjerice slobodu znanstvenog istraživanja. Tu časnu misiju preuzeli su profesori Marušić i Pečarić, napisali pismo HAZU sa zahtjevom da ova donese Deklaraciju o slobodi znanstvenog istraživanja, sakupili potpise te ga uputili primatelju. Koliko mi je poznato, akademik Zvonko Kusić, predsjednik HAZU, najavio je da će se Predsjedništvo Akademije očitovati o njemu. Dosad mi nikakvo očitovanje niti odgovor Akademije nije poznat.

Dok se u prvom slučaju na povod gleda sa sedamdesetgodišnjim odmakom, pa malo koji suvremenik može govoriti o tome u svojstvu svjedoka, u drugom slučaju povod je tu među nama, dokumentiran na video i audio vrpcama, digitalnim medijima i međumrežju. Usprkos tomu, *oni* (da isti *oni* !) pokušavaju zaniijekati činjenicu da su tri riječi (za, dom, spremni) u tom redosljedu u Domovinskom ratu korištene u različitim sastavnicama Hrvatske vojske, te da su kao pozdrav ili poklič ovjekovječene u pjesmama i drugim djelima. Kako je Domovinski rat ne samo odlukama hrvatskih institucija, nego i rezolucijama Ujedinjenih naroda, te presudama dvaju međunarodnih sudova, utvrđen kao pravedni, legalni, oslobodilački rat, logično bi bilo da se njegova ostavština preuzme u hrvatsku tradiciju. U svojoj najboljoj vjeri hrvatski pjevač Marko Perković Thompson uživo ili s nositelja filma i zvuka iveseljava svoje gledatelje i slušatelje pjesmom “Bojna Čavoglave” koja započinje upravo tim pokličem. Slijedom toga, Thompsonov koncert postao je dijelom tradicije obilježavanja Dana domovinske zahvalnosti i hrvatskih branitelja, te Dana pobjede.

Taj koncert iz godine u godinu prolazi u najboljem redu, u što sam se ove godine osobno mogao uvjeriti: zajedništvo kao na hodočašću. Nikakvog izgreda, kojeg bi pažljivi promatrač mogao uočiti s tribine kninskog stadiona punog besposlene interventne policije. Ali ne, to *nekome* smeta, pa se oko Thompsona svake godine u isto vrijeme plete mreža laži, podvala i ucjena. Režimski su mediji ove godine stvarali ozračje da bi milicija konačno trebala postupati protiv Thompsona.

Ta neugodna spoznaja bila je tema u društvu koje je 5. kolovoza popodne slavilo blagdan na OPG Paje Tošića u Oklaju, u kome se rodila ideja da se takvom ocrnjivanju Domovinskog rata i hrvatskih branitelja može stati na kraj jedino ako se pozdrav „Za dom spremni“ uvede u službenu uporabu u Hrvatsku vojsku, gdje je tijekom Domovinskog rata bio u širokoj uporabi, kako će nas kasnije poučiti Mario Filipi, dragovoljac Domovinskog rata i sam zagovornik ovog pozdrava.

Ideju koju je formulirao Branko Borković Mladi Jastreb akademik Pečarić je uz pomoć nas nekoliko pomagača pretočio u pismo upućeno predsjednici Republike

Hrvatske Kolindi Grabar Kitarović te predsjedniku HDZ-a i vjerojatnom budućem predsjedniku Vlade Republike Hrvatske Tomislavu Karamarku.

Ako je prvo pismo izazvalo buru, onda je reakcija na drugo pismo bio tropski uragan. Kao po zapovijedi, započelo je nabacivanje blatom na nas potpisnike, pri čemu su pale (skoro) sve maske. Akademik Pečarić više je puta bio optužen za "ustašluk", tako da je onako jadan i bijedan mogao pomisliti ili da su ga u snu bez njegova znanja vratili u Beograd ili da su oni njegovi "prijatelji" iz Beograda došli u Zagreb, da mu malo uljepšaju život. Kako mu je bilo u Beogradu, opisao je u jednom poglavlju ove knjige. Za mene je sve to bilo jako zabavno s jedne strane, kako su se nizale teorije urote, jer je bilo očigledno da su protivnici potpuno zanemarili što u pismu stoji, da ih to zapravo uopće ne zanima. S druge strane bilo je vrlo zabrinjavajuće, kako su nas pored svih orjunaških medijskih batinaša primjerice dva sveučilišna profesora s istog fakulteta, „potpuno neovisni“ kolumnisti u dvije naoko suprotstavljene novine, gotovo sinkrono "počastili" komplimentima o našoj tobožnjoj intelektualnoj ograničenosti i iznimnoj pokvarenosti. Dobro je da nisu pozvali miliciju da nas pohapsi ili pak spremi u ludnicu!

Posebno zanimljivo bilo je postupanje prema biskupima Košiću i Pozaiću, te mnogim svećenicima, koji su potpisali peticiju. Slijedom nepisanog partijskog zakona, da iza društvenih događaja koji se ne dadu objasniti, sigurno stoji Crkva tj. klerofašisti, odmah je krenuo juriš, ultimativni zahtjev za očitovanje i sankcije protiv dvojice biskupa. I tu se pokazala visoka razina koordiniranog agresivnog suglasja, tako da je nadbiskup Puljić, predsjednik Hrvatske biskupske konferencije, na koncu javno zapitao stoji li iza takvih orkestriranih napada neki medijski dirigent.

Ovaj prikaz ne bi bio potpun, kad bi se preskočile reakcije „dobrohotnih“ čitatelja peticije, koje bi se mogle sažeti u dvije rečenice: „Jeste li vi normalni, što će na to reći NATO, EU, svijet? Oni tako nešto nikad ne će dopustiti!“ Kao da se nekog tiče da li Hrvatska pozdravlja sa ZDS ili s „ja uzduž – ti poprijeko“ odnosno ima li kunu ili talar za valutu.

Primatelji našeg pisma o njemu su se nekako nevoljko očitovali. Predsjednica je preko svog suradnika jednom izrazito orjunaškom portalu poručila da je peticija neozbiljna i na razini provokacije, dok je HDZ priopćio na međumrežju da službenih pozdrava ima dovoljno, te da je potrebno rješavati goruće probleme. Ni jedno ni drugo nisu se pak očitovali o tome, da li Marka Perkovića Thompsona treba proganjati zbog pozdrava ZDS i kako će policija postupati dogodine, kad HDZ bude obnašao vlast, ako Bog da i hrvatski birači tako izaberu. Da u obogim hosovcima, koji su krvarili svuda gdje je trebalo, ne govorim. Sad bi se i njih tobože trebalo staviti izvan zakona!

Uzgređ budi rečeno, u Njemačkoj, gdje živim, člankom 17 Ustava propisano je pravo da se svatko smije obratiti obnašatelju vlasti ili predstavničkom tijelu, što dugi niz godina intenzivno koristim i uvijek dobijem odgovor. Za primatelje peticija u Njemačkoj vrijedi jednostavno pravilo: nema neozbiljne ili provokativne peticije, nego samo odmjereni odgovor!

U uvjerenju, da je dominantno razdoblje u hrvatskoj povijesti bilo od 1991. do 1995. godine, pa prema tome zaslužuje posebnu pažnju u njegovanje hrvatske tradicije, autori se nisu osvrtni na podmetanja, da se peticijom pokušava rehabilitirati „nacistički/fašistički pozdrav“, u čemu je prednjačila „državna“ Yugovizija. Bilo je zanimljivo slušati uspjenjene „političke analitičare“, povjesničare, profesionalce i amatere, kako se zaklinju, da ZDS nikada, na časnu skojevsku riječ zbilja nikada (!!!) nije bio u uporabi prije 1941. godine. To je izazvalo reakciju mnogih domoljuba koji su imaju posve druge informacije (zato smo ga i nazvali „starim hrvatskim pozdravom“), od kojih bih posebno istaknuo neumornog Miru Banovića, koji je iskopao vrijedne informacije. Ovdje ću navesti podulji izvadak iz lista „Virovitičan“, broj 45 iz srpnja 1921. godine, u kojem se s istim ushićenjem izvješćuje o velikoj sreći, da je kraljević Aleksandar izbjegao atentat, te o zabavici društva „Okirilje“, na kojoj su školska djeca u svome igrokazu slavila za dom i rod spremni:

„Čovjeku stane pamet nad viješću, da je neki krvolok bacio na Vidovdan u Beogradu bombu u kola kraljevića Aleksandra, koja je na veliku sreću cijele Jugoslavije zapela o žicu u zraku, te eksplodirala, tako da su kola s regentom prošla i on ostao neozlijeđen, dok je više njih od pratnje teško ranjeno.

...

Hvaleći svevišnjem što nam je očuvao na životu kraljevića regenta kličemo iz dna duše:

Živio kraljević Aleksandar!

Zabavica „Okirilja“

Društvo „Okirilje“ ima svrhu odijevati siromašnu školsku djecu u Virovitici i nabavljati im školske knjige, pisaće i risaće stvari, da im se omogući polaziti osnovnu školu i u njoj napredovati....

...

Nastojanjem učiteljstva virovitičkih škola stupila su dne 26. lipnja o.g. javno pred općinstvo školska djeca za svoje siromašne sudruge, što ima zamašnu uzgajnu i oblikovnu (?) vrijednost, koji po đače, koje javno govorom, pjesmom, sviranjem djeluje, toli po slušatelje. Siromašno je đače izgovorilo jezgroviti proslov s označenjem što im je „Okirilje“ darovalo, lijepo se zahvalilo i za daljnu potporu preporučilo.

...

Cijeli igrokaz vrlo je poučan, laganim i shvatljivim vezanim slogom sastavljen. U njem se ponavlja na bajoslovni način zemljopis. U prizornom smislu pripovijedaju očevdci, ovdje lastavice, što su doživjeli i vidjeli u preletenim (?) dalekim krajevima, spominju se slavni stari hrvatski književnici iz Dalmacije. Ističu se na više mjesta i domoljubni osjećaji:

Ne valja, braćo, zaboraviti brata,
A pomoć brza vrijedi poput zlata,
Za brata ginuli su uvijek baš Hrvati,

Za rod i dom spremni život dati...

Svako je dijete svoju ulogu shodnim prikazivanjem razgovijetno i razumljivo izgovorilo....”

Ako su djeca u Virovitici 1921. godine pjevala “Za rod i dom spremni život dati”, možemo si zamisliti što su onda pjevali odrasli? Gdje bi bila Hrvatska, kad bi se njezini sveučilišni profesori povijesti bavili poučnim igrokazima iz 1921. godine, a ne jugokomunističkom, protuhrvatskom propagandom?

Na koncu ovog predgovora moram se kratko osvrnuti na onu drugu, profesionalnu, „matematičku“ stranu akademika Josipa Pečarića. Kada sam prije nekoliko godina čuo tvrdnju da je objavio 1.000 (tisuću!) radova, najprije nisam mogao povjerovati, pa sam išao gledati u međumrežje i znanstvene baze podataka poput Scopus-a. Broj radova je doista tako veliki, da je puno vjerojatnije da je akademik neke radove zaboravio staviti na popis, nego da je nadodao naslove, koji tamo ne pripadaju.

Nekakvu “top listu” najplodnijih znanstvenika po mojim skromnim saznanjima nitko u svijetu ne vodi. Sama pomisao, da bi jedan hrvatski znanstvenik mogao biti pri ili čak na samome vrhu svjetske liste, nije mi dala mira, pa sam ga nagovorio da se registrira u otvorenoj bazi podataka researchgate

(https://www.researchgate.net/profile/Josip_Pecaric), koja podatke popunjava automatskom pretragom na međumrežju. Tamo je s trenutačno 1634 registrirana objavljena rada prvi na listi najplodnijih znanstvenika u svijetu, dok je drugoplasirani na toj ljestvici negdje pri 1250 radova. S takvim opusom u nekoj drugoj zemlji Pečarić bi imao sve pogodnosti, a njegovo ime bi krasilo trgove, ulice i škole. Mnogi napadači na akademika Pečarića primaju plaću od Sveučilišta u Zagrebu, koje polako i sigurno klizi na dolje na popisu najboljih svjetskih sveučilišta. Kako i ne bi kad „zdrave snage“, koje bi akademika Pečarića najradije najurile iz Akademije, kad bi mogle, gotovo nemaju nikakve međunarodno relevantne radove: Ivo Banac (3 rada u Scopus-u), Neven Budak (2), Ivo Goldstein (2), Tvrtko Jakovina (2), Hrvoje Klasić (0), Žarko Puhovski (1). Sigurno neću pogriješiti, ako ustvrdim, da bi ovi drugovi morali postati besmrtni, ako bi u svome budućem radu svojim sveukupnim zajedničkim naporima htjeli dostići znanstveni opus akademika Pečarića.

Za usporedbu navest ću gospodu Isamu Akasaki, Hiroshi Amano, Shuji Nakamura, koji po Scopus-u (685, 680, 645) imaju više objavljenih radova nego akademik Pečarić (554). Ta trojica fizičara dobili su naime skupno Nobelovu nagradu za fiziku za godinu 2014. Slijedom toga, sigurno nisam u krivu ako tvrdim da bi naš akademik bio ozbiljan kandidat, da se daje Nobelova nagrada u matematici.

Veselim se da je dragi Bog podario Hrvate takvim darom. Još kad bi to moji Hrvati shvatili i malo više slušali akademika Pečarića, pogotovo u ovo predizborno vrijeme!

Dr. sc. Josip Stjepandić, Bensheim, 24. rujna 2015.

PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A

Štovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,
Štovani Predsjedniče HDZ-a g. Tomislave Karamarko,

Najavljeno je kako će šibenska policija kazniti pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu,

Pozdrav je dio Thompsonove pjesme *BOJNA ČAVOGLAVE* koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA.

Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.

Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?

Posljednji zapovjednik obrane Vukovara, Branko Borković, poznat i pod nadimkom Mladi Jastreb, na svom se Facebooku osvrnuo na polemike oko pozdrava 'Za dom - spremni'. Borković smatra da bi se pozdrav trebao uvesti u službenu vojnu uporabu:

Koliko god se trudim proniknuti u problem starohrvatskog pozdrava "ZA DOM - SPREMNI" ne mogu dokučiti što je u njemu neprimjereno i nedolično. Osobno smatram da bi ga regularno trebalo uvesti u službenu uporabu u oružane snage. Otprilike bi se dogodilo isto što se dogodilo i s uvođenjem kune kao novca.

Raznorazni anti ovi ili oni bi vrištali par mjeseci, a nakon toga bi našli nešto drugo što ih evocira na dane kada su njihovi preci (a i oni) tamnili Hrvate. Braćo i sestre: ZA DOM – SPREMNI!

Postoje I sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.: <http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremn-je-stari-hrvatski-pozdrav>).

Sjetimo se, tvrdili su kako je uvođenje kune dokaz da je RH istovjetna s NDH.

I doista je Borković u pravu kada nas je podsjetio na velikog hrvatskog predsjednika akademika Franju Tuđmana i način na koji je on riješio pitanje kune. Danas oni koji su se opirali uvođenju kune vrlo rado primaju mirovinu u kunama, pače, daju si je prebaciti na račune u Srbiji.

Pojam "Domu ili domovini odan/privržen/predan/spreman" postoji u sličnom obliku u svim zemljama i narodima, te budi nepodijeljeno pozitivna čuvstva. Uvođenjem takvog pozdrava u službenu uporabu njegovala bi se hrvatska kultura i tradicija. U protivnom protivnici ovog pozdrava mogli bi sutra doći na ideju da nam zabrane naš pleter, zagrebačku katedralu ili čak Sinjsku alku.

Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci tj da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.

akademik Josip Pečarić
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Stanko Popović
dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta
za povijest
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
Josip Šimunić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU
akademik Borislav Arapović, inozemni član Ruske akademije znanosti
Krešimir Kraljević
Franislav Stanić
dr. sc. Zvonimir Šeparović, Predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
dr. sc. Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof., bivši diplomat
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof. dr. sc. Ivica Veža
dr. Milan Jelic, ekonomist, sveučilišni profesor hrvatskog jezika, odjel
prevoditelji, na sveučilištu u Buenos Airesu
prof. dr. sc. Marin Čikeš
Tomislav Josić, SOHV
Zvonimir Hodak, odvjetnik, kolumnist
don Anđelko Kačunko
Velimir Bujanec, urednik i voditelj Tv Emisije ‘Bujica’
dr. sc. Milko Brković, umirovljeni znanstveni savjetnik i naslovni profesor u
trajnim zvanjima
prof. dr. sc. Šime Vučković, dr. med.
Nikola Štedul
Slobodan Markić, P. Eng. Toronto
dr. sc. Danijel Dugonjić, dr. med. vet., Imunološki Zavod, Zagreb
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolji Hrvatski Tamburaši (Ranije Zlatni Dukati)
Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
Mr. Art. Eva Kirchmayer Bilic
dr. sc. Amira Delic
dr. sc. Ana Mršić
prof. dr. sc. Dino Mihaljević Tolj
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
dr. sc. Krunoslav Brčić-Kostić

Mirela Pavić, prof., kolumnistica u Hrvatskom tjedniku
mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik Hrvatskog Društva Političkih Zatvorenika
Petar Mamić, glavni urednik Boka Cro Press-a, hrvatskog tjednika Iz Sydneya, Australija
prof. dr. fra Andrija Nikić, sa 1402 Napretkovca Iz Mostara i svim academicima
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
prof. dr. sc. Boris Širola
Zlatko Mustapić, direktor Festivala Melodije Hrvatskog Juga
Blazenko Juracic, mag. komp., docent
prof. dr. sc. Serđo Dokoza
Mladen Ibler dr.med., bivši veleposlanik RH
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
Mladen Pavković, novinar i publicist
dr. Ružica Čavar, dr. stom. i dr. med.
doc. dr. sc. Srećko Botrić
doc. dr. sc. Ivan Poljaković
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
general Ljubo Česić Rojs
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević
general Marinko Krešić

...

Potpisnika je blizu 4200. Cijeli popis možete vidjeti na:

<http://kamenjar.com/potpisnici-pismo-predsjednici-rh-i-predsjedniku-hdz-a/>

Neke nasumično izabrane komentare možete vidjeti na:

<http://kamenjar.com/najzanimljiviji-komentari-uz-peticiju-za-dom-spremni/>

Komentar akademika Josipa Pečarića_ možete vidjeti na:

<http://kamenjar.com/mogu-li-prijetnje-ponistiti-spremnost-za-svoj-dom/>

TRILOGIJA BEŠČAŠĆA

Ova trilogija sadrži tri teksta poslanih vjerojatno najtiražnijim novinama u RH: Jutarnjem listu, Večernjem listu i Slobodnoj Dalmaciji. Nečasno su svojim čitateljima prikazali "Pismo Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a" povezujući našu peticiju s „ustašlukom“ tj. navodnim veličanjem NDH.

Glede pozdrava ZDS smatram da je nama potpisnicima peticije ključna njegova uloga i uporaba u Domovinskom ratu 90-ih godina. U Domovinskom ratu taj je pozdrav stekao konotaciju i važnost zbog koje ima izuzetnu prihvaćenost u domoljubnom dijelu hrvatske javnosti, a koja vremenom samo raste i ne jenjava. Da je u Domovinskom ratu taj pozdrav bio rabljen i izvan jedinica HOS-a, zorno svjedoči Thompsonova pjesma Bojna Čavoglave, jedna od dviju ili triju najvažnijih i najutjecajnijih hrvatskih ratnih pjesama, a koju danas pokušavaju inkriminirati. Da bi mogli potpisnike optužiti za ustaštvo potpuno prešućuju da je peticija zapravo podrška i Thompsonu i Bojni Čavoglave.

Evo što o tome kaže jedan od potpisnika biskup dr. sc. Vlado Košić (facebook: <https://www.facebook.com/vlado.kosic.7>) koji je po Jutarnjem listu, zajedno s biskupom prof. dr. sc. Valentinom Pozaićem, duhovnim inicijator Pisma:

(osobni fb profil, javna objava 31.08.2015. u 21:14)

"Riječ nije ni o kakvom zazivanju ustaških ili fašističko-nacističkih vremena ili pozdrava ili ne daj Bože "vrijednosti", nego obrana Thompsona i njegove pjesme Čavoglave. Bilo je naime najavljeno da će šibenska policija podići prijavu protiv njega zato što je u Kninu pjevao tu pjesmu koja ima u sebi i pozdrav "za dom spremni". Ako se već radi o zazivanju nekog prošlog vremena, to onda može biti samo vrijeme Domovinskog rata, kada su mnogi naši branitelji - pripadnici HOS-a što je legitimna i priznata komponenta HV - umirali za Domovinu s tim pozdravom! I samo o tome je riječ. Neka to uzmu u obzir i političari i mediji koji proljevaju žuč i mržnju prema Crkvi i prema nekoliko tisuća potpisnika peticije koju je akademik Pečarić pokrenuo. Ja sam osobno imao na pameti što mi je ljetos pričao mons. Alojzije Bavčević, rektor svetišta u Vepricu u miru, koji je prva dva razreda osnovne škole polazio u Sisku, upravo za vrijeme Drugog svjetskog rata. On mi je pričao da su djeca u školi morali dočekivati učiteljicu stojeći i kad bi ona ušla u razred i rekla "za dom", oni su svi u glas ogovarali: "spremni!" I to se njemu svidjelo, to je očito bilo nešto pozitivno jer biti spreman - i za školu, i za obranu domovine je plemenito i lijepo. On tada, dakle nije bio ni ustaša ni vojnik nego dijete što znači da se tim pozdravom nije tada pozdravljalo samo u vojsci nego i u školi i vjerojatno drugdje. Zanimljivo, ima iz tog vremena Drugog svjetskog rata još jedan pozdrav a to je: "smrt fašizmu!" Taj je pozdrav upotrijebila sisačka gradonačelnica gospođa Kristina Ikić Baniček u Brezovici 22.lipnja ove godine. I nitko ju nije provlačio kroz medije niti tražio zašto je to rekla, a očito da je to ružniji pozdrav u svakom pogledu od pozdrava "za dom spremni". Na kraju i danas se, svaki dan, još uvijek Talijani na telefon

pozdravljaju riječju "pronto!", što znači "spreman". Pa kako to da njih, koji su izmislili fašizam - Hrvati ga nisu izumili nego Talijani - nitko ne sili da odustanu od tog pozdrava?!?

(2 minute kasnije, u 21:16)

"Dodao bih samo, nakon komentara koje sam sad pročitao, da se nije moguće braniti protiv zlonamjernika jer oni jednostavno pretpostavljaju uvijek najgoru motivaciju za izrečene riječi i geste pa i kad nema argumenata oni se imputiraju jer kako bi drukčije neki vjernik, čovjek Crkve i mogao drukčije - nego biti fašist, nacist, ustaša! Ja ipak ostajem kod malo prije napisanoga, pa makar me nitko ne želio shvatiti, naime da je pozdrav kojim se želi nekome smrt u svakom slučaju ružniji od pozdrava kojim se izriče spremnost da se brani svoj dom i domovinu!"
Da, njima su i dječica u školi ustaše, zar ne?

PISMO JUTARNJEM LISTU

Jutarnji list je 31. 08. 2015. kao moje Reagiranje objavio dio mog reagiranja. Podcrtao sam dijelove koje nisu objavili. Zapravo je itekako zanimljivo vidjeti koje su dijelove izbacili, zar ne?

REDAKCIJA JUTARNJEG LISTA KAO MOJ NAJVEĆI FAN

Poštovana redakcijo Jutarnjeg lista,

Stvarno ste mi priredili neočekivano zadovoljstvo kada ste se u vašem cijenjenom listu od 27. 08. 2015. predstavili čitateljstvu kao moji najveći fanovi. O tome sam govorio na jučerašnjem predstavljanju moje knjige u Pakoštanima u nazočnosti našega velikog generala Ante Gotovine i njegove supruge:

Na nastavak takovog rada obavezuje me i reagiranje nekih glavnih medija kakav je npr. „Jutarnji list“. Tako se naslovom „Koliko bi Hrvatska bila vrednija da se HAZU odrekne Pečarića“ Jutarnji list upisuje u moje najveće fanove. Da, zar nije sjajno kad misle da samo zahvaljujući meni Hrvatska može biti vrednija.

<http://kamenjar.com/pakostane-zivjela-nam-antifasisticka-tj-braniteljska-hrvatska/>

Jasno mi je da je takovo svrstavanje redakcije jednog veoma čitanog dnevnika nešto potpuno novo, pa su moguće i nedosljednosti. Tako u istom broju imate tekst: *Maštruko: Iz HBK neće reagirati, Košić i Pozaić duhovni su inicijatori.*

Doista je smiješna tvrdnja da su biskupi bili duhovni inicijatori u peticiji u kojoj sam ja prvi potpisnik. Jasno je da sam ja prvi potpisnik i akademik, koji je pokrenuo niz peticija i otvorenih pisama, a Maštruko misli da netko takav mora imati duhovne vođe. Smiješno zar ne? Ali moramo mu oprostiti jer je on ipak svoju znanstvenu i nastavnu karijeru realizirao iz sociologije u vrijeme kada je postojala jedina sveznajuća partija, pa on vjerojatno svoju karijeru preslikava i na druge.

Vaša novinarka Tanja Rudež dala si je truda dati moj portret: *AKADEMIK KOJI ZAGOVARA 'ZA DOM SPREMNI' Vrstan matematičar s doktoratom iz Beograda i amaterski povjesničar ridikuloznih stavova.*

Tako je pronašla moj intervju iz časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Ali bitnu informaciju kako je zbog mojih zasluga u matematici, posvećen taj broj časopisa vašoj novinarki nije važan. A riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih meni mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170), a koji koristi vaša novinarka, objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Navela je priču o mojoj suradnji s profesorom Mitrinovićem i navela lijepu priču: *Kad sam odlazio u Zagreb, rekao mi je: ‘Trebaš ići, tebi će tamo biti bolje’*. Na žalost kazala je kako sam ja to priznao. Vjerojatno i otud tvrdnja iz naslova teksta kako sam ja *amaterski povjesničar ridikuloznih stavova*. Kao da se gđa Rudež htjela narugati „pravim“ povjesničarima u Hrvatskoj kojima su glavna vrela priznanja sa suđenja staljinističkog tipa koji koriste predstavnici jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povjesnici. Ili se htjela narugati onima koji su predlagali prof. dr. sc. Iva Goldstein za redovitog člana HAZU. Javno sam se suprotstavio tome, pa je više od dvije trećine akademika podržalo stav *amaterski povjesničar ridikuloznih stavova*. Duhovito od gđe Rudež, zar ne.?

Obradovalo me je kada je podsjetila:

Upućeni tvrde kako Pečarić spada u “najtvrdje krilo HAZU”, među akademike koji su pozivali na bojkot predavanja bivšeg predsjednika Mesića u Akademiji ili pokretali peticije za puštanje Branimira Glavaša iz zatvora kad je štrajkao glađu. Zapravo gđa Rudež se malo ruga Akademiji, posebice našem prvom razredu (Razred za društven znanosti) koji je pozvao Mesića da njima akademikima drži predavanje iz njihove struke. Valjda kada je netko predsjednik mora bolje znati od njih i njihovu struku., zar ne? Što se Glavaša tiče, to je nešto na što sam doista ponosan. Kada je prije nekoliko godina štrajkao glađu u zatvoru čekala se njegova smrt. Tada smo mi akademici i biskupi napisali Otvoreno pismo poslije čega je naš general pušten na slobodu.

Ali, vratimo se na matematiku. Gđa Rudež tvrdi kako sam najproduktivniji hrvatski matematičar (što je točno) jer sam DOSAD objavio više od 800 znanstvenih radova (što je netočno). Naime, u lipnju 2014. godine u Trogiru je pod pokroviteljstvom Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (Razred za matematičke, fizičke i kemijske znanosti) održana konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih radova u matematičkim časopisima. Kada se piše nečiji portret, ne smije se zaboraviti posebno naglasiti kako su toliki broj radova imalo samo nekoliko matematičara u povijesti. Dakle, nemoguće ih je do danas imati 800, zar ne? Jedan moj prijatelj iz Njemačke tvrdi da predvodim listu u znanstvenoj bazi researchgate s ukupno 1627 objavljenih radova

(https://www.researchgate.net/profile/Josip_Pecaric), što bi po njemu trebao biti dosad neobjavljeni svjetski rekord. Zapravo, gđi Rudež „danas“ jeste 2008. Zato u tekstu uopće nema podataka koji su bitni ako radi iole ozbiljniji portret. Npr. nije spomenula da sam osnovao tri časopisa koji su na svjetskim listama najpoznatijih časopisa. Na Scopusovoj listi 50 najboljih hrvatskih znanstvenih

časopisa oni zauzimaju prvo, drugo i šesto mjesto! Trebalo je spomenuti i kako sam najcitiraniji matematičar u RH, sa skoro četiri puta većim brojem citata od slijedećeg na toj listi. Važno je spomenuti i broj doktora matematike. Iz moje znanstvene škole ima ih preko 40 samo u RH, a drugi je najveći živi znanstvenik profesor Zvonimir Janko iz Heidelberga. On ih ima manje od 20 u RH. Na najboljim njemačkim sveučilištima profesori ocijene prosječno između 1,5 i 1,9 doktorske disertacije na godinu, a ja u skromnim hrvatskim uvjetima 2,5. Imam preko 200 suradnika iz cijelog svijeta itd. Itd. Puno je toga za ozbiljni portret jednog znanstvenika.

Naravno, drago mi je što se gđa Rudež potrudila da na duhovit način komentira neke moje akcije. Reklamira moju knjigu "Kako su rušili HAZU?", koja se odnosi na kako ona kaže neizbora svjetski priznatog Miroslava Radmana za redovitog člana HAZU. Naravno ona zna kako sam ismijao u knjizi Radmanovu želju da s pozicije dopisnog člana HAZU, dakle članstva u kome imamo i nobelovce, pređu u redovito članstvo gdje nema nobelovaca.

Naravno imam mnogo više od 20 takovih knjiga, ali kao što smo već konstatirali gđi Rudež je vrijeme stalo 2008.

Cijenjena redakcijo,

nadam se da ćete ove moje primjedbe prihvatiti dobronamjerno, jer ipak je sjajno što ste se javno predstavili kao moj fan.

Također morate paziti da je ono što napišete doista istinito. Pored moje slike je tekst: AKADEMIK PEČARIĆ ROĐEN JE U KOTORU, DOKTORIRAO U BEOGRADU, A U ZAGREB SE VRATIO 1987. Naime ovo VRATIO podrazumijeva da je Kotor u Hrvatskoj, pa će vas naši jugonostalgici optužiti za nacionalizam. Naravno, vi i ja znamo da je to ljubav prema svom narodu, ali njima je takva ljubav, kada je u pitanju hrvatski narod, najveći zločin!

Vaš,

Akademik Josip Pečarić

PISMO SLOBODNOJ DALMACIJI

GOSPODIN 2+2

Odavno nisam pročitao gluplji tekst od „Srpske oči i hrvatska prsa“ autora Ivice Ivaniševića, Slobodna Dalmacija, 29. 08. 2015. Zapravo čak je i zabavno kada novinar sam za sebe kaže da ništa ne zna o matematici, ali piše o tome. On misli da zna koliko je dva i dva. Jadničak mali.

Evo što piše gospodin 2+2:

„Uvid u njegovu bibliografiju ne ostavlja mjesta nikakvoj dvojbi: Pečarić i Mitrinović godinama su bili nešto poput Lennona i McCartneya jugoslavenske matematike. Zajedno su publicirali čak devet knjiga, tri na engleskom jeziku, a ostale redom u Beogradu. Početkom devedesetih nešto se dogodilo, jer je ovaj slavni dvojac prestao surađivati.

Dragoslav Mitrinović, ugledni profesor na fakultetima u Beogradu, Nišu i Skoplju, inače rođen 1908., godine 1995. je preminuo. Od 1991., kada je razvrgnuo plodno partnerstvo s nestorom srpske matematike, Pečarić je publicirao, veli Wikipedija, samo pet knjiga, jednu autorsku i četiri zbornika.“

Pogledajte popis mojih matematičkih knjiga/monografija koje dajem u Prilogu:- Dakle, dok sam bio u Beogradu objavio sam prvu knjigu koja je bila samostalna ([1]). Do zaključno s 1991. godine kada gospodin 2+2 tvrdi da sam raskinuo plodno partnerstvo, objavio sam s Mitrinovićem 8 knjiga. Da bi opravdao naziv „gospodin 2+2“ Ivanišević tvrdi da se do 1991. uključuje i godina 1993. (vidjeti referencu [11]; tada Srbi nisu priznavali RH, ali u toj knjizi uz moje ime stoji naravno RH). Očito mu je broj 1993 manji od 1991. Od 1992. imam još 11 monografija u kojima doista koautor nije prof. Mitrinović. A još dvije su u tisku! Valjda je gospodinu 2+2 i to manje od 5. Inače, jasno je da sam i objavio nekoliko puta više radova od profesora Mitrinovića, jer preko 1000 radova u povijesti je objavilo samo nas nekoliko matematičara. Zaključno s 1987. imam oko 100 rad, a poslije blizu 1000 (ukupno ih je 1083). To je gospodinu 2+2 isto 100 i 1000 se razlikuju samo za ništicu, zar ne? Bojim se napisati kako sam u Zagrebu osnovao 3 časopisa koji su ušli na svjetske liste, a prvi je ušao na SCIE listu prije nego što je to uspjelo srpskoj matematici (da utješim gospodina 2+2, prije nego što je to uspjelo bilo kome s područja bivše Juge, iliti Srboslavije).

I mora biti! Pa kako neki hrvatski matematičar može napisati toliko monografija a da mu nije šef netko iz Srbije, zar ne? Da, doista sam „hrvatsku matematiku čitao preko srpskih očiju“.

Pred smrt profesor Mitrinović je izrazio želju da cjelokupnu svoju matematičku knjižnicu pokloni meni. U tim vremenima teško je bilo to ostvariti.

Mene ne čudi zašto se gospodin 2+2 upustio u pisanje o matematici. Pa naslov već pokazuje kako se prepoznao kada sam u Pismu Predsjednici govorio o onima koji hrvatsku povijest čitaju preko srpskih očiju. Međutim, iole inteligentniji novinar pronašao bi knjigu Mladena Pavkovića *Razgovori s Josipom Pečarićem*, Koprivnica, 2006. I ne bi morao pokazati svojim čitateljima kako ne zna koliko je 2+2.

akademik Josip Pečarić

PRILOG:

- 1.J. Pečarić, *Konveksne funkcije: nejednakosti*, Naučna knjiga, Beograd, 1987, 243 pp
- 2.D. S. Mitrinović, J. Pečarić, *Diferencijalne i integralne nejednadžbe*, Naučna knjiga, Beograd, 1988, 168 pp
- 3.D. S. Mitrinović, J. Pečarić, and V. Volenec, *Recent Advances in Geometric Inequalities*, Kluwer Acad. Publ., Dordrecht-Boston-London, 1989, 710 pp
- 4.D. S. Mitrinović, J. Pečarić, *Srednje vrednosti u matematici*, Naučna knjiga, Beograd, 1989, 394 pp

- 5.D. S. Mitrinović, J. Pečarić, *Monotone funkcije i njihove nejednakosti I*, Naučna knjiga, Beograd, 1990, 294 pp
- 6.D. S. Mitrinović, J. Pečarić, *Hölderova i srodne nejednakosti*, Naučna knjiga, Beograd, 1990, 250 pp
- 7.D. S. Mitrinović, J. Pečarić, and A.M. Fink, *Inequalities Involving Functions and Their Integrals and Derivatives*, Kluwer Acad. Publ., Dordrecht-Boston-London, 1991, 587 pp
- 8.D. S. Mitrinović, J. Pečarić, *Cikličke nejednakosti i ciklične funkcionalne jednačine*, Naučna knjiga, Beograd, 1991, 165 pp
- 9.D. S. Mitrinović, J. Pečarić, *Nejednakosti i norme*, Naučna knjiga, Beograd, 1991, 196 pp
- 10.J. Pečarić, F. Prochan and Y.L. Tong, *Convex Functions, Partial Orderings, and Statistical Applications*, Academic Press, New York-London-Toronto-Sydney-San Francisco, 1992, 467 pp.
- 11.D. S. Mitrinović, J. Pečarić, and AM. Fink, *Classical and new Inequalities in Analysis*, Kluwer Acad. Publ., Dordrecht-Boston-London, 1993
- 12.J. Pečarić, *Nejednakosti*, Hrvatsko Mat. Društvo i Element, Zagreb 1996.
- 13.T. Furuta, J. Mičić Hot, J. Pečarić and Y. Seo, *Mond-Pečarić Method in Operator Inequalities / Inequalities for bounded selfadjoint operators on a Hilbert space*, Monographs in inequalities 1, Element, Zagreb, 2005.
- 14L. Larsson, L. Maligranda, J. Pečarić and L.-E. Persson, *Multiplicative Inequalities of Carlson Type and Interpolation*, World Scientific Publishing Co., Singapore, 2006.
- 15.M. Anwar and J. Pečarić, *Means of the Cauchy type*, LAP Lambert Academic Publishing, 2009.
- 16.I. Franjić, J. Pečarić, I. Perić and A. Vukelić, *Euler integral identity, quadrature formulae and error estimations // From the point of view of inequality theory*, Monographs in inequalities 2, Element, Zagreb, 2011.
- 17.M. Krnić, J. Pečarić, I. Perić and P. Vuković, *Recent Advances in Hilbert-type Inequalities / A unified treatment of Hilbert-type Inequalities*, Monographs in inequalities 3, Element, Zagreb, 2012., pp. 246.
- 18.M. Fujii, J. Mičić Hot, J. Pečarić and Y. Seo, *Recent Developments of Mond-Pečarić Method in Operator Inequalities/ Inequalities for bounded selfadjoint operators on a Hilbert space II.*, Monographs in inequalities 4, Element, Zagreb, 2012., pp. 332.
- 19.A. Aglič Aljinović, A. Čivljak, S. Kovač, J. Pečarić, M. Ribičić Penava, *General Integral Identities and Related Inequalities / Arising from Weighted Montgomery Identity*, Monographs in inequalities 5, Element, Zagreb, 2013.,
- 20.K. KrulićHimmelreich, J. Pečarić, D. Pokaz, *Inequalities of Hardy and Jensen / New Hardy type inequalities with general kernels*, Monographs in inequalities 6, Element, Zagreb, 2013., pp. 282.
- 21.J. Pečarić, K. Smoljak Kalamir, S. Varošaneć, *Steffensen's and related Inequalities / A Comprehensive Survey and Recent results*, Monographs in inequalities 7, Element, Zagreb, 2014., pp. 268.

22.L. Horváth, K.A.Khan and J. Pečarić, Combinatorial Improvements of Jensen's Inequality / Classical and New Refinements of Jensen's Inequality with Applications, Monographs in inequalities 8, Element, Zagreb, 2014., pp. 229.

23.J. Barić, R. Bibi, M. Bohner, A. Nosheen, J. Pečarić, Jensen Inequalities on Time Scales / Theory and Applications, Monographs in inequalities 8, Element, Zagreb, 2014., pp. 229.

PISMO VEČERNJEM LISTU

VEČERNJAKOVO GLORIFICIRANJE NDH ILI SAMO SLUGANSTVO VELIKOSRPSKOJ POLITICI?

Nazvao me jedan prijatelj i reče mi kako me je Večernji list proglasio osobom tjedna. Bilo mi je čudno jer je taj list toliko neozbiljan jer nije dao ni kao kratku vijest o prošlogodišnjoj međunarodnoj konferenciji u Trogiru održanoj u povodu mojih tisuću znanstvenih radova u matematičkim časopisima. (*Napominjem da o konferenciji u Trogiru nisu obavijestili svoje čitatelje ni Slobodna Dalmacija ni Jutarnji list.*) Naime, toliko radova je u povijesti objavilo samo nekoliko matematičara, a u RH tisuću znanstvenih radova u znanstvenim časopisima nema niti jedan znanstvenik:

<http://kamenjar.com/matematika-konferencija/>

Zato nisam ni kupio te nekada ugledne hrvatske novine.

Međutim, drugi prijatelj mi je poslao e-mail:

Ma, vidi ti ovoga kretena! Izgleda da je zavladao kolektivna histerija. A meni se čini da tu ima elemenata za jednu dobru tužbu i protiv novinara i protiv Večernjaka.

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/ustasluk-akademika-josipa-pecarica-sokirao-javnost-1021765>

Naravno, kada sam već dobio i link otvorio sam ga. Iz naslova i podnaslova vidio sam zašto je prijatelj govorio o kretenu (nitko inteligentan ne bi časne hrvatske biskupe povezao s ustašlukom):

Ustašluk akademika Josipa Pečarića šokirao javnost

Inicijativu su podržali i sisački biskup Vlado Košić te pomoćni biskup zagrebački Valentin Pozaić

Autor:

Marko Špoljar

Akademik Josip Pečarić, frontmen anticivilizacijske, sramotne i, ne manje važno, protuhrvatske inicijative da ustaški poklič "za dom spremni" postane službeni pozdrav koji bi se koristio u Hrvatskoj vojsci, šokirao je političare, povjesničare, stručnu i opću javnost.

Šokirao je i predsjednicu Kolindu Grabar-Kitarović i pretendenta na premijersko mjesto Tomislava Karamarka, na čije je adrese poslao peticiju. Oboje su ekspresno Pečariću kazali kako stoje stvari u Republici Hrvatskoj.

*Da sramota za **Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti** bude veća, pobrinuli su se vodeći ljudi te institucije jer nisu osudili postupak svoga člana. Međutim, razloga za sram imaju i čelnici Katoličke crkve u Hrvatskoj jer su tu inicijativu podržali i sisački biskup **Vlado Košić** te pomoćni biskup zagrebački **Valentin Pozaić**.*

Utuzivo jest jer je to inicijativa Mladog Jastreba. Jasno je da su (po onom Laž je najviše pomogla Srbima u njihovoj povijest) morali slagati jer je doista smiješno tvrditi da je inicijativa hrvatske legende protuhrvatska. Uostalom naše Pismo, koje je već potpisalo preko 4000 ljudi, potpisali su i generali Ljubo Česić Rojs i Marinko Krešić.

Kako je Večernjak objavio i mišljenje akademika Ivana Aralice koji im je objasnio kako ZDS nije ustaški pozdrav već je to Za Poglavnika i Dom spremni, neobično je da oni i dalje tvrde da se radi o ustaškom pozdravu.

Međutim poznato je da su Srbi uvijek tvrdili da su hrvatski branitelji zapravo ustaše. Čak su i za državu koja je obranjena nakon što su branitelji slomili fašističku velikosrpsku agresiju nazivali/nazivaju ustaškom državom. Kako su naši branitelji i u Domovinskom ratu koristili poklik ZDS, a naše pismo je napisano u obrani Thompsona i njegove Bojne Čavoglave (svi znamo koliko je veliku ulogu odigrala „Bojna Čavoglave“ u Domovinskom ratu), očito je da su u Večernjem listu prihvatili tvrdnju o hrvatskim braniteljima-ustašama i hrvatskoj državi kao ustaškoj državi. Doista je strašna spoznaja kako su nekada veoma ugledne hrvatske novine u službi velikosrpske politike, zar ne?

Zašto mislim da je vjerojatno i da Večernjak glorificira NDH? Pa to je očito iz reagiranja na izjavu nadbiskupa Želimira Puljića, predsjednika HBK.

Evo što je rekao Nadbiskup:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referendumu. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav “Za dom spremni” ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće.

Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge.”

Nadbiskup Puljić je preložio da se nakon očitovanja struke eventualno može i poduzeti očitovanje putem potpisa ili referendumu, kako se ne bi privatiziralo ovo pitanje od šireg, općeg interesa, te dodao kako je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu.

“Pogotovu ako nosi ‘političku’ ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka”, rekao je u izjavi predsjednika HBK-a Želimir Puljić.

Večernjak je tražio komentar od prof. dr. Žarka Puhovskog, „velikog eksperta“ za koga je Sud u Haagu ustanovio da govori laži o Domovinskom ratu. Već ta

činjenica pokazuje da je Večernji list u službi velikosrpskog Memoranduma SANU 2. Evo što piše u Večernjaku:

– Najbolje bi bilo da se održi i referendum o tome treba li se Hrvatska zvati NDH. A srbijskog predsjednika Tomislava Nikolića bi, logički, trebalo postaviti za predsjednika odbora za provedbu referenduma o promjeni imena RH u NDH. To što se sada događa samo je pokazatelj da biskupi žive izvan vremena i prostora, u koljačkoj prošlosti. A s obzirom na njihovu službenu funkciju, to je paradoksalno – kaže politički analitičar Žarko Puhovski. Dodaje kako se takvim tumačenjem zapravo pokazuje i prezir prema svim žrtvama NDH, ali i pomaže Zoranu Milanoviću pa i predsjedniku Srbije Tomislavu Nikoliću za kojeg je Hrvatska nastala na ostacima Paveličeve NDH.

Što nam očito Puhovski poručuje komentirajući nadbiskupove riječi koji prije raspisivanja referenduma traži očitavanje struke. Puhovski (i Večernjak) tvrde da bi struka podržala ideju o promjeni imena RH u NDH. Tko bi rekao da je i Puhovski apologeta NDH. Ili on samo opet laže? A Večernjaku to odgovara.

Još je zanimljivija izjava predsjednika saborskog Odbora za Ustav Peđe Grbina. Poznato je da je on Thompsonov fan i voli u društvu pjevati Bojnu Čavoglave. Dakle, ako je doista iskreni ljubitelj glazbe i kapljica, potpisao bi Pismo kojim se traži zaštita i Thompsona i Bojne Čavoglave. Međutim i on se želi predstaviti kao apologeta nacizma u Hrvata:

– Hoćemo li održati i referendum je li ‘**Sieg heil**’ bio nacistički?

Dakle, ako bi stručnjaci u Hrvatskoj trebali odlučivati o ovakvom referendumu, Grbin je uvjeren da bi struka podržala i takav prijedlog. Zapravo Grbina se može i razumjeti. Jadničak je Thompsonov fan, ali i u vlasti koja provodi Memorandum SANU 2. Njegov izbor u toj dvojbi se svidio Večernjaku i zato objavljuje njegovu izjavu.

Večernjak čak objavljuje i priglupu izjavu političkog analitičara Ivana Rimca. O povijesti se, kaže Rimac, ne može odlučivati na referendumu.– Jasno je što se događalo i promoviranje neznanja i skrivanje iza referenduma je ignoriranje povijesti, što je besmisleno – kaže Rimac. Dodaje i kako se nada da se radi o pojedinačnom istupu nadbiskupa Puljića, a ne o stavu Crkve.– Ako se radi o službenom stavu Crkve, onda bismo se doista svi skupa trebali zabrinuti koliko seže pamćenje ovog naroda i koliko smo spremni ponavljati pogreške iz prošlosti – kaže Rimac.

Naravno, Nadbiskup nije nigdje govorio o odlučivanju o povijesti već prijedloga za uvođenje ZDS u Hrvatsku vojsku i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referendumu. Našem političkom analitičaru je Hrvatska vojska – povijest. Što je babi milo – to joj se i snilo. A Večernjak to objavljuje!

BENJAMIN TOLIĆ: ŠUPALJ DOGAĐAJ

Hrsvijet, 02.09.2015.

Sve češće nas spopadaju šuplji događaji. Kako to, šupalj – događaj?! Da, baš tako. To je kovitlac prašine što ga javna općila povremeno dignu pa ostave da okopni poput lanjskoga snijega. A javnost obično zaboravi, katkad i prije no što se prašina slegne, i tko je, i gdje, i kada, i zašto prašinu uskovitlao.

Nije li sjajan primjer takva događaja prijedlog da se u službenu uporabu u Hrvatskoj vojsci uvede pozdrav „Za dom – Spremni!“ što ga je akademik Josip Pečarić u ime 3.200 supotpisnika uputio predsjednici Republike Kolindi Grabar Kitarović i predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku?

Ne bih rekao.

Zašto? Prašina se oko doma i spremnosti na njegovu obranu, unatoč pobjedi u Domovinskom ratu, u Hrvata još nije slegla. Po svemu sudeći, i ne će tako skoro. Zamisao da se Hrvatskoj vojsci umjesto sadašnjega „Pozdrav domovini – Pozdrav!“ uvede pozdrav „Za dom – Spremni!“ potekla je od Branka Borkovića – Mladog Jastreba, posljednjeg zapovjednika obrane grada Vukovara. A prašina koju je Pečarić uskovitlao nije obična prašina. To je ideološka, da ne velim: radioaktivna prašina! I sigurno će još neko vrijeme zračiti. Mala je vjerojatnost da će vitezovi „jugoslavenskog antifašizma“ akademiku Pečariću, hrvatskomu matematičaru svjetskog glasa, tako skoro zaboraviti ili čak oprostiti njegovih tridesetak političkopublicističkih knjiga. A i Pečarić je, takav kakva ga je Bog stvorio, izrazito neprikladan za okosnicu šuplja događaja. Ako komu treba šupalj događaj, neusporedivo mu je bolje uhićenje Mate Granića i svršetak njegova kaznenog progona.

No, dobro, reći će tkogod, možda i jest tako. Ali zašto su onda i Pantovčak i Trg žrtava fašizma onako dočekali inicijativu? Predsjedničin ured tvrdi da je inicijativa „neozbiljna, neprihvatljiva i na razini provokacije“, te da nije vrijedna službenog komentara, a HDZ poučava akademika Pečarića i njegove supotpisnike da se suvremena hrvatska država temelji na Domovinskom ratu i da „Hrvatska vojska ima svoje pozdrave koji odražavaju domoljublje i zajedništvo proizašlo upravo iz Domovinskog rata, a to su 'Domovini vjerni' i 'Pozdrav domovini'“, te skreće pozornost javnosti na nevoljno stanje u državi.

Znači li to da su Pečarić i njegovi supotpisnici, među kojima su i ljudi poput sisačkoga biskupa Vlade Košića, pomoćnog biskupa zagrebačkog Valentina Pozaića, akademika Stanka Popovića, bivšega ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest Mirka Valentića, don Anđelka Kačunka, fra Miljenka Stojića, odvjetnika Zvonimira Hodaka, predsjednika Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta Zvonimira Šeparovića – neozbiljni? Da su provokatori? Da su neuki zgubidani? Ili je Hrvatska vojska „najbolji od svih mogućih svjetova“, pa je i sama pomisao da u njoj treba nešto promijeniti neka vrsta svjetovnoga svetogrđa?

Nije valjda tako. A prijedlog su i na Pantovčaku i na Trgu žrtava fašizma mogli pristojno odbiti. Pragmatičnost ima svoju cijenu. Strah od Bruselja, izražen poštapalicom Mislava Bage „A što će nam reći Bruxelles?“, zvučao bi ljigavo. Još bi gore odjeknuo eksplicitan „regionski“ obzir prema Beogradu. No ni drskost nije skrila ljigave razloge. A postojao je i čestit način. To je, dohvaćen u kovitlacu medijske prašine, natuknuo i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije Želimir Puljić: Odluku o „škakljivim“ pitanjima pametna demokratska vlast prepušta suverenom narodu, a on odlučuje na referendumu.

Moja neznatnost uz najbolju volju ne vidi što bi u pozdravu „Za dom“ i odzdravu „Spremni!“ bilo „škakljivo“? Ako je Hrvatska vojska obrambena oružana sila Republike Hrvatske, njezina je glavna zadaća obrana domovine. To je u pozdravu radi jezgrovitosti zbijeno u dva sloga „Za dom – “. Dvosložan je i odzdrav „Spremni!“ Komu su neprihvatljiva ta četiri sloga? Komu prijeti takav vojnički pozdrav? Nikomu tko ima poštene namjere prema Hrvatskoj. Taj jezgroviti pozdrav samo obećava obranu i zaštitu svakom domu u Hrvatskoj.

Čast i sadašnjemu pozdravu Hrvatske vojske. Taj lirski „Pozdrav domovini – Pozdrav!“ tako su oblikovale nevoljne političke okolnosti. Kako on danas zvuči? Danas, govoreći zajedničkim jezikom vlasti i oporbe, u suverenoj Hrvatskoj, članici NATO-a, najjačega vojnog saveza u povijesti čovječanstva? Ruku na srce, taj pozdrav zvuči vrlo – nevojnički. Kao da vojska odnekud izdaleka, recimo iz Afganistana, apstraktno pozdravlja domovinu, onako kako su nekoć prestrašena rodbina i prijatelji pozdravljali političke zatvorenike u jugoslavenskim robijašnicama. Ne mislim da je vojni pozdrav goruće političko pitanje, ali demilitariziranu vojsku, članicu NATO-a, treba militarizirati.

A što će na to reći „antifašistički“ ljubitelji ustaških kuna? Oni ne mogu Pečarićev prijedlog pretvoriti u šupalj događaj, ali će, bude li se o tomu moglo dobro živjeti, kao i dosad širiti strah od Katoličke crkve i Hrvatske vojske.

Benjamin Tolić

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/39135-benjamin-tolic-supalj-dogadaj>

Dr. sc. Josip Stjepandić,

"SMISAO USTAŠEVANJA DANAS"

Štovani gospodine Banac,

s nevjericom sam pročitao otrovno štivo "Smisao ustaševanja danas" u „Jutarnjem listu“ od 4.9.15 potpisano Vašim imenom. Nakon što sam tekst prošao više puta, došao sam do zaključka, da bi takav uradak više priličio kakvom partijskom medijskom batinašu ili pak supruzi vodećeg velikosrbina. Budući se očito ne radi o krivotvorini kao u slučaju izmišljenoga intervjua Davora Butkovića sa Sanaderom, jer biste već reagirali, moram prihvatiti tu vrlo neugodnu činjenicu da je to Vaša umotvorina, u kojoj napadate stanovitu peticiju kao "peticijsko ustaševanje", ponižavajući na taj način i čitatelje koji su o tome zahtjevu mogli sami donijeti svoj sud.

Puno toga ste nadrobili, pa se moram ograničiti na tri teze:

1. "Kako je moguće da su ustaški veterani u emigraciji imali više pameti i osjećaja odgovornosti (i to još prije pola stoljeća) od pedeset naših suvremenika (među kojima ima i ljudi od ugleda)? Pustimo sada Branka Borkovića, ..., ali što ćemo s tim silnim doktorima I akademikima? Čovjek bi pomislio da Josip Pečarić, koji godinama zabija nos tamo gdje mu je nije mjesto, u neprobrano društvo naših povjesničara, kao matematičar od glasa poznaje najelementarnije zakone logike. Ali ne, idemo od lošeg na gore."
2. Možda peticionašima, preko daljinskog, upravlja neka nevidljiva sila?
3. Po svemu sudeći, Nikolić je još prije skoro pola stoljeća o Jasenovcu znao više nego Stjepan Razum danas.

Kao prvo, autori i prvi potpisnici peticije, među njima i ja, sigurno su premladi, da bi bili ustaše, a opet dovoljno stari, da su iskusili što znači biti Hrvat tj. "ustaša" u jugokomunističkom sustavu. Nisam ja „ustaša“ bio svojom voljom, nego su tako prema meni postupali, od najranije mladosti! Umjesto da diskvalificirate potpisnike, bilo bi puno znanstveno primjerenije zapitati se što ih je ponukalo na taj korak? Ako ste čitali tekst peticije, a bilo bi očekivano jer je danima već dostupna javnosti, a i zbog toga što odgovoran čovjek kojemu je karijerni biljeg znanost ne komentira niti zauzima stavove o nečemu što ne poznaje, sigurno ste uočili da povijest u njoj počinje najranije 1991. godine. Kao povjesničar morali biste znati da se ZDS kao simbol koristio u više postrojbi Hrvatske vojske u Domovinskom ratu, te da jedna vrlo popularna pjesma započinje tim pokličem:

<https://www.youtube.com/watch?v=cUbCp2WgkYw>

Ova snimka preuzeta je 1.490.061 puta u posljednje 2 godine s komentarom: "Famous war song from Croatia about a pissant village which was supposedly

defended by these guys.” Isto tako biste morali znati, kao suvremenik usprkos tome što ste založili karijeru ozbiljnoga povjesničara za bijedne sinekure još od besramne kampanje ondašnjega HHO, čiji ste visokorangirani član bili, o zločinima tijekom i nakon Oluje, da od godine 2000. naovamo traje nesmiljeni progon hrvatskih branitelja s očiglednim ciljem da se kriminalizira Domovinski rat. Kome to nije jasno, neka pogleda originalno izdanje “Jutarnjeg lista” te HTV1 na dan oslobađajuće presude generalima u Den Haagu. Mislite da bi oko 2000 branitelja počinilo samoubojstvo, da se prema njima postupalo s više poštovanja? Ako se ne varam, u toj drugoj najgoroj vladi u povijesti Hrvatske Vi ste bili ministar, pa ste se mogli pobrinuti za razjašnjenje pojma ZDS na najvišoj državnoj razini, ali niste? Zašto niste zabadali svoj istančani nos tamo gdje je trebalo? Onda se ne smijete čuditi da to pokušavaju neki tamo akademici, biskupi, doktori, inženjeri, te ostali ognjištarski i klerofašistički nakot, njih 4.200 na broju!? Kad smo već kod logike, tu ne trebaju silne titule, dovoljna je zdrava pamet: oni koji su devedesetih bili protiv predsjednika Tuđmana, danas su protiv branitelja i za svoj orjunaški regiyun, a svi skupa protiv hrvatske države, zar ne?

Kao drugo, na temelju bogatog iskustva s jugokomunističkim sustavom mogu Vam sa sigurnošću reći: ako se neka negativna pojava ne može objasniti, onda sigurno Crkva stoji iza toga, na čelu s “ustaškim vikarom” Stepincem i Papom Poljakom, klerofašistima mrskim! Zato nemojte se snebivati o “nekoj nevidljivoj sili preko daljinskog...” nego ožežite po sredini kao Vaša uvijek budna i oštromna kolegica Slavica Lukić: “Maštruko, međutim, ističe da je prilično siguran da su upravo spomenuti biskupi Vlado Košić i Valentin Pozaić duhovni inicijatori peticije o povratku pozdrava “Za dom spremni” u službenu upotrebu. On smatra da nije riječ o izoliranoj i usamljenoj inicijativi, već o događaju koji je odraz općeg rasta nacionalizma u Hrvatskoj.”

<http://www.jutarnji.hr/vrstan-matematicar-i-amaterski-povjesnicar-ridikuloznih-stavova/1405637/>

Zato pitajte Maštruka za ono što sami ne znate! On je provjereni kadar najvišega ranga iz Partije “OZNA-sve-do zna”, pa po definiciji mora sve znati! Ili mislite da je Partija slala za veleposlanika u Vatikan prijatelje Katoličke crkve ili hrvatskoga naroda?

Kao treće, da ste Vi vjerni svome znanstvenom pozivu, da ste antikomunist kakvim se predstavljate, da Vam želja za političkom karijerom u Hrvatskoj nije toliko zaslijepila um zbog čega ste od prvih dana dolaska u Hrvatsku odustali od univerzalnih znanstvenih principa u korist banalne društvene moći, Vi biste se već davno bili pozabavili pitanjem mogućih krivotvorenja broja i identiteta žrtava u Jasenovcu (npr. dok ste bili ministar), pa dr.sc. Razum ne bi imao razloga “zabijati svoj nos...” On je to u međuvremenu učinio, jer povijest razumije kao znanost, a ne kao dogmu, pa ćemo vidjeti što će se izleći. Ja iz svoje skromne perspektive mogu samo reći da sam se u školi naslušao toliko povijesnih laži da hrvatskom narodu od sveg srca želim reviziju (propitivanje) povijesti. Zato sam se učlanio u Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Vi ste svoju priliku, da postanete “revizor novije hrvatske povijesti” lakomisleno prokockali, pa zašto se onda bunite?

Umjesto zaključka:

Vaš je uradak u glavnim tezama i udarnim pojmovima vrlo sličan članku “Ustašluk akademika Pečarića šokirao javnost”, objavljen u “Večernjem listu” 29.8.15. Pogledajmo što o znakovitoj podudarnosti tekstova u “Jutarnjem” i “Večernjem list” u jednom drugom razdoblju piše Vaš kolega prof. dr. Josip Jurčević na 224. stranici njegove knjige “Spašavanje zločinačke budućnosti”:

“Nobilo je strategiju obrane Perkovića i cijele strukture od EU predstavio javno u hrvatskim medijima u nekoliko veoma opsežnih tekstova u dva najtiražnija dnevna lista u Hrvatskoj (Jutarnji i Večernji list), s kojima je poslovno i drugačije povezan. U njima je Nobilo u samo dva dana (29. I 30. lipnja 2013) objavio ukupno nešto više od 25 kartica teksta. Ponajprije je zanimljivo što su tekstovi objavljeni u suboti i nedjelju, tj. odmah nakon što je Sabor u petak izglasao Lex Perković, a već u ponedjeljak (1. srpnja) RH je službeno postala članica EU.

Jedino što se može logično zaključiti da su ovi tekstovi Ante Nobila unaprijed pripremljeni i precizno tempirani. S jedne strane, predstavljali su prvu i golemu javnu potporu strukturi vlasti koja je donijela skandalozne zakonske izmjene, a da nije bilo protuteže u drugačijem mišljenju. S druge je strane to bila jasna poruka EU i hrvatskoj javnosti o moći, rasprostranjenosti, čvrstini i odlučnosti upravljačke strukture RH u obrani Perkovića te još više u obrani svojih položaja, interesa i svojeg radikalno nedemokratskog upravljačkog modela.“

Znakovito, zar ne? Je li sve to djelo onog „dirigenta medijskog prostora“, o kome je prije nekoliko dana u svojoj izjavi progovorio nadbiskup Puljić?

<http://narod.hr/kultura/nadbiskup-puljic-manipulatori-su-izvrnuli-cinjenice-podmetnuli-kukavicje-jaje-i-pripisali-mi-ono-sto-potpisnici-peticije-traze>

Čemu Vama trebaju takvi članci? Zar niste tijekom dugog boravka u SAD naučili pravila uljudene komunikacije? Hoćete li zbilja isprovocirati sudski proces zbog sramoćenja? Zašto se nekoć ugledni profesor i znanstvenik spušta na razinu partijskog medijskog batinaša i zar bilo koja funkcija u Hrvatskoj ili u svijetu, vrijedi odustajanja od realno značajne karijere, digniteta i prepoznatljivosti koju ste stvarali tijekom života? Zar ste tako brzo i lako odustali od načela svijeta u kojemu ste ostvarili karijeru zarad agitpropovskih litanija kojima se služio komunistički režim, a koji i danas upravo preko Vas i Vaših kolega razara Hrvatsku?

Ako doista hoćete hrvatske birače motivirati da ne biraju aktualnu vlast, onda je dovoljan jedan redak, a ne cijeli članak: “Nemojte birati njih, jer su čak gori i od Račanove vlade, u kojoj sam bio ministar, pa znam o čemu govorim!” Za onih 100.000 (sto tisuća) posjetitelja Thompsonova koncerta u Kninu ne trebate brinuti. Oni su svoju dugoročnu odluku već donijeli. Možda je u tome temeljni problem!? U Njemačkoj, odakle Vam pišem, Ustav određuje u članku 17 da se bilo tko, sam ili s bilo kim drugim, smije obratiti zamolbom ili žalbom nadležnom organu ili predstavničkom tijelu. Za vrijeme Domovinskog rata napisao sam više stotina pisama i peticija njemačkim primateljima, koje su sigurno odražavale (i) uzrujanost njihova autora, a da nikad nisam dobio nepristojan odgovor, da ovom nabacivanju blatom, koje i od Vas doživljavamo, ne govorim.

Sa štovanjem

Dr.sc. Josip Stjepandić

7. rujna 2015.

Kamenjar.com, 8.9.2015

Dragovoljac.com, 8.9.2015

Prof. dr. Sc. Zdravko Tomac,

ZDS I STATUT GRADA VUKOVARA IZBEZUMILI PETU KOLONU U HRVATSKOJ!

Dnevno.hr: 09. 09. 2015.

Kada se povežu izjave četničkog državnog vodstva Srbije u posljednje vrijeme, izjave i politika svetosavske Pravoslavne crkve i pete protuhrvatske kolone u Hrvatskoj, nema dvojbe da petu ofenzivu vode zajednički i usklađeno pušu u isti rog

Protuhrvatska peta kolona pokrenula je novu “petu ofenzivu” protiv Hrvatske. Dva su povoda. Promjene Statuta Grada Vukovara i pismo predsjednici Republike i predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku o pozdravu “Za dom spremni”, koje je potpisalo više od tri tisuće ljudi na čelu s akademikom Josipom Pečarićem, koji je i inicijator pisma.

I na promjene Statuta Vukovara i pogotovo na pismo sručila se prava lavina uvreda, zavladała je prava histerija. Nema ni jedne grube riječi, ni jedne uvrede koja nije javno izrečena, osobito protiv Josipa Pečarića i hrvatskih biskupa Valentina Pozaića i Vlade Košića. Nakon što je zadarski nadbiskup Želimir Puljić progovorio o pozdravu “Za dom spremni” i spomenutom pismu, ustvrdivši da u nas nema tabu tema i da o toj temi treba ozbiljno raspravljati ako toliki broj ljudi javno iznosi svoje mišljenje zbog kojih su sotonizirani, i na njega se obrušila peta kolona.

Istu sudbinu doživjela je i promjena Statuta Grada Vukovara. Vukovarska vlast i vukovarski branitelji proglašeni su ne samo ustašama, nego fašistima i rasistima najgore vrste. Predloženi su i neki nevjerojatni prijedlozi koji pokazuju koliko su još komunistički totalitaristi snažni, koliko još ne odustaju od represije prema svima onima koji drukčije misle. Javili su se brojni policajci ljudskih duša, svi oni koji su u ovih 25 godina postojanja hrvatske države provodili prave ofenzive protiv hrvatskog naroda i branitelja, protiv hrvatskih nacionalnih interesa. Tako da bi se ova ofenziva, po ugledu na ofenzive u toku NOB-a, mogla nazvati peta ofenziva. Još je nešto interesantno. Na skoro istovjetan način ofenziva je pokrenuta od strane državnog vodstva Srbije, posebno četničkog četverolista Nikolić- Vučić- Vulin i Dačić. Njima se pridružila i svetosavska srpska Pravoslavna crkva na čelu s patrijarhom Irinejom koji je usred Hrvatske najprije zaskočio nadbiskupa Puljića i mimo protokola ga triput izljubio da se pred TV kamerama pokaže tko određuje protokol, tko vlada. Da bi zatim iznio nevjerojatnu laž i uvredu ustvrdivši da su Srbi, doduše, činili zlo Hrvatima ali mnogo manje nego Hrvati Srbima. Kada se povežu izjave četničkog državnog vodstva Srbije u posljednje vrijeme, izjave i politika svetosavske Pravoslavne crkve i pete protuhrvatske kolone u Hrvatskoj, nema nikakve dvojbe da tu ofenzivu vode zajednički i usklađeno odnosno da pušu u isti rog.

Velikosrpski fašisti – žrtve, hrvatski antifašisti – fašisti!

Pokušavaju napraviti kopernikanski obrat. Velikosrpski fašisti, koji su učinili grozne fašističke zločine, pretvaraju se u žrtve, a istinski hrvatski antifašisti, na čelu s vukovarskim braniteljima, pretvaraju se u fašiste, koji sada oduzimaju prava nevinim Srbima i prema njima navodno vode fašističku i rasističku politiku. Zato je važno ne podleći novoj ofenzivi iz Srbije ali i iz Hrvatske u kojoj se ponovno svuda vidi jačanje fašizma i ustaštva u Hrvatskoj. Posebno je opasno kada dio "hrvatske" politike i medija prihvaća velikosrpske optužbe da su u Vukovaru na vlasti fašisti i rasisti koji ukidaju prava Srbima, koji poručuju Srbima da nisu dobrodošli u Hrvatskoj. Pitam te navodno hrvatske političare ako Srbi nisu dobrodošli u Hrvatskoj kako to da u hrvatskoj vladi, kada se uzmu zajedno ministri, zamjenici i pomoćnici ima više od trećinu Srba, iako ih u Hrvatskoj ima svega pet posto, i kako to da se nitko ne buni protiv toga.

Mislim da je krajnje vrijeme da Hrvatski sabor otvori ozbiljnu argumentiranu raspravu, da utvrdi koliko se realizirala Deklaracija o Domovinskom ratu, ocijeni hrvatsku unutrašnju i vanjsku politiku i argumentirano odbaci napade na Domovinski rat, a pogotovo napade da je Hrvatska nasljednica NDH, da je fašizirana i ustašizirana država. Potrebno je činjenicama s najvišeg mjesta pokazati i dokazati da u Hrvatskoj u borbi za stvaranje i obranu samostalne Hrvatske nije bilo ni ustaštva ni fašizma ni nacizma, što se tiče hrvatske politike i hrvatskih branitelja. Ali isto tako treba pokazati i dokazati da se Hrvatska ponovno borila protiv novog srpskog fašizma, koji je pokušao oteti Hrvatskoj velike dijelove hrvatskog teritorija, spriječiti pravo hrvatskoga naroda na vlastitu državu te ognjem i mačem i genocidom kao ciljem rata stvoriti veliku Srbiju. Tijekom obrambenog rata, rata protiv novog fašizma, Hrvatska se u svom Ustavu jasno odredila da stvara državu koja je antifašistička, nasuprot NDH, znači da nema nikakve veze s NDH-om, Pavelićem i ustaštvom.

U Hrvatskoj ne postoji ni fašistička niti nacistička desnica

Ni u vrijeme Domovinskog rata ni danas u Hrvatskoj, osim pojedinačnih ekscesa, nije bilo ni ustaštva ni fašizma. Nema ga ni danas, za razliku npr. od Njemačke, Nizozemske i drugih država gdje je jaka nacistička i fašistička desnica, u Hrvatskoj ne postoji ni jedna politička stranka koja bi mogla dobiti zastupnika u Hrvatskom saboru, a koja se zalaže za fašizam. U Hrvatskoj nema političke snage koja zagovara fašistička i nacistička načela. Zato je sramotno demokratsku Hrvatsku, zato je sramotno hrvatske branitelje koju se stvorili demokratsku Hrvatsku, zato je sramotno one koji su potrošili fašističke i srpske logore lažno optuživati da su postali novi fašisti. Još je sramotnije kada navodno hrvatski političari srpske fašiste u Vukovaru i drugdje pokušavaju pretvoriti u navodne žrtve rastućeg hrvatskog fašizma i nacizma.

Treba još jedanput ponoviti, a što nije teško dokazati bezbrojnim činjenicama, da je jedini fašizam koji je u Hrvatskoj postojao bio četnički velikosrpski fašizam.

Bez obzira na želju pape Franje da Crkva u Hrvata bude most prema Srpskoj pravoslavnoj crkvi, a onda i Ruskoj, u provođenju velike Papine ideje o

ekumenizmu kao projektu izlaska iz sadašnje svjetske krize, i Crkva u Hrvata, ali i hrvatska državna politika moraju istinom pokazati da patrijarh Irinej podvaljuje i masno laže kada tvrdi kako su Hrvati u Domovinskom obrambenom ratu činili Srbima više zla nego Srbi Hrvatima. Nisu Hrvati stvorili ni jedan koncentracijski logor za Srbe, ali Srbi jesu, tisuće Vukovara držali i mučili u koncentracijskim logorima u Srbiji. Nisu Hrvati masovno ubijali ranjenike, ali Srbi jesu načinili Ovcaru i druge masovne grobnice. Nisu Hrvati ispalili ni jedan metak na srpske gradove u Srbiji, ali su Srbi sustavno razarali ne samo Vukovar nego i Dubrovnik, Zadar, Vinkovce, Osijek, Županju, Slavonski Brod, Sisak, Karlovac, pa čak i Zagreb.

Srpski agresori ponašali su se kao fašisti i riječju i djelom

Hrvati su optuživani da su prekomjerno granatirali Knin u kojem je poginuo jedan Srbin. Ali se skriva i ne priznaje istina da su Srbi razarali hrvatske gradove sustavno i planski, samo u Slavonskom Brodu ubijen je jedan razred djece a Vukovar je razoren do temelja. Nisu Hrvati željeli ni pedalj srpske zemlje, ali srpski agresori su željeli veliki dio Hrvatske i Bosne i Hercegovine priključiti velikoj Srbiji, a to su radili sustavnim razaranjem i ubijanjem. Nisu Hrvati masovno silovali Srkinje, ali Srbi jesu Hrvatice.

Dakle, nema nikakve dvojbe da su se Hrvati u Domovinskom ratu borili protiv novog srpskog fašizma, da su Srbi bili fašisti, ne po tome što su govorili i pjevali nego po tome što su radili. Nisu samo pjevali “Slobo, pošalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate”, nego su to sustavno na djelu i radili.

Nakon svih tih činjenica, čovjeku pamet stane, kako je moguće da patrijarh Irinej dođe u Hrvatsku i govori kako su Hrvati načinili više zla Srbima!

Nakon svega što se dogodilo u Vukovaru, teško je ostati miran na izjavu ministra Vulina da se danas u Vukovaru provodi fašistička i rasistička politika prema Srbima.

Nakon što su Srbi učinili strašne zločine u RH i BiH, samo u Srebrenici su pobili osam tisuća zarobljenika, i na Kosovu, nakon što su istjerali više od milijun Hrvata, Bošnjaka i Albanaca, teško je ostati miran na izjave četničkog državnog vodstva Srbije da je Oluja bila najveći zločinački pothvat poslije II. svjetskog rata. Oni ne priznaju ni odluke Međunarodnog suda pravde ni Haaškog tribunala, oni su krenuli u novu strašnu agresiju na Hrvatsku na koju se mora odgovoriti. Hrvatska ne smije podržavati četničku Srbiju i njen put u Europsku uniju. Bez obzira na pritiske koji dolaze od moćnih međunarodnih snaga, koji zbog svojih interesa i odnosa s Rusijom i zbog straha da Srbija ne ostane u potpunom zagrljaju Putina, pokušavaju na štetu hrvatskih nacionalnih interesa davati velike ustupke Srbiji i njejoj politici.

Neprihvatljiva nova njemačka politika prema Hrvatskoj

Moramo se suočiti s istinom da i naša prijateljska Njemačka, zbog svojih interesa, obnavlja politiku Zapadnog Balkana, u kojoj Hrvatska dobiva specijalnu ulogu koja ne odgovara našim nacionalnim interesima.

Mi ne možemo promijeniti globalnu svjetsku politiku. Ne možemo promijeniti politiku Rusije, Turske, Njemačke i Velike Britanije i posebno SAD-a, ali možemo čvrsto braniti naše interese i, što je još važnije, možemo i moramo se obračunati s hrvatskom petom kolonom koja već godinama sustavno i na isti način, kao i četnička fašistička srpska politika, krivotvorinama i lažima napada hrvatsku državu i hrvatski narod, a ne samo Domovinski rat.

Već je degutantno ponavljati i citirati petu protuhrvatsku kolonu, koja domoljublje proglašava ne samo ustaštvom nego i fašizmom i nacizmom, koja izmišlja fašizaciju i ustašizaciju Hrvatske, koja na isti način brani srpski fašizam kao i Srbija, koja svoje fašiste i fašističku politiku pokušava naknadno pretvoriti u žrtvu navodno fašističke hrvatske politike.

Pojmovi fašizam i ustaštvo olako se rabe i zlorabe

Mora se konačno reći i istina o lažnim hrvatskim antifašistima. Ne mogu biti antifašisti niti se tako nazivati oni na čelu s Titom koji su masovno ubijali i stvarali tisuće masovnih grobnica, ubijali bez suda, koji su ustvari napravili genocid nad hrvatskim narodom. Isti taj genocid nastavio se i u Domovinskom ratu, posebno u Vukovaru i Srebrenici, ali i drugdje.

Dakle, u Hrvatskoj se ne polazi od činjenice, ne polazi se od istine, olako se rabe i zlorabe pojmovi fašizam i ustaštvo.

Žarko Puhovski, dvostruki krivokletnik i lažni svjedok optužbe i na suđenju kolegama studentima 1972. godine i na suđenju u Haagu, kada je lažno tvrdio da je Hrvatska stvorena na zločinu i da je Oluja bila etničko čišćenje Srba, ponovno je dočekao svojih pet minuta. Ni manje ni više Žarko Puhovski cinično predlaže da bi najbolje bilo u Hrvatskoj provesti referendum, kako bi se promijenilo ime Republika Hrvatska u NDH.

Što taj prijedlog znači? On znači da Puhovski smatra da je hrvatski narod ustaški narod, da jednako misli kao i Josipović, da potajice u srcima Hrvata žive ustaške zmije, da je Hrvatska stvarno zmijska ustaška dolina. Taj prijedlog znači da on misli da je upotreba pozdrava za vrijeme Domovinskog rata "Za dom spremni" dokaz da je Domovinski rati za cilj imao obnovu ustaške države. I Ante Tomić je na istoj ideologiji, kao i do sada. On također zlorado konstatira s veseljem, da je domoljublje "odvratno čuvstvo". To je ta politika izmišljanja fašizma i ustaštva jer oni domoljublje izjednačavaju s ustaštvom i fašizmom.

Strašno je bilo čitati hrvatske novine i slušati izjave političara, novinara i intelektualaca koji su opredjeljenje da je brak zajednica muškarca i žene i da ju treba zaštititi Ustavom proglasili fašizmom.

Rehabilitacija Tomićeva "odvratnog čuvstva"

Stvoren je cijeli pokret sustavnog sotoniziranja hrvatske predsjednice Kolinde Grabar Kitarović koja je svojom politikom i nastupima rehabilitirala domoljublje od "odvratnog čuvstva" u nešto lijepo i plemenito. Kako ju narod slijedi razrađene su cijele strategije kako banalizirati hrvatsku predsjednicu, kako je izjednačiti sa Severinom, kako ju obezvrijediti kao osobu i kao državicu. Dakle, imamo u Hrvatskoj fašiste koji su, posebno u Vukovaru, na djelu provodili

fašizam. I imamo lažne antifašiste za koje genocid nad hrvatskim narodom poslije II. svjetskog rata nije bio fašizam i zločin nego antifašistička pravedna odmazda. Međutim, srpski fašisti i četnici koji su pretvoreni u antifašiste idu dalje, oni ne prihvaćaju podjelu odgovornosti, oni pokušavaju skinuti odgovornost sa srpskog fašizma i okriviti ne samo hrvatske branitelje nego i hrvatski narod.

Zbog svega toga treba stalno ponavljati da nitko nema pravo nazivati se antifašistom koji je na bilo koji način učestvovao ili podržavao masovna ubijanja poslije II. svjetskog rata, koji je učestvovao ili podržavao genocid nad hrvatskim narodom, koji je učestvovao ili podržavao stvaranje logora. Isto tako i danas nove generacije lažnih antifašista nemaju pravo nazivati se antifašistima ako opravdavaju taj genocid nad hrvatskim narodom i ako brane komunističke zločine. Dobro, već sam puno pisao o Titovom genocidu nad hrvatskim narodom i lažnim antifašistima. Optimist sam jer proces detitoizacije, usprkos svim otporima, dobro ide i nitko ga neće moći zaustaviti. On će biti završen nakon promjene vlasti na sljedećim parlamentarnim izborima.

Zato ću se pozabaviti aktualnim fašistima koji se lažno predstavljaju kao antifašisti.

Povijesne činjenice su utvrđene da je četnički pokret bio fašistički i u II. svjetskom ratu i u velikosrpskoj agresiji na RH, BiH i Kosovo. Utvrđeno je i na najvišim međunarodnim sudovima da su Srbi genocidnom politikom pokušali stvoriti veliku Srbiju, da masovni zločini i genocid nisu bili posljedica ratnog kaosa nego planirano sredstvo ostvarivanja velike Srbije. Dokazano je da je genocid učinjen u Srebrenici, Vukovaru i drugdje. Dokazano je tko su bili fašisti. Dakle, da su to bili Srbi.

Konačno je došlo vrijeme da se kaže puna istina. Nisu te fašističke zločine činili samo četnici, nego ih je činio i Titov JNA, čiji su vojnici nosili crvenu zvijezdu petokraku na svojim kapama. Činjenica je da su tu politiku vodili ključni ljudi, članovi najužeg državnog vrha Srbije. I da su imali, onda i danas, podršku Srpske pravoslavne crkve.

Danas su četnici službeno rehabilitirani i u II. svjetskom ratu i u srpskoj agresiji u raspadu Jugoslavije i postali su antifašisti. I danas ti fašisti, koji su se prekrstili u antifašiste, na čelu s državnim vodstvom Srbije vrlo sustavno pokušavaju ono što su izgubili u ratu ostvariti u miru. Velikosrpska politika nije mrtva. Svi ciljevi iz Miloševićevog doba su obnovljeni, samo se sada ostvaruju na drugi način. Dakle, nema nikakve dvojbe da je u raspadu Jugoslavije i velikosrpskoj agresiji postojao samo jedan fašizam, to je bio srpski fašizam. Udarne pesnice su bili četnici, ali i transformirani Titov JNA u srpsku vojsku i znatan dio srpskog naroda, i u RH i u BiH i u Kosovu, ali i u Srbiji.

Neće biti mira i sreće na ovim prostorima dok se ne raskrinka ta nova velikosrpsko-četnička fašistička agresija. Umjesto suočavanja s istinom na djelu je u Hrvatskoj izmišljanje hrvatskog fašizma i ustaštva. Najbolji primjer je sve ono što se događa vezano za uporabu slogana "Za dom spremni", za vrijeme Domovinskog rata.

Nadbiskup Puljić je u pravu

Zato je u pravu nadbiskup Puljić kada predlaže da bi o toj tabu temi trebalo otvoriti kompetentne, stručne i znanstvene rasprave, kako bi se dali odgovori na slijedeća bitna pitanja oko kojih se vode velike ideološke političke borbe.

Prvo i najvažnije pitanje je utvrditi što je značio pozdrav “Za dom spremni” u Domovinskom ratu. Postoje različita mišljenja.

Prvo je mišljenje da je to bio i ostao ustaški pozdrav i da je i u Domovinskom ratu značio isto što i za vrijeme NDH. Na bazi takvog pojednostavljivanja logično je da se tvrdi da je u vrijeme Domovinskog rata, a i danas, svi oni koji koriste izraz “Za dom spremni”, obnavljaju ustašku politiku i zalažu se da se rehabilitira ustaška politika u domoljubnu, kao što se rehabilitirala i četnička politika. Drugo mišljenje je da je slogan “Za dom spremni” u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao domoljubni odgovor branitelja da su spremni braniti i obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava “Za Pavelića i dom spremni” i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav “Za dom spremni” je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen.

Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da je u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu “Za dom spremni”. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpunu drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Možda su Branko Borković, Pečarić i drugi pretjerali kada su predložili da to bude registrirano kao službeni pozdrav u Hrvatskoj vojsci, ali su pokrenuli korisnu raspravu, jer po mom mišljenju, Hrvatska mora utvrditi punu istinu o upotrebi, političkim ciljevima i karakteru toga pozdrava u Domovinskom ratu. Ako bi prihvatili podvale da je to samo ustaški koljački pozdrav, kako pišu hrvatski mediji, onda se nikad nećemo obraniti od obnovljenih napada iznutra i izvana koji će taj pozdrav stalno koristiti da bi amnestirali istinske srpske fašiste, da bi stigmatizirali hrvatske branitelje, koji su bili istinski antifašisti i pretvorili ih u ustaše i fašiste. Potrebno bi bilo otvoreno i demokratski raspraviti i o tome što taj pozdrav znači danas, kada se masovno upotrebljava i koristi na sportskim utakmicama.

Je li to ustaški pozdrav? Je li veliki dio naših mladih zaražen ustaštvom i fašizmom? Je li to pozdrav podrške Domovinskom ratu? Je li on ima istu konotaciju kao i skandiranje Vukovar, Vukovar?

Moje mišljenje, o kojem sam puno puta pisao, da danas taj pozdrav ima i različiti sadržaj i političke ciljeve od pozdrava u Domovinskom ratu. On je djelomično podrška Domovinskom ratu, ali i izraz revolta mladih koji nemaju posla, kojima se nudi odlazak u inozemstvo kao jedini spas, koji su nezadovoljni državnom, a ne samo sportskom politikom, te na taj način prosvjeduju, izražavaju svoje nezadovoljstvo.

Međutim, upotreba tog pozdrava je višeslojna, ima tu i huliganstva i prkosa i želje da se vlasti pokaže da im se ne može zabraniti da na stadionu viču ono što žele, jer u Hrvatskoj ne postoji verbalni delikt.

Najopasnije je ovo što se danas događa, da se sve trpa u istu vreću, da nema diferencirane politike i da se nanosi strašna šteta hrvatskom narodu što ga i peta hrvatska kolona, a ne samo srpski fašisti, proglašavaju ustaškim i fašističkim narodom na temelju upotrebe toga pozdrava.

Da zaključim, u cijeloj ovoj gužvi dobro je da je ta tema otvorena. Bilo bi korisno o njoj raspravljati argumentirano i mirno, ali izgleda da to još uvijek u Hrvatskoj nije moguće

Tvrtko Dolić,

UBIJANJE HRVATSKOG JEZIKA

7Dnevno / 4. rujna 2015, dnevno.hr, 06. 09 2015.

Dom je temelj hrvatske obitelji i hrvatskog jezika, kao što je Domovina određenje hrvatske nacije, naš civilizacijski odabir. Na takvim odrednicama gradimo svoju civilizacijsku razinu. Matematičar Josip Pečarić znanstveno je istreniran i znanstveno sposoban razumjeti temeljnu hrvatsku semantiku, kao da od početnih aksioma razrađuje Teoriju skupova.

Zvijeri se sklanjaju u brlog, Hitler se povukao u svoju famoznu Vučju jamu, a čovjeka čini drukčijim njegov dom. Usprkos takvoj jasnoj lingvističkoj i civilizacijskoj odrednici, naši neprijatelji pokušavaju nam zabraniti riječi dom i Domovina. Najprije su podlo tražili da promijenimo naziv Domovinski rat, a ovih dana ide kampanja da se isti naziv potisne kroz blaćenje ljudski i civilizacijski prihvatljivog poziva “Za dom!” Konstruirani prijemor nije nam trebao, ali kada je već nametnut, bit će pokazatelj tko je iskreni domoljub a tko politički kalkulnt, pa i protuhrvatski okrenuta osoba.

Matoševo Mi i Oni

Srbi će reći Otadžbina, a mi kažemo Domovina, što je viša civilizacijska razina. Obrambeni Domovinski rat vodio se na toj razdjelnici. Srbi kažu Bogorodica, ona koja je Isusa rodila, a mi poštujemo Majku Božju, onu Ženu dobrote u kojoj je Isus začet, koja ga nosila, rodila i odgojila. To su civilizacijske nijanse, koje hrvatsko biće dižu na višu razinu. Nasuprot plemenskim simbolima oca, Otadžbine i Fatherlanda, biramo koncept doma i Domovine. Pozdrav “Za dom!” implicitno stoji na suprotnoj strani u odnosu na nacistički Fatherland. Hrvati svoj civilizacijski prihvatljiv poziv ne žele kategorizirati kao antifašistički, jer je nad Hrvatima u ime antifašizma proveden jezovit fašistički genocid. Ovdje se vraćam na svoju osobnu maksimu “ne biti fašist”, a sve ostalo je na svoj način presvučeni fašizam, posebno kod profesionalnih antifašista, koji već 70 godina ugodno žive na našoj grbači prodajući nam svoj osobni ili plemenski fašizam pod antifašizam. Hrvatima se stalno nešto brani a drugima to isto dopušta. U ime Rastka Nemanjića provodilo se i provelo etničko čišćenje, pa Hrvati ipak dopuštaju da Svetog Savu na kršćanskoj razini slavi tko god hoće, dok Srbi osporavaju kanonizaciju Alojza Stepinca, iako u njegovo ime nije počinjen niti jedan zločin. I još je plemeniti kardinal Stepinac umro kao mučenik, osuđen i usmrćen od komunističke diktature!

Hrvatska biskupska konferencija ostaje na razumnoj poziciji da nitko ne može osporiti Isusa na temelju toga što se na njega pozvao neki zločinac, ali to ne treba naglašavati kod pozdrava “Za dom!”, jer je suština lingvističke prirode. Jezik je

tu zbog naše komunikacije, da se nešto imenuje, da se označi, da se pošalje i primi poruka. Dobro i zlo, lijepo i ružno, toplo i hladno, dom i pustoš, izražavaju suprotnosti koje određuju naš višestruki koordinatni sustav. Ne možete zabraniti riječi zlo, ružno, hladno i pustoš, a činjenica da se na ovome prostoru potiskuju dobro i dom treba nas ozbiljno zabrinuti. Inicijativu za dom i Domovinu podržali su sisački biskup Vlado Košić i pomoćni biskup zagrebački Valentin Pozaić, dok predsjednik HBK i zadarski nadbiskup Želimir Puljić predlaže da se u svezi toga provede referendum. Ovogodišnja proslava Dana hrvatskih mučenika u Udbini prošla je u simbolici te inicijative. Nije riječ samo o svećenicima i velikodostojnicima Crkve u Hrvata, nego i o hrvatskim intelektualcima visoke razine. Ivo Josipović brzo je uzvratilo, pa za mrežu jugoslavenskih doušnika kaže: “Bilo je tu profesora, biskupa(!), svećenika, danas istaknutih boraca za ljudska prava, ljevičara i desničara, HDZ-ovaca i SDP-ovaca, kulturnjaka i sportaša.” Filmski redatelj Branko Schmidt veli da će meta njegovog novog filma biti biskupi! “Kao katolik sam zgrožen potporom crkvenih ljudi izrazima mržnje” – veli nam Schmidt. Ali, kako to dom može biti izraz mržnje? Schmidt je proturječan vlastitom filmskom djelu. U svome filmu “Vukovar se vraća kući” Schmidt prati razaranje hrvatskih domova i obitelji, kao i sudbinu hrvatskih izbjeglica i prognanika, koje su velikosrpski osvajači protjerali iz njihovih domova u Vukovaru. Prognanici i izbjeglice iz Vukovara (dodao bih: i branitelji) sklonjeni su na sporedni željeznički i životni kolosijek u Sokolovcima. Izoliranost stanovnika tog vlaka pojačava čežnja za izgubljenim domom.

A da uvedemo poziv “Za krov nad glavom”?

Zanimljivo je da Puljićev stav kritizira Die Zeit iz Fatherlanda. Kao, te su pozdrave koristili “hrvatski ustaški fašisti”. Ideja je da se svjetski liberalni fašizam rastereti neugodnog naslijeđa njemačkog nacizma, pa smo imali neprihvatljivu tezu Zorana Milanovića da je ubijanje počelo u NDH. Kako se to danas želi izokrenuti, ustaše su putovali između tih svojih inozemnih centara obuke i tako inficirali humane i humanističke pokrete Mussolinija i Hitlera. Naravno, Die Zeit brani pravo Nijemaca da zadrže svaku riječ koja je bila na bilo koji način izrazito vezana na Adolfa Hitlera, pa je Angela Merkel kancelarka po Bismarcku a ne po Hitleru. Suprotno tvrdnjama profesionalnih antifašista u Hrvatskoj i u Njemačkoj, Ustaški pokret treba pohvaliti da je sačuvao hrvatski jezik u uvjetima nacističke okupacije i nacističke germanizacije. Ustaški pokret prihvatio je poziv “Za dom!” jer u hrvatskom jeziku nije mogao pronaći bolji. A znamo da su se ustaše upuštali u svakakve jezične kovanice. Pomisliti da “Za dom!” i “Za dom spremni” nisu stari hrvatski pozivi, znači biti glup, nepismen, ili zlonamjeran. Da ustaše nisu koristile hrvatske pozdrave “Za dom!” i “Za dom spremni!”, odstranjivanje hrvatskih domoljuba provodilo bi se na nekoj drugoj osnovi.

Nasilju profesionalnih antifašista ne vidi se kraj, a veliko iznenađenje je svrstavanje Zvonimira Despota na stranu nepismenih, polupismenih i onih obrazovanih za djelovanje protiv hrvatske nacionalne ideje. Mnoge ideološke floskule nameću se lingvistički. “Za dom spremni ustaški je pozdrav umrljan krvlju tisuća i tisuća ljudi” – kaže nam despotski Despot u Obzoru subotnjeg

Večernjaka. Nova urednička politika, drukčiji Despot. Nešto što pripada dugoj i pozitivnoj hrvatskoj tradiciji proglašava se fašističkim, da bi se onda na tako nametnutom prekrajanju provodilo perfidno maltretiranje hrvatske nacije. U ponedjeljak se Despot posipa pepelom i piše o ugroženosti domova u Hrvata, koji su na udaru fašističkog sustava ovrha, sa sudskim postupcima bleiburškog tipa. U Hrvatskoj se priprema tisuće deložacija, pa se javlja i poziv “Za krov nad glavom!” Ako na utakmicama koristite nekakvo športsko “Za dom trenirani”, ispast ćete smiješni, jer se športski pozdravi u svim nacijama preuzimaju iz vojne tradicije. Mišljenja sam da pozdrav “Za dom!” može biti odrednica svih naših državnih sastavnica, od vojske i policije do ministarstva financija i središnje banke, ali ako u nekim posebnim prigodama ne dodate vojno “Spremi!” prigovorit će vam kukavičluk.

Pokušavam zamisliti kako naš vitez Nikola Šubić Zrinski unutar zidina opkoljenog Sigeta diže moral svojim vojnicima s poklicem “U boj!”, a onda kreće u proboj s pozivom “Obranimo avnojske granice!” Kako je Eugen Kvaternik u Rakovičkoj buni pozvao domoljube da se suprotstave porobljivačima? Kako se podizao moral u Velebitskom ustanku, deset godina prije formiranja NDH, kada se Hitler “demokratski” uspinjao? Zašto trebamo dokazivati da su dom i Domovina milenijski prisutni u hrvatskom jeziku? Ti su pojmovi toliko u temeljnom biću hrvatske nacije da je suvišno dokazivati kada su s pojavili. Uvjeren sam da smo ih koristili i prije Doseljenja, odnosno dolaska u našu novu Domovinu, Lijepu našu. Jesu li Stjepan Radić i drugi hrvatski zastupnici položili život u beogradskom parlamentu za dom i Domovinu? Uostalom, Ustaški pokret pojavio se kao odgovor na taj masakr. Umjesto da Hrvati dobiju pohvalu da su usprkos nacističkoj okupaciji i tadašnjoj germanizaciji modelirali svoj korienski pravopis i proizveli pravu (pretjeranu) poplavu hrvatskih riječi, starih i novih, to nam se bilježi kao prigovor. Baš svašta! Da smo bili pametni, pa u NDH uveli srpsku ćirilicu, riješili bismo se tog pisma do kraja svijeta. Ili bi zbog toga NDH bila pohvaljena i slavljena?

Autor: Tvrtko Dolić / 7Dnevno / 4. rujna 2015

ZDS I KUKAVIČLUK: OD THOMPSONA DO THOMPSONA

Naslov odgovora Marcela Holjevca (7Dnevno, 18. 09. 2015.) „*Ne ići glavom kroz zid nije kukavičluk*“ bio mi je doista simpatičan. Podsjetio me je na još jednu beogradsku priču. Naime, profesor Borelli koji je bio voditelj Hidro odsjeka na Građevinskom fakultetu i bio dopisni član JAZU (danas HAZU) jednom mi je rekao:

„*Mislio sam da sam ja najtvrdoglaviji čovjek na svijetu, ali Tebi Pečariću skidam kapu.*“

Ali kada sam počeo čitati nisam mogao vjerovati svojim očima. Holjevac misli da sam ja tvrdio da nisam autor peticije. Zar je moguće da njemu nije jasno da sam se, kao znanstvenik kome je itekako važno pitanje autorstva, ograđivao od svake primisli da je PRIJEDLOG moj.

Pa zar netko uopće može ne razumjeti što znači rečenica iz Peticije ZDS:

„Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba (podcrtao JP) i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci tj. da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.“

Pa zar netko uopće može pomisliti da autorstvo Peticije ZDS pripisujem Mladom Jastrebu, a on tu Peticiju nije ni potpisao.?

Ili to samo Holjevac i dalje ustrajava na ono što je već napisao – ja sam onaj gluplji!

Zapravo mi se itekako sviđa biti u društvu s biskupima Pozaićem i Košićem i mnogim drugima koji su potpisali Peticiju, a kako nas netko doživljava ne govori o nama nego o njemu! Zato priznajem, ako je ovo njegovo pametno – glup sam!

Dobar dio njegovog teksta je prihvatljiv, ali onda opet kreće s onim što je po meni blago rečeno kukavičluk:

„*Bitno je kako će takav potez, kao što je uvođenje tog pozdrava u HV, biti protumačen u redovima NATO pakta, EU-a, naših prijatelja i saveznika poput Njemačke. Time bismo, naročito Angelu Merkel i druge političare koji podržavaju HDZ kojem ste se obratili, i koji su članovi EPP-a, doveli u vrlo neugodnu situaciju.*

Hrvatska bi bila izložena diplomatskom pritisku, a dobit nam od toga ne bi bila nikakva. To nije, dakle, stvar kukavičluka, već jednostavno procjene je li nam to u interesu, treba li nam to i koja je cijena toga. Politička cijena koju bi Hrvatska platila

bi svakako bila prilična, a što bismo dobili time? Jedno veliko ništa. Što bi Srbi dobili? Argument više da mogu iz svoje zemlje, koja je valjda uzor demokracije i ljudskih prava, lamentirati o "ustaškoj" Hrvatskoj.“

Doista nisam političar pa me doista ne zanima koje bi probleme imali te osobe koje su dopuštali i proganjali hrvatske generale zato što je tim stranim političarima, a vjerojatno i njima, oslobađanje okupiranih područja svoje domovine bio Udruženi zločinački pothvat. Ono što je po Meronu nerazumno, ti političari se nisu usuđivali niti se danas usude spomenuti. Možda bi kolega Holjevac, koji po prirodi svoga posla mora pratiti što Ti političari rade i govore, mogao podsjetiti me kada su oni na ove „Srpske dobitke“ spomenuli da je i u presudi za genocid jasno rečeno da je izvršena (fašistička – kolega Holjevac bi barem trebao pročitati tekstove prof. Tomca u tjedniku za koji piše) agresija na Hrvatsku u cilju stvaranje homogene Velike Srbije uz niz genocidnih radnji. Tomac kaže:

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam (podcrtao JP uz nadu da i prof. Tomac neće biti uvršten među nas gluplje), jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Tomac po običaju sjajno pokazuje kako je mnogim Hrvatima važniji Domovinski rat od onog prije. Od Holjevca kao vrsnog kolumniste očekivao sam da svojim tekstovima razbija kukavičluk hrvatskih političara, a ne da ih podržava u tome (mogao bi negdje naći i ono što je kardinal Kuharić govorio o klečanju na koljenima pred velikima). I ovaj njegov odgovor pokazuje kako nije shvatio osnovnu poruku našeg pisma: NIJE BITNO samosvjesnim Hrvatima danas, hoće li ZDS biti pozdrav u HV ili neće, već je presudno bitno da SMIJE BITI te da ta odluka ovisi ISKLJUČIVO od hrvatskoga naroda, a ne od nametnutih stereotipa koji su ga držali i još uvijek drže u okovima.

Nije bitno nadalje, što Srbija misli, bitno je ONEMOGUĆITI njene operative u Hrvatskoj da hrvatskome narodu nameću njeno mišljenje, a neka ona, figurativno rečeno laje iza granice koliko i što hoće.

A da je bio blizu razumijevanju toga pokazuje ono što dalje piše:

„Tko su ta gospoda kojima smeta Marko Perković i njegova pjesma "Čavoglave" da

bi njima itko iz Hrvatske trebao bilo što dokazivati ili se za bilo što pravdati?

Pa i dokazivati da mi imamo pravo vikati "Za dom spremni"? Da, ako smo demokratska država, ako postoji sloboda govora, imamo. Da, ako je Marko to pjevao za rata i nitko se nije usudio buniti se, neka se ne bune gospoda "srpski dragovoljci, banda, četnici", ni sad. No, trebamo li mi stoga svoje prijatelje i saveznike dovoditi u neugodnu situaciju?"

Sad već ne znam javlja li mi Holjevac da potpisuje Peticiju ZDS.

Ili nije pročitao da ona počinje rečenicom:

“Najavljeno je kako će šibenska policija kazniti (podcrtao JP) pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu, Pozdrav je dio Thompsonove pjesme BOJNA ČAVOGLAVE koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA.

Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.

Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?”

Meni je nemoralno kad Holjevac piše što je napisao o Bojni Čavoglave, a ne smeta mu najava kažnjavanja zbog toga! Zato mi je i drago što i nije, ako nije, pročitao Pismo.

Ako jest izgleda mi kao da je Holjevac samo prespavao ovih zadnjih petnaestak godina. Naime, veliki napadi na pozdrav *Za dom spremni* počeli su s promjenom vlasti početkom ovog stoljeća. Odmah se počelo s napadima na Thompsona i Bojnu Čavoglave koja počinje s tim pozdravom. Kako svjedoči Mario Filipi *tako se pozdravljalo na bojišnicama širom zemlje, na mjestima gdje si bio siguran jedino da si živ tog trenutka. Niti pet sekundi života unaprijed nije se moglo predvidjeti. Bio je to pozdrav na svim bojišnicama i u svim postrojbama, ne samo u HOS-u. Nije to bio službeni pozdrav proklamiran na nivou države, nego spontana manifestacija otpora na prvoj crti, među nitima mreže smrti, kao poruka neprijatelju. „Čekaju te oni koji su za dom spremni umrijeti“*. To su prepoznali mnogi u Hrvatskoj pa smo pisali otvorena pisma i knjige (vidjeti npr. M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.; J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012. J. Pečarić, Propade im crvena Hrvatska, Zagreb, 2015. pp.372). Narod je masovno odlazio u Čavoglave.

Bilo je očito da s takvim napadima nisu imali uspjeha. Prije bi se reklo izazvali su suprotno od očekivanog.

Zatim su počeli s policijskim gonjenjem onih koji bi se usudili izgovoriti ZDS.

Je li Holjevac shvatio da smo zbog najave kažnjavanja Thompsona zbog pjevanja Bojne Čavoglave u Pismu i upozorili na oslobađajuće sudske presude u svezi s pozdravom ZDS?

Zar nije logično na prijetnje kažnjavanjem odgovoriti s ukazivanjem na takve presude?

Na portalima se o tome piše i danas:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav-827566>

Obično se spominje i druga takova presuda: Presuda Prekršajnog suda u Zagrebu, 23. 12. 2009.

Postoji i treća koju dajem u prilogu.

Političarima to nije bilo dovoljno. Baš njih briga za sudske presude. (Njima se tresu koljena pred stranim činovnicima nižeg ranga., zar ne?) Nastavili su s pritiscima na pravosuđe. Policija je morala i dalje prijavljivati one koji koriste taj vlastima nepoćudan pozdrav. O tome se raspisala Slavica Lukić u Jutarnjem:

JUTARNJI ISTRAŽUJE Znete li koliko je ljudi kažnjeno zbog ustaškog pozdrava 'Za dom spremni'? Rezultati su poražavajući!

<http://www.jutarnji.hr/na-sudu-od--2010--samo-13-kazni-za-uzvik--za-dom-spremni-/1413042/>

Nju naravno ne zanima zašto se ljudi i dalje proganjaju unatoč sudskim presudama. I još se zgraža što sudci, očito pritisnuti od političari, nisu dosljedniji u svojoj poslušnosti prema političarima pa dosuđuju minimalne kazna.

Evo kako joj se u istom broju 7Dnevno narugao sjajni kolumnist Zvonimir Hodak (čita li ga g. Holjevac?) :

Slavica Lukić je provela u Jutarnjem listu empirijsko istraživanje o neprogresivnom odnosu pravosuđa prema starohrvatskom pozdravu ZDS. Zgrožena, Slavica je uzela kao bazičnu godinu 2010. g. Naslov "Istraga : kako sudovi tretiraju ustaški pozdrav". Kaže naša Slava: "Na sudu od 2010. g., samo 13 kazni za uzvik 'Za dom spremni'". Zamislite, u tih 13 kazni nema čak nijedne doživotne robije. Nema ni smrtne kazne. Nema ni statistike koliko je "zločinaca" oslobođeno. Ni empirijska istraživanja nisu što su nekad bila.

Spomenimo samo dio njenog teksta:

„Državno odvjetništvo dosad ni u jednom slučaju, pa ni u onom reprezentativca Josipa Šimunića koji je "Za dom spremni" uzviknuo pred punim stadionom i televizijskim gledateljima, taj poklič nije tretiralo kao kazneno djelo.“

Vidite kako oni koji sprovode velikosrpsku politiku u RH, koriste i njihove metode („Laž je Srbima najviše pomogla u povijesti“). Svi znamo da je Joe uzviknuo: ZA DOM. A tridesetak tisuća ljudi je uzvratilo: SPREMNI!

A da je ZA DOM stari hrvatski usklik, valjda ni većina staljinista s Katedre za povijest FF-a ne bi negirala (osim Klasića, kako je to nedavno G. Borić u Hrvatskom tjedniku), zar ne?

Druga je stvar, što mnogi od nas smatraju da se uz ZA DOM podrazumijeva i SPREMNI, i da samo postoje inačice jednoga te istoga. Naime, „bilo koji nacionalni pozdrav može biti njegovanje tradicije, ali može i napredovati“, kako je srpski povjesničar Dragan Petrović objasnio to što Srbi koriste pozdrav s tri raširena prsta kojim su slavili sva zvjerstva u Domovinskom ratu i koji je „napredovao“ u Miloševićevo vrijeme! A to naši političari ne smiju reći stranim političarima kada ih optuže zbog ZDS. Holjevac ima pravo misliti da to nije kukavičluk, ali meni jest i to i mnogo toga drugoga.

Holjevac svoj tekst završava ovako:

ZDS u pjesmi je jedno, ZDS na službenim dokumentima nešto posve deseto. To je onda službena politika, pa će se tako i tretirati.

Međutim, predsjednik HČSP-a Josip Miljak me je upozorio na sljedeće:

Poštovani akademice, evo jedan prilog raspravi o pozdravu Za dom spremni i ustaštvu. HČSP je jedina politička stranka koja u službenim aktima ima registriran pozdrav: Za dom spremni. Kada sam zbog toga bio na sudu po prijavi načelnika prve PP Zagreb, Velimira Tišme (inače Srbin), sutkinja Vlatkica Jurić je bila zaprepastena kako je to moguće da HČSP ima to u službeno potvrđenom Ustavu (Statutu), i morala s velikim žaljenjem donijeti oslobađajuću presudu. U definiciji presude je izbjegla jasno određenje, pa sam se ja žalio na tu oslobađajuću presudu (naravno da se nemam pravo žaliti na oslobađajuću presudu), što mi je drugostupanjski sud i kazao u rješenju. Bila je sporna naša zastava koja je visjela na zgradi u Frankopanskoj 2, Zagreb, na kojoj je ispod stranačkog grba naš pozdrav; Za dom spremni. Sutkinja je mene oslobodila jer kao nisam ja osobno, kao odgovorna osoba izvjesio tu zastavu, pa ne mogu direktno biti odgovoran. Stoga sam se i žalio na presudu, jer se ostavlja prostor za inkriminaciju legalno registrirane stranačke zastave. To je bilo negdje 2009/10.

To je dakle sudski spor o zastavi, a o spomeniku u Splitu i ne tako davnim događanjima oko tamošnjeg spomenika vjerojatno svi dobro znaju.

<http://www.gradjanska-akcija-official.com/mi-pripadnici-ix-bojne-hos-a-smatramo-da-je-za-dom-spremni-isto-sto-i-crkveni-pozdrav-hvaljen-isus-i-marija/>

S obzirom da sam i ja u grupi onih glupljih, normalno je da meni nije jasno zašto službeno potvrđeni Statut jedne hrvatske stranke ne spada u službene dokumente. Na kraju, što reći? Najbolje je citirati Fusnote za fah idiote iz Hrvatskog tjednika, 17. 09. 2015.:

Ante Tomić, Jutarnji list:

„Je li Sanader bio baš takva sramota? Prije bih rehabilitirao njega nego stari hrvatski pozdrav 'Za dom spremni'“

HT: Hrvati bi se prije odrekli tebe nego svoga starog pozdrava.

S obzirom da sam iznio više nego dovoljno argumenata za stavove koje zastupam, osobno ne namjeravam više polemizirati o ovome pitanju da se ne pretvori u retoričko nadmudrivanje bez svrhe i novih saznanja čitateljima. Za mene je ova polemika završena.

Akademik Josip Pečarić

KAKO SMO OBRANILI KOLINDU

Priča mi jedan istaknuti borac za Hrvatsku kako su neki njegovi prijatelji razočarani reagiranjem Predsjednice RH na Peticiju ZDS. Sličan je komentar jednog od najboljih hrvatskih kolumnista dr. sc. Damira Pešorde. Naime evo kako Pešorda (Portal HKV-a) odgovara na pitanje o radu Predsjednice:

Kako ocjenjujete dosadašnji rad predsjednice Kolinde Grabar Kitarović?

Da se razumijemo, izuzetno je važno da je na izborima za predsjednika države Kolinda Grabar Kitarović pobijedila Ivu Josipovića. Što se tiče njezinih poteza na funkciji predsjednice Republike Hrvatske, oni su u velikoj mjeri limitirani predsjedničkim ovlastima i otvorenim neprijateljstvom aktualne vlasti. Dosada njezino držanje i aktivnosti ocjenjujem dobrim, no glede prijepora oko pozdrava "Za dom spremni" mogla se elegantnije izvući. Akademik Pečarić nije zaslužio da ga se naziva neozbiljnim ili provokatorom.

<http://www.hkv.hr/razgovori/21159-d-pesorda-vjerujem-u-karamarkovu-najavu-o-lustraciji-i-progonu-komunistickih-zlocina.html>

Zapravo je ljudima šokantno zvučalo kada su čuli za takovu izjavu iz predsjedničinog ureda znajući da su potpisnici i dva velika hrvatska domoljuba biskupi dr. sc. Vlado Košić i prof. dr. sc. Valentin Pozaić i niz drugih uglednih hrvatskih intelektualaca. A biskupi Košić i Pozaić i jesu najnapadaniji (uz mene i nadbiskupa Puljića) zbog Peticije ZDS. Da stvar bude još smješnija navode se i njihovi srodni grijesi. Tako za biskupa Košića izdvajaju četiri "smrtna" grijeha:, tj. njegove izjave

1. *Boljševičke i komunističke laži*
2. *Košić je molio boga da Kolinda bude predsjednica*
3. *Košić o ratnom zločincu Kordiću: "On je moralna veličina"*
4. *Hrvatska vlast je nenarodna, tvrdi Košić*

<http://www.telegram.hr/politika-kriminal/dva-istaknuta-crkvena-vjerodostojnika-kosic-i-pozaic-zele-pozdrav-za-dom-spremni-u-hrvatskoj-vojsci-ovo-su-neke-od-njihovih-izjava/>

Dakle, jedan od „smrtnih grijeha“ je što je Biskup molio Boga da Kolinda bude predsjednica

(vidi <http://www.jutarnji.hr/biskup-kolindi--vi-ste-prva-predsjednica-koja-nije-bila-u-partiji--izvucite-hrvatsku-iz-udbasko---komunistickih-ralja--/1272396/>),

a Predsjednici je i on, ne samo akademik Pečarić, neozbiljni provokator.

A zapravo, mislim da moj prijatelj dr. Pešorda nije u pravu.

Možda je Predsjednici takvo grubo obraćanje ponajbolji potez.

Kako je to moguće?

Vratimo se malo unazad. Sjetimo se bezobraznih zahtjeva Milorada Pupovca da se Predsjednica ogradi od pozdrava "Za dom spremni" i "Ubi Srbina".

Potom je najavljena njena nazočnost na Thompsonovom koncertu u Kninu. Nije došla, ali su tamo bili i njen suprug i Karamarko. Odmah sam komentirao da je vjerojatno očekivala napad na nju zbog nazočnosti dok Thompson izvodi Bojnu

Čavoglave, a prepun stadion i oko njega, mnogo više od 100,000 ljudi na njegovo ZA DOM odgovara SPREMNI.

Što im je ostalo: TUŽBA protiv Thompsona. Zapravo tužba protiv „Bojne Čavoglave“. Vjerojatno bi se to brzo okrenulo na daljnja Pupovčeva prozivanja i izjednačavanja domoljubnog pozdrava ZA DOM SPREMNI s uzvikom, koji to nije, UBIJ SRBINA.

Zato je Predsjednici kao dar iz vedra neba došla Peticija ZDS. Svojim odgovorom usmjerila je sav bijes jugoslava, pripremljen za nju, na potpisnike Peticije ZDS, prvenstveno na dva naša velika biskupa od čijih riječi stalno strijepe a onda i na mene.

Rezultat znamo: tjerali su nas potpisnike i istjerali dobar dio Katedre za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Sada je njihov bijes okrenut protiv dr. Banca koji je javnosti objavio njihovu sramotnu izjavu, pa čak i neuspjeh iste na samom Fakultetu (vidjeti: <http://kamenjar.com/je-li-katedra-za-povijest-ff-a-sramota-sveucilista-u-zagrebu/>)

U tom bijesu na dr. Banca otkrivaju stvarni scenarij napada na Predsjednicu. To čini dr. sc. Božo Kovačević, nekadašnji ministar i veleposlanik. Tako saznajemo kako su u Kninu "mnoge tisuće onih koji su na kninskom stadionu izvikivali Za dom spremni i to popratili skandiranjem Ubij, ubij Srbina." (Ovo „Ubij Srbina“ nisu čuli pažljivi posjetitelji koncerta. Što je Boži milo, to se Boži snilo, zar ne?) Da je krenuo napad na Predsjednicu to bi u glavnim medijima ubrzo postalo NA DESETKE TISUĆA, ako ne i SVI, po poznatoj srpskoj maniri uvećavanja brojki. A onda Kovačević kaže:

"Zanimljivo je da tu masovnu (...) provokaciju predsjednik HDZ-a nije komentirao premda se ona događala pred njegovim očima i očima njegovih najbližih suradnica i suradnika. Šefica njegove kampanje se čak s pozornice obratila onima koji su prethodno tako gromoglasno izvodili (...) provokacije kličući Za dom spremni i pozivajući na ubojstva Srba i činilo se da je bila upravo oduševljena onim što se ondje zbivalo."

<http://www.telegram.hr/politika-kriminal/revizija-povijesti-kako-se-gura-bizarna-teza-da-ljevica-stoji-iza-ustaskih-ispada-i-peticije-za-dom-spremni/>

Svaka sličnost s Pupovčevim zahtjevom Predsjednici sasvim je slučajna, zar ne? Istina, moramo priznati da onima koji su čuvši prvi put Bojnu Čavoglave već postali spremni za ZEČEVE u "Oluji". Doista ZA DOM SPREMNI i UBIJ SRBINA i može njima biti isto. Ali Kovačević je bio na istaknutim pozicijama u RH pa očito on samo opisuje scenario koji smo im upropastili Peticijom ZDS. Kakvi bi to tek napadi bili na Predsjednicu koja voli ZA DOM SPREMNI tj. UBI SRBINA, zar ne?

Glas Brotnja

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić
Predsjednik, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženja da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija

Poštovani akademice Kusiću,
dostavljamo Vam peticiju kojom tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.

Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove kojoj ste na čelu. Očekujemo da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti. To znači da analize i rasprave moraju počivati na znanstvenom pristupu, gdje su podatci iznad svakog svjetonazora, teorije ili uvjerenja. Valjanost i snaga podataka utvrđuju se klasičnim znanstvenim metodama, a odgovori se dosežu suglasjem kompetentnih stručnjaka i samo na osnovi podataka pouzdanih prema znanstvenim kriterijima. Potpisujući ovu peticiju, bivša saborska zastupnica Gordana Turić je konstatala: *S osobitim zadovoljstvom supotpisujem Vaše pismo Akademiji, posebice stoga, što sam - kao bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća – svjesna mogućih otpora istraživanjima koja traže istinu o toj tematici.*

Tekst sa širim obrazloženjem peticije i s imenima njezinih potpisnika šaljem Vam u privitku.

S poštovanjem,
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Josip Pečarić

20. 07. 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademiče Kusiću, obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU), obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje predložimo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.

Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).

Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrтка Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).

G. Klasić je izjavio da *to* (ta knjiga) *pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadjivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način*.

G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljuđeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličanjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zlorabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.

Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih pretpostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi.

Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.

Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenju knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još mnogo rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljuđeno i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinaac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikrivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.

Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.

Znanstvenik se podređuje normativnomu sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistječe iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.

Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti:

- Budi pošten!
- Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podacima i zamislama.)
- Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!
- Ustraj na točnosti!
- Ne budi pristran! (U odnosu prema podacima i zamislama svojih suparnika.)
- Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.

Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se

suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Jednako tako, predložimo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski

akademik Stanko Popović

akademik Žarko Dadić

akademik Ivan Aralica

prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a

akademik Frano Kršinić

dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski

mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski

akademik Stjepan Gamulin

prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju

izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti

prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. dr. sc. Ilica Veža, član Europske akademije industrijskog management

prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru

dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka

prof. dr. sc. Ivan Malčić

doc. dr. sc. Dubravko Jelić

doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović

prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwert
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Čepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist i kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof.dr.sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov

dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za
obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petravac
prof. dr. sc. Ivan Bodrozić
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kačunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru

prof.dr.sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potporna Pismu HAZU:

Đivo Bašić, prof; Dubrovnik
Velimir Čerkez
Ivan Vukić,
Mladen Pavković, novinar i publicist
Stanko Šarić, dipl. Ing. (Najbolji hrvatski tamburaši)
Janko Bučar, dipl. Pravnik, karikaturist
Branko Haubrich iur.
Dijana Bigunac, Vodeći stručnjak za geologiju, INA d.d.
Stipo Pilić, prof.
Dijana Bigunac, MBA, doktorandica na RGNF
Ivo markulin,kap.d.pl.
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
Marija Markic, CTC. Toronto
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Juraj Cigler, dipl. inž. Građ., Čakovec
Jasenka Polić Biliško
Branko Prpić, prof. Sociologije
Marija Kramer
Dr. med. Aleksander Kršnjavi, Švicarska
Josip Malović
Pejo Čičak
Mislav Benčević
Miroslav Kušek, dipl. Iur.
Mate Sušac
Vide Blažević
Krunoslav Gliha
Marijan Petek mr. sci.
Domagoj Musa
Milat Gojmir dragovoljac svetog Domovinskog rata
mr. zn. Marica Đureković
Josip Kokić
Ante Kukavica
Krešimir Kraljević, Kamenjar.com
Renato Šelj, umirovljeni bojnič HV
mr. sig. Ivan Lulic
Miljenko Plisic
Viktor Dukić

Vera Primorac, književnica
Ivan Vrdoljak – svećenik
prof. u mirovini Ante Čizmić
Miroslav Papić
Vladimir Mrkoci, prof. povijesti
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stjepan Tokić dočasnik HV i Google moderator
Oskar Šarunić
Ivanka Čuljak, prof.
Vlatko Bilić, dipl. ing., Zagreb
Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Smiljana Šunde, novinarka u publicistkinja
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Ana Barišić
Marko Žarko
Marija Senjić
Niko Senjić
Vicko Goluža
Đurđica Bastjančić, prof. ;
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj. ;
Iva Bastjančić, nastavnica.
mr.sc. Jelenka Vučkov
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.
Josip Maršić
Danijela Šakota, novinarka
Božidar Ručević, dipl. inž.
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Franislav Stanić, osnivač portala kamenjar
Nikola Mulanović
Ante Stipić ing brodogradnje
Antun Raguž, prof, Švedska
Marija Bakovic, Stockholm
Robert Majerić dipl. ing. el.
Josip Grilec, mr. sci.
Josip Vučetić, glavni urednik portala www.dragovoljac.com
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ljilja Zovko
Don Vjenceslav Kujundžić Split
Miljenko Mustac, Privlaka/Salzburg
Franjo Žgela dipl. ing. arh.
Ankica Markulin, prof.
Prim.mr.sc.Miljenko Raos dr.med.
Ivana Babić, prof. hrvatskoga jezika i književnosti
Tonći Zokić, Orebić

Dusko Abramovic, Toronto - Canada
Nevena Abramovic, Toronto - Canada
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Vanda Boras Podravac Senj-Canberra (Australija)
Petar Gelo, Melbourne
Don Lazar Čibarić
Dr Josip Divic, SAD
Antun Drndelić, novinar
mr. sc. Đuro Škvorc, Križevci
Željko Antun Milina, Nova Gradiška
Marija Milina, Nova Gradiška
Ivan Budimir
Hrvoje Budimir
Mirjana Budimir
Tomislav Budimir
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Mario Filipi
Rudi Tomic, Hrv. Akad. hazud/d, Kanada
Tomislav S. Krčmar
Radoslav Maric, M. D., New York
Miroslav Papic, dipl. Ing. Stroj.,
prof. Ikica Čuvalo
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Zlatko Uvanovic
Zlatko Klarin, ing.
Andro Klarin, ing.
Zrinka Klarin
Dr. Anto Križić, Berlin
Marijan Križić, Zagreb
ing. Stipo Barać
Nikola Bašić, pisac, Vis
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
dipl.-ing. Stjepan Poropatić, Štuttgart
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Daran Bašić, branitelj, Mostar
Zdravko Lozar, slobodni umjetnik .Berlin
Jakov Lozar,ekonomist.Berlin
Ante Tokic, HFDV, Berlin-Livno
Slobodan Vlašić, dipl. oec.
Vesna Plazibat, Split
Edo Pivcevic
Katica Žmire
Ivo Poljak
Jakov Vranjkovic

Marta Čerina, Zagreb
mr. sc. Ivan Mance
Lovro Cindori, kanonik, Zagreb
Matija Grgat

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

SRPSKO-HRVATSKA HRVATSKA

Govor na predstavljanju knjige: "Dva pisma koja su skinula maske-Na hrvatsku šutnju nismo spremni!" u Travnom: SRPSKO-HRVATSKA HRVATSKA

Milanovićevo „Mi ili oni“ izvrsno opisuje današnju Hrvatsku:

Srpska Hrvatska ili Hrvatska Hrvatska.

Od 2000. smo u stalnoj borbi „Za hrvatsku Hrvatsku“ kako se i zove moja knjiga iz 2001. Dr. sc. Marko Tokić je zapravo govorio o hrvatskoj Hrvatskoj kada je ustvrdio kako „Pečarićeva Hrvatska“ počiva na četiri stupa: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković Thompson i biskup Vlado Košić.

Da je nastavak napada na Thompsona izuzetno važan svima onima koji se bore za Srpsku Hrvatsku pokazao je, uoči proslave u Kninu i očekivanog veličanstvenog povratničkog Thompsonovog koncerta, Milorad Pupovac upornim prozivanjem Predsjednice RH da se ogradi od pozdrava ZA DOM SPREMNI. Znamo da su već uspjeli svojim lažima ocrniti i Josipa Šimunića i nogometnu reprezentaciju. Ponašanja hrvatskih vlasti u oba slučaja su bila blago rečeno sramotna. Kao što je sramotan najnoviji slučaj u Rijeci kada je riječki komunistički gradonačelnik zabranio ispunjenje posljednje želje vukovarskom branitelju iz Rijeke, časniku HOS-a Bošku Vidasu da mu na grobu bude pozdrav ZDS. Ivica Marijačić s pravom kaže („Hrvatski tjednik“, 17. 12. 2015.) :

Za ljude poput Obersnelja očito su branitelji koji su ginuli u obrani Hrvatske pod sloganom „Za dom spremni“ fašisti i agresori, a oni koji su napadali Vukovar i Hrvatsku pod simbolom drage mu crvene zvijezde su antifašisti i borci dostojni ispunjena posljednje želje.

Pupovca itekako slušaju *ovi koji rastu* pa je bio i logičan naš prijedlog da se pozdrav ZDS uvede u Hrvatsku vojsku. Jednostavno bi se na taj način spriječila poniznost hrvatskih političara pred trećerazrednim službenicima iz svijeta i kriminalcima iz svjetskih nogometnih udruženja. A, poslala bi se i snažna poruka da nova Hrvatska smatra da će se hrvatska pitanja rješavati u Hrvatskoj, i da će očekivana nova vlast voditi računa o hrvatskim, a ne o srpskim (i britanskim) interesima. Zato je pismo o pozdravu ZDS i bilo poslano i jedino moglo biti poslano Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a.

Strategija ponašanja SDP-a i njihovog američkog savjetnika je bila očita: Sukob Partizana (pobjednika iz Drugog svjetskog rata koje nasljeđuje SDP zajedno s ostalima koji su za Srpsku Hrvatsku) i Branitelja (i svih onih koji su za Hrvatsku Hrvatsku) uporno prikazivati kao sukob Partizana i Ustaša i izbjegavati spominjanja branitelja jer bi njihova strategija postala očita širokom krugu ljudi. Da sam bio svjestan toga mnogo prije najave kažnjavanja Thompsona zbog „Bojne Čavoglave“ i pozdrava ZDS svjedoči i moja knjiga „Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska“ s jasnom porukom da su branitelji jedini istinski antifašisti jer su pobijedili fašističkog velikosrpskog agresora.

Spomenuta strategija je bila očita i u napadima koji su uslijedili. Uopće se nije spominjao ni Thompson, ni Bojna Čavoglave, već se jedino spominjao pozdrav iz NDH.

Logično je bilo i za očekivati da će tzv. državotvorni Hrvati uočiti to izbjegavanje spominjanja i Thompsona i Bojne Čavoglave u napadima i na inicijatore pisma i na biskupe Košića i Pozaića i nadbiskupa Puljića i na Josipa Šimunića. Nisu uočili ili nisu htjeli uočiti. Ne treba biti puno inteligentan pa znati da treba govoriti upravo o onome što Tvoj protivnik izbjegava, zar ne? Jasno je da su oni naučili da ne smiju izjednačavati izravno branitelje i ustaše, već to moraju posredno. Umjesto da ih se napada zbog toga, jer Thompson i Bojna Čavoglave je nešto što je dio Domovinskog rata, napadnuti smo mi. Je li već tada bila na djelu ideja o Srpsko-hrvatskoj Hrvatskoj koja se danas valja Hrvatskom? Tako nešto je pripremljeno sustavnim osiromašenjem Hrvatske, što je ova vlast svjesno sprovođila jer kako sam svojevremeno najavio na Radiju Mariji, to bio jedini način da ostanu na vlasti. Osiromašeni ljudi mogu misliti samo o preživljavanju, a onda su podložni svakojakim manipulacijama.

S druge strane svi su mogli očekivati da ću ja braniti jedan stup svoje Hrvatske, kako je Thompsona definirao dr. Tokić, zar ne? Uostalom poznato je da sam pokretao otvorena pisma u njegovu obranu i ranije, pa su i dvije moje knjige govorile o toj obrani: S. Matom Kovačevićem „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ i „Hajka na Thompsona“, a i veliko poglavlje kao nastavak na tu drugu knjigu dano je u knjizi „Propade im Crvena Hrvatska“.

Ono što treba spomenuti jeste, da je najava kažnjavanja Thompsona zbog „Bojne Čavoglave“ ostala samo najava. A to što su se raspisali o „ustaškom akademiku“ baš me nije puno ni pogodilo, jer je to samo iznova ispričana priča o srpskoj i hrvatskoj Hrvatskoj, koju sam ja pričao još krajem 1987. godine kada sam govorio o tome kako Srbi dijele Hrvate na ustaše i srpske sluge, i pri tome u takovoj

podijeli sebe jasno definirao uz komentar: Znete, ja vam ne volim biti sluga! To na nekim hrvatskim portalima nazivaju Poučkom akademika Pečarića!

Slično su nedavno postupili i Hrvati u Švicarskoj s peticijom popraćenom s pet tisuća potpisa oko nastupa Marka Perkovića Thompsona u Švicarskoj uspjeli srušiti zabranu održavanja koncerta. Napisali su i slijedeće: „*Mnogi od oko stotinu tisuća Hrvata i njihovih potomaka u Švicarskoj tom zabranom su oštećeni i razočarani. Osjećamo da ona nije u duhu dosegnute europske uljudbe ni demokracije, a šteti ugledu same Švicarske. Ovdje se radi o zabrani osnovne slobode kretanja i bavljenja svojim pozivom, a bez igdje ikakva sudskog procesa ili presude pripadniku jednoga drugog naroda.*“

Thompson je nedavno nastupio s velikim uspjehom u Švicarskoj, kao što je i Josip Šimunić s filmom Jakova Sedlara o njemu doživio velike uspjehe među Hrvatima u SAD, Kanadi i Njemačkoj. Prije šest godina Thompson nije mogao nastupiti u Švicarskoj. Evo kako sam počeo svoj govor na prosvjedu ispred Švicarskog veleposlanstva 9. listopada 2009.:

Nema dvojbe da je zabrana ulaska Marku Perkoviću Thompsonu u Švicarsku i Europsku Uniju poruka svima nama. Njihovo obrazloženje počinje konstatacijom kako je on “jedan je od najuspješnijih i najpopularnijih pjevača hrvatske glazbene scene”. Očito nam poručuju: Kakav je vaš najpopularniji pjevač – takvi ste i vi. Mi njima odmah kažemo: Hvala vam! Kamo sreće da smo svi kao Marko Perković Thompson!

Sam tekst obrazloženja je doista nešto sramotno:

“Poznat je postao 1991. s pjesmom ‘Bojna Čavoglave’. Ta pjesma ima za temu borbu protiv pripadnika srpske paravojske za vrijeme građanskog rata u Hrvatskoj (.) PERKOVIĆ Marko hrvatski je folk-rock pjevač čije pjesme djelomice sadrže dijelove teksta koji veličaju ratne zločine i genocid. Slovi za predstavnika ultranacionalističkog svjetonazora koji se nastavlja na fašističku prošlost Hrvatske. Tako on u pjesmi ‘Bojna Čavoglave’ pjeva o tome da na Srbe treba bacati bombe i pucati u njih iz pušaka te da sve Srbe treba razbiti šakom.” Ovo zadnje ne postoji u toj pjesmi, ali je zanimljivo to njihovo izjednačavanje srpske paravojske sa svim Srbima, zar ne?

Tu je još i najmanji problem što oni velikosrpsku agresiju na Hrvatsku nazivaju građanskim ratom. Mnogo veći problem je što njihov tekst, kako bi to rekao predsjednik Mesić, koketira s neonacizmom. Naime, oni su svjesni da je ‘Bojna Čavoglave’! pjesma iz rata, ali ako u takvoj pjesmi kažeš da će se Hrvati braniti tako što će na one koji ih napadaju bacati bombe ili pucati iz pušaka onda veličaš ratne zločine i genocid. Time nam Švicarska, koja se obogatila i zahvaljujući – kako kaže Milan Ivkošić u “Večernjem listu” – “neizmjernim svotama novca nagrabiljenog na krvi, na strašnim nesrećama i Židova i podosta drugih naroda, pogotovo afričkih, azijskih i južnoameričkih” poručuje da smo genocidan narod. Sama hrvatska obrana od velikosrpske agresije njima je ratni zločin i genocid... Poznata je Čosićeva tvrdnja kako je laž najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti. Njome se očito moraju koristiti i svi oni koji podržavaju velikosrpsku politiku – oni koji zastupaju Srpsku Hrvatsku.

Zašto mogu biti tako uspješni oni koji zagovaraju Srpsku Hrvatsku, a možda i Srpsko-hrvatsku Hrvatsku pokazuje ono drugo pismo dano u ovoj knjizi koje je napisano povodom najave zabrane knjiga i istraživanja kojima je cilj istina.

Poslao sam ga mnogim kolegama u HAZU. Mnogi nisu odgovorili, a negativan odgovor jednog od neosporno državotvornih akademika doista me je iznenadio. Čini mi se da odgovor objašnjava i mnogo toga u današnjoj Hrvatskoj, pa i to zašto na izborima oni koji su svoju politiku zasnivali i još uvijek zasnivaju na lažima o Jasenovcu uopće postoje u RH.

Poštovani i dragi kolega Pečariću!

Vaše pismo jako me je zaokupilo jer je pitanje doista vrlo važno. Sa svime što pišete o nužnoj slobodi istraživanja u potpunosti se slažem i postavljam se uz Vas. Ipak to pismo neću supotpisati jer se ne slažem ni sa kakvim umanjivanjem ili ublažavanjem Jasenovačkih zločina. A Vaše pismo ne može biti shvaćeno drukčije nego kao pokušaj takva ublažavanja, bar ne može kod nas.

Bio sam živ i svjestan kad se to događalo i stoga znam, da je to bio samo užasan zločin i ništa drugo.

S kolegijalnim pozdravima i dobrim željama, lijepo Vas pozdravljam.

Odgovorio sam ovako:

Poštovani i dragi kolega ...,

Zahvaljujem na odgovoru, mada nisam razumio kako se može uopće koristiti termin ublažavanja za nešto što je neistina.

Ali Vi ste stariji pa valjda znate da se u komunističkoj Jugoslaviji lažima napuhavala priča o Jasenovcu (iskopano je manje od 500 ostataka žrtava) kako bi se osiguralo da Sava ne potekne uzvodno.

Pogledajte u novom broju Hrvatskog tjednika (poslije terorističkog napada) razgovor s tajnikom društva čiji je otac Srbin kao dijete s Kozare prošao Jasenovac, a koautor je napadnute knjige koji tvrdi i u naslovu kaže:

Jasenovac je veća ljaga na Titovoj Jugoslaviji, nego na Pavelićevoj Hrvatskoj. Malo mi je i neobičan Vaš iskaz: "ne slažem ni sa kakvim umanjivanjem ili ublažavanjem Jasenovačkih zločina". Mi tražimo, sučeljavanje dvije strane, a ovakva Vaša tvrdnja implicira da znate kakav će rezultat biti.

Naravno, zahvaljujem se što ste se uopće javili.

Mnoge kolege nisu. Valjda zato što je zabrane najavio posebni savjetnik za kulturu predsjednika Vlade.

Nedavno je g. Igor Vukić dao i sjajan intervju „Vijencu“, koji obavezno treba pročitati svatko tko želi doznati istinu o Jasenovcu. Evo samo jedne „sitnice“ iz tog razgovora:

Je li točan podatak o 10.700 ubijenih u 1941. godini?

Ja sam s ocem, jasenovačkim logorašem, išao u muzej i kustosa pitao kako je moguće da na sadašnjem jasenovačkom popisu – gdje je popisano 83.000 navodnih žrtava – za 1941. stoji 10.700 imena ubijenih, kada dvadesetak tadašnjih zatočenika tvrde da u logoru nije bilo više od 1200 ljudi? A logor nije bio i na desnoj obali Save, gdje je živjela moja rodbina.

I što je kustos odgovorio?

Rekao je da su vjerojatno bačeni u Savu. Čuvši to moj otac je rekao da je Sava te zime bila zaleđena pa se nekim danima moglo kolima prelaziti. Tada je kustos rekao da onda jednostavno nema odgovora. Hrvatska država te kustose plaća da istražuju logor i posjetiteljima daju točne, istražene i argumentirane činjenice, a ne komunističke konstrukcije koje smo slušali desetljećima.

Zapravo sam i osobno zahvalan i g. Vukiću i dr. Razumu i njihovom društvu jer su svojim istraživanjima pokazali koliko sam bio u pravu u svom odgovoru jednom američkom stručnjaku za holokaust. Pošto sam razobličio dr. Milana Bulajića i njegove laži knjigama „Srpski mit o Jasenovcu 1. i 2.“ pitao me je zašto mi u Hrvatskoj ne prihvatimo daleko manju brojku o kojoj govore otac i sin Goldstein. Rekao sam mu da je nećemo nikada prihvatiti jer nije istinita. Dapače i tu brojku s popisa navodnih žrtava Jasenovca nazvao sam „velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihailovića“.

Na kraju ostaje mi samo upitati i vas i sebe:

Hoćemo li ponovno imati hrvatsku Hrvatsku?

<http://glasbrotnja.net/kolumne-akademik-josip-pecaric/josip-pecaric-2>

ZDENKO DUKA I „NEUMRLI“

ZZdenko Duka je u Novom listu 7. lipnja 2015 objavio tekst *Kome sudi Hrvatsko nacionalno etičko sudište: Šeparovićev sramotni lov na »izdajnike«* u kome kaže: *Hrvatsko nacionalno etičko sudište koje je, najčešće u Vukovaru* (jednom mu je najčešće, ne čudi što je bio predsjednik HND-a, zar ne? JP), *u nekoliko »sudskih rasprava sudilo«* za nacionalnu izdaju dvojici bivših predsjednika RH Stipi Mesiću i Ivi Josipoviću, potpredsjednici Vlade Vesni Pusić, Miloradu Pupovcu, Vesni Teršelić, Carlu Bildtu a »optužnice« čekaju i premijera Zorana Milanovića i Budimira Lončara. Posljednji put kad su se našli, optužili su i mrtvog ali, kako se ono kaže, neumrlug Josipa Broza Tita. Ozbiljniji mediji nisu se dosad detaljnije bavili ovakvim harangama i progoniteljskim glupostima, ali je uvijek pitanje je li baš najbolji pristup takve pogromaštine ignorirati... Predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog suda je Zvonimir Šeparović, ujedno i vječiti predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva, a tu su Zdravko Tomac, biskup Valentin Pozaić (ispričavam se ocu biskupu, ali nisam znao da je i on u HNES-u, JP), Josip Jurčević, Željko Olujić, predsjedničin savjetnik za branitelje Ante Deur, akademik Josip Pečarić, Vlado Iljkić iz vukovarskog stožera, Ante Beljo i drugi.

I doista se mora reagirati kada se HNES usudio progovoriti o NEUMRLOM, zar ne? Doista kako se usudio prof. Šeparović biti vječiti predsjednik bilo čega, kada je to dopušteno jedino NEUMRLOM, zar ne?

Ali da je prof. Šeparović i zaslužio da ga se napadne vidljivo je iz činjenice da je baš sada organizirao kao predsjednik obje udruge koje spominje Duka tribinu o Hudoj jami (vidjeti prilog). Kako je na tribini sudjelovao i biskup dr. Vlado Košić. nema dvojbe da će sada Duka i biskupa proglasiti za člana HNES-a, zar ne?

<http://narod.hr/hrvatska/agoniju-ljudi-u-hudoj-jami-mozemo-samo-naslucivati>

Istina, pored profesora Šeparovića posebno svoj bijes iskaljuje i na profesora Tomca. Sjajno pogođeno jer upravo je prof. dr. sc. Zdravko Tomac u 7Dnevno, 05. 06. 2015., dakle dva dana prije Dukinog teksta objavio veliki tekst o NEUMRLOM: *Počeo proces moralnog suđenja Titu za genocid nad hrvatskim narodom.*

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zdravko-tomac/poceo-proces-moralnog-sudenja-titu-za-genocid-nad-hrvatskim-narodom-807352>

Koliko su gadni ti članovi HNES-a pokazuje i potpredsjednik HNES-a dirigent prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić koji se usudio pisati o NEUMRLOM:

Nekoliko po(r)uka vladajućim titoistima.

ULJUDNO STE ZAMOLJENI: OTIĐITE – SADA!

Pristaše i apologeti jednog od najvećih ratnih zločinaca JBT, kao i oni koji nisu spremni jasno i nedvosmisleno osuditi njegove zločine kao i zločine njegovog totalitarnog boljševičko-komunističkog režima, trebaju odmah odstupiti s dužnosti u javnim službama RH. Zapravo, to su već poodavno trebali učiniti.

Uz razne hvalospjeve prepoznatljivih izvora upućivanih trostrukom narodnom heroju, premijer se Milanović proslavio izjavom da između Tita i Tuđmana bira Tita. Josip Broz Tito osobno je izdao naredbu „POBITI“ hrvatske zarobljenike i civile. Osobno je organizirao i nadgledao „pokolje nad Hrvatima kakve europska civilizacija ne poznaje“ (M. Đilas, 1977.). U svom govoru u Varaždinu 20. svibnja 1945. Tito je izjavio da obilazi jedinice JA koje vrše konačan obračun s hrvatskim smrdom i najavio da će svi koji se ne slažu s njegovom ideologijom gledati svjetlo dana samo do najbliže jame, a u govoru u Ljubljani 28. -30. svibnja 1945. javno se pohvalio „likvidacijom 200.000 ljudi“ u samo dva tjedna. Dva mjeseca prije Bleiburga JBT uputio je zapovijed svim partijskim komitetima i komesarima vojnih jedinica koja je glasila: "Ovih dana pružit će se prilika, da komunistička partija Jugoslavije preuzme vlast na teritoriju cijele države. Ta prilika trajat će samo nekoliko dana, a možda i samo nekoliko sati, i ako u to vrijeme ne likvidiramo sve naše neprijatelje, ta će se prilika zauvijek izgubiti". (Tiskano u: „Politički zatvorenik“, svibanj 2007. str.182.). To je otvoren poziv na genocid. Ne, gospodo. Birati Tita, Staljina ili Pol Pota može biti osobni izbor pojedinca, ali nije moguće stajati na čelu države i veličati počinitelja najvećeg pokolja nad civilima i zarobljenicima u Europi. Ili vam je možda poznat takav primjer? Nije moguće biti na čelu navodno demokratske i pravne države, a slaviti partizansku JA koja je gotovo na svakom koraku kud 'narodna vojska prođe', za sobom ostavljala zastrašujuća „stratišta i grobišta žrtava jugokomunističke vlasti“, kako je to iscrpno znanstveno obradio prof. dr. Josip Jurčević, a što je ova vlast neodgovorno prešutjela misleći da će time izbjeći glas istine i sud povijesti. Ne, gospodo, svakodnevno izlaze na vidjelo novi dokazi boljševičko-četničko-partizanske strahovlade, neki već istraženi, a neki još čekaju. Tako su tek pred dvije godine otkriveni posmrtni ostaci tridesetak 16-17 godišnjih učenika Hrvatske dočasničke škole, neki još s križićem oko vrata, pobijeni i plitko sahranjeni u Gračanima, selu kraj Zagreba. Zahvaljujući I. i II. Armiji JA i njihovim komandantima, narodnim herojima Koči Popoviću, Peki Dapčeviću, Đoki Jovaniću ali i mnogim drugima, Zagreb je od samog središta grada, na pr. dvorišta Pedagoške Akademije, do uže i šire okolice pretvoren u jedno veliko stratište, gdje još danas mjestimično izranjaju zemni ostaci žrtava krvožednih narodnih heroja. Gospodo, ne može se vladati hrvatskom državom i obilježavati u Kninu veliki dan hrvatske pobjede, a u Srbu slaviti četnički pokolj i etničko čišćenje Hrvata Like i Zapadne Bosne. Da, gospodo, istina se širi, svijet znanosti želi saznati istinu, jednako kao i mladi naraštaji, oni istražuju i temeljem činjenica stvaraju svoju sliku, često potpuno suprotnu od one polustoljetnih krivotvoritelja i njihovih naredbodavaca. Među novijima istražiteljima povijesne istine je i Piero Scaruffi s poznatog Stanford University koji u knjizi „Najgori genocidi 20. stoljeća“ svrstava JBT među deset najvećih zločinaca 20. stoljeća odgovornog za smrt 570.000 ljudi, a Gunnar Heinsohn sa Sveučilišta u Bremenu u „Leksikonu genocida“ (1989.) iznosi daleko veću brojku stradalnika. Kada ćemo početi slaviti naše, hrvatske, junake, a zločince predati pravdi i izložiti na stup srama? Dok ne cijenimo sami sebe ni svijet nas neće cijiniti. Ne, gospodo, nije moguće voditi

državu i slaviti počinitelje genocida. Vjerujem da se slažete te da ćete u tom smislu i postupiti. Sada.

Duka spominje i Vesnu Teršelić:

Vesna Teršelić, predsjednica Documente - Centra za suočavanje s prošlošću je nakon što joj je dostavljena »presuda« HNES-a, prijavila Šeparovića DORH-u i policiji i o tome obavijestila bitne institucije vlasti u zemlji, jer se, prirodno, osjetila uznemirena stavovima »sudišta«. Zvonimir Šeparović je zbog toga bio na obavijesnom razgovoru na policiji. Nacionalno etičko »sudište« vrlo je opasan način političkog djelovanja...

Doista je opasno djelovanje HNES-a. Vidimo to i iz slijedećeg teksta o djelovanju etički optužene za veleizdaju. Sada Teršeličku optužuje i „Bedem ljubavi 1991“ (vidjeti prilog).

Etički osuđeni Milorad Pupovac krenuo je u rat protiv svih koji vole hrvatske branitelje koji su, kao što je poznato napravili najveći mogući genocid: U „Oluji“ su od Srba napravili zečeve, što je svojedobno posebno zabrinulo i samog srpskog Vožda Slobodana Miloševića. Zapravo, očito je Pupovčeva nakana optužiti sve koji su se čak i radovali takovoj zločinačkoj pobjedi. Tako se uskoro možemo nadati da će zečevi dobiti satisfakciju:

PUPOVAC PROGLASIO RAT: Zvonimiru Hodaku, HOS-u, portalu Dnevno, tjedniku 7Dnevno, Bujancu, Ozani Bašić, emisiji 'Piramida' i još mnogima!

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/pupovac-proglasio-rat-zvonimiru-hodaku-hos-u-portal-dnevno-tjedniku-7dnevno-bujancu-ozani-basic-emisiji-piramida-jos-mnogima-807605>

Slučajno ili ne, Pupovca je spomenuo i kolumnist tjednika 7Dnevno i portala dnevno.hr Marko Ljubić:

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marko-ljubic/lupezi-kuve-budale-protiv-lustracije-807136>

Ali vratimo se Duki. Mene je posebno bio zanimljiv dio u kojemu Duka daje mišljenje odvjetnika jer sam očekivao mišljenje koje se mora uvažiti, bez obzira što je očito Duka tražio mišljenje političkih istomišljenika. Ipak struka je struka. Zato me je ipak iznenadilo mišljenje odvjetnika pa sam mu o tome i napisao pismo:

Poštovani g. Emile Havkiću,

Pročitao sam Vaše mišljenje u smiješnom članku Zdenka Duke *Kome sudi Hrvatsko nacionalno etičko sudište: Šeparovićev sramotni lov na »izdajnike«* u Novom listu, 07. 06. 2015. Smiješnom zato što piše dojučerašnji predsjednik Hrvatskog novinarskog društva koji je od tog Društva napravio udrugu jedino onih novinara koji su bili spremni služiti samo jednoj političkoj opciji. Ali, za njega mi je razumljivo da se brine zbog takovog njegovog djelovanja jer očekuje promjenu vlasti. Čak je zabavno kada Duka, ne mogavši opovrgnuti ništa iz osuda i optužbi pribjegava etiketiranju, uvredama i sličnim stvarima koje, jasno je, kada ih on koristi nisu govor mržnje., zar ne?

Prirodno je da se u takovim uvjetima ljudi nečiste savjesti boje, pa se Duka može i razumjeti. Jadničak - nedužni.

Međutim, nije mi jasno Vaše ponašanje. Vaša izjava je dana ovako:

Odvjetnik Emil Havkić pita se tko uopće može sam sebe proglasiti nacionalnim etičkim arbitrom i kako su ti arbitri odabrani? Kakva može biti snaga tog sudišta koje izriče presude za nacionalnu izdaju? Tu je riječ o političkoj borbi i političkim kvalifikacijama. Kad bi se ta granica prešla s kvalifikacijama koje bi bile svjesno difamatorne, onda bi to bio sofisticiraniji oblik udruživanja za javno sramoćenje ili javno blaćenje, kaže Havkić

Takve »osude« ugrožavaju sigurnost »osuđenih«. No, u pravosudnom smislu te bi »presude« bilo dosta teško sankcionirati. Recimo, dokazati da je riječ o kleveti - dakle, o namjernom iznošenju neistinitih činjenica. To bi bilo teško dokazati ako postoji procedura, ako saslušavaju neke svjedoke, materijale. Moglo bi se raditi o sramoćenju. Ako je to mišljenje neke političke opcije, teško bi ga bilo podvesti pod govor mržnje, smatra Havkić.

No, to je nešto potpuno drugačije nego kad Šeparovićevo »sudište« sudi za nacionalnu izdaju, kolokvijalno veleizdaju. U osnivačkom dokumentu jasno se ističe, naravno, da se radi (samo) o etičkom sudu pa je »osuda samo moralna a sudi se u slučajevima u kojima su grubo narušena temeljna etička načela u javnom postupanju.« Nacionalna izdaja je izdaja nacionalnih interesa a oni se definiraju »kao cilj koji država ima na ekonomskom, vojnom ili kulturnom području, ali se može uzeti i šire, kao svaki interes koji je od vitalnog značenja za opstanak i prosperitet naroda i države.«

Po struci sam matematičar i sigurno Vam je poznato da su matematika i logika nešto veoma blisko. Smatram da su odvjetnici po definiciji ljudi kojima logika mora biti veoma bliska. Po logici stvari logika, ako je ima, svakom odvjetniku bi nalagala da bude oprezan u svojim izjavama o HNES-u kada zna da mu je predsjednik profesor emeritus s Pravnog fakulteta i član Europske akademije znanosti i umjetnosti, dakle vjerojatno i Vaš profesor, kao i sjajni odvjetnici kakvi su Zvonimir Hodak i Željko Olujić. Zar doista mislite da znate više o pravu od spomenute trojice?

Već prva rečenica u Vašem komentaru pokazuje da je Vaše mišljene doista veoma problematično. Tvrdite da smo SAMI SEBE PROGLASILI nacionalnim etičkim arbitrom. Očito komentirate nešto o čemu ne znate ništa ili zlonamjerno iskrivljujete istinu.

HNES je izdalo knjigu *Hrvatske veleizdaje II.*, Zagreb 2015. Prva rečenica - *Uvodne riječi* profesora Šeparovića glasi:

Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES) nastalo je na inicijativu i prijedlog Hrvatskog žrtvoslovnog društva, kao njegov ogranak, kao građanska inicijativa koja će se baviti analizom pojava etičkih zastranjivanja ljudi i, nakon analize prikupljenih podataka, podizanja etičkih optužbi i donošenja etičkih osuda za nacionalnu veleizdaju.

Molim Vas da meni, valjda kao čovjeku kojemu je kao akademiku iz matematike logika nešto strano, objasnite kako se ovo može poistovjetiti s Vašom tvrdnjom.

Pismo šaljem i gospodi Šeparoviću, Olujiću i Hodaku. Možda mi oni mogu pobliže objasniti to što ne razumijem u Vašoj izjavi.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

P.S. Moram priznati da je drugi odvjetnik kojega se citira u tekstu bio mnogo oprezniji od Vas:

Odvjetnik Veljko Miljević kaže da ako »suci« ovog »sudišta« navedu bilo što što može štetiti časti i ugledu određenog čovjeka, oni sigurno nisu izuzeti od domašaja kaznenih odredbi o sramoćenju, uvredi i kleveti. Oni »sude« javno i njihove su »presude« postale pristupačne većem broju osoba. Ali, mogli bi biti oslobođeni od odgovornosti, ako uvjere sud da rade u javnom interesu. »Suci« Etičkog »suda« mogu utjecati na one ljude koji na osnivače i članove tog suda gledaju kao na stručne i moralne autoritete, ističe Veljko Miljević.

Zagreb, 09. 06. 2015.

Nadam se da ću dobiti odgovor. Ipak nisam spomenuo NEUMRLOG, zar ne?

Josip Pečarić
10. 06. 2015.

I SVJETSKI MOĆNICI SE TREBAJU SUOČITI S ODGOVORNOŠĆU ZBOG SUĐENJA HRVATSKIM GENERALIMA KOJI SU SPRIJEČILI GENOCID U BIHAĆU!

Na portalu narod.hr 11.07. 2015. objavljen je slijedeći tekst:

DA JE BIHAĆ PAO, 3 PUTA VEĆE ŽRTVE BI BILE

Dr. Ante Nazor: politička elita iz Srbije mora se suočiti s odgovornošću za stradanja

“Odgovornost za stradanja, za uzrok rata, s tim se današnja Srbija, tj. politička elita, mora suočiti. Visoki predstavnik međunarodne zajednice u BiH je danas rekao da nema loših naroda, nego pojedinci – s tim bih se složio i dodao da ima loših politika, a upravo govorimo o predstavnicima te politike iz devedesetih koji su danas na vlasti u Srbiji. Od njih se očekuje najveći iskorak da se suoče s onim što su oni u tom razdoblju činili”, rekao je ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata doc. dr. sc. Ante Nazor gostujući u emisiji na HRT 4 posvećenoj komemoraciji u Srebrenici.

Naglasio je kako se i hrvatski i bošnjački narod izborio za svoju neovisnost i slobodu u vrlo teškim međunarodnim diplomatskim odnosima. Podsjetio je kako je 1994. godine kad je Bihać trebao pasti, kad su ga srpske snage trebale okupirati, hrvatska je delegacija u Washingtonu i Pentagonu tražila zeleno svjetlo za oslobađanje svojih međunarodno priznatih teritorija, no ne dobiva odobrenje. Zatim dolazi akcija “Zima 1994” iz smjera Dinare kroz Livanjsku bojišnicu jer Hrvatska nije dobila zeleno svjetlo.

Procjene su da bi žrtve u Bihaću, da su srpske snage ušle tada, bile 3 puta veće nego u Srebrenici

“Diplomatskim i vojnim putem hrvatski i bošnjački narod se morao izboriti za svoju slobodu u teškim okolnostima. Zalihe streljiva u ljeto 1994. u Bihaću su bile nedovoljne za obranu, prema dokumentima koje imamo, postoji jedno pismo načelnika Unsko-sanskog kantona današnjeg, tadašnja bihaćka općina, koji piše predsjedniku Franji Tuđmanu i moli za intervenciju te da se nemaju u koga pouzdati osim u hrabre borce 5. korpusa Armije BiH i prijateljski hrvatski narod, spomenuta je i 101. pukovnija HVO-a”, rekao je Nazor te dodao: “Moramo naglasiti da je prijateljski hrvatski narod pomogao tada da Bihać ne doživi sudbinu Srebrenice. Procjene su da bi žrtve u Bihaću, da su srpske snage ušle tada, bile 3 puta veće nego u Srebrenici. Tada je u Bihaću bilo 180 000 ljudi”.

“Postojala je velikosrpska politika koja je imala za zadatak cilj da nestanu i Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina. U tom smislu su izrađeni brojni planovi, već 1990. godine imamo konkretne vojne planove koji govore o tim

zadacima i ciljevima”, rekao je dr. sc. Mujo Begić iz Instituta za traženje nestalih Bihac te napomenuo činjenicu da su genocid na području Potočara, tj. Srebrenice počinile snage iz tzv. postrojbe Republike Srpske, snage s područja Republike Srbije, snage s područja privremeno okupiranog djela Republike Hrvatske – pripadnici milicije tzv. Republike Srpske Krajine.

“Jedna jedinica iz sastava tih milicijskih snaga iz Knina je sudjelovala u ubijanju na prostoru Srebrenice”, rekao je Begić

Na to je Nazor rekao kako su pojedini pripadnici koji su ubijali u Vukovaru ubijali i u Srebrenici.

“To je taj kontinuitet koji trebamo naglasiti”, rekao je.

“Kad gledamo Hrvatsku i BiH, kad govorimo o ratu, od Banovine, istočne Slavonije, Hrvatske, preko Prijedora – Srebrenica je jedan vrh tog kontinuiteta koji je napokon i međunarodnu zajednicu natjerao na učinkovitije djelovanje”, ocijenio je

Naravno u komentarima nisu izostala upozorenja o suđenjima onima koji su spašavali Bihac od genocida, o nezahvalnosti Bošnjaka za to spašavanje, kao i o petoj koloni iz RH koja je sudjelovala u tome.

Međutim, podsjetimo se kako su genocid u Bihacu odobrile neke velike sile (Velika Britanija, Nizozemska,...) jer su poslije takve "pobjede" srpske vojske željeli proglasiti Srbiju za pobjednika u ratu.

Upravo zato što je Hrvatska vojska spriječila taj genocid i onemogućila takav plan sudili su našim generalima u Haagu, a Hrvatska je bila na optuženičkoj klupi. I još uvijek je zbog isto tako nepravedne prvostupajnske presude generalu Praljku i ostalim Hrvatima iz BiH jer cilj tih moćnika je bio isti kao i cilj velikosrpske politike *da nestanu i Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina.*

Zar nije groteskno da je upravo Velika Britanija predlagala VSUN-a rezoluciju o genocidu u Srebrenici?

Sjetimo se da su i danas na vlasti u RH oni koji su podržavali takovo ponašanje suda u Haagu. Ta vlast financira jedino udruge koje su se slično ponašale, a glavni mediji su u rukama onih koji su optuživali hrvatske generale zato što su spriječili genocid u Bihacu.

Naravno, nisu oni nikada rekli da je sprječavanje tog genocida i time onemogućavanje proglašenja Srbije za pobjednika u ratu bio razlog za napade na generale. Dapače, godinama je u RH bilo zabranjen i sam spomen te činjenice. O tome je prvi put "glasno" progovoreno u našem Pismu VS UN-a:

PISMO

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokopate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba. Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavenskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji. Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih presuda u Haagu od 15.4.2011.

akademik Igor Anić

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger (+ 2014.)

akademik Hrvoje Babić (+ 2015.)

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić (+ 2015.)

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Andrej Dujella

akademik Stjepan Gamulin

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 2012.)

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

mons. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Frano Kršinić

akademik Ranko Matasović

akademik Slavko Matić

akademik Davor Miličić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Franjo Šanjek

akademik Nenad Trinajstić

akademik Stanislav Tuksar

akademik Dario Vretenar

Pismo je supotpisalo preko 3000 naših ljudi (ogroman broj sveučilišnih nastavnika, znanstvenika, književnika, umjetnika,...) unatoč ignoriranju glavnih medija.

Igrom slučaja ili ne, poslije pojave ovog pisma i politika SAD-a se promijenila, pa njihov vojni ataše u Hrvatskoj iz vremena "Oluje" tvrdi da je Gotovina spasio Bihać od genocida ravnog onima iz Drugog svjetskog rata, a otvaraju i arhive (poslije 17 godina!) o Bihaću. Znamo i to da je američki sudac Theodor Meron

ukazao na ono što smo tvrdili svo vrijeme – nerazumno je osuditi nekoga za oslobađanje okupiranih područja svoje države.

Nije spomenuo spašavanje Bihaća i sprječavanje genocida. Dapače, čak ni američki vojni ataše nije ni pozvan u Haag da svjedoči!

Spomenut ću i mojih 12 pisama poslanih, prije drugostupanjske presude generalima, predsjedniku Vlade u kojima sam tražio da zbog tog spašavanja Bihaća od genocida generala Antu Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir.

Zašto to uopće spominjem? Pa vidimo da su hrvatski glasači na predsjedničkim izborima pokazali da su konačno shvatili da imamo vlast koja ne voli ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Zato Milanović nije ni pomislio odgovoriti na moja pisma. Pa ne voli on ni svoj narod ni svoju slučajnu državu da bi se suprotstavio svjetskim moćnicima.

Ali poslije predsjedničkih izbora naprasno je počeo pokazivati tu "ljubav" (očito treba staviti navodnike jer su mu branitelji i dalje mrski – ipak su oni glavni u "zločinu" stvaranja hrvatske države, zar ne?). Ta naprasna ljubav toliko je smiješna da već i u Saboru javno kažu da očekuju da će do kraja kampanje pozdravljati s: ZA DOM SPREMNI!

Mene ne bi iznenadilo da do tada ne dobijem i odgovor na mojih 12 pisama, i da Milanović doista ne predloži Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir!

A zapravo to bi trebalo učiniti Vijeće sigurnosti UN-a! Na taj način bi hrvatski generali koji su najzaslužniji što je spriječen krajem dvadesetog stoljeća u Europi genocid ravan onima u Drugom svjetskom ratu dobili kakvu takvu satisfakciju za sve zlo koji su im priredili proganjajući ih, zatvarajući ih i sudeći im zbog sprječavanja tog genocida!

Kamenjar.com, 12. 07. 2015

Glas Brotnja, 13. 07. 20125.

DRUGO PISMO IZ ZAGREBA

Evo me opet u Zagrebu. Održali smo međunarodnu konferenciju "MIA 2015" u Mostaru usprkos Hrvatskoj zakladi za znanost. Pogledajte kako je to izgledalo:

<https://www.youtube.com/watch?v=UW4fGOQDNIY>

<https://www.youtube.com/watch?v=Wq6dKQvBBFk>

Stigao je i prvi komentar:

Naslov: Pozdravi iz Melbournu
Datum: Tue, 17 Nov 2015 14:26:13 +1100
Šalje: Tomislav Buric

Dragi članovi Seminara,

upravo sam na research visitu kod prof. Severa Dragomira na Victoria University u Melbournu koji šalje puno pozdrava prof. Pečariću i cijeloj hrvatskoj MIA grupi.

Žao nam je što nismo mogli sudjelovati na konferenciji u Mostaru, no jako nam je drago da je super prošla (usprkos neugodnostima zadnjih mjeseci), čestitke organizatorima i svima.

Lijepo vas je bilo vidjeti na youtube filmićima i doživjeti dio atmosfere :-)

Lijep pozdrav svima iz daleke Australije,

Tomislav

U Prilozima je dan cijeli govor Predsjednika organizacijskog odbora i Dekana Fakulteta Prirodno-matematičkih i odgojnih znanosti u Mostaru prof. dr. sc. Maria Vasilja.

Na konferenciji je sudjelovalo 67 matematičara, a izloženo je 62 rada. Kao što ste vidjeli u ovim prikazima, vidjet ćete i u mom pismu zahvale, danom također u Prilozima, prof. Vasilju konferencija je izuzetno uspjela iako je u posljednjem momentu trebala biti otkazana zbog Hrvatske zaklade za znanost.

I dok se meni čini nevjerojatnim da uspješni hrvatski znanstvenici mogu uopće postupiti na način kako to čine oni u Upravnom odboru Zaklade, koji smatraju da ne vrijedi ono što je svima u svijetu izuzetno postignuće ako oni to nisu u stanju napraviti. Dakle, kada si stvorio 3 od 5 hrvatskih matematičkih časopisa u svjetskim bazama CC i/ili SCIE, kada iz svoje oblasti imaš 2 od 3 u tim bazama, onda su to njima neugledni domaći časopisi (inače u Uređivačkim odborima naših časopisa su ponajbolji svjetski znanstvenici iz te problematike). A da je to tako "dokazuje" im što sam ja u Uređivačkom odboru onog trećeg (Springer-Verlagov časopis) onda im ne valja ni taj treći. A nama s projekta ostaje tražiti slične časopise na Marsu da bi zadovoljili znanstvenike iz Upravnog odbora HRZZ. O tome i drugim "izuzetnim" dosezima HRZZ vidite u Pismu zahvale.

Zapravo ja užasno griješim kada tako pišem o časnim kolegama znanstvenicima, koji su svi skupa u svojim bogatim karijerama napisali znanstvenih radova skoro koliko i ja sam prema CROSBiu. Naime, vidim da sam po tjedniku 7Dnevno uvjeren u neke svoje "istine", koje su uglavnom krive. To nisu napisali za mene nego za biskupa dr. Vlada Košića kome vjeruju i u koga se zaklinju svi državotvorni Hrvati. Istina, malo mi je smiješno kada u 7Dnevno pišu da takvi biskupi "njeguju te mitove, a jedine osobe koje ih informiraju i u koje vjeruju i s kojima su okruženi jesu čudni...", ali se nadam da su i mene ubrojili u te čudake. Pa zaslužio sam kada je i biskup Košić (i biskup Pozaić) potpisao otvoreno pismo ZDS, zar ne? Valjda u 7Dnevno žive u nekom čudnom svijetu kada vjeruju da danas biskupe uopće treba informirati. Valjda su nesposobni da se informiraju kao i mi ostali?

Inače osnovni poučak za glasovanje u RH je nešto kao jedan plus jedan u matematici:

Ako su svi glavni mediji protiv nekoga, ako si za Hrvatsku trebaš glasovati za toga. A za 7Dnevno je to pogrešni poučak, pa im je čak i prof. Tomislav Ivančić kriv što zna koliko je jedan plus jedan.

Kao i u mom prošlom pismu nadam se da ova moja promišljanja nitko neće shvatiti ozbiljno. Sve to što sam napisao samo je „na razini provokacije“.

Istina, čini mi se da su neki to drugačije doživjeli. Tako mi *dingdong* piše:

Dobro nam došao u našu 'Hrvatsku na razini provokacije'. Time je, svjestno (svjesno) ili nesvjestno (nesvjesno) za Domoljubnu Hrvatsku, Za Dom Spremnu Domoljubnu i Državotvornu Hrvatsku uveden novi pojam - Hrvatska Na Razini Provokacije ... Živjela nam Hrvatska na razini provokacije! Živjela naša Provokativna Hrvatska! Nasuprot Nojevskoj Hrvatskoj koja nije, iako manje nego prije, željela (ili je glasala za neki čudni Most ni na nebu, ni na zemlji), izaći na Izbore - znamo sa kakvim posljedicama ...

Za Dom - Spremni!

Bog i svako dobro

Pretpostavljam da *dingdong* aludira na činjenicu da smo Pismom ZDS tražili otvoreno suprotstavljanje Domovinskom ratu tzv fašističkim antifašistima, kao i to da treba izravno reći svima da nam povijest neće pisati nekakve nogometne organizacije. Ali...

Pozz

Josip Pečarić

NAVODNA HRVATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI?

(Predgovor knjige poslane samo akademikima)

Kod Posljednje večere govorio je Isus svojim: „Ako su progonili mene, i vas će progoniti“ (Iv 15,20).

U 20. stoljeću, također ne manje u 21., to se proročanstvo i suviše očito ispunjava:

bilo na brutalne načine krvavog progona i ubojstva, bilo na suptilne načine:

- kad se nepravедno isključuju pojedinci sa mjestâ na kojima se donose odluke o društvenom, političkom, ekonomskom, kulturnom napretku

- ili urušavanju nacije;

- kad se umjesto kulture života propagira kultura smrti;

kad nam se javno poručuje: Sve nas je manje i sve smo stariji – očekujući dan i obavijest: više nas nema;

- **kad se u navodnoj Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti promovira razred akademik-šarlatan;**

kad o znanosti - lekcije dijele ignoranti;

- kad se mladima, željnima leta u visine ljepote života, spaljuju krila.

(Biskup Valentin Pozaić u propovijedi u Katedrali, na Veliki petak, 2008.)

**PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI
AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB.**

**“ROĐEN 1948. GODINE U SOCIJALISTIČKOJ
REPUBLICI CRNOJ GORI”**

Poštovane kolegice akademkinje,

Poštovane kolege akademici,

Veliki pljesak na Skupštini dali ste Glavnom tajniku za «vehementnu» obranu Godišnjeg izvješća u Hrvatskom saboru, a dobacivanjem nekih od vas je praktično spriječen pokušaj moje obrane od njegovih, ničim izazvanih, napada.

Jasno je da njegove riječi najbolje govore o njemu samom. Danas ću se samo pozabaviti njegovim riječima danim u naslovu ovog mog pisma vama: “Rođen 1948. godine u Socijalističkoj Republici Crnoj Gori”.

Pitanje: Što mislite koje razdoblje od 1945. godine je najdraže Glavnom tajniku HAZU?

Da vam pomognem. Kada je riječ o Crnoj Gori lako možete provjeriti kako se Crna Gora nazivala od te godine:

- 2. decembar 1945. - *Narodna Republika Crna Gora*
- 7. juli 1963. - 1990. - *Socijalistička Republika Crna Gora*
- 12. oktobar 1992. - *Republika Crna Gora*
- 4. februar 2003. - 19. maj 2003. - *Državna unija Srbije i Crne Gore*
- 3. juni 2006. - *Nakon 88 godina Crna Gora ponovo postaje nezavisna Država Crna Gora.*

https://bs.wikipedia.org/wiki/Crna_Gora

Doista treba biti izuzetno inteligentan pa smjestiti 1948. godinu u razdoblje 7. juli 1963. - 1990., zar ne?

Možda to i opravdava Glavnog tajnika što je štitio Slobodana Miloševića od ironičnog naslova moje knjige i od mrskih mu predstavljača koji su itekako krivi što je to, njemu tako drago, razdoblje završilo.

Možda su mu samo zato, dok sam bio u Beogradu, Srbi bili moji sunarodnjaci.

Očita uvreda nikome u Akademiji nije zasmetala, pa na ponovni zahtjev da se pozivnica proslijedi svima vama nije mi ni odgovoreno!

A kada već imamo takvo stanje u Akademiji jasno je zašto nikome nije zasmetala naglašavanje Glavnog tajnika o mom rođenju u Crnoj Gori. Zna čovjek godinu, ali ne zna mjesto. Ne daj bože da zna da je to u Zaljevu hrvatskih svetaca, zar ne? Sam Predsjednik Akademije vas je izvijestio na samoj Skupštini da je bio izaslanik Predsjednice Republike na proslavi 850 godina posvete katedrale Svetog Tripuna. U KOTORU!

Na! velikoj proslavi Hrvata Boke kotorske i cijele Crne Gore!

S takvim Glavnim tajnikom ne čudi što je na mnogim portalima to potpuno ignorirano.

Ako i nije uglavnom bi ispustili i ime i samu ustanovu iz koje dolazi:

“Proslavi su prisustvovali: kardinal, nadbiskup barski u miru, Zef Gaši, đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić, biskup hvarsko-bračko-viški Slobodan Štambuk, Tomo Vukšić–vojni ordinarij u BiH, mon. Đuro Franjić, nadbiskup đakovačko-osječki, mons. Ivan Penzeš, biskup subotički, mons. biskup Ratko Perić, mostarsko-duvanjski, trebinjsko-mrkanski, apostolski administrator u Prizrenu, biskup Dode Đerđi, admiral Bokeljske mornarice Anton Sbutega, izaslanici predsjednika Crne Gore Filipa Vujanovića i predsjednice Hrvatske Kolinde Grabar- Kitarović, ministrica u Vladi Crne Gore Marija Vučinović (HGI), gradonačelnici Tivta i Kotora i druge ličnosti kulturnog i javnog života.”

<http://www.bokanews.me/featured/kotorska-biskupija-obiljezila-850-godina-posvete-katedrale-svetog-tripuna/>

<http://www.zg-nadbiskupija.hr/dokumenti/aktualnosti/kardinal-bozanic-na-proslavi-850-godine-posvete-katedrale-svetog-tripuna>

<http://www.kotorskabiskupija.me/pontifikalna-sv-misa-proslavi-850-godina-posvete-kotorske-katedrale/>

Ime izaslanika predsjednika, ali ne i da je predsjednik HAZU, spominje se na:

<http://www.ika.hr/index.php?prikaz=vijest&ID=182993>

Ali ima i ovoga:

“Ante Pusić izaslanik predsjednice Republike Hrvatske Kolinde Grabar Kitarović”

<http://www.rtcg.me/vijesti/drustvo/141560/obiljezava-se-850-godina-katedrale.html>

Zar nas sve treba čuditi kada je Akademiji važnija činjenica o mjestu mog rođenja, ili gdje sam dobio neku diplomu?

Zar nikome od vas ne smeta što je takav tretman Predsjednika HAZU, a time i svih nas, već ste velikim pljeskom pozdravili sramotan nastup u kojima Glavni

tajnik u ime Akademije napada dvojicu kolega, a ne štiti trećeg, već onoga koji ga lažno napada.

Zar vama ne smeta takav odnos i prema Predsjednici, jer Predsjednik HAZU je bio njen izaslanik. Zar je mogla izabrati nekoga tko bi bio više na čast i ponos našim ljudima u Boki?

Ja sam dao maleni doprinos onome što sam očekivao od toga: na molbu Predsjednika poslao sam mu svoje predavanje na "Tjednu hrvatske knjige", Vancouver, studeni 2002.;

Naslov: jedan moj tekst iz knjige "J. Pečarić, U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004."

Datum: Tue, 30 Aug 2016 16:47:16 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>

HRVATSTVO BOKE KOTORSKE Očuvanje hrvatskog identiteta kroz stoljeća

Na krajnjem jugoistoku Jadrana nalazi se prelijepi zaljev – Boka kotorska (na talijanskom Bocca = usta, otvor). Njen pjesnik kotoranin Viktor Vida, jedan od najvećih hrvatskih pjesnika, za nju će reći: "Ništa ne može pokolebati moga uvjerenja, da je Boka kotorska ostvarenje božanske priče, koja se tu više nego i u jednom kraju svijeta dotakla zemlje i ostavila na tom moru i u tom kamenju svoj vječni trag." ...

Tekst je objavljen, ali ako ga netko od vas želi pročitati proslijedit ću mu/voj cijeli e-mail.

Naslov: Re: jedan moj tekst iz knjige "J. Pečarić, U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004."

Datum: Wed, 31 Aug 2016 08:50:21 +0200

Šalje: Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>

Odgovori na: Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>

Organizacija: HAZU

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani gospodine akademiče Pečariću,
zahvaljujem na poslanom tekst.

S poštovanjem,

Gordana Matić

Kabinet predsjednika

Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti

Naslov: Govor?

Datum: Sun, 2 Oct 2016 11:20:35 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: zvonko.kusic@zg.t-com.hr

Dragi kolega Kusić,

Mislio sam tražiti od Vas (jesam li?) Vaš govor iz Kotora da bih ga poslao na svoje adrese. Možda će neki portal i objaviti. Neka ostane zabilježen, jer nisam baš vidio da su mediji objavili da ste bili tamo.

Pozz

Josip Pečarić

Moj Bokelj koji je bio nazočan napisao mi je o govoru Predsjednika na večeri za uzvanike:

”Nema se tu što posebno napisati. Održao je govor u kojemu je naglasio hrvatsku komponentu Boke, i to je bilo OK. Ono što je, međutim, meni zasmetalo je što je govor počeo riječima otprilike: "prije nego sam došao dolje, malo sam se interesirao o Boki i nešto pročitao..." To sam naveo kao pokazatelj nepoznavanja Boke i nedovoljnog zanimanja intelektualaca u Hrvatskoj za nju.”

I dok sam ja nezadovoljan što je IZASLANIK PREDSJEDNICE RH i PREDSJEDNIK HAZU govorio na svečanoj večeri, dakle pred malim brojem naših ljudi, Vi nagradite Glavnog tajnika velikim pljeskom zato što izbjegava spomenuti Kotor i moju Boku! i uopće, zbog čega je to bilo važno spominjati?

Možda zato jer niste sretni čuti riječi kardinala Bozanića s te proslave:

“Poslije otpjevanog Tebe Boga hvalimo, kotorski biskup mons. Ilija Janjić uz zahvalu predvoditelju slavlja i svima okupljenima, uručio kardinalu Bozaniću biskupski štap kao dar za njegov treći pohod Kotoru. «Lijepo je svaki put doći u Kotor, jer se ovdje osjeća da je kršćanstvo, katoličanstvo tako duboko zasađeno. Sve govori o našoj vjeri, ne samo ova katedrala, nego i ulice, natpisi i znakovi po gradu. I kad se prolazi zaljevom, crkve, zvonci, sve govori o vjeri, o Crkvi, sve govori o onima koji su ovdje živjeli i svjedočili. To je vaša baština, to su vaši korijeni. Nije uvijek lako nositi ovakvu baštinu, ali je časno. I ova je obljetnica poziv da ostanemo vjerni i svojoj Katoličkoj Crkvi, i da ostanemo vjerni svom identitetu, onome što jesmo i po vjeri i po rodu. Da ostanemo svoji ovdje u svom Kotoru, u svojoj Boki. Čestitajući, želim da ovo slavlje bude zalog naše pripadnosti, našeg identiteta, vjernosti Bogu, te osobito u ovo vrijeme da budemo pozorni na obranu i poštovanje obitelji» kazao je kardinal Bozanić, te je uručio

kotorskom biskupu medaljon Sv. Ivana Pavla II, velikog zagovornika i ljubitelja našeg naroda.”

Kakva smo mi akademija kada šaljemo takove poruke, a znamo koliko je ljudi obišlo mog Bokelja sv. Leopolda Bogdana Mandića.

U svom Dnevniku iz tih dana (Portal HKV-a) napisao sam:

“Zahvaljujući biskupu Košiću i njegovoj jučerašnjoj propovijedi Hrvatska zna koliko je sv. Leopold ljubio svoj hrvatski narod: "Premda je sv. Leopold kao svećenik veoma kratko djelovao u Domovini, on nikada nije zatajio da je Hrvat. Kada je 1917. bjesnio rat između talijanskih i austro-ugarskih snaga, talijanska je vlada naredila da svi državljani Austro-ugarske u pograničnom području trebaju prihvatiti talijansko državljanstvo ili će biti zatočeni u južnoj Italiji. Kada su ga njegova redovnička braća nagovarala da uzme talijansko državljanstvo, jer da je to tek puka formalnost, on je odlučno odgovorio: „Ne, krv nije voda! Ne može se izdati krv!“... Molimo ga za naš hrvatski narod, da se nitko ne stidi svoga roda ni svoje domovine, da istinski ljubimo svoj narod, činimo dobro svima i da ponosno znamo, poput njega – pa ako treba i trpjeti zbog toga – isticati tko smo i kome pripadamo. Molimo za naše narodne vođe da ne savijaju šiju pred nepravdama i neistinama, već da ponosno služe svojem narodu." ([poveznica](#)) Biskup poslije mise piše: “Krv nije voda, ne može se izdati krv!”

Moj Bože, koje divno iskustvo – blizina sa svecem, i to još Hrvatom koji je ljubio svoj narod!”

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html>

Ili vam to nisam smio navesti? Pa i biskup dr. sc Vlado Košić je potpisnik Peticije ZDS? Ipak treba više vjerovati Glavnom tajniku i Akademiji: nije sv. Leopold bio Hrvat, i ove njegove riječi ništa ne znače!

A možda bi bilo dobro da promijenimo takav stav Akademije i prihvatimo riječi hrvatskog sveca iz moje Boke:

„Ne, krv nije voda! Ne može se izdati krv!“

Tada na hrvatskim portalima ne bi bila “Navodna Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti”.

Pa ni u propovijedima hrvatskih biskupa. Naime mnogi od vas koji su svojevremeno dobili moju knjigu s tim nazivom znaju da je to uzeto iz jedne propovijedi biskupa prof. dr. sc. Valentina Pozaića. Ili vam to nisam smio navesti? Pa i biskup Pozaić je također potpisnik Peticije ZDS? Ipak treba više vjerovati

Glavnom tajniku i Akademiji. Pogledajte po hrvatskim portalima komentare u svezi s njegovim istupom. Npr.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/akademik-paar-odgovorio-na-klevete-jovanovic-je-pobrkao-loncice-nisam-ni-lagao-ni-plagirao-985187/#axzz4TUc6Dx1R>

<http://www.hkv.hr/vijesti/hrvatska/25621-pismo-akademika-paara-predsjedniku-hrvatskog-sabora.html>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2016/12/21/pismo-akademika-vladimira-paara-predsjedniku-hrvatskog-sabora/>

Tada nam ne bi hrvatski kolumnisti o nama pisali, kao Mirela Pavić u Hrvatskom tjedniku od 22. 12. 2016., kao o “hrpi naših ‘akademika’ iz JAZU-a”. Istina neki su malo pošteđeni:

“Čast Pečariću i nekolicini ostalih zvučnih, hrvatskih imena, sve mlakonje i mutikaše zapregnute gujice u fotelju iz koje nit što dobra narodu sugeriraju, nit opravdavaju uopće postojanje te ‘zajednice’.”

Umjesto da neki, očito ne previše inteligentan akademik, uči jednog matematičara što je logika, zar vam ne bi bilo bolje pročitati komentar našeg poznatog odvjetnika Željka Olujića o presudi Ustavnog suda u slučaju Šimunić koji ima podnaslov (“Hrvatski tjednik, 22. 12. 2016.): *Šimunića su osudili zato što ljevičari znaju što je mislio kad je uzviknuo “Za dom”*. Zar u tri otvorena pisma Ustavnom i Vrhovnom sudu nisam pisao to isto? I onda oni ti sudci (čast Miroslavu Šumanoviću) sramote i sebe i svoju struku.

<http://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-li-ustavnom-sudu-domovinski-rat-poticanje-mrznje>

<http://kamenjar.com/akademik-pecaric-li-ustavnom-sudu-domovinski-rat-poticanje-mrznje/>

Javlja mi se puno ljudi. Ne vjeruju da je to razina Akademije. Ali već je nastup Glavnog tajnika i opjevan. Naime, Vicko Goluža, pomoćnik ministra rada i socijalne skrbi za žrtve rata (1992.-2000.) je i pjesnik. Objavio je zbirku pjesama *Ruka na srcu – Srce u ruci*. On piše:

Naslov:RE: Fwd: Za g. predsjednika HAZU: LICEMJERNA ČESTITKA

Datum:Thu, 22 Dec 2016 11:40:14 +0100

Šalje:Vicko Goluža

Prima:'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Uvaženi i poštovani akademice!

Po nalogu savjesti (u kojoj prebiva čovjek ili njegova nakaza), a povodom žalosnog istupa i zloporabe Saborske govornice tajnika HAZU, želim postaviti neka pitanja ogoljelim dušama, kojima nikakva akademska zvanja ne mogu prekriti svu bijedu gadljivog ljudskog poltronstva i licemjerja.

IMA LI PRAVO HRVATSKU VOLJET
SRCEM U KOJEM LJUBAV GORI,
ILI HRVAT MORA OBOLJET
U TUĐOJ ZEMLJI KOJA GA MORI?

IMA LI PRAVO ISTINU ZBORIT
PEČARIĆ U KOJEM ČOVJEK BLISTA,
IMA LI PRAVO ZA DOM SE BORIT
S LJUBAVLJU ŠTO JE OD LAŽI ČISTA?

IMA LI PRAVO DOMOLJUB BITI
IZ DIČNE BOKE HRVATSKI SIN,
ILI SE TREBA PRED GADOM KRITI
DA MU NE STAVI USTAŠKI ČIN?

Vicko Goluža

Zapravo, on sam odgovara na pitanje koje je davno postavio Akademiji:

ZAŠTO?

Zašto Pečarić smeta,
zašto se ljubavi boje,
hrvatski mediji javni
što lažnu povijest kroje?

Zašto ne mogu glasno
bijednici glasila javnih
slaviti velika djela
Hrvatskih sinova slavnih?

Zašto ih mora mori
kada se domoljub javi,
zašto ih tisuću radova
znanstvenika sjajnog davi?

Zašto „antifašisti“ grakću,
I na hrvatsku zastavu reže,
zašto od Pečarićeve Hrvatske
petokolonaši bježe?

Zašto u HAZU šute,
zašto se Pečarića boje,
zašto se i u društvu takvom
bezglavi akademici roje?

Upravo zato, zna se,
što Hrvatsku u srcu nosi,
i granatama ljubavi čiste –
mrzitelje domoljublja kosi!

Vicko Goluža

<http://glasbrotnja.net/vicko-goluza-zasto/>

Na kraju još jedno pitanje: Zar nije nemoralno u Hrvatskom saboru u ime Akademije prozivati potpisnike Peticije ZDS u sklopu obrane Izvješća o radu HAZU, a onda ići i nastupati zajedno s potpisnicima te iste peticije na HTV, kao što radi Predsjednik HAZU kada na HRT4 dana 22. 12. 2016. nastupa zajedno s prof. dr. sc. Ivanom Karličem s KBF Sveučilišta u Zagrebu? Može zato što prof. Karlič nije rođen u Socijalističkoj Republici Crnoj Gori?

Akademik Josip Pečarić

22. 12. 2016.

‘HAZU PROTIV STEPINCA’

Poštovane kolegice akademkinje,
Poštovani kolege akademici,

Moram vam priznati da je moje neprimjereno djelovanje dovelo do opravdanog odgovora iz HAZU kada je u Saboru ispravno ukazano na državu u kojoj sam rođen i na mjesto gdje sam stekao raznorazne titule.

Sigurno znate da je Peticija ZDS pokrenuta zbog obrane Marka Perkovića Thompsona i “Bojne Čavoglave”, pa je dobro što se je Akademija svrstala na stranu onih koji su protiv njih.

Da, žalosno je vidjeti da na HTV-u i u raznim medijima podsjećaju na dan kada je prvi put izvedena ta pjesma:

“Na dan 31. prosinca 1991. prvi puta je emitirana na Hrvatskom radiju Split najpoznatija ratna pjesma Domovinskog rata „Bojna Čavoglave“.

Pjesmu je snimio dragovoljac Domovinskog rata i hrvatski vojnik Marko Perković Thompson. Među Hrvatima postala je simbol otpora srbijanskom agresoru.

Tekst se bavi obranom od hrvatskog sela Čavoglave od agresije Srba, a Thompson u stihovima poručuje da će braniti svoju Hrvatsku i rodno selo do smrti, sa spremnošću da srbijanskog agresora protjera i oslobodi domovinu rodni kraj i domovinu Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata bila je jako slušana, te je proslavila Marka Perkovića Thompsona. On je nakon nje nastavio pjevati domoljubne pjesme, pa su one postale njegov zaštitni znak.

Njegove pjesme su s vremenom, zbog domoljubnog i vjerskog karaktera, postale „trn u oku“ djelu progugoslavenski i antihrvatski orijentiranih medija i političara. Ipak, Marko Perković je izdržao sve napade bijesa i mržnje, te je svojim pjesmama u vrijeme tzv. „detuđmanizacije“, koje je sinonim za dekretoizacija, postao jedan od vidljivih i čvrstih simbola otpora tom patološkom i pokvarenom pokretu.

Njegovo selo Čavoglave postalo je s vremenom mjesto u kojem se prvo hrvatski narod Dalmacije, a zatim cijele Hrvatske spontano okupljao na proslavu obljetnice oslobođenja Hrvatske 5. kolovoza, kao odgovor na klevetanje i demonizaciju Domovinskog rata i hrvatskih branitelja i generala. U tom procesu sudjelovali su mnogi tadašnji i još uvijek aktivni političari i mediji.

Danas se ti sramni i zabrinjavajući događaji, nakon oslobađajuće presude generalima i otpora hrvatskog naroda tom bremenitom poratnom dijelu hrvatske povijesti, pokušavaju zaboraviti i sakriti od javnosti.

<http://kamenjar.com/31-prosinca-1991-prvi-put-emitirana-bojna-cavoglave-2/>

Doista je strašno vidjeti koliko su tek puta razni portali, pa čak i novine, izvijestili o tome. Evo nekih linkova:

<http://www.vecernji.hr/estrada/na-danasnji-dan-prvi-put-je-pustena-thompsonova-pjesma-bojna-cavoglave-1139277>

<http://www.dnevno.hr/magazin/zanimljivosti/cavoglave-prvi-put-opjevane-prije-tocno-24-godine-saznajte-kako-je-sve-pocelo-video-876255/#axzz4TUc6Dx1R>
<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2016/12/31/na-danasnji-dan-prvi-put-je-pustena-thompsonova-pjesma-bojna-cavoglave/>
<http://www.24sata.hr/show/prije-25-godina-na-danasnji-dan-pustena-bojna-cavoglave-505530>
<https://www.hercegovina.info/vijesti/vijesti/hrvatska/prije-25-godina-na-danasnji-dan-pustena-bojna-cavoglave-118721>
<http://www.jabuka.tv/na-danasnji-dan-prije-25-godina-prvi-put-emitirana-pjesma-bojna-cavoglave/>
<http://www.makarska-post.com/index.php/bojna-cavoglaveprvi-put-javno-izvedena-prije-tocno-25-godina/>
<http://www.rama-prozor.info/clanak/25-godina-od-emitiranja-pjesme-bojna-cavoglave/25076>
<http://direktno.hr/en/2014/direkt/21854/Zasto-i-kome-prvi-put-u-25-godina-smeta-tekst-Bojne-Cavoglave.htm>
<http://www.estrada.ba/2016/12/prije-25-godina-na-danasnji-dan-putena-bojna-cavoglave/>
<http://www.grude.com/clanak/?i=24038&nova-godina-cekala-se-uz-bojnu-cavoglave-prije-25-godina-premijerno-je-izveden-thompsonov-hit>
<https://www.obavjestajac.hr/752741/prije-25-godina-na-danasnji-dan-pustena-bojna-cavoglave>
<http://enovosti.ba/prije-25-godina-na-danasnjem-dan-puscarontena-bojna-268avoglave-vijest/1632769>

Zbog toga je doista inteligentno od Glavnog tajnika što u Hrvatskom saboru nije spomenuo da je Peticija ZDS i pokrenuta zbog obrane Thompsona i “Bojne”, pa se na HAZU ne može primijeniti poruka dana na portal kamenjar.com:

<http://kamenjar.com/velimir-bujanec-bojna-cavoglave-eter-misevi-rupe/>

Da, doista je dobro da se HAZU u Saboru svrstala protiv onih koji brane Thompsona, tj. ograditi se od takvog mog djelovanja (i djelovanja akademika Popovića) jer sam čak i dvije (do sada) knjige napisao braneći ih:

Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

Oba su pala, Zagreb, 2016., str.392.

Čak je i sam Thompson jednom prigodom rekao kako sam ga branio više od njega samog!

S druge strane, poruka je dana baš u vrijeme napada na ploču poginulim HOS-ovcima u Jasenovcu, pa se tako pogoduje i vlastima za koje u HAZU očito očekuju da će popustiti pritiscima iz svijeta i skinu tu ploču. A opet, nije se ni to izravno spomenulo, pa će Akademija biti “čista” ukoliko se bude – pri tom skidanju – koristio onaj šarafciger s kojim su četnici mladom HOS-ovcu (Slavko Jager je bio Slovenac iz Maribora) vadili oči:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/70635/Zna-li-Pusička-da-su-HOS-ovcu-Jageru-šarafcigerom-četnici-iskopali-oči!.htm>

Kao što je Ustavni sud ispravno presudio pozdravu ZDS jer znamo da su u Beogradu Josipu Šimuniću vikali "Ubi ustašu" i time ga izjednačili s našim braniteljima u Domovinskom ratu, pa je to nedvojbeno potvrda ispravnosti njihove odluke, tako je sada i HAZU dobila veliku potporu iz Beograda.

Kako to?

Pogledajte slijedeći tekst:

VIDI BIJELE MIŠEVE

Dačić ne odustaje i ponovno mu se priviđaju ustaše i fašizam u Hrvatskoj

Datum objave: 30.12.2016.

U Hrvatskoj se rehabilitira fašizam i ustaštvo i politika da biti dobar Hrvat znači biti što više protiv Srbije, a to je pogrešno, ali Srbija je otvorena za razgovor s Hrvatskom i pomirenje, rekao je u petak na konferenciji za novinare ministar vanjskih poslova Iвица Dačić, prenijele su srbijanske agencije.

(...)

"Laž je da Hrvatska ne rehabilitira fašizam, oni su rehabilitirali (Alojzija) Štepinca i oslobađaju zločince od 1990.," citira agencija Beta Dačića koji je kazao da je NDH bila preteča Republike Hrvatske i ideje samostalne države i komentirao pozdrav "Za dom spremni".

Mjesecima se raspravlja o tome je li pozdrav "Za dom spremni" dozvoljen ili ne, a riječ je o pozdravu koji je izmišljen "ni za što drugo osim za potrebe ustaškog fašističkog nacističkog režima koji je bio Hitlerova marioneta", rekao je.

(...)

"Ne pričam ja to zato što su oni Hrvati, nego zato što su to fašisti i zločinci isto kao što sam u Srbiji uvijek bio protiv rehabilitacije onih koji su surađivali s fašistima", rekao je Dačić.

(...)

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/72092/Dačić-ne-odustaje-i-ponovno-mu-se-priviđaju-ustaše-i-fašizam-u-Hrvatskoj.htm>

Vidimo da se tako i HAZU priključuje u borbi "Malog Slobe" protiv fašizma u RH. Istina, kod Akademije se "uvijeno" govori o fašizmu u Domovinskom ratu, jer se uopće ne spominje ni Thompson ni "Bojna Čavoglave", ali je Mali Sloba izravan i spominje taj fašizam iz devedesetih. Uostalom, pa oni su svo vrijeme i govorili da ratuju protiv ustaša, i protiv Tuđmanove ustaške države. Dodajmo još i važnu činjenicu kako je velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatsku, pardon srpsku borbu protiv fašizma u Hrvatskoj stalno pomagao Efraim Zuroff pa je sjajno kada je i Akademija na istoj liniji s njim:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/72206/Zuroff-o-Kolindi-Ili-je-nostalgicna-prema-ustasama-ili-nije-za-taj-posao.htm>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/zuroff-ne-odustaje-zds-mora-biti-zabranjen-predsjednica-ili-je-nostalgicna-prema-ustasama-ili-nije-za-taj-posao-987791/#axzz4TUc6Dx1R>

Možda bi u tom pravcu i HAZU mogla podržati njegovo negiranje genocida u Srebrenici?

<http://www.maxportal.hr/naslovna/hasanbegovic-efraim-zuroff-je-negirao-genocid-u-srebrenici-ne-moze-on-hrvatskoj-dijeliti-lekcije/>

Da su mnogo ranije u RH shvatili koliko su oni u pravu, ne bi ih sada trebala podučavati gđa Merkel i drugi!

Pri tome Mali Sloba spominje i Stepinca, kao dokaz fašizma u Hrvatskoj.

Je li veliki grijeh nekih u Akademiji što nije još tada primljen onaj koji je u svom radu dokazao to što tvrdi Mali Sloba?

Naime, e-mail koji sam svojevremeno uputio Glavnom tajniku HAZU povodom velike podrške koje je Predsjedništvo dalo kandidatu prof. dr. Ivu Goldsteinu nazvao sam kako stoji u naslovu ovog teksta:

Naslov: HAZU protiv Stepinca

Datum: Sun, 29 Apr 2012 07:53:09 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: rudan@hazu.hr, pavao.rudan@inantro.hr

Znate li da je biskup Valentin Pozaić u propovijedi u Stepinčevoj Katedrali, na Veliki petak, 2008. rekao:

Kod Posljednje večere govorio je Isus svojim: „Ako su progonili mene, i vas će progoniti“ (Iv 15,20).

U 20. stoljeću, također ne manje u 21., to se proročanstvo i suviše očito ispunjava: bilo na brutalne načine krvavog progona i ubojstva, bilo na suptilne načine:

- kad se nepravedno isključuju pojedinci sa mjestâ na kojima se donose odluke o društvenom, političkom, ekonomskom, kulturnom napretku
- ili urušavanju nacije;
- kad se umjesto kulture života propagira kultura smrti; kad nam se javno poručuje: Sve nas je manje i sve smo stariji
- očekujući dan i obavijest: više nas nema;
- kad se u navodnoj Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti promovira razred akademik-šarlatan;
- kad o znanosti - lekcije dijele ignoranti;
- kad se mladima, željnima leta u visine ljepote života, spaljuju krila;
- kad se agresivno nudi, nameće i promiče odgoj bez vrednota, bez smisla;
- kad se moralni ološ javno naziva moralnom vertikalom.

Iz biskupove propovjedi slijedi kako i to koga biramo u članstvo govori o nama samima: Jesmo li hrvatska ili navodno hrvatska Akademija?

Možemo li biti hrvatska Akademija ako prihvatimo kao znanost priglupе interpretacije o našem blaženiku Alojziju Stepincu koje nam kao „znanost“ nudi prof. Ivo Goldstein?

Zapravo ne dvojim da hoćemo. Zašto? U mojoj knjizi „Brani li Goldstein NDH“ postoji puno tekstova u kojima se raskrinkavaju takve tvrdnje Goldsteinovih.

Knjigu sam osigurao svim članovima Predsjedništva HAZU, ali nitko je nije zatražio!?

Istina, tražili ste od Prvog razreda da se očituje o mojim tvrdnjama u Pismu Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU. U pismu sam kao primjer takvih tvrdnji Goldsteinovih naveo i tu knjigu pa ćemo čuti njihovo mišljenje o tome.

Knjiga je moj odgovor na knjigu Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“. Zapravo radi se o neobičnoj knjizi. Još dok sam je pisao počela je hajka na povjesničara dr. sc. Juru Krištu. Naslov Vam ponajbolje govori o čemu se tu radi: „Goldsteinovi ponovno osuđuju Stepinca“.

Zato je drugi dio moje knjige sastavljen od polemičkih tekstova – odgovora na takve napade.

Krišto je potom objavio i cjeloviti prikaz „Holokaustologija Ive i Slavka Goldsteina“.

Šaljem Vam i taj prikaz. Pogledajte kako ga Krišto završava:

„Bilo bi ipak pogrešno zaključiti da je knjiga Goldsteinovih beskorisna. Treba je koristiti kao i mnoge druge koje su bile napisane u vrijeme komunističke dominacije u historiografiji, tj. preuzeti dokumente, a odbaciti interpretaciju.“

*Napisati knjigu s 43 poglavlja, na 726 stranica iz koje treba odbaciti sve interpretacije! Zapravo, kolega Rudan, morali bi pitati biskupa Pozaića je li to dovoljno za definiciju **akademika-šarlatana**.*

Apsolutno se slažem s tim zaključkom. Vidjeli ste kako sam upravo koristeći podatke iz te knjige izvrnuo ruglu napade Goldsteinovih na Maticu hrvatsku.

Ali ponavljam: ne dvojim da će HAZU izabrati profesora Goldsteina zbog njegovih „doprinosa“ povijesnoj znanosti, koje zapravo treba odbaciti!

Ili:

HAZU se pridružuje osudama Stepinca!

S poštovanjem,

Vaš,

Josip Pečarić

P.S. Očekujem da sve moje dopise prosljeđujete onima od kojih je Predsjedništvo tražilo odgovor na moje Pismo. To pismo podrazumijeva odgovore na sve kritičke tekstove o radu prof. Goldsteina. Ja im ovim slanjem samo pomažem u tome.

PRILOG:
JURE KRIŠTO, GOLDSTEINOVİ
PONOVNO OSUĐUJU STEPINCA

*Jure Krišto, Holokaustologija Ive i Slavka Goldsteina**

Oba članka možete naći u mojoj knjizi: *Zabranjen akademik – Prevarom u HAZU*, Zagreb, 2012.

Zapravo mogao sam navesti i propovijed biskupa Pozaića (Blagdan Gospe Lurdske 2009.):

“U svijetu krivokletnika i veleizdajnika, kvislinga i podanika, zavidnika i željnih osvete, glo-balizacije = gro-balizacije = korupcije, gdje sami sebe odličjima odlikuju – i još se nazivaju moralna vertikalna, tu: ona neugasiva žeđ za harmonijom bića budi i podržava čežnju za životom istine u ljubavi. I dok nam šošteri i šloseri, laureati kumrovečki i šoroševečki, pišu: pravopis, gramatiku, leksikon, povijest – navodna Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti (podcrtao JP) uvježbava strogu šutnju – šutnju izdaje. Opet je u modi poštena inteligencija. “ Moramo pohvaliti Akademiju jer imamo u RH doista problem s Katoličkom crkvom u kojoj mnogi djeluju na tragu Stepinca. Da ne kažem da je biskup Pozaić, zajedno s biskupom Košićem i potpisao Peticiju ZDS. Tako su podržali i Thompsona, i “Bojnu” i HOS-ovce. A eto vidimo da je to bio fašizam. HAZU, ispravno, mora biti protiv fašizma, zar ne?”

Nadam se da će i HAZU pisati Ministru Vulinu i tako se još jače ograditi od mog djelovanja!

Može se Akademija pohvaliti kako nije htjela ni slati obavijest o predavljanju moje knjige, koju su promovirali admiral Domazet i prof. Tuđman i koja je neprikladno govorila o hrabrim srpskim vojnicima (*Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba*, Zagreb, 2014. – u Pakošanama na predavljanju je bio nazočan i general Gotovina, a znamo i o njegovoj ulozi u fašističkom Domovinskom ratu na što nas stalno i upozoravaju iz Beograda!), što je bilo potpuno u skladu s pismom naše mladeži g. Ministru. A da i ne spomenemo nedavnu fašističku izjavu admirala Domazeta o tome kako se Hrvatska ne treba bojati toga što se Srbija naoružava, jer ako nas napadnu mi ćemo im opet uzeti to oružje kao što smo učinili u Domovinskom ratu. Ponovno se pokazalo koliko je bio Glavni tajnik u pravu kada nije dozvolio da vam se pošalje poziv na predavljanje moje knjige koja veliča hrvatski genocid u “Oluji”. Admiral Domazet ponovno aludira kako su srpski ratnici zečevi, zar ne? A to jest fašizam! Iste zastrašujuće fašističke poruke koje se mogu iščitati i iz Thompsonove pjesme “Bojna Čavoglave”. Pa kako hrabri srpski ratnici ne bi “begali” u “Oluji” kada su morali stalno slušati “Bojnu” od koje im se krv ledila u žilama ?

A da ne spomenem kako se HAZU treba ispričati g. Ministru zato što sam jedan od onih koji tvrde da su oni vodili fašističku agresiju protiv Hrvatske (na žalost takvih u RH danas ima puno), što je očito već iz naslova moje knjige: *Živjela nam*

antifašistička, tj braniteljska Hrvatska, Zagreb, 2015. Naravno, bio sam svjestan mog neprimjerenog djelovanja pa nisam ni tražio da se pozivi za predstavljanje te knjige Uprava Akademije pošalje svima vama drage kolegice akademkinje i kolege akademici.

Da, doista je velika stvar što se i HAZU pridružila istini: Fašisti su bili oni koji su branili svoju domovinu, a ne agresori!

Akademik Josip Pečarić

02. 01. 2017.

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

PISMO PREDSEDNICE RH - TKO POTPISUJE?

Poštovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,

Sa žaljenjem vidimo kako se prošlogodišnja priča iz Knina ponavlja. U pismu koje smo Vam tada poslali predložili smo uvođenje pozdrava Za dom spremni u Hrvatsku vojsku upravo zbog incidenta s pjevanjem pjesme Bojna Čavoglave koja predstavlja simbol Domovinskog rata.

Znamo da je prošle godine na Paradi HV-a nastupao i HOS sa svojom zastavom na kojoj piše ZDS, koji jeste pozdrav odobren od hrvatskih vlasti.

Zato nije jasan tadašnji Vaš odgovor da je naš zahtjev koji ima za cilj obranu Marka Perkovića Thompsona i Bojne Čavoglave u kome je rečeno da je on „na razini provokacije“.

Neshvatljivo je kako hrvatskim vlastima smetaju simboli Domovinskog rata kao što je Bojna, pa će Vas sigurno zanimati što o tome kaže nedavni kandidat za Ustavnog suca RH g. Pero Kovačević:

PONAVLJA SE PROŠLOGODIŠNJA PRIČA

***PERO KOVAČEVIĆ UPOZORAVA: ZBOG LAJKANJA I DIJELJENJA
'BOJNE ČAVOGLAVE' MOGU VAS KAZNITI!***

Autor: I.G. Subota, 06. Kolovoz 2016. u 16:41

"Kani li policija početi zabranjivati i ostale domoljubne pjesme nastale u Domovinskom ratu", pita se Pero Kovačević.

Pero Kovačević, pravni ekspert za nacionalno zakonodavstvo na portalu Nezavisni.hr objavio je kolumnu u kojoj se osvrnuo na sinoćnji događaj u Kninu i uručenje obavijesti o počinjenom prekršaju Marku Perkoviću Thompsonu jer je pjevao Bojnu Čavoglave.

UŠUTKAVANJE THOMPSONA: Dobio prekršajnu prijavu zbog glasnog pjevanja 'ZA DOM SPREMNI', nakon toga mu blokirali Facebook stranicu?!

U kolumni Kovačević upozorava da se "ponavlja prošlogodišnja priča, stoga, kaže, pazite i nemojte prenositi pjesmu Čavoglave jer bi mogli prekršajno odgovarati, zbog reproduciranja i lajkanja Bojne Čavoglave možete prekršajno odgovarati".

Nadalje navodi kako oni zaslužni za ovu "čestitku" Thompsonu zaboravljaju "da je samo pjevao jednu od najvećih domoljubnih hitova iz Domovinskog rata, pjesmu koja je dizala moral nama braniteljima. Pjesmu koja nije zabranjena niti je nama braniteljima nitko ne može zabraniti".

"Kani li policija početi zabranjivati i ostale domoljubne pjesme nastale u Domovinskom ratu, jer kako će prekršajni sud kazniti Perkovića što pjeva pjesmu nastalu u Domovinskom ratu ili opet rade popis nepoćudnih pjesama, kao nekad, od Vile Velebita itd.. Zar se opet vlast dodvorava četničkim vojvodama Nikoliću i Vučiću, kojima Čavoglave bude loše osjećaje, osjećaje poraza, zaleđene krvi i straha kad čuju Čavoglave... ", pita se Kovačević te svoju kolumnu završava riječima A.G. Moatoša:

"Sad samo mogu ponoviti: Hrvatska već vidje dosta raznih čuda, ali ne nađe štrika za toliko Juda!"

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/pero-kovacevic-upozorava-zbog-lajkanja-dijeljenja-bojne-cavoglave-mogu-vas-kazniti-944787>

S obzirom da g. Kovačević spominje srbijanske čelnike u prilogu Vam šaljem govor Aleksandra Vučića u Glini 1995.

Uvjeren sam da današnja vlast ne misli, kao Vučić da je u pravu kada govori o ustaškoj vlasti i zločinačkom režimu Franje Tuđmana iako se mnogi tzv. ljevičari ili antifaišisti u RH itekako slažu s Vučićem. Tome smo svjedoci iz dana u dan.

Ponavljanje prošlogodišnje priče samo pokazuju kako vlast mora uvažiti našu prošlogodišnju peticiju.

S poštovanjem

Akademik Josip Pečarić
Biskup dr. sc. Vlado Košić

P.S. Podsjećamo Vas:

- a) Pokojna gđa Vera Stanić i g. Pero Kovačević su 1994 uvjerali predsjednika Tuđmana i ministra Šuška da se prizna status hrvatskog branitelja pripadnicima HOS-a;
- b) da je predsjednik Tuđman 1. listopada 1991 (napisao je g. Kovačević) donio zapovijed da postrojbe HOS-a ulaze u sastav OS RH;
- c) da je znakovlje postrojbi HOS-a službeno odobrilo Ministarstvo obrane 1994. sukladno Službovniku OSRH.
- d) U zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji uvršteni su pripadnici HOS-a, a promjenom vlasti 2000-e su im ta prava oduzeta.

Pismo su još potpisali:

Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić
general Ljubo Ćesić Rojs
general Marinko Krešić
general Josip Štimac
general Ivan Tolj
dr. sc. Josip Stjepandić
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić, veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Marin Čikeš, RGN, Sveučilište u Zagrebu
Prof. dr. sc. Zlatko Vrljićak
Prof. dr. sc. Fra Andrija Nikić
Mirela Pavić, kolumnistica
Zvonimir Josip Tumbri
Krunoslav Lukenda, Zadar
Jozo Lukenda, Zadar
Ivan Lukenda, Njemačka
Tereza Klier, Njemačka
Valerija Weiss, Njemačka
Damir Tučkar, dipl. ing.
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Marko Magdalenić, KBF Zagreb
Juraj Cigler, dipl. inž. građ. Čakovec
Vicko Goluža
mr. sig. Ivan Lulic
dr. Ružica Ćavar
Pero Tadić, hrvatski književnik
Vinko Vice Ostojić, hrvatski publicist
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, baccalaurea
Josip Maršić
Slobodan Maršić dragovoljac DR

Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Vera Primorac, književnica
Stjepan Grgic, Toronto, Kanada
Josip Kocijan
Don Lazar Čibarić
Đivo Bašić, Dubrovnik
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Tomislav Beram, Australija
Krešimir Duvnjak, dipl. inž., mag. phil., univ bacc. relig., Zagreb
Zvonimir. R. Došen
Mate Sušac
Dajana Glavota, prof.
Hrvoje Glavota, dipl.ing.
Alojzije Petracic, umirovljenik
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Domagoj Musa mag. dipl. ing.
Stanko Šarić, dipl. ing. (Najbolji hrvatski tamburaši)
Ivo Markulin, kap.d.pl. Preko
Ankica Markulin, prof. Zadar
Blažena Magdić, umirovljenica
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Dusko Abramovic, Toronto-Canada
Nevena Abramovic, Toronto-Canda
Jozo Ćuk, dugogodišnji hrvatski javni djelatnik, Melbourne Australia
Mario Filipi
Roko Sikirić, Lausanne
Petar Gelo Urednik i voditelj Hrvatskog radija Melbourne
Don Anđelko Kačunko
Mijo Maljković, inovator
Ivan Filipović, pomorac
Slobodan B. Markic, P. Eng., Toronto
Miljenko. Plisic
Branko Haubrich, iur.
Ivanka Haubrich
Ivana Haubrich Mihovilović
Kristina Vrebac
Ivan Haubrich
Manda Haubrich
Stjepan Fiolic, Argentina
Dr. sc. August Janeković
V. Školnik-Popović, dr. med. spec. ped.
Dr. sc. Zvonimir Šeparović, prof. emeritus

07. 08. 2016.

PRILOG:**Govor Aleksandra Vučića (danas predsjednika Vlade Republike Srbije) u okupiranoj Glini 20.03.1995., četiri i pol mjeseca prije oslobodilačke operacije Oluja**

Braćo Srbi i sestre Srпкиnje, pozdravljam junački narod srpske Banije i srpske Gline, vas koji ste podigli prvi baklju slobode tamo 26. juna još 91. godine, vas koji ste prvi krenuli na ustašku vlast, vas koji ste prvi oslobodili neke srpske teritorije u Republici Srpskoj Krajini. Nikada više ustaška vlast ovde neće moći da dođe. Nikada više oružanim putem. Nikada više onako kako su to namerili. Onako kako je zločinački režim Franje Tuđmana već pokušao. Vi ste ih u tome na najbolji način sprečili. Pokušaće drugačijim, perfidnijim metodama. Uz pomoć međunarodnih sila, zapadnih zemalja, a preko njihovih slugu u Beogradu – tu mislim na Slobodana Miloševića i njegovu nesrećnu ženu Mirjanu Marković – i njihovih jataka ovde u Krajini, predsjednika krajinske vlade Borislava Mikelića. Sećate se da je Slobodan Milošević i onaj njegov kurir Borislav Jović, pri potpisivanju Vanceovog plana, da su rekli da će kod prvog napada ustaških snaga na Krajinu jugoslovenska vojska doći da pomogne, doći da intervenište. Ima ovde ljudi koji se toga sigurno sećaju. Šta je bilo, koliko je puta Hrvatska napala Srpsku Krajinu? Nekoliko puta! I na miljevački plato, i u medačkom džepu na Divoselo, Počitelj i Maslenicu. Gde je bila jugoslovenska vojska, gdje je bio Bora Jović? Nigde niste mogli da ih vidite, nigde niste mogli da ih čujete. Lagali su! Lagali su jer su to nečasni ljudi, ljudi kojima nije do morala, ljudi kojima nije do srpstva. Šta je još uradio Slobodan Milošević, po nagovoru one njegove žene? Prihvatio je bio onaj Vance-Owenov plan, želeći – sećate se tad je Republika Srpska trebala da dobije 42% teritorija bivše BiH, ali bez kopnenog koridora za Bosansku Krajinu, bez kopnene veze za Srpsku Krajinu. I rekao bi Milošević: eto braćo, hteo sam da živimo zajedno, a sad ne možemo, nemamo više nikakvu kopnenu vezu, pa ćete morati u Hrvatsku. Sve je to hteo predsednik Srbije, ali na veliku sreću srpski narod u Republici Srpskoj i srpski narod u Republici Srpskoj Krajini su odbacili njegove izdajničke namere i dalje se junački bore za slobodu sopstvenog naroda i za održanje svojih teritorija.

Vi se braćo ovde ne borite nizašta šta nije vaše, već samo da sačuvate ono što je oduvek bilo srpsko. I to mora ostati srpsko. Šta još radi Slobodan Milošević? Sećate se pred tri, četiri godine da je svako veče na državnoj televiziji bilo u Dnevnicima po 20 minuta, po pola sata, o onome što se dešava u Srpskoj Krajini, o onome što se dešava na Baniji, Kordunu, u Lici. Šta sada ima na državnoj televiziji? Ima samo poneko privredno čudo Borislava Mikelića, valjda kako mu borci imaju 30 dinara platu. To je nešto. I šta još ima? Kakvo je vreme u Krajini. Eto šta njih samo interesuje. Ništa više nema od vesti u Krajini. Kao da je to inostranstvo, kao da je to u Hrvatskoj. E neće moći! Nikada Srpska Krajina, nikada Glina neće biti hrvatska! Nikada Banija neće nazad u Hrvatsku! I ono što je ostalo

u Srbiji simpatizera Slobodana Miloševića, onih koji tek sad shvataju svu pogubnost njegove politike, kad ih pitate, ne znaju u kakvoj će državi živeti sutradan. Niko više ne zna ni u ovoj sali za kakvu se državu zalaže Slobodan Milošević. Oće li mu to biti Beogradski pašaluk ili nekakva AVNOJ-ska Jugoslavija, kakva će to država biti? Ukoliko srpski radikali pobeđe i poraze predsednika Srbije, vi znate da ćete živeti u Velikoj Srbiji, jedinstvenoj srpskoj državi i tu odstupanja biti neće! Živeli!

TEKST JE TRANSKRIPT VIDEO ZAPISA IZ 1995.:

<https://www.youtube.com/watch?v=vu5qvsloewU>

VIDEO IZ 2013. U KOJEM VUČIĆ TVRDI DA NIKADA TAMO NIJE BIO:

<https://www.youtube.com/watch?v=ReVwofRQVPY>

ODGOVOR MARKU LJUBIĆU

Dobio sam neobičnu čestitku našeg sjajnog političkog komentatora i kolumniste portala narod.hr i portala HKV-a Marka Ljubića:

Dragi Akademik, danas ste, Vi jako a sretan sam i ponosan da sam stajao s Vama rame uz rame, doživjeli veliku satisfakciju. Ova izjava biskupa o prošlosti, apostrofiranje "velikosrpskih mitova" i direktno prozivanje države - nitko više neće moći zaustaviti. Grudva se zakotrljala, a Srbi su bezobrazlukom prema Stepincu, natjerali biskupe da skinu rukavice.

Ovo je epohalnog značaja.

Vas M

I doista na 53. Plenarnom zasjedanju Sabora Hrvatske biskupske konferencije, biskupi su se posebice osvrnuli na neprimjeren odnos prema prošlosti koji se onda odražava u našoj sadašnjosti. Ta se neprimjerenost tiče poglavito triju tema koje su vidljive u odnosu prema žrtvama u jasenovačkim logorima, prema žrtvama komunističke diktature, kao i prema žrtvama u Domovinskom ratu.

Naime, u zadnje je vrijeme sve očitiije da se nastoji ne samo nastaviti s manipuliranjem okolnostima i s brojem žrtava u Drugome svjetskom ratu, osobito u iznošenju neistina i neutemeljenih tvrdnja gledom na logor u Jasenovcu. S druge strane, biskupi smatraju neprihvatljivim i štetnim sadašnji odnos mjerodavnih hrvatskih ustanova i hrvatske države općenito prema žrtvama komunističkoga režima, posebice kada se radi o masovnim grobištima i ostacima stradalnika, kako u Hrvatskoj, tako i u drugim zemljama, osobito u Republici Sloveniji. Primjećeno je da se s nadograđivanjem poznatih velikosrpskih mitova zanemaruju stradanja hrvatskoga stanovništva u Domovinskom ratu, uništavanje imovine, među kojom je osobito bolno razaranje kulturnih i duhovnih dobara, te nedovoljno uvažavanje uloge hrvatskih branitelja u ostvarenju slobode i nezavisnosti.

Biskupi stoga pozivaju mjerodavna tijela hrvatske države da ulože potreban napor, kako bi se – na transparentan način, a to znači u skladu s najboljim suvremenim znanstvenim metodama i kulturološkim pristupima – rasvijetlila istina o Jasenovačkim logorima, kao i događaji i stradanja nakon Drugoga svjetskoga rata. Time će se žrtvama pokazati dužno poštovanje, a istinom unijeti više mira u živote obitelji čiji su članovi nastradali. Važno je to isticati jer smo u zadnjim desetljećima iskusili koliko zla mogu donijeti ideologije, podupirane političkim mitovima jer nisu utemeljene na činjenicama i povijesnim istinama pa često predstavljaju hrvatski narod i državu kao genocidne i zločinačke.

Biskupi zato pozivaju narod i društvo na zajedništvo i zrelost kako bi imali snage nositi se s novim pokušajima stvaranja mitova i širenja neistina. To nije poziv "vraćanja u prošlost", nego poticaj i želja osloboditi se tereta i utega koji iz prošlosti opterećuju sadašnjost i zamagljuju pogled prema budućnosti.

<http://kamenjar.com/biskupi-traze-drzave-da-rasvijetli-istinu-jasenovackim-logorima/>

Zapravo g. Ljubić upozorava da smo 20. srpnja 2015. u vladavini nenarodne tj. protunarodne vlasti prof. dr. sc. Matko Marušić i ja poslali otvoreno pismo HAZU kojim tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.

Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove pa smo očekivali da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti.

Spomenut ću samo neke od velikog broja potpisnika (oko 200) dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, biskupi dr. sc. Vlado Košić, Ante Ivas, dr. sc. Mile Bogović, prof. dr. Valentin Pozaić, mons. Josip Mrzljak, akademici Josip Pečarić, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Stanko Popović, Žarko Dadić, Ivan Aralica, Frano Kršinić, Stjepan Gamulin, dopisni članovi HAZU prof. dr. sc. Zvonimir Janko, prof. dr. Ante Sekulić, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Članovi suradnici HAZU prof. dr. sc. Dubravka Sesar, izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, a uz prof. dr. sc. Matka Marušića niz drugih sveučilišnih nastavnika i mnogi drugi intelektualci i uglednici. A medijski najveću potporu nam je davao u svojim tekstovima i kolumnama upravo Marko Ljubić.

Na otvoreno pismo smo se odlučili, zabrinuti reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Tako Slavko Goldstein, savjetnik Predsjednika Vlade tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Predsjedništvo HAZU na sjednici održanoj 30. rujna 2015:

U svezi sa sadržajem pisma od 20. srpnja 2015. upućenog predsjedniku Akademije, ne vidimo da je u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj ičim ugrožena sloboda znanstvenog istraživanja, pa stoga ne vidimo ni potrebu da Akademija u tom smislu donosi deklaraciju o zaštiti slobode znanstvenih istraživanja.

Neka uglavnom negativna reagiranja na taj odgovor dani su u mojoj knjizi „Dva pisma koja su skinula maske/ Na hrvatsku šutnju nismo spremni!“, Zagreb, 2015. U knjizi je dano i drugo pismo – ono u svezi s napadom na Marka Perkovića Thompsona i simbol Domovinskog rata njegovu pjesmu „Bojnu Čavoglave“. Ono je napisano nedugo poslije pisma HAZU i zapravo je pokazalo koliko je zahtjev u tom prvom pismu bio opravdan. Naime, iako nije bio potpisnik pisma HAZU predsjednik HBK nadbiskup *Želimir Puljić* je tada rekao:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referendumu. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav „Za dom spremni“ ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće.

Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge.”

Nadbiskup Puljić je preložio da se nakon očitovanja struke eventualno može i poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma, kako se ne bi privatiziralo ovo pitanje od šireg, općeg interesa, te dodao kako je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu.

“Pogotovu ako nosi ‘političku’ ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka”.

Podsjetimo da je dan prije Thompsonovog koncerta u Zagrebu bila parada u kojoj su HOS-ovci promarširali sa svojom zastavom na kojoj piše ZA DOM SPREMNI. Nadbiskup je zbog ove izjave, kojom zapravo govori isto ono što smo govorili i u Pismu HAZU bio izvrgnut pravom linču, a onda nam članovi Predsjedništva HAZU kažu kako ne vide *da je u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj ičim ugrožena sloboda znanstvenog istraživanja.*

Ima li logike poslije grubih nasrtaja na nadbiskupa i mnogih potpisnika Peticije ZDS koji traju do današnjih dana tako nešto tvrditi?

A kada nije HAZU uradilo ono što se od nje očekivalo i što je bila njegova obaveza, učinila je Crkva u Hrvata.

Zato Vam g. Ljubiću zahvaljujem na lijepim riječima uz napomenu da uz prof. Marušića, mene i svih potpisnika ovih peticija posebno treba istaknuti i članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Oni su svojim kontinuiranim radom itekako doprinijeli da se danas o mnogim takovim temama zna mnogo više pa je i to omogućilo našim biskupima da urade ono što je prije godinu dana mogla učiniti HAZU.

Srdačno Vaš,
Josip Pečarić

"SMISAO USTAŠEVANJA DANAS"

Štovani gospodine Banac, s nevjericom sam pročitao otrovno štivo "Smisao ustaševanja danas" u „Jutarnjem listu“ od 4.9.15 potpisano Vašim imenom. Nakon što sam tekst prošao više puta, došao sam do zaključka, da bi takav uradak više priličio kakvom partijskom medijskom batinašu ili pak suprugi vodećeg velikosrbina. Budući se očito ne radi o krivotvorini kao u slučaju izmišljenoga intervjua Davora Butkovića sa Sanaderom, jer biste već reagirali, moram prihvatiti tu vrlo neugodnu činjenicu da je to Vaša umotvorina, u kojoj napadate stanovitu peticiju kao "petijsko ustaševanje", ponižavajući na taj način i čitatelje koji su o tome zahtjevu mogli sami donijeti svoj sud.

Puno toga ste nadrobili, pa se moram ograničiti na tri teze:

1. "Kako je moguće da su ustaški veterani u emigraciji imali više pameti i osjećaja odgovornosti (i to još prije pola stoljeća) od pedeset naših suvremenika (među kojima ima i ljudi od ugleda)? Pustimo sada Branka Borkovića, ..., ali što ćemo s tim silnim doktorima I akademikima? Čovjek bi pomislio da Josip Pečarić, koji godinama zabija nos tamo gdje mu je nije mjesto, u neprobrano društvo naših povjesničara, kao matematičar od glasa poznaje najelementarnije zakone logike. Ali ne, idemo od lošeg na gore."
2. Možda peticionašima, preko daljinskog, upravlja neka nevidljiva sila?
3. Po svemu sudeći, Nikolić je još prije skoro pola stoljeća o Jasenovcu znao više nego Stjepan Razum danas.

Kao prvo, autori i prvi potpisnici peticije, među njima i ja, sigurno su premladi, da bi bili ustaše, a opet dovoljno stari, da su iskusili što znači biti Hrvat tj. "ustaša" u jugokomunističkom sustavu. Nisam ja „ustaša“ bio svojom voljom, nego su tako prema meni postupali, od najranije mladosti! Umjesto da diskvalificirate potpisnike, bilo bi puno znanstveno primjerenije zapitati se što ih je ponukalo na taj korak? Ako ste čitali tekst peticije, a bilo bi očekivano jer je danima već dostupna javnosti, a i zbog toga što odgovoran čovjek kojemu je karijerni biljeg znanost ne komentira niti zauzima stavove o nečemu što ne poznaje, sigurno ste uočili da povijest u njoj počinje najranije 1991. godine. Kao povjesničar morali biste znati da se ZDS kao simbol koristio u više postrojbi Hrvatske vojske u Domovinskom ratu, te da jedna vrlo popularna pjesma započinje tim poklicem:

<https://www.youtube.com/watch?v=cUbCp2WgkYw>

Ova snimka preuzeta je 1.490.061 puta u posljednje 2 godine s komentarom: "Famous war song from Croatia about a pissant village which was supposedly defended by these guys." Isto tako biste morali znati, kao suvremenik usprkos tome što ste založili karijeru ozbiljnoga povjesničara za bijedne sinekure još od besramne kampanje ondašnjega HHO, čiji ste visokorangirani član bili, o zločinima tijekom i nakon Oluje, da od godine 2000. naovamo traje nesmiljeni

progon hrvatskih branitelja s očiglednim ciljem da se kriminalizira Domovinski rat. Kome to nije jasno, neka pogleda originalno izdanje "Jutarnjeg lista" te HTV1 na dan oslobađajuće presude generalima u Den Haagu. Mislite da bi oko 2000 branitelja počinilo samoubojstvo, da se prema njima postupalo s više poštovanja? Ako se ne varam, u toj drugoj najgoroj vladi u povijesti Hrvatske Vi ste bili ministar, pa ste se mogli pobrinuti za razjašnjenje pojma ZDS na najvišoj državnoj razini, ali niste? Zašto niste zabadali svoj istančani nos tamo gdje je trebalo? Onda se ne smijete čuditi da to pokušavaju neki tamo akademici, biskupi, doktori, inženjeri, te ostali ognjištarski i klerofašistički nakot, njih 4.200 na broju!? Kad smo već kod logike, tu ne trebaju silne titule, dovoljna je zdrava pamet: oni koji su devedesetih bili protiv predsjednika Tuđmana, danas su protiv branitelja i za svoj orjunaški regiyun, a svi skupa protiv hrvatske države, zar ne?

Kao drugo, na temelju bogatog iskustva s jugokomunističkim sustavom mogu Vam sa sigurnošću reći: ako se neka negativna pojava ne može objasniti, onda sigurno Crkva stoji iza toga, na čelu s "ustaškim vikarom" Stepincem i Papom Poljakom, klerofašistima mrskim! Zato nemojte se snebivati o "nekoj nevidljivoj sili preko daljinskog..." nego ožežite po sredini kao Vaša uvijek budna i oštroumna kolegica Slavica Lukić: "Maštruko, međutim, ističe da je prilično siguran da su upravo spomenuti biskupi Vlado Košić i Valentin Pozaić duhovni inicijatori peticije o povratku pozdrava "Za dom spremni" u službenu upotrebu. On smatra da nije riječ o izoliranoj i usamljenoj inicijativi, već o događaju koji je odraz općeg rasta nacionalizma u Hrvatskoj."

<http://www.jutarnji.hr/vrstan-matematicar-i-amaterski-povjesnicar-ridikuloznih-stavova/1405637/>

Zato pitajte Maštruka za ono što sami ne znate! On je provjereni kadar najvišega ranga iz Partije "OZNA-sve-do zna", pa po definiciji mora sve znati! Ili mislite da je Partija slala za veleposlanika u Vatikan prijatelje Katoličke crkve ili hrvatskoga naroda?

Kao treće, da ste Vi vjerni svome znanstvenom pozivu, da ste antikomunist kakvim se predstavljate, da Vam želja za političkom karijerom u Hrvatskoj nije toliko zaslijepila um zbog čega ste od prvih dana dolaska u Hrvatsku odustali od univerzalnih znanstvenih principa u korist banalne društvene moći, Vi biste se već davno bili pozabavili pitanjem mogućih krivotvorenja broja i identiteta žrtava u Jasenovcu (npr. dok ste bili ministar), pa dr.sc. Razum ne bi imao razloga "zabijati svoj nos..." On je to u međuvremenu učinio, jer povijest razumije kao znanost, a ne kao dogmu, pa ćemo vidjeti što će se izleći. Ja iz svoje skromne perspektive mogu samo reći da sam se u školi naslušao toliko povijesnih laži da hrvatskom narodu od sveg srca želim reviziju (propitivanje) povijesti. Zato sam se učlanio u Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Vi ste svoju priliku, da postanete "revizor novije hrvatske povijesti" lakomisleno prokockali, pa zašto se onda bunite?

Umjesto zaključka:

Vaš je uradak u glavnim tezama i udarnim pojmovima vrlo sličan članku "Ustašluk akademika Pečarića šokirao javnost", objavljen u "Večernjem listu" 29.8.15. Pogledajmo što o znakovitoj podudarnosti tekstova u "Jutarnjem" i

“Večernjem list” u jednom drugom razdoblju piše Vaš kolega prof. dr. Josip Jurčević na 224. stranici njegove knjige “Spašavanje zločinačke budućnosti”:

“Nobilo je strategiju obrane Perkovića i cijele strukture od EU predstavio javno u hrvatskim medijima u nekoliko veoma opsežnih tekstova u dva najtiražnija dnevna lista u Hrvatskoj (Jutarnji i Večernji list), s kojima je poslovno i drugačije povezan. U njima je Nobilo u samo dva dana (29. i 30. lipnja 2013) objavio ukupno nešto više od 25 kartica teksta. Ponajprije je zanimljivo što su tekstovi objavljeni u suboti i nedjelju, tj. odmah nakon što je Sabor u petak izglasao Lex Perković, a već u ponedjeljak (1. srpnja) RH je službeno postala članica EU.

Jedino što se može logično zaključiti da su ovi tekstovi Ante Nobila unaprijed pripremljeni i precizno tempirani. S jedne strane, predstavljali su prvu i golemu javnu potporu strukturi vlasti koja je donijela skandalozne zakonske izmjene, a da nije bilo protuteže u drugačijem mišljenju. S druge je strane to bila jasna poruka EU i hrvatskoj javnosti o moći, rasprostranjenosti, čvrstini i odlučnosti upravljačke strukture RH u obrani Perkovića te još više u obrani svojih položaja, interesa i svojeg radikalno nedemokratskog upravljačkog modela.“

Znakovito, zar ne? Je li sve to djelo onog „dirigenta medijskog prostora“, o kome je prije nekoliko dana u svojoj izjavi progovorio nadbiskup Puljić?

<http://narod.hr/kultura/nadbiskup-puljic-manipulatori-su-izvrnuli-cinjenice-podmetnuli-kukavicje-jaje-i-pripisali-mi-ono-sto-potpisnici-peticije-traze>

Čemu Vama trebaju takvi članci? Zar niste tijekom dugog boravka u SAD naučili pravila uljudene komunikacije? Hoćete li zbilja isprovocirati sudski proces zbog sramoćenja? Zašto se nekoć ugledni profesor i znanstvenik spušta na razinu partijskog medijskog batinaša i zar bilo koja funkcija u Hrvatskoj ili u svijetu, vrijedi odustajanja od realno značajne karijere, digniteta i prepoznatljivosti koju ste stvarali tijekom života? Zar ste tako brzo i lako odustali od načela svijeta u kojemu ste ostvarili karijeru zarad agitpropovskih litanija kojima se služio komunistički režim, a koji i danas upravo preko Vas i Vaših kolega razara Hrvatsku?

Ako doista hoćete hrvatske birače motivirati da ne biraju aktualnu vlast, onda je dovoljan jedan redak, a ne cijeli članak: “Nemojte birati njih, jer su čak gori i od Račanove vlade, u kojoj sam bio ministar, pa znam o čemu govorim!” Za onih 100.000 (sto tisuća) posjetitelja Thompsonova koncerta u Kninu ne trebate brinuti. Oni su svoju dugoročnu odluku već donijeli. Možda je u tome temeljni problem!? U Njemačkoj, odakle Vam pišem, Ustav određuje u članku 17 da se bilo tko, sam ili s bilo kim drugim, smije obratiti zamolbom ili žalbom nadležnom organu ili predstavničkom tijelu. Za vrijeme Domovinskog rata napisao sam više stotina pisama i peticija njemačkim primateljima, koje su sigurno odražavale (i) uzrujanost njihova autora, a da nikad nisam dobio nepristojan odgovor, da ovom nabacivanju blatom, koje i od Vas doživljavamo, ne govorim.

Sa štovanjem

Dr.sc. Josip Stjepandić

7. rujna 2015.

Kamenjar.com, 8.9.2015.

Dragovoljac.com, 8.9.2015.

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

11.03.2016.

HNES U BILTENU SNS-A

Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES) je 18. 04. 2015. etički osudilo za veleizdaju Vesnu Pusić, Stjepana Mesića i Milorada Pupovca. Te etičke osude, dakle i osudu Milorada Pupovca možete pronaći na:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/veliki-dan-za-hrvate-osudeni-stjepan-mesic-vesna-usic-milorad-pupovac-793979>

<http://kamenjar.com/hrvatsko-nacionalno-eticko-sudiste-osudilo-vesnu-usic-stjepana-mesica-milorada-pupovca/>

Zato je prirodno i HNES našao u popisu onoga što je vrijedno u RH po mišljenju Srpskog narodnog vijeća i Vijeća srpske nacionalne i manjine Grada Zagreba u njihovom godišnjem biltenu pod naslovom "Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015."

"Hrvatsko nacionalno etičko sudište, osnovano 2014., u nekoliko održanih javnih "sudskih rasprava" osudilo je nacionalnu izdaju niza osoba iz javnog života. Podsjetimo, predsjednik Hrvatskoga nacionalnoga etičkog suda je Zvonimir Šeparović, bivši ministar pravosuđa i vanjske politike u HDZ-ovoj vladi, a tu su i bivši političari Zdravko Tomac i Ante Beljo, biskup Valentin Pozaić, povjesničar Josip Jurčević, odvjetnik Željko Olujić, predsjedničin savjetnik za branitelje Ante Deur, akademik Josip Pečarić (misle na mene, op. Josip Pečarić), Vlado Iljkić iz Stožera za obranu hrvatskog Vukovara i drugi. U aprilu 2015. Sudište je

“presudilo” bivšem predsjedniku Stjepanu Mesiću, bivšoj ministrici Vesni Pusić i saborskom zastupniku Miloradu Pupovcu. “Teško je predvidjeti učinak ove presude, ali jedno je sigurno: ovakve osobe ne bi trebale obnašati dužnosti koje danas obnašaju. Vesna Pusić počela je još kao mlada osoba raditi protiv hrvatskih nacionalnih interesa, a što se tiče Stjepana Mesića, on je zajedno s Pusić stao na stranu Srbije i krenuo izjednačavati žrtve s agresorima (...) S druge strane, imamo Milorada Pupovca koji zloupotrebljava svoju saborsku poziciju za širenje četničkih ideja, optužen je za četničku veleizdaju...”, objasnio je ovu odluku Zvonimir Šeparović u razgovoru za Dnevno.hr. Početkom novembra u Koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski u Zagrebu održali su novo “suđenje” na kojem je za “genocid i druge zločine nad Hrvatima” osuđen Josip Broz Tito. U Lisinskom je osuđen i premijer Zoran Milanović, a skupu je prisustvovao biskup Valentin Pozaić, glumac Božidar Alić, Zdravko Tomac te osuđeni ratni zločinac Dario Kordić. Kako prenose mediji, oko 3.000 uzvanika skandiralo je “Za dom spremni”.”

Ako se sjetimo da je teksta o spomenutim etičkim osudama u dnevno.hr bio *VELIKI DAN ZA HRVATE: Osuđeni Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac!* Očito je to veliko priznanje potpuno zasluženno, zar ne?

Naravno mnogi prozvani izražavaju svoje zadovoljstvo zbog toga. Tako i na portalu direktno.hr kažu:

Srpsko narodno vijeće i Vijeće srpske nacionalne i manjine Grada Zagreba izdali su godišnji bilten pod naslovom "Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015." Bilten, u kojem se navode da je proteklu godinu obilježilo "povećanje broja fizičkih napada i prijetnji umjerenih prema Srbima u Hrvatskoj te uništavanje imovine u njihovom vlasništvu", također je prepun prozivki. Prozvana je i Predsjednica RH, kao i njen popis počasnih gostiju na inauguraciji, ali i kolumna Ivana Blažićka na našem portalu.

Zato su s portala pitali za mišljenja o tome dva naša istaknuta odvjetnika i članova HNES-a Željka Olujića i Zvonimira Hodaka.

U tekstu *'SRBIN PO PROFESJI' - OLUJIĆ: PUPOVČEV PAMFLET POLUPISMEN JE URADAK I SVOJEVRSTAN GOVOR MRŽNJE*

(direktno.hr, 10.03.2016) dani su Olujićevi komentari:

"Prije svega drago mi je da sam svrstan u grupaciju gospodina Pupovca, no to ukazuje na sve ono što oduvijek i govorim. Radi protiv srpske manjine u RH, ovakvim animozitetima postiže kontra efekt. To je prije svega vađenje iz konteksta pojedinih ljudi koji su istaknuti, pa tako i moja malenkost. Hrvatsko nacionalno etničko sudište proglasilo ga je krivim za veleizdanju što je iznijeto u presudi, a dostavili smo to medijima i gospodinu Pupovcu. On je i dalje, umjesto da se na određen način ispravi, u doslovnom značenju kako sam ga prozvao – Srbin po profesiji. To je nešto što ukazuje, ne da on brine o nacionalnoj manjini i njihovim interesima već isključivo materijalnim i permanentnom širenju države koja je devedesetih srušena i više ne postoji, a to je Jugoslavija", rekao je Olujić.

Je li bilten svojevrsan govor mržnje?

"On je ono što sam rekao i kad ga se pomno iščita pomnije, taj pamflet je polupismen uradak. Da ne analiziram, nisu u stanju napisati jednu prosto proširenu rečenicu. I svojevrsan je govor mržnje, tužno je da se na čistac izvodi jedna nacionalna manjina i da se pokušava svaditi s ostatkom. To je katastrofalno za manjinu koju zastupa Pupovac", zaključio je Olujić.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/41666/Oluji%C4%87-Pupov%C4%8Dev-pamflet-polupismen-je-uradak-i-svojevrsan-govor-mr%C5%BEnje.htm>

Zvonimir Hodak u tekstu ETNOBIZNIS - PROZVANI HODAK O BILTENU: SPRDANJE S NAŠOM HIMNOM JE ŠTO - GOVOR LJUBAVI? (dnevno.hr, 10.03.2016.) kaže:

"Osobno mislim da je to pamflet i to prilično jeftin! Od 22 nacionalne manjine u RH samo jedna manjina doživljava prijetnje, šikaniranje. Prema samo jednom manjini je uperen govor mržnje čak i da je to istinito bilo bi previše i isforsirano od Pupovca, Novosti... U tom pamfletu od 70-80 stranica našao se svatko tko je spomenuo Pupovca i na popisu potencijalnog širitelja mržnje. Brkić je rekao da 'u Hrvatskoj nitko nije ugrožen i nikom se ne prijeti, a oni koji misle da je opasno, neka ode tamo gdje neće biti ugrožen'. Ta je izjava odmah proglašena govorom mržnje. Australški premijer je rekao da tko ne prihvaća običaje, ne sviđa im se Australija i neprekidno cmizdre, neka odu tamo od kud su i došli, ako im je loše. Nitko Australiju zbog toga ne može proglasiti filoustaškom. Oni koji žive u toj zemlji, ili su građani te zemlje ili politički građani, oni koji žive u Hrvatskoj ne trebaju biti građani države. Odnosno, država iz koje su došli nakon izgubljenog rata cmizdre i plaću, i tuže se međunarodnoj zajednici. Ako im se odgovori pristojno i konkretno kao što je Brkić napravio, opet skaću da je govor mržnje! Zašto Australci i Britanci mogu reći ako vam se ne sviđa, vratite se od kuda ste došli? Kako mogu i Nijemci reći migrantima da ako im se ne sviđa u Njemačkoj da se vrate od kud su stigli? Svima je to dozvoljeno samo ne Hrvatima! Nitko ne bi primjetio govor mržnje ako se ne uputi Pupovcu jer onda nastupa lijeva medijska faranga, odmah su iznenađeni i uvrijeđeni", rekao je Hodak.

Je li bilten svojevrsan govor mržnje?

"Čak ga ne bih tako nazvao... To je tužakanje, s obzirom da je preveden na engleski jezik da se međunarodnoj zajednici pokaže da je neodrživo težak položaj Srba u RH. Nigdje se ne spominje pravi govor mržnje u Novostima gdje su se narugali hrvatskoj himni. To nije navedeno kad živite s jednim narodom kojeg ste nedavno okupirali, a sad živite u toj državi i sprdate se njihovom himnom, to je govor ljubavi. Naravno, to je etnobizis! Što bolje prodati svoju poziciju s materijalnog aspekta ili kuskog sve u okviru harange i hajke protiv srpskog naroda. Kako bi se onda trebali ponašati prema Pupovcu? Neki Srbi su bili u Domovinskom ratu, i oni su marginalizirani. Oni se smatraju čudacima, to su ljudi koji su shvatili da je Hrvatska njihova zemlja. Politički Hrvati žele u miru živjeti u Hrvatskoj, dok Pupovac i njegova kamarila žele daleko više od suživota", naglasio je Hodak.

Shvaćate li bilten ozbiljno?

"Spominje se govor mržnje što sam savjetovao Branimiru Glavašu da tuži Pupovca jer ga je nazvao ratnim zločincem. Kad je Vrhovni sud ukinuo pravomoćnu presudu ne može ga se nazivati ratnim zločincem dok sud ne potvrdi. Nema više presude, više ne može biti proglašen krivim. Pošto sam pisao, da bi Glavaša mogao tužiti jer ga proglašava ratnim zločincem, odmah sam na listi osoba koje šire govor mržnje", zaključio je Hodak.

Podsjetimo, u Biltenu se Hodak spominje kao potpisnik Peticije ZDS a u spomenutom tekstu na dnevno.hr navode i slijedeće: "Drugi kolumnist, odvjetnik Zvonimir Hodak, putem istog medija sredinom februara savjetovao je Branimiru Glavašu da tuži Pupovca zato što ga je nazvao ratnim zločincem".

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/41653/Prozvani-Hodak-o-biltenu-Sprdanje-s-na%C5%A1om-himnom-je-%C5%A1to---govor-ljubavi.htm>

Novi član HNES-a Kazimir Mikašek-Kazo također je reagirao na Bilten pa u tekstu *REGISTAR IZDAJNIKA MILORADA PUPAVCA* (kamenjar.com, 09. 03. 2016.) među ostalim kaže:

Etičke osude koje je izreklo HNES za razliku od Pupavčevog pamfleta vrve etičkim, ali i utuživim dokazima protiv pojedinaca koji su na ovakav i onakav način izdali hrvatske nacionalne interese. HNES nije nacionalno obojio svoje etičke osude! Naprotiv među optuženima i osuđenima nesrazmjerno je više građana hrvatske nacionalnosti nego srpske nacionalnosti.

Čini se da je kap u Pupavčevoj čaši mržnje i bijesa upravo prelila presuda HNES-a, presuda Vojmiru Stanimiroviću, gdje je preciznim dokazima utvrđena njegova odgovornost kao suučesnika u zločinu na hrvatskoj Golgoti, na Ovcari 1991. god. Pozivam pravosudna tijela Republike Hrvatske na istragu svih aspekata eklatantnog napada na hrvatsku samostojnost, na hrvatsku demokraciju. Pozivam represivni aparat da konačno ispituju sve aspekte možebitnih kriminalnih radnji ovog etnobiznismena, kriminala njegove „Tesla banke“ i da otkriju prave razloge ovog ponovnog izazivanja vala govora mržnje. U pitanju je nacionalna sigurnost, a iz svega stoji poražena Vlada Zorana Milanovića i puzajući državni udar u trenutku kada treba usvojiti državni proračun koji bi konačno stabilizirao ovu parlamentarnu i Vladinu većinu u Republici Hrvatskoj.

<http://kamenjar.com/registar-izdajnika-milorada-pupavca/>

S obzirom da je ovakvo raščišćavanje djelovanja Milorada Pupovca, koje vidimo ovih dana, najzaslužniji Miljan Brkić koga je u svom komentaru spominjao i Zvonimir Hodak, ne čudi što iz srpskih redova kreće još jedna „optužba“ – ona za ratni zločin:

ŠTRBAC TEŠKO TERETI MILIJANA BRKIĆA: 'On je zapovjedio masakr na Velebitu!'

<http://www.dnevno.hr/vijesti/regija/strbac-tesko-tereti-milijana-brkica-je-zapovjedio-masakr-na-velebitu-902607>

Ja teško mogu prigovoriti ovakvoj optužbi zato što sam o tome napisao cijelu knjigu u kojoj sam i sam optužio Hrvatske branitelje za najveći mogući genocid – U „Oluji“ su napravili zečeve od Srba“ („*Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba*“, Zagreb, 2014.)! A za taj strah koji su branitelji sustavno ugrađivali u kostima slavim srpskim ratnicima neosporno je itekako odgovoran i Miljan Brkić, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

P.S. Po novom Proračunu RH Srpsko Narodno Vijeće će umjesto prošlogodišnjih 7.700.000 kn dobiti 1.800.000 kn.

ŠTITI LI I NOVA VLAST PROTUHRVATSKO DJELOVANJE MILORADA PUPOVCA I NJEGOVOG SRPSKOG NARODNOG VIJEĆA?

U svom komentaru: *Publikacija koja širi mržnju i narušava međunacionalne odnose između Hrvata i Srba* prof. dr. sc. Stipe Kutleša konstatira:

Govor mržnje (kad bi samo ostalo na govoru) propagira vodstvo i članstvo SNV i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ). Valjda zato da „opravdaju“ prošlogodišnji iznos od 7.700.000 kn dobiven od hrvatskih poreznih obveznika ili ovogodišnji znatno niži iznos od 1.800.000 kn, ali još uvijek prevelik za posao koji rade: oni naime napadaju i blate hrvatsku državu, u kojoj i od koje žive, i čitav hrvatski narod. Zar to zaslužuje toliku količinu novaca? Koliko je npr. novaca dobilo od hrvatske države Hrvatsko nacionalno vijeće – Zajedništvo izvandomovinstva i domovine (HNV)? Dobilo je nula kuna. Čija je onda ovo država?

U normalnim državama koje do sebe drže takve udruge, kao što su SNV i VSNMGZ, zabranjuje se i kažnjava zbog širenja međunacionalne mržnje. Jedino Hrvatska nagrađuje one koji je mrze i rade protiv nje. Sve što je hrvatsko tim je udrugama i pojedincima ustaško i fašističko.

Svoj komentar prof. Kutleša završava ovako:

Ukratko, publikaciji koja širi mržnju i narušava međunacionalne odnose između Hrvata i Srba treba potpuno uskratiti financiranje, a ima elemenata i za sudsko gonjenje odgovornih za tu publikaciju. Pupovac je uostalom, kao i nedavno Stanimirović, osuđen od strane Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) za veleizdaju RH. Njega su neki nazvali „zločincem za piscima stolom“.

Tko je prof. dr. sc. Stipe Kutleša?

Znanstveni je savjetnik u Institutu za filozofiju u Zagrebu i redoviti profesor na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu.

Rođen 1955. u Duvnu (Tomislavgradu), B i H. Osnovnu školu pohađao je u Duvnu i Zagrebu. Gimnaziju završio u Zagrebu (1974.). Diplomirao filozofiju (A) i povijest (B) na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1979) i fiziku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1982.). Magistrirao na poslijediplomskom studiju "Povijest i filozofija znanosti" u Dubrovniku (1986.). Doktorirao na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1993.). Boravio na "Institute for Advanced Studies", University of Edinburgh (1999.).

Bio je zaposlen u Zavodu za povijest i filozofiju znanosti HAZU (1984.-2002.) i od 2002. u Institut za filozofiju u Zagrebu gdje je obnašao dužnost ravnatelja Instituta (2002-06). Sudjelovao u nekoliko znanstvenih projekata, a sada je voditelj znanstvenog projekta „Metafizičko utemeljenje znanosti i njezino osamostaljenje od metafizike“ (191-1911113-1095).

Predaje na Hrvatskim studijima (od 1993.), na Filozofskom fakultetu DI u Zagrebu (od 1994.), na PMF-u u Zagrebu 1993./94.), na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1996.-98-), na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Mostaru (od 2006), Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (ITK). Mentor više diplomskih radova, 4 magisterija i 2 doktorata.

Glavni je urednik Filozofskog leksikona Leksikografskog zavoda „Miroslav Krleža“ (2012.).

Pročelnik Odjela za filozofiju Matice hrvatske (2000.-2003. i od 2014.).

Organizator godišnjih filozofskih simpozija Odjela za filozofiju Matice hrvatske u Sarajevu (2003.-06.). Izlagao na znanstvenim skupovima i kao pozvani predavač u zemlji i inozemstvu.

Član uredništva časopisa Filozofska istraživanja, Synthesis philosophica, biblioteke Filozofska istraživanja (1995.-2004.), Croatian Journal of Philosophy (2001.-04.), član savjeta časopisa Croatian Journal of Philosophy (od 2005.), Prolegomena (od 2002.), Metodički ogleđi, Hrvatska misao (od 2007.), Nova prisutnost (od 2009.). Član Udruge za promicanje filozofije, Odjela za filozofiju Matice hrvatske, Odjela za prirodoslovlje i matematiku Matice hrvatske, Hrvatskog prirodoslovnog društva, Hrvatskog fizikalnog društva, Hrvatskog filozofskog društva.

Član Organizacijskog odbora simpozija "Dani Frane Petrića" (1992.-2005.), znanstvenih skupova Instituta za filozofiju, simpozija FFDI u povodu 300 obljetnice rođenja Ruđera Boškovića i dr.

Suraduje s Leksikografskim zavodom "M. Krleža" (Hrvatski biografski leksikon, Hrvatska enciklopedija, Filozofski leksikon), Maticom hrvatskom, s Proleksisom, Hrvatskim prirodoslovnim društvom i dr.

<http://braniteljski-portal.hr/Novosti/HRVATSKA/Razgovor-s-prof.-dr.-Stipom-Kutlesom-Vladajuci-su-Hrvatsku-unazadili-za-nekoliko-desetljeća>

Nije ni čudno da čovjek s takovom biografijom zna precizno detektirati stvari. Dok većina naših ljudi misli da je SNV kažnjeno zbog svog protuhrvatskog djelovanja – ono je itekako nagrađeno, a kako navodi prof. Kutleša društva koja se bore za zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa još uvijek nisu dobrodošla. Njih se materijalno ne stimulira, pa kao Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac moraju tražiti donacije, da bi uopće radili ono što im je zadaća. Evo proglasa s tim u svezi ovog društva:

Svim domoljubnim Hrvatima u Domovini i svijetu,

i svim istinoljubivim ljudima!
Poziv na novčano podupiranje rada
Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Društvo su 2014. godine osnovali hrvatski povjesničari, akademici i novinari kako bi ustanovili što realniju sliku događaja u ratnom i poratnom logoru u Jasenovcu, tj. od 1941. do 1951. godine. Predsjednik društva je dr. Stjepan Razum, voditelj Nadbiskupijskog arhiva u Zagrebu, a tajnik Igor Vukić, novinar i publicist iz Zagreba.

Među članovima društva su i javni djelatnici kao što su Josip Jurčević, akademik Josip Pečarić, Tomislav Vuković, Mato Artuković, Goran Ante Blažeković, Branko Hebrang, svećenici Stjepan Kožul, Anđelko Koščak, Vladimir Horvat, publicisti Mladen Ivezić, Smiljana Šunde, Stipo Pilić i drugi.

Društvo je 2015. godine izdalo knjigu „Jasenovački logori-istraživanja“, u kojoj su prikupljeni dosadašnji rezultati njegova rada. U knjizi su tekstovi dr. Vladimira Horvata, Igora Vukića te Stipe Pilića i Blanke Matković.

Istraživanja članova društva za razdoblje Drugog svjetskog rata pokazuju da je Jasenovac bio radni logor, odnosno zatvor za aktivne protivnike Nezavisne Države Hrvatske te za skupinu Židova koja je bila izuzeta od deportacija u njemačke logore. Postupci protiv Židova, uključujući i deportacije, bili su provedeni pod snažnim njemačkim pritiskom.

Osim nekoliko kažnjavanja zbog održavanja discipline (nakon bijega zatočenika ili zbog sumnje u dizanje pobune) u jasenovačkom logoru do 1945. nije bilo skupnih, masovnih likvidacija. Nakon 1945. godine logor nastavlja raditi kao sabiralište za hrvatske domoljube, zarobljenike te stvarne ili izmišljene protivnike komunističkog režima. U Staru Gradišku i Jasenovac dovođeni su i prvi kažnjenici zbog Informbiroa prije no što su preseljeni na Goli otok. Odatle i pridjev "trostruki" u nazivu društva.

Istraživanja se temelje na izvornim arhivskim dokumentima, razgovorima s bivšim zatočenicima, na analizi objavljenih knjiga i članaka o logoru i drugim autentičnim povijesnim izvorima. U tom smjeru društvo će nastojati raditi i u narednom razdoblju.

Utvrđivanje realnih činjenica o događajima iz Drugog svjetskog rata i poraća još uvijek je opterećeno dnevno-političkim utezima. Zbog toga povjesničari koji rade u ustanovama koje financira država i nakon gotovo 25 godina hrvatske samostalnosti izbjegavaju osjetljive povijesne teme. Jasenovac i općenito Nezavisna Država Hrvatska za njih su zabranjene teme. Stoga će se tim temama i u narednom razdoblju baviti uglavnom nezavisni istraživači koje okuplja naše društvo.

Dosadašnji smo rad temeljili na dobrovoljnom i besplatnom angažmanu pojedinaca. Budući da su još uvijek veliki izazovi pred nama, a i mnogi osporavatelji, želimo započeti intenzivnije proučavanje fenomena Jasenovac, a to znači punim radnim vremenom barem jednoga istraživača.

U tu svrhu obraćamo se svim hrvatskim domoljubima i svim istinoljubivim ljudima da kao pojedinačni donatori i podupiratelji novčano pomognu istraživanje

fenomena Jasenovac. S obzirom na to da je duhovno zdravlje nacije osnovni preduvjet svakoga napretka pa tako i gospodarskoga, očekujemo pomoć i od gospodarskih subjekata.

Pozivamo vas da pomognete objektivno i nezavisno istraživanje logora u Jasenovcu i drugih zbiljanja u Hrvatskoj za vrijeme Drugog svjetskog rata i poraća.

Društvo je pravna osoba, upisana u Registar udruga Republike Hrvatske. Novčano poslovanje obavljamo preko bankovnog računa, čime osiguravamo transparentnost i namjensko trošenje darovanog novca. Donacije je moguće uplatiti na račun Društva kod Privredne banke:

IBAN: HR3523400091110722737 SWIFT: PBZGHR2X

Imena donatora objavljujivat ćemo na našoj mrežnoj stranici, a u budućnosti vjerojatno i u tiskanom obliku, osim ako to netko od donatora izričito ne želi.

www.drustvojasenovac.wordpress.com.

e-pošta: drustvo.jasenovac@gmail.com.

Za Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac,

Igor Vukić, tajnik [v. r.]

dr. zn. Stjepan Razum, predsjednik [v. r.]

Koliki je značaj ovog društva pokazali su ponajbolje oni kojima nije u interesu zaštita hrvatskih nacionalnih interesa. Prošla protunarodna vlast je odugovlačila godinu dana sa samnom registracijom Društva. Kako je društvo ubrzo tiskalo značajnu knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković, Krenuli su napadi. Tadašnji Posebni savjetnik za kulturu Predsjednika Vlade RH Slavko Goldstein (inače (ne)svršeni srednjoškolac) je dao izjavu koja je zabrinula mnoge u Hrvatskoj. Njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*. Zato je svojevremeno poslano Pismo HAZU s pozivom za slobodu znanstvenog istraživanja koje su potpisali npr. akademik Josip Pečarić, prof. dr. sc. Matko Marušić, akademik Andrej Dujella, dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački, akademik Dubravko Jelčić, akademik Marin Hraste, akademik Andrija Kaštelan, dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski, prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu, prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački, Ante Ivas, biskup šibenski, akademik Stanko Popović, akademik Žarko Dadić, akademik Ivan Aralica, prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a, akademik Frano Kršinić, dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski, mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, akademik Stjepan Gamulin, prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za

filologiju, izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU, Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti, prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru i niz drugih znanstvenika, kao npr. prof. Kutleša, i poznatih javnih osoba.

Koliki je značaj Društva ponajbolje je pokazao sam Slavko Goldstein, sada bivši Posebni savjetnik za kulturu, jer je najavljena njegova knjiga PROTIV ovog Društva. Ne knjiga protiv neke knjige već protiv Društva! O tome vidjeti moj tekst: *PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJEGOV SIN KAVANSKI POVJESNIČARI?*

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/josip-pecaricpriznaje-li-slavko-goldstein-da-su-on-i-njegov-sin-kavanski-povjesnicari>

Naravno, Društvo je zato moralo biti spomenuto u protuhrvatskoj publikaciji SNV-a i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ) *Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015.* pa na str. 20 govore o Stjepanu Razumu, predsjedniku revizionističkog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a na str. 26.-28.:

(...)

Dakle, i nova hrvatska vlast je odlučila financirati protuhrvatske udruge. Da to nije slučajno pokazuje i primjer bivšeg predsjednika Stjepana Mesića, kojeg je kao i Pupovca HNES etički osudio za veleizdaju. Povodom odluke Sabora da mu se SAMO smanje novci za rad njegovog Ureda Marko Ljubić u tekstu znakovita naslova: *Ukidaju li Most i Domoljubna koalicija Mesićev status, ili ga štite?* konstatira:

„Mesiću se na ovaj način daje novi impuls političkog života i otvaraju vrata za novi val neprijateljavanja protiv Hrvatske. Samo je pitanje dana kad će mu razni Soroši i tko ga god zatreba za svoje prljave ciljeve, zbog „nerazumijevanja“ hrvatske vlasti dati sve što treba.“

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/ukidaju-li-most-i-domoljubna-koalicija-mesicev-status-ili-ga-stite>

Zato je prirodno upitati li se:

Štiti li i nova vlast protuhrvatsko djelovanje Milorada Pupovca i njegovog *Srpskog narodnog vijeća*?

Akademik Josip Pečarić

Otkudtakova dvojba?

Marcel Holjevac u tekstu znakovita naslova *Ni eksplozije u Bruxellesu ne mogu nadglasati hrvatsku šutnju* daje primjer koji potvrđuju taj stravičan učinak ZDS i Thompsona:

“Ako ćemo iskreno, ima mnogo više Šešelja u RH koji šetaju slobodno, na stadionima uzvikuju ‘Za dom spremni’, drže koncerte s Pavelićevim slikama”, ispalio je “mali Sloba” Dačić, danas ministar vanjskih poslova Srbije.
<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/marcel-holjevac-ni-eksplozije-u-bruxellesu-ne-mogu-nadglasati-hrvatsku-sutnju-907733>

Mali Sloba je bio i predsjedavajući Generalne skupštine UN-a (kada je već Slobodan bio mrtav, pa nije on mogao). Dakle, čovjek zauzima vrlo visoke položaje u srbijanskoj i u svjetskoj politici. Pa kad on zapravo kaže da je pravljenje zečeva od Srba najveći mogući genocid moramo mu vjerovati, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „OBA SU PALA“ U TISNOM

Danas predstavljamo neobičnu knjigu – knjigu „Oba su pala“. Ona čini cjelinu s prethodnom mojom knjigom „Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!“. Naime u obje knjige je niz tekstova posvećeno napadu na Marka Perkovića Thompsona zato što je na proslavi u Kninu 5. kolovoza pjevao pjesmu „Bojna Čavoglave“ koja počinje s pozdravom ZA DOM SPREMNI! Svi znamo da je ta pjesma simbol Domovinskog rata.

Kako je napad na Thompsona zbog Bojne bio prije par dana doista je neobično imati na predstavljanju dvije knjige o tom napadu, zar ne?

Jasno vam je da se radi o potpuno istovjetnom napadu od prošle godine. Jedno od dva pisma koja su skinula maske iz naslova prethodne knjige su upravo o tom prošlogodišnjem skandalu. Nekim potpisnicima se tada prijetilo izbacivanjem s posla. Posebno povjesničarima koji ne prihvaćaju jugo-komunističku paradigmu u povijesti pa pišu istinutu povijest! Razlika u prošlogodišnjem i ovogodišnjem napadu je jedino u tome što se prošle godine krilo od javnosti da se zapravo napada „Bojna Čavoglave“, dakle simbol Domovinskog rata, a ove godine u medijima to otvoreno priznaju.

U nedjelju prije odlaska u Sinj na Alku poslao sam prijateljima novo pismo Predsjednici RH. Pismo je odmah objavljeno na nekim hrvatskim portalima, a potpisali su ga uz mene i dvojica biskupa Vlado Košić i Valentin Pozaić i generali Ljubo Česić Rojs, Marinko Krešić, Josip Štimac i Ivan Tolj.

Pismo ćemo tek poslati Predsjednici Republike Kolindi Grabar Kitarović ali izgleda da smo već dobili odgovor kao i prošle godine kada joj nije bilo važno što je i tada bila riječ o napadu na simbol Domovinskog rata – na „Bojnu Čavoglave“ pa je naše pismo bilo „na razini provokacije“. Naime ona je izjavila u nedjelju navečer: "Pravosudni organi, pravosudna tijela trebaju rješavati pitanje (pozdrava) 'Za dom spremni' i slično, a svi mi se moramo usredotočiti na to da stvorimo uvjete za bolji život za sve u Hrvatskoj, I neću ponovno komentirati jer mislim da to jest bitno pitanje, ali u ovoj zemlji ima toliko važnih pitanja, koja se tiču posla egzistencije, plaća," dodala je.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/57125/Predsjednica-o-pozdravu-'Za-dom-spremni'-i-što-očekuje-od-izbora.htm>

U novom pismu smo je podsjetili i na činjenicu da je prošle godine na Paradi HV-a nastupao i HOS sa svojom zastavom na kojoj piše ZDS, koji jeste pozdrav odobren od hrvatskih vlasti. Je li Predsjednica mislila da su pravosudni organi tada zakazali kada nisu procesuirali nju i tadašnjeg predsjednika Vlade? Ili se radi o onome što je po povratku u HDZ izjavio Prgomet? Naime on tvrdi da je HDZ još 2009. odlučio kako je ZA DOM SPREMNI ustaški pozdrav! Zapravo se nadam da to nije istina jer me to strašno podsjeća na centralne komitete Partije koji su isto tako na sastancima odlučivali npr. o broju žrtava u Jasenovcu.

Predsjednica je, na završetku Alke naglasila kako tek danas možemo sagledati značenje čudesne pobjede Sinjana 1715., a tako će, ističe, i neko buduće vrijeme pokazati svu povijesnu važnost Oluje i Domovinskog rata. Domovinski rat temelj je hrvatske države. Stoga prije svega, upravo na pobjedničkoj baštini Domovinskog rata moramo graditi budućnost svoje države, a neposredan dio te budućnosti su predstojeći izvanredni izbori.

<http://vijesti.hrt.hr/346861/predsjednica-na-pobjednickoj-bastini-domovinskog-rata-gradimo-svoju-buducnost>

Ako je to točno – a točno je – kako se onda mogu napadati simboli Domovinskog rata „Bojna Čavoglave“ i HOS?

A nisu na udaru samo HOS-ovci nego svi branitelji. O tome je govorio uoči otvaranja nadmetanja Alkarski vojvoda Ante Vučić u svom tradicionalnom obraćanju:

"Zar je moguće da smo zemlju, koju smo krvlju branitelja obranili, doveli do demografskog, gospodarskog i državotvornog rasula", zapitao se. Vučić je posebno spomenuo hrvatske branitelje u koje se, kaže, svi zaklinju kad ih trebaju, a u stvarnosti ih politika gura na kraj. "Hrvatski branitelji su u Domovinskom ratu, s kunicom oko vrata, svojim životom i žrtvom branili Hrvatsku pod zapovijedanjem prvog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana i ratnog ministra obrane Gojka Šuška", rekao je.

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/politicari-vec-pristizu-sinjani-se-fotografiraju-s-plenkovicem-1104713>

A nije problem samo u odnosu naših političara prema braniteljima. Višnja Starešina u Slobodnoj Dalmaciji piše:

Srbija je učinila sve da "Oluja" bude osuđena pred Haaškim sudom kao hrvatski udruženi zločinački pothvat. Nakon oslobađajuće presude, Hrvatska, uz iznimku rezolucije koju su pokrenuli naši europski parlamentarci, nije (u)činila gotovo ništa, da neutralizira srpsku narodnu predaju u međunarodnim institucijama i javnosti.

Takav odnos prema vlastitoj državi i stalna politička snishodljivost prema državi agresoru, otvorio je prostor Miloševićevu omladincu (Dačić) na mjestu šefa diplomacije, Šešeljevu učeniku na mjestu predsjednika vlade (Vučić) i Šešeljevu vojvodi pod ozbiljnom sumnjom za sudjelovanje u ratnom zločinu u Antinu, (predsjednik Srbije Tomislav Nikolić) da Hrvatskoj drže lekcije o demokraciji i dijele optužbe o ustašizaciji. A hrvatski veleposlanik ih pokupi u pisanom obliku i ponese kući.

Da je Hrvatska ozbiljna država onda propagandni rat službenog Beograda ne bi bio ozbiljna prijetnja. Ovako, on nije prijetnja istovjetna onoj iz devedesetih. Ali čini dvostruku neugodu: zbog bezobrazluka koji dolazi iz službenog Beograda i tradicionalne nedoraslosti ili čak savezništva na koju je često nailazio u službenom Zagrebu.

<http://www.hrvsvijet.net/index.php/kolumne/76-gost-kolumne/43955-visnja-staresina-srbijanska-verbalna-agresija-na-hrvatsku>

Jedan od ponajboljih hrvatskih kolumnista politolog Marko Ljubić sve to sjajno povezuje pišući kako *nacionalno svijesna Hrvatska, politika koja baštini hrvatsku*

državnost, koja se deklarira kao državotvorna i svi protagonisti takve političke scene ne smiju dopustiti da se jedan jedini simbol utkan u temelje hrvatske državnosti, a to je referendum o samostalnosti, tadašnje državno vodstvo, prvi demokratski izbori, oslobodilački rat i sve, baš sve njegove sastavnice, nikako ne smiju dopustiti – kriminalizirati i osporiti. To se odnosi i na HVO kao sastavnicu integralne obrane hrvatske nacionalne slobode.

To nije stvar izbora ovoga ili onoga političara, to je stvar odnosa prema svojoj državi, svome narodu, njegovoj slobodi, ponosu i časti. Zbog toga Hrvatska nikako ni u kojim uvjetima ne smije pristati i dati blagoslov za kriminalizaciju – Za dom spremni. Nikako i nikada.

Zašto?

Ne zbog toga jer je to bio Pavelićev pozdrav, a bio je, ne zbog toga jer je današnjoj Hrvatskoj potreban Pavelić kao izvorišna paradigma, jer nije uopće, nego zbog toga jer je pod tim pozdravom ratovao slavni HOS, tisuće mladića i djevojaka, koji su dali više od sedamsto života u ratu za Hrvatsku i nikada ih nitko nije optužio za jedan jedini pojedinačni eksces, zločin. Nikada nitko.

Kako onda opravdati naziv vukovarskoga mosta s imenom legende Domovinskog rata – Jean Michel Nicolierom?

Dakle, Hrvatska braneći „Za dom spremni“ ne brani ustaše, Pavelića, fašizam ili iskazuje simpatije prema jednome totalitarizmu, nego suprotno - iskazuje poštovanje prema onima koji su pod tim pozdravom slomili jedini realni nacifašizam u sjećanju suvremene Europe nakon Drugog svjetskog rata, onaj srpski iz devedesetih.

Popusti li u tome Hrvatska, izravno je izložila sve do jednu stečevinu, sve do jedan temelj, jer su svi u kontinuitetu napadnuti. Realno je kod „Za dom spremni“ problem što je to uistinu bio pozdrav NDH i režima Ante Pavelića, ali ne može se nešto što je zloupotrijebio Pavelić a doživjelo silovitu reafirmaciju i novo vrednovanje u bitci za opstanak hrvatskoga naroda, predati na milost neprijateljima – svake Hrvatske.

Ne pristati na selektivne standarde

Ne može današnja Hrvatska pristati na selektivne standarde, pri čemu je nužno imati razumijevanja za osjećaje ljudi koji su stradali pod tim pozdravom, a istodobno veličati i nametati zlokobni „Smrt fašizmu“ ili sve moguće velikosrpske i komunističke oznake i simbole, kao izraz – demokratičnosti, ljudskih prava, zrelosti ili nekakve europske emancipacije.

Jer nisu ništa od toga. To bi bila obična kapitulacija i posrnuće.

HDZ mora to imati na umu. Jer, otvaranja vrata snagama kriminalizacije uspostave hrvatske državnosti, oslobodilačkoga rata i svih simbola iz toga vremena, makar bili istovjetni simbolima NDH režima, usporedivo je s probijanjem nasipa nakon kojega ništa više bujicu ne može zaustaviti u rušilačkom pohodu.

Ako se HDZ jasno ne opredijeli o svim tim pitanjima, ali tako da se ne brani na dnevnoj osnovi od provokacija i zahtjeva, koji poprimaju sve dramatičnije i šire razmjere, neće poslati poruku – bitne različitosti od ljevice ili antife.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/24616-m-ljubic-hdz-mora-inzistirati-na-tezi-da-se-u-muenchenu-sudilo-zlocinackom-rezimu.html>

Da, Marko Ljubić sjajno upozorava današnju vlast što im je činiti da hrvatska vlast bude u hrvatskim državotvornim rukama. Da se ostvari ono što je dano u naslovu knjige koju predstavljamo: OBA SU DOISTA PALA!

Hoće li ga poslušati?

Ipak ovo predstavljanje ću završiti onim što je o svemu tome napisao naš poznati odvjetnik i isto tako sjajni kolumnist Zvonimir Hodak. Kao da ponajbolji hrvatski odvjetnik Hodak odgovara na predsjedničinu priču o ZDS i pravosudnim tijelima: *Iz slobodarske (Slobine) Srbije stiže nam prijetnja koju treba shvatiti krajnje ozbiljno. "Nikada više nećemo dozvoliti novu Oluju..." poručio je Vučić. Da srpski premijer misli ozbiljno dokaz je iznenadni porast proizvodnje – traktora u Srbiji. Vučić se na određeni način vratio u kolovoz 1902.g. Tog vrućeg kolovoza Nikola Stojanović objavio je u zagrebačkom Srbobranu paradigmatički stav Srbije prema njihovim "zapadnim pokrajinama". Miroljubiv, kao što su sad Vučić, Šešelj, Nikolić, Vulin i ostali, naš srpski "brat" Nikola je napisao između ostalog "Do istrage vaše ili naše". Zbog pomalo arhaičnog načina izražavanja možda je potrebno malo objašnjenje. Kako bi rekao Zoki – ili mi ili oni. Nikola ni malo nije dvojio kao ni Jovan Rašković tko će pobijediti u toj životnoj utakmici. Razloge je "znanstveno" obrazložio. Srbi pobjeđuju jer im to "garantuje proces opšte evolucije", pa onda "prirodna životna snaga" i što je najvažnije "nadmoć na bojnopolju". Zanimljivo je to bulaženje o Srbima kao vojnicima koji su, od stotinjak bitaka u svojoj povijesti, dobili samo jednu Cersku bitku. 1941.g. imali su vojsku za koju su tvrdili i pisali da je "treća armija u Evropi". Kapitularali su za osam dana. Pred Oluju su odbijali državu u državi koju im je europska birokracija nudila na pladnju uvjereni kako "Srbina vojnika" nitko ne može maknuti iz vječne SAO Krajine. Kihnuli su za nešto više od tri dana. Čak ih je i sam Sloba javno prozvao zečevima. Sada, u ime dobrosusjedskih odnosa, na Bajakovu dijele turistima CD-ove u kojima Oluju prikazuju kao genocidnu u kojoj je srpski narod protjeran sa svojih "vekovnih ognjišta." Zamislite da Hrvatska onima koji iz bilo kojih razloga ulaze u Demokratsku republiku Srbiju dijeli CD-e o srpskim junaštvima u Vukovaru, Škabrnji, Voćinu, Dalju, Saborskom, Sertić Poljani...o likvidaciji 8500 ljudi u tri dana u Srebrenici. I koliko je "otac domovine" Dobrica Ćosić bio u pravu pišući o srpskim lažima s jednim svetim ciljem – ostvarenje Velike Srbije i granica Karlobag, Ogulin, Karlovac, Virovitica. Šaljući nam poruke da smo fašistička država, da je naš križ kukasti križ, Vučić tjera mak na konac. Hrvatske reakcije upravo su dokaz kako nas je Nikola Stojanović procijenio 1902.g. kad je tvrdio da Hrvati "nemaju jezika, običaja ni zajedničkog života". Da nemaju "svijesti o zajedničkoj pripadnosti" te da "u tuđim slugama gledaju ideal pa će i sami postati slugama." Na ove poruke "mira i ljubavi" koje je Vučić slao RH uz prisustvo Milorada Pupovca, reakcija hrvatske lijeve medijske falange bila je 80% blaža od čvrste, jednodušne i energične poruke "fašistima" koji su nas sramotili u Kninu s fašističko-nacističko-ustaškim ZDS. Što je najgore čak je i Thompson započeo svoje*

Čavoglave s ZDS-ni. Zašto? Zato jer ta pjesma tako i započinje. Pjevana je s tim tekstom od 1991.g. pa do 5. kolovoza 1995.g. Jeste li možda u tom razdoblju ponosa i slave čitali komentare Jelene Lovrić, Gorana Penića, Kreše Beljaka, Peđe Grbina, Kolinde, Branimira Pofuka i lijeve medijske falange ili gledatelja Žikine dinastije da su prosvjedovali protiv pjesme "Čavoglave". Slažem se, idiote koji su zapalili srpsku zastavu treba kazniti. Hrvati ne pale tuđe zastave. Mi svojim pobjedama prisiljavamo naše neprijatelje da oni pale naše zastave, a svojih pobjedonosnih se ne odričemo. One su uvijek istih boja. A ZDS će na koncu završiti na referendumu. Čiji ishod se unaprijed zna. Dotle neka zaborave svi vlastodršci u RH da će ZDS suzbit policijskim i pravosudnim mjerama. Nema šanse. S tim usklikom išlo se u Domovinski rat. S tim usklikom ginulo se u Domovinskom ratu. Jugo-nostalgicare, medijske ljevičare i gledatelje Žikine dinastije može spasiti samo nada da će Hrvati na demokratskom referendumu odbaciti ZDS. Kad bi taj, za sada imaginarni referendum, ikada bio raspisan onda bih savjetovao Anti Tomiću, Jurici Pavičiću, Miljenku Jergoviću, Jeleni Lovrić, Miloradu Pupovcu, Marku Špoljaru, Silvani Perici, Tvrtku Jakovini, Hrvoju Klasiću, Draganu Markovini i sličnim likovima da ujedno predlože da se građani izjasne jesu li za to da ustaška kuna i dalje ostane sredstvo plaćanja u RH. Ha, ha ... kakva hipokrizija. ZDS ih užasava, ali kuna koja je istinska poglavnikova valuta, im je usprkos toga prirasla i srcu u džepu. Sve u svemu dječje bolesti hrvatskog medijskog prostora su neizlječive.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/idiote-koji-su-zapalili-srpsku-zastavu-treba-kazniti-hrvati-ne-pale-tude-zastave-mi-svojim-pobjedama-prisiljavamo-na-paljenje-nasih-zastava-945057>

Poslije Hodaka doista ne treba ništa komentirati, zar ne?

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „OBA SU PALA“ U SKRADINU

mr. sc. Antonijo Brajković

Poštovani sugrađani, dragi prijatelji, hvala vam što ste večeras ovdje i predstavljate svoj Grad, iskazujući tako na najbolji način dobrodošlicu i gostoprimstvo našim večerašnjim gostima.

Skradin je naselje čiji urbani kontinuitet seže u doba antike, doba u kojem je ovaj grad bilježio svoje vrhunce kao upravno, gospodarsko i kulturno središte ovog dijela Dalmacije, zadržavajući taj istaknuti položaj i važnost kroz srednjovjekovno i novovjekovno doba. Danas, u suvremenoj Hrvatskoj, iako brojčano malen, duga povijesna tradiciju i kulturna ostavština bile su razlog da se naselje Skradin titulira gradom. Iako svjesni da možda nikad neće zasjati nekadašnjim sjajem, važnosti i veličinom, organizacijom ovakvih manifestacija doprinosimo njegovom kulturnom razvoju i opravdavamo urbane atribute na ponos svih onih koji ga vole.

Jedan od onih koji ga vole i posjećuju je i gospodin Josip Stjepandić, dr. strojarstva, porijeklom iz Modriče a na privremenom radu u Njemačkoj, koji je ovdje s obitelji na odmoru. Budući da ga s akademikom Pečarićom veže akademska srodnost, društvena angažiranost, domoljubni interes i prijateljstvo, predložio nam je mogućnost predavljanja njegove knjige, što smo sa vrlo rado prihvatili. A upravo će dr. Stjepandić u uvodnom ekspezeu najaviti večerašnju temu i njenog glavnog protagonista, akademika Pečarića, koji je večars ovdje da bi s nama podijelio misli, stavove, ideje... iz svoje knjige *Oba su pala*.

Akademik Pačarić iznimna je osoba hrvatske znanstvene scene, rođen u zaljevu hrvatskih svetaca, gradu Kotoru 1948, diplomirao je 1972., magistrirao 1975., a doktorirao je 1982. godine matematičke znanosti disertacijom "Jensenova i povezane nejednakosti". Redoviti je profesor na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, voditelj seminara "Nejednakosti i primjene" na Matematičkom odjelu PMF-a i glavni istraživač istoimenoga projekta Republike Hrvatske. Osim što je redoviti član HAZU, aktivni je član The New York Academy of Science i dopisni član Dukljanske akademije znanosti i umjetnosti. Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti i najcitiraniji hrvatskih matematičar s objavljenih preko 1100 znanstvenih radova i više desetaka znanstvenih i publicističkih naslova u kojima se bavi temama ključnim za razumijevanje suvremenih procesa i stvaranja hrvatske države.

Samo ovih nekoliko biografskih crtica akademika Pečarića jasno ukazuju da ispred nas stoji čovjek grandiozne intelektualne snage i kreativne produktivnosti. Čovjek kojeg je životni i profesionalni put uspeo na znanstveni Olimp, dajući mu pravo na besmrtnost kao dar za ustrajnost i napor iz kojeg su stvorene ideje.

Nažalost, široj javnosti gotovo je nepoznat po idejama i talentu koji mu je podarila Providnost, dakle prirodnim znanostima i matematici, koja u svojoj kompleksnosti

sadrži niti neraspetive i nedokučive za većinu nas običnih smrtnika, ali zbog zakonitosti i egzaktnosti koja je određuje, te ideološkoj bjelini, za istraživača i znanstvenika kao što je akademik Pečarić neusporedivo je lakša od puta zbog kojeg je ovdje i zbog kojeg ga poznajemo. A poznajemo ga po snažnom domoljubnom angažmanu i dobrim idejama, baš kao ono biblijsko stablo što se prepoznajemo po plodovima. *Dobro stablo dobre plodove rađa.*

Promišljajući o sudbini vlastitog naroda, o nametnutim mu ideološkim zabludama i paradigmatima, te moralnim i vrijednosnim inverzijama, akademik Pečarić namjerno izabire teži put, put služenja Domovini i naciji, put čija je misija širenja ideje koje imaju uporište u istini, pravdi, ljubavi prema Domovini i vrijednostima koji jednu naciju čine jačom i spremnijom na izazove koje u sebi nose suvremeni civilizacijski tokovi.

Taj put je teži jer ulazi u područje koje snažno ideološki kontaminirano i u posjedu onih koji streme biti gospodari prošlosti i sadašnjosti, a čiji monopol na istinu ugrožava budućnost ove nacije. U to područje akademik Pečarić ulazi beskompromisno i hrabro, donoseći znanstvenu objektivnost, nove ideje i drukčiju paradigmatu u kojima nema mjesta za laži i programirane istine.

Metodološki precizno, primjenjujući iskustva znanstveno istraživačkog rada iz područja prirodnih znanosti, akademik Pečarić u svojim ostvarenjima (koja imaju nacionalno, povijesno i političko opravdanje) ulazi u polemike, iznosi činjenice, objavljuje rezultate, objašnjava i stvara ideje koje mogu biti temelj za razvoj društvenih i političkih vrijednosti na kojima treba počivati zdravo i prosperitetno društvo.

Kao i svaki beskompromisni znanstvenik i istraživač, akademik Pečarić je predmet osporavanja, napada i difamacije, s druge strane, njegov rad predmet je hvaljenja, divljenja i neskrivenog obožavanja svih onih koji vjeruju u istinu njegovih ideja.

A metafizička istina je samo jedna i kao organizatoru nam je drago što smo u prilici predstaviti vam akademika Pečarića i njegov dosadašnji znanstveni i publicistički rad, odnosno dati priliku za prosudbu o tome koliko su ideje koje ćemo ovdje čuti blizu istini.

Josip Pečarić

Danas predstavljamo neobičnu knjigu – knjigu „Oba su pala“. Ona čini cjelinu s knjigom „Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!“ o kojoj je već govorio dr. sc. Josip Stjepandić. Kao što sam napomenuo na predstavljanju u Tisnom u obje knjige je dan niz tekstova posvećenih napadu na Marka Perkovića Thompsona zato što je na proslavi u Kninu 5. kolovoza pjevao pjesmu „Bojna Čavoglave“ koja počinje s pozdravom ZA DOM SPREMNI!. Mnogi mladi u RH vjerojatno ne znaju koliko se puno puta Bojna izvodila na radiju i na TV-u za vrijeme Domovinskog rata i da je ta pjesma simbol Domovinskog rata.

Kako je napad na Thompsona zbog Bojne bio par dana prije predstavljanja u Tisnom doista je neobično imati na predstavljanju dvije knjige o tom napadu, zar ne? Kao da sam nadmašio sam sebe. Naime, godinama sam bio gost australskih

sveučilišta. Jednom nas je moj suradnik Professor Bertrand Mond u Melbourneu sa sveučilišta vozio kući. Ankica i ja smo primijetili kako on kao pokvarena ploča ponavlja sam sebi u bradu: „Dva dana – dva rada!“ I doista sam u ta dva dana uspio napraviti dva rada. A sada evo imamo dvije knjige u dva dana.

Jasno vam je da se šalim jer se radi o potpuno istovjetnom napadu na Thompsona i Bojnu Čavoglave od prošle godine. A evo kako je ovogodišnji napad na Thompsona opisao poznati hrvatski književnik Hrvoje Hitrec:

„Središnju proslavu Oluje u Kninu prenosila je Hrvatska radiotelevizija a Thompson obećao da u službenom i službeno prenošenom dijelu koncerta ne će pjevati Čavoglave. Izvrstan je potez da je Knin povezan s Vukovarom, akcijom za Vodotoranj, kao i da se izvode pjesme iz svih dijelova Hrvatske, pa naravno i iz Istre koju Boris Miletić nakon svinjarije s putovnicom i dalje (za javnost) navodno ipak drži hrvatskim teritorijem. Malo je reterirao. Možda ipak dopusti da kroz tunel Učka putujemo pokazujući na izlazu samo osobnu iskaznicu.

Kamere su brzo ugašene kada je Thompson počeo pjevati Čavoglave, uz pratnju naroda i policije, to jest policija ga je pratila nakon što je sišao s pozornice i htjela mu uvaliti prekršajni papir koji je odbio potpisati jer je kazna propisana u njemačkim markama a one više nisu u optjecaju i ne zna kako ih nabaviti, pa će na tomu i ostati. Glede pozdrava ZDS koji u prekršajnom ni kaznenom obliku nije naveden pa ostaje u sferi nagađanja (kako je opazio i Orepić): izrečen je od hosovaca koji su s tim pozdravom ginuli u Domovinskom ratu, u ustroju Hrvatske vojske, daleko od muenchenske prve crte. A glede srpske zastave, vjerojatno se radilo o samozapaljenju – natopljena je hrvatskom krvlju koja lako plane u nezaboravu.

Iz Beograda je četnička klatež na vlasti kojoj su ruke još krvave iz prve polovice devedesetih, poslala novu, valjda desetu notu, pa je tako do sada u Zagreb poslan cijeli notni zapis pjesme „Spremite se, spremte četnici“!

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/24620-h-hitrec-2.html>

Međutim, Thompson nije obećao da u službeno prenošenom dijelu koncerta ne će pjevati Bojnu Čavoglave! Dr. Stjepandić i ja smo prije koncerta bili u Čavoglavama. Thompson nam je rekao da je dogovor da Bojna Čavoglave ide u sklopu vatrometa i odjavne špice odmah nakon "E moj narode". Tako su dogovorili s njegovim menadžerom Zdravkom Barišićem. Thompson nam je rekao da on ne vjeruje da će tako i biti i da oni sigurno neće poštivati dogovor.

Zajedno smo došli u Knin. Tamo su mu organizatori rekli o promjeni. Zanimljivo je bilo i to da su tražili i stanku od dvije minute da prije njegovog nastavka koncerta dva orkestra siđu s tribine. Je li i to bila igra da bi se poslije moglo tvrditi kao što jeste kako je Thompson pjevao Bojnu poslije završetka koncerta?

Kasnije mi je Thompson rekao da je Barišić vjerovao u tu priču o završetku prenošenog dijela koncerta Bojnom Čavoglave i bio je ljut zbog promjene odjavne špice.

Ma ja ti nisam uzrujan zbog toga, ali ne znam šta im neistina triba – rekao mi je Thompson.

Ja moram priznati da sam se i ja nadao da ipak Marka neće prevariti i dr. Stjepandić zna kako sam bio ljut isto kao i Thompsonov menadžer.

Otišli smo iz Knina, a da nismo znali za događaj s milicijom, pardon policijom. Sutradan su mi prijatelji javili za to sramotno ponašanje policije. Među njima i biskup sisacki dr. Vlado Košić koji nije mogao doći u Knin jer su ga branitelji zamolili da održi misu u Sisku. Tko već nije neka obavezno pročita njegovu homiliju:

<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/3575-homilija-na-dan-pobjede-i-domovinske-zahvalnosti-i-dan-hrvatskih-branitelja-2016>

Sjajna kolumnistica Hrvatskog tjednika Mirela Pavić mi ju je ovako prokomentirala: *Biskup Košić imao sjajnuuuu propovid u Sisku...suze mi na oči,* U nedjelju prije odlaska u Sinj na Alku poslao sam prijateljima novo pismo Predsjednici RH. Pismo je odmah objavljeno na nekim hrvatskim portalima, a potpisali su ga uz mene i kolege Stjepandića i dvojica biskupa Vlado Košić i Valentin Pozaić i generali Ljubo Česić Rojs, Marinko Krešić, Josip Štimac i Ivan Tolj.

Jedan naš poznati svećenik mi je napisao istog dana:

Postovani g. Pečariću,

Zašto tražiti naš pozdrav 'ZA DOM' kao službeni pozdrav u HV. Potreban je kao jedan od normalnih pozdrava u Hrvatskoj; Hvaljen Isus, Dobar dan, Bog s vama, živjeli, lijepi pozdrav...

Bog s Vama. ZA DOM - SPREMAN.

Odgovorio sam mu:

On to već jest jer su HOS-ovci dio HV.

Vlast to samo treba javno reći!

Pozz

Josip

Zapravo, to naše Pismo Predsjednici, koje je zvanično poslano jučer, završili smo ovako:

Podsjećamo Vas:

a) Pokojna gđa Vera Stanić i g. Pero Kovačević su 1994 uvjerali predsjednika Tuđmana i ministra Šuška da se prizna status hrvatskog branitelja pripadnicima HOS-a;

b) da je predsjednik Tuđman 1. listopada 1991(napisao je g. Kovačević) donio zapovijed da postrojbe HOS-a ulaze u sastav OS RH;

c) da je znakovlje postrojbi HOS-a službeno odobrilo Ministarstvo obrane 1994. sukladno Službovniku OSRH.

d) U zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji uvršteni su pripadnici HOS-a, a promjenom vlasti 2000-e su im ta prava oduzeta.

Zapravo su to činjenice o kojima sam već pisao, o njima sam govorio nedavno u Bujici, a upozorio sam i Ustavni sud kada Vrhovni sud nije smatrao potrebnim poštivati ove činjenice u slučaju Josipa Šimunića.

Jučer su na CroPortalu objavili članak u kome su istražili spomenute činjenice u svijetlu danas važećih zakona u članku: **'ZA DOM SPREMNI' VEĆ JE REGULIRAN I ZAŠTIĆEN ZAKONIMA REPUBLIKE HRVATSKE:**

„Nakon bezbroj novinarskih upita predstavnicima **Vlade RH, Predsjednici Republike**, vođama parlamentarnih stranaka i ostalim političarima i njihovom izmotavanju ili dodvoravanju potencijalnoj koaliciji i glasačima, povjesničarima i pravnicima, je li pozdrav "Za dom spremni" zabranjen zakonom i je li to povijesni hrvatski ili samo ustaški pozdrav, mi nudimo jednostavan odgovor i to surfajući samo 15-ak minuta, što su naravno mogli i oni koji nam vode ili bi željeli voditi državu.

Ne ulazeći u to je li pozdrav "Za dom spremni" povijesni pozdrav prije Drugog svjetskog rata, sa sigurnošću možemo potvrditi da NIJE zabranjen zakonom. Ne samo da nije zabranjen već je reguliran zakonom kao i sva obilježja i odore iz Domovinskog rata.

Naime, Zakonom o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji od 12. veljače 2013. u članku 2. stavak 1. precizirano je tko su to hrvatski branitelji iz Domovinskog rata. “

U tekstu se daje link na taj zakon i što je dano u Članku 2 tog Zakona (http://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2013_02_19_322.html)

i komentira taj članak:

„Dakle, zakonom je regulirano da su pripadnici Hrvatskih obrambenih snaga (HOS) hrvatski branitelji iz Domovinskog rata, a budući da su sve postrojbe imale svoja obilježja na odorama, tako je i HOS imao znak s natpisom "Za dom spremni" koji je bio i uzvik na postrojavanjima.“

Potom upozoravaju na **Pravilnik Ministarstva obrane o vojnim odorama**

(http://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2011_05_58_1268.html):

„Nadalje, **člankom 18. Pravilnika o vojnim odorama** (NN broj 58/11 i 113/11) propisano je da hrvatski branitelji iz Domovinskog rata mogu u svečanim prigodama u OS RH i u prigodama službenog obilježavanja obljetnica vezanih uz događaje u kojima su sudjelovali u Domovinskom ratu ili na obljetnicama zbivanja iz Domovinskog rata nositi službene vojne odore, ako ih posjeduju, a mogu nositi i vojne odore iz Domovinskog rata.

Ako sagledamo ovaj Zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji i pravilnik Ministarstva obrane o nošenju vojnih odora, a znajući kako izgleda odora i dijelovi odore HOS-a u Domovinskom ratu te da se na njima nalazi "Za dom spremni", dolazimo do zaključka da su sva dosadašnja postupanja hrvatske policije i pravosuđa o oduzimanju predmeta, kažnjavanju na javnim skupovima zbog riječi "Za dom spremni" protuzakonita, a izjave naših političara ukazuju da ne poznaju zakone koje bi oni u najvećoj mjeri trebali štiti. Temeljem spomenutog zakona dolazimo do zaključka da je i presuda suda u slučaju **Josipa Šimunića** nezakonita jer tvrdnja suda da je pozdrav "Za dom spremni" **ustaški**, a ne osvrćući se na **Domovinski rat**, upravo je politička presuda koja se ne temelji na zakonima Republike Hrvatske, a to upravo potvrđuje i ovaj zakon.

Preostaje im samo jedno objašnjenje koje bi bilo suludo, a isto tako bilo bi i čisto silovanje zakona, a to je kad kažu: možete nositi ali ne smijete izgovarati pozdrav "Za dom spremni".

Dakle, kome pravo, a kome krivo, ali pozdrav "Za dom spremni" je pozdrav iz Domovinskog rata i kao takav je dozvoljen.

Zapravo, ako smo pravna država onda bi se doista trebalo poštivati hrvatski zakoni i ono što kaže Predsjednica Republike Kolinda Grabar Kitarović. Naime ona je izjavila u nedjelju navečer:

"Pravosudni organi, pravosudna tijela trebaju riješavati pitanje (pozdrava) 'Za dom spremni' i slično..."

Zapravo lako je pretpostaviti što je ona mislila pod tim rješavanjem kada je i sama tvrdila da je ZDS „ustaški pozdrav“!

Očito bi neki u Pravosuđu sami morali odgovarati jer su svojim nepoznavanjem zakona osuđivali ljude. Najdrastičniji slučaj je onaj Josipa Šimunića poslije hajke na njega od bivšeg ministra Jovanovića. Hoće li ikada odgovarati i mnogi političari što se ne suprostavljaju pritiscima i osudama iz svijeta zbog zakonski dozvoljenog pozdrava iz Domovinskog rata – pozdrava ZDS?

Sve to sugerira da će vlast koja nije sposobna oduprijeti se pritiscima iz svijeta i hrvatskih komunista, kojima nikada nije bila draga naša pobjeda u Domovinskom ratu, upravo zato što je ZDS zakonit pozdrav tražit će njegovu zabranu. Zapravo oni i napadaju ZDS kako kaže sjajni kolumnist Marko Ljubić *ne zbog toga jer je to bio Pavelićev pozdrav, a bio je, ne zbog toga jer je današnjoj Hrvatskoj potreban Pavelić kao izvorišna paradigma, jer nije uopće, nego zbog toga jer je pod tim pozdravom ratovao slavni HOS, tisuće mladića i djevojaka, koji su dali više od sedamsto života u ratu za Hrvatsku i nikada ih nitko nije optužio za jedan jedini pojedinačni eksces, zločin. Nikada nitko. Kako onda opravdati naziv vukovarskoga mosta s imenom legende Domovinskog rata – Jean Michel Nicolierom? Dakle, Hrvatska brani „Za dom spremni“ ne brani ustaše, Pavelića, fašizam ili iskazuje simpatije prema jednome totalitarizmu, nego suprotno - iskazuje poštovanje prema onima koji su pod tim pozdravom slomili jedini realni naci-fašizam u sjećanju suvremene Europe nakon Drugog svjetskog rata, onaj srpski iz devedesetih.*

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/24616-m-ljubic-za-buducnost-ili-sa-stranim-mocnicima-u-ugodnu-beogradko-bruxsellesku-fotelju-rezimu.html>

Zato se lako može dogoditi ono što tvrdi naš poznati odvjetnik i kolumnist Zvonimir Hodak:

A ZDS će na koncu završiti na referendumu. Čiji ishod se unaprijed zna. Dotle neka zaborave svi vlastodršci u RH da će ZDS suzbit policijskim i pravosudnim mjerama. Nema šanse. S tim usklikom išlo se u Domovinski rat. S tim usklikom ginulo se u Domovinskom ratu. Jugo-nostalgicare, medijske ljevičare i gledatelje Žikine dinastije može spasiti samo nada da će Hrvati na demokratskom referendumu odbaciti ZDS. Kad bi taj, za sada imaginarni referendum, ikada bio raspisan onda bih savjetovao Anti Tomiću, Jurici Pavičiću, Miljenku Jergoviću, Jeleni Lovrić, Miloradu Pupovcu, Marku Špoljaru, Silvani Perici, Tvrtku Jakovini, Hrvoju Klasiću, Draganu Markovini i sličnim likovima da ujedno predlože da se građani izjasne jesu li za to da ustaška kuna i dalje ostane sredstvo plaćanja u RH. Ha, ha ... kakva hipokrizija. ZDS ih užasava, ali kuna koja je

istinska poglavnikova valuta, im je usprkos toga prirasla i srcu i džepu. Sve u svemu dječje bolesti hrvatskog medijskog prostora su neizlječive.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/idiote-koji-su-zapalili-srpsku-zastavu-treba-kazniti-hrvati-ne-pale-tude-zastave-mi-svojim-pobjedama-prisiljavamo-na-paljenje-nasih-zastava-945057>

Zapravo bio bi to referendum o Hrvatskoj. Referendum koji bi pokazao koliko sam bio u pravu kada sam tvrdio kako Srbi dijele Hrvate na ustaše i srpske slugu. Referendum koji bi pokazao ima li danas više srpskih sluga tj. onih koji ne žele neovisnu Hrvatsku od 20-25 posto kako je svojevremeno tvrdio Tuđman! Moja pozicija je poznata: Ja vam ne volim biti sluga!

Završit ću s porukom vlastima Luke Podruga u današnjem Hrvatskom tjedniku:

„Trenutačna hrvatska vlast, od predsjednice do premijera, a posebno vladajuća koalicija HDZ i MOST, svojim odlukama pokazat će svoje domoljublje i opredijeljenost. Mogu birati između zaštite nacionalnih interesa i služenja Beogradu, između ulizivanja antihrvatskim antifašistima i zaštite digniteta Domovinskog rata i branitelja. Između njih sinova Udbe i nas sinova Oluje. Izbor je lagan i jednostavan, kao 1991., s hrvatskim narodom u tešku borbu ili sa stranim moćnicima u ugodnu beogradsko-bruxsellesku fotelju.“

HVALA!

Skradin, 11. kolovoza 2016.

20. 10. 2016.

ČESTITKA MINISTRU ZNANOSTI NA IZBORU: BRANITELJI I MATEMATIČKE KONFERENCIJE

Čini se da ljudi prepoznaju kako su glavni interes u mojim tekstovima branitelji. To je vidljivo i u nedavnom pozivu koji sam dobio iz Krapine:

Na sjednici Župnog pastoralnog vijeća župe svetog Nikole biskupa u Krapini iskazana je želja da Vas ugostimo u našoj vjeronaučnoj dvorani kao lučonošu, zauzetog za istinu o nasrtajima zla na hrvatski narod, domovinu Hrvatsku, a osobito na Domovinski rat. U lucidnosti Vaših prosudbi, snazi argumenata i brzini reakcija, kao i u Vašem profesionalnom radu, iskazuje se snaga Duha Svetoga, te Vas, usprkos ignoriranju i zatajivanju ne mogu sakriti ni pred stručnom akademskom javnošću, niti pred onima koji dijele Vašu čežnju za Istinom i ljubav prema domovini.

Zahvalni Bogu za dar Vaše osobe molimo Vas da, ako je moguće, nađete termin za Vaše predstavljanje u Krapini.

Sjajnu propovijed imao je biskup Košić na Danu branitelja Sisačko-moslavačke županije 18.10.2016. Nitko u RH ne govori tako nadahnuto o našim braniteljima kao naš HRVATSKI biskup. Zato treba pročitati tu propovijed u cijelosti:

<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/3681-dani-branitelja-sisako-moslavake-upanije-18102016>

Ono što je važno za ovaj tekst je slijedeće:

Želio bih reći danas i jednu riječ o braniteljima koje se bez osnove javno odbacuje i žigoše nazivajući ih pogrđnim imenima, dapače i hrvatske ih se vlasti i mediji odriču, a oni su ginuli za Domovinu i bili najhrabriji borci za slobodu svoga naroda. Oni su išli u boj za narod svoj i ginuli za Domovinu, a danas ih se neki štide i proglašavaju ih fašistima, što je nepravda i neistina. Upravo prema poginulim mladićima, kao što je bio Francuz Jean Michel Nicolier, dragovoljac, koji je branio Vukovar i Hrvatsku i zato bio mučki ubijen na Ovčari. Zar se mi trebamo odreći takvih junaka i zar smijemo prezreti krv koju su oni prolili za našu slobodu? O tome trebaju razmišljati oni koji osporavaju pozdrave i znakovlje naših hrvatskih branitelja Domovinskog rata.

Svi znamo da se danas najviše osporava ZA DOM SPREMNI pozdrav naših HOS-ovaca kojima je i pripadao Jean Michel Nicolier. Kada su prošle godine poslije veličanstvenog koncerta Marka Perkovića Thompsona napadnuti i on i simbol Domovinskog rata pjesma „Bojna Čavoglave“ pokrenuli smo Peticiju ZDS braneći ih. Odmah su napadnuti biskupi potpisnici Košić i Pozaić i mnogi drugi pa i ja. Crveni fašisti tj. „antifašist“ s Katedre za povijest s FF-a tražili su da se svi povjesničari koji su potpisali tu peticiju isključe iz strukovnih udruženja, a probleme su imali i mnogi drugi. Nedavno i voditelj Hrvatskih studija prof. dr.

Mario Grčević. Zato što mi ne osporavamo pozdrave i znakovlje hrvatskih branitelja!

Krenuo je napad na mene i moje suradnike i u struci pod dirigentskom palicom HRZZ-a. Napadnut je moj projekt s argumentacijom dostojnog nekog zavoda za psihijatriju. Prvo je napadnuta prva matematička konferencija na hrvatskom sveučilištu u Mostaru. Prijatelj mi veli da sam sam kriv kad konferenciju nisam održao na Otvorenome sveučilištu Prokuplje. Valjda je konferencija u Mostaru trebala biti prva velika žrtva Peticije ZDS. Naime, pravila ugovora s HRZZ mijenjana su u hodu (znamo kako naknadno mijenjanje pravila krši pravnu sigurnost, temeljno pravilo pravne države) pa tako sredstva koja su nam odobrena i koja su trebala biti iskorištena i za tu konferenciju više nisu mogla biti utrošena. Ipak uspjeli smo održati tu konferenciju i bez tih sredstava i po mišljenju sudionika bila je to najbolja konferencija koju smo organizirali do sada (dvije u Trogiru i po jedna u Pakistanu i Južnoj Koreji).

Napad je bio cjelovit. Pravila su promijenjena tako da se sve ono što smo planirali uraditi i što nam je bilo odobreno to više nije bilo moguće. A ako smo nešto od toga odobrenog uradili tražili su da vratimo sredstva koja su nam za to bila odobrena.

Najgore od svega bio je odnos prema časopisima koje smo stvorili i koji su ušli u liste najboljih svjetskih časopisa: Mathematical Inequalities and applications (MIA), Journal of mathematical inequalities (JMI) i Operators and Matrices (OAM). Prva dva su sa Springerovim Journal of inequalities and applications (JIA) jedini časopisi iz te oblasti koji su ušli na te svjetske liste. Ove godine je naš JMI s najvećim impact factorom među njima. Ali po HRZZ-u su to bili časopisi koji nisu dobri časopisi.

Već dvije vlade nisu uspjele odgonetnuti je li to normalno ili nije. (Da li bi bilo bolje da počnemo časopis izdavati u dva pisma (latinica - ćirilica), ili pak samo na ćirilici, možda u Vukovaru? Ili da se prebacimo u region, pa da nas financira HAVC kao velikosrpske filmove?)

Hoće li ova nova u kojoj ste Vi ministar?

Kada sam u HAZU govorio o nečemu takovom nije bilo razumijevanja. Jedino je na to, kao i na neke druge pritiske kojima sam izložen, reagirao akademik Davorin Rudolf. Tako on konstatira u pismima Predsjedniku HAZU i Rektorcu Zagrebačkog sveučilišta:

Otežava se, onemogućuje i diskvalificira njegov (moj, JP) znanstveni rad, ostvarivanje znanstvenih projekata, pripremanje i objavljivanje znanstvenih časopisa koje uređuje, premda su visoko rangirani prema objektivnim mjerilima.

Poslao je pisma i mom razredu (Razred za matematičke, fizičke i kemijske znanosti). Oni su to razmotrili na sjednici razreda i konstatirali (s jednim izuzetkom) da ne trebaju podržati kolegu Rudolfa jer to od njih nije traženo. Vjerovali ili ne? Valjda misle da Matematika, Fizika i Kemija nisu znanosti, pa ne trebaju reagirati kada se nekome tko se bavi tim disciplinama i još je član njihovog razreda dogodi ovo o čemu govori akademik Rudolf.

Da, ako netko bude od njih tražio takvu neku glupost proglasivši za znanost nešto što to nije – reagirat će.

Kada sam to javio kolegi Rudolfu ohrabrio me je:

Hajde da Vas barem malko umirim: ova naša reagiranja kazuju da ipak ne vlada duboka hrvatska šutnja.

Ali, počelo je s konferencijom pa da i završimo s jednom drugom konferencijom. Dobio sam poziv da budem glavni predavač na jednoj međunarodnoj konferenciji:

Naslov: Conference "Recent Trends in Pure and Applied Mathematics"

Datum: Mon, 17 Oct 2016 07:53:10 +0000

*Šalje: Recent Trends in Pure and Applied Mathematics
<conference2017@uab.ro>*

Prima: pecaric@element.hr <pecaric@element.hr>

CC: Ravi.Agarwal@tamuk.edu <Ravi.Agarwal@tamuk.edu>

Dear Professor Josip Pecaric,

Following the suggestion of professor Ravi P. Agarwal,

We are delighted to invite you to participate as a main speaker at the conference "Recent Trends in Pure and Applied Mathematics".

The conference will be hosted by the "1 Decembrie 1918" University of Alba Iulia, Romania,

between 31 July - 4 August 2017.

More information will follow on the conference website:

<http://trepam.uab.ro/>

Best Regards,

Ioan-Lucian Popa

On behalf of the TREPAM'17 organizing committee

Upitao sam one koji su po mom uvjerenju trebali biti glavni za znanost u RH trebam li prihvatiti poziv ili ne:

Naslov:Fwd: Conference "Recent Trends in Pure and Applied Mathematics"

Datum: Mon, 17 Oct 2016 10:23:48 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: znanost@mzos.hr, ministar <ministar@mzos.hr>

CC: Andrej Dujella, Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>, Dario Vretenar

Poštovani,

Da odgovorim da je to u suprotnosti sa znanstvenom politikom u RH gdje se smatra da je ono što ja i moja grupa radimo loše i zato ne mogu prihvatiti poziv.

Pozz

akademik Josip Pečarić

P.S.1 Pardon, preciznosti radi umjesto termina "loš" treba koristiti ono što je prihvatila HRZZ: nije dobro!

P.S.2 Naravno dat ću više pojašnjenja oko časopisa. Uostalom Agarwal je glavni urednik časopisa JIA koji je također na udaru HRZZ-a jer sam ja u tom časopisu u EB. I red je da se to zna među kolegama u svijetu.

Ponavljam samo su tri časopisa iz nejednakosti s impact faktorima: dva naša i JIA! S tim da je na zadnjoj listi nas JMI ispred Springerovog JIA!
JP

Potpuna nezainteresiranost i u Ministarstvu i u Akademiji i u HRZZ-u. Tako je i završila priča o braniteljima i matematičkim konferencijama. Poslao sam organizatoru odgovor:

Poštovani Professor Popa,
Zahvaljujem se na pozivu da budem glavni predavač na konferenciji "Recent Trends in Pure and Applied Mathematics".

Kao što znate oblast moga istraživanja su matematičke nejednakosti. Na žalost danas u Hrvatskoj imamo čudnu situaciju po kojoj se smatra da ta oblast matematike nije važna. Tako se za časopise koji su jedini na CC i/ili SCIE listama iz te problematike (JMI, JIA and MIA) smatra da nisu dobri časopisi (dva se tiskaju u RH a treći kojemu je Editor-in-Chief prof. Agarwal, a u EB tog časopisa koji tiska Springer Verlag sam ja)..

To je toliko smiješno jer im nije argument ni to što po Scopusu od 50 najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa upravo MIA, JMI i treći časopis koji sam ja osnovao OAM zauzimaju drugo, četvrto i šesto mjesto.

Tražio sam očitovanje o takovom nakaradnom pogledu, ali od dvije vlade koje su činile najveće stranke u RH, tj. od njihovih ministarstava znanosti nisam dobio nikakav odgovor. Jasno je stoga da je teško očekivati neki napredak u Hrvatskoj po tom pitanju.

U takovoj situaciju smatram da ne trebam sudjelovati na Vašoj, kao ni na drugim sličnim konferencijama.

Profesor Josip Pečarić
Redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti

Ne prođe dan a da naši vodeći političari ne obećaju kako će poduzeti sve da zaustave iseljavanje, pogotovo mladih i obrazovanih ljudi. Jedan prijatelj, koji je prije više od 30 godina pobjegao pred neimaštinom i udbom, pa u Njemačkoj postigao značajnu karijeru, kaže mi da sam ja zapravo jedan vrlo negativan primjer: "Imenjače, svaki onaj mladi čovjek, koji doživi tu bizantsku podlost u postupanju prema Tebi, mora nužno doći do zaključka da za njega nema života u ovoj zemlji. Kad tako prema Tebi postupaju, onda nitko ne može biti siguran da se njemu jednog dana ne će dogoditi to isto."

Akademik Josip Pečarić

16. 11. 2016.

TRIBINA “NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI” U KRAPINI

Dozvolite ma da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatorima velečasnom Tomici Šestaku i g. Krsti Radaku koji je i moderator ove tribine. G. Radak je doista održao sjajno uvodno predavanje. Velika zahvalnost i novoizabranom podpredsjedniku HNiP-a g. Marku Ljubiću, dragom prijatelju i suradniku koji je i pisac predgovora jedne od tri moje knjige koje večeras predstavljamo, na njegovim sjajnom govoru. Hrvatska šutnja je itekako doprinjela da mi tek danas mnogo više govorimo o zločinima nad Hrvatima, o Hudoj jami, Vukovaru, Škabrnji, i drugim hrvatskim križnim putevima. Sam naslov tribine je podnaslov jedne od tih knjiga.

U knjigama su dani moji tekstovi nastali tijekom 2015. i 2016. godine.

U njima je dan niz mojih otvorenih pisama, govorim o navodnim antifašistima u RH koji su zapravo bili na strani velikosrpskog fašističkog agresora, o HNES-u, o Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac itd.

Zapravo moj publicistički rad ponajbolje je definirao doc. dr. sc. Marko Tokić, predstavljajući u Mostaru moju knjigu “Ako voliš Hrvatsku svoju”, govoreći o četiri stupa moje Hrvatske (“Oba su pala”, str. 63-64):

Tokić je naglasio, piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

«O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Iako Tokić govori o mojoj Hrvatskoj, uostalom i dr. sc. Damir Pešorda je svom uvodu u knjigu dao naslov *Pečarićeva Hrvatska*, jasno je da oni misle na onu Hrvatsku koju sam stavio u naslovu knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb 2001. Na Hrvatsku kakvu žele svi državotvorni Hrvati.

Također, čini mi se da je dr. Tokić govoreći o četiri stupa Hrvatske govorio o četiri skupine hrvatskih ljudi koji su najzaslužniji za opstojnost Hrvatske, a dao im je imena onih najnapadanijih među njima od sluganskih političara i medija u RH i drugdje.

Franjo Tuđman je sigurno najomraženiji i najnapadaniji od onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu i predstavlja sve one koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske. Tu je sigurno i ratni ministar Gojko Šušak, branitelji...

Dario Kordić predstavlja sve one koji su stradali zbog svoje ljubavi prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Prvo poglavlje knjige govori o njegovom

povratku iz zatvora. Davno sam rekao da je osuđen tako što su mu dokazali samo da je Hrvat. I to izuzetan.

Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talent i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda. O njemu sam napisao dvije knjige; s Matom Kovačevićem *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008. i *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012. Nadam se da u tom stupu pripadam i ja sam.

A biskup Košić predstavlja Crkvu u Hrvata. Crkva je stalna meta ‘hrvatskih’ ljevičara, a posebno biskup Košić.»

U knjizi “Oba su pala” imate cijelo moje predavanje o ovom velikom hrvatskom biskupu a posebno je danas važno pročitati što je on na predavljanju moje knjige “Vukovar i njegov stožer” na str 66.-69.

Kada već govorimo o četiri stupa na to se sjajno nadovezao stopostotni hrvatski ratni vojni invalid Mario Filipi govoreći o četiri stupa laži, četiri stupa laži protiv hrvatskog naroda i hrvatske države:

1. Stepinac; 2. Za dom spremni; 3. Jasenovac; 4. Ustaše.

Njegov tekst “Ljuljaju se stupovi laži” dan je u knjizi “Dva pisma koja su skinula maske” str. 203.-205.

Zapravo u mojim knjigama naći ćete puno tekstova oko tog trećeg stupa laži - hrvatskog pozdrava ZDS.

Naime, poznato je da sam vodio Peticiju o ZDS kada sam, uz biskupe Košića i Pozaića bio žestoko napadnut u medijima prošle godine. Tada su krili kao zmija noge činjenicu da je peticija bila u obranu Marka Perkovića Thompsona i simbola Domovinskog rata njegove pjesme “Bojna Čavoglave”, s kojom je Thompson započeo koncert u Kninu prošle godine. Ove godine napad se ponovio, ali su sada očekujući pobjedu na izborima otvoreno napali i Thompsona i Bojnu. Pokazali su otvoreno da im je cilj napada i tada bio Domovinski rat.

Napadi ne prestaju do današnjih dana i u knjizi “Oba su pala” imate jedno poglavlje o napadima na mene kao znanstvenika. Uostalom slične napade su doživjeli i kolege povjesničari, pa nedavno i voditelj Hrvatskih studija član suradnik HAZU prof. dr. sc. Mario Grčević.

Pozdrav ZDS je njima posebno važan jer su ga koristili mnogi branitelji u Domovinskom ratu a bio je i službeni pozdrav naših HOS-ovaca koji su bili strah i trepet neprijatelju. Činjenicu kako je to i pozdrav iz NDH pokušavaju iskoristiti i nametnuti mnogima svoju važnost jer eto važnija je pobjeda partizana u Drugom svjetskom ratu nego branitelja koji su pobjedom u Domovinskom ratu stvorili njima neželjenu RH! A to je itekako dobrodošlo mnogima u svijetu koji su podržavali fašističku velikosrpsku agresiju na Hrvatsku. Spomenimo samo slučaj našeg proslavljenog nogometnog reprezentativca Josipa Šimunića. Kada je u Beogradu paljena hrvatska zastava i bila izložena srpska zastava na kojoj je ćirilicom bio napisano ime Vukovar nije nikome smetalo. Ali kada je poslije toga u Zagrebu bila hrvatska zastava na kojoj je bilo i ime Vukovar, delegat je tražio da se ukloni hrvatska zastava. I umjesto da ga lijepo zamole da napusti Hrvatsku, problem je postao Šimunić i ZDS!

Kako im je danas pozivanje na tzv. Antifašizam glavno u napadima na svako hrvatsko, jednu od knjiga koju večeras predstavljamo nazvao sam "Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska. Naime, antifašistima se mogu zvati oni koji su pobijedili fašističku agresiju, a ne oni koji su je aktivno ili pasivno pomagali. A hrvatski branitelji su porazili velikosrpski fašizam!

Blago rečeno porazili.

Čini mi se da nisam slučajno na tapetu u RH kao i mnogi drugi sličnih pogleda. Evo nekoliko mojih tvrdnji koje pokazuju da sam s pravom tako tretiran. Ali eto i to ću pokušati objasniti u znaku broja četiri:

1) Prije svega moje stalno ukazivanje na riječi Slobodana Miloševića koji je sedam dana poslije "Oluje" usporedio svoje "borce" sa zečevima, a kao suprotni primjer dao je hrvatske branitelje u Vukovaru. Naslov knjige "Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba" izuzetno je loše dočekan. Nedavno sam ponovno pisao o HAZU i predstavljanju te knjige):

U tekstu *HAZU i protunarodna vlast*, dnevno.hr, 10. 05. 2014. opisao sam taj sukob:

Tako već sam naslov moje knjige „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba” nekima baš i nije drag. Komentirajući naslov, admiral Davor Domazet Lošo (danas član Vijeća za domovinsku sigurnost Predsjednice RH., J.P.) je na samom predstavljanju knjige ustvrdio da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti (to posebno izdvajaju i u Hrvatskom tjedniku, 01. 05. 2014.). Nadovezao sam se na našeg admirala ispričavši priču o tom predstavljanju i mojoj Akademiji:

Vjerovali ili ne, zamolio sam da u HAZU pošalju internetom obavijest o ovom predstavljanju. Izgleda da je tako nešto izazvalo pravu paniku. Da se našalim – pitam se jesu li me izbacili iz Akademije što sam se usudio tako nešto napraviti. A zapravo, Akademija je s Miloševićevom izjavom mnogo ranije trebala upoznati hrvatsku javnost, a ne ja!

Doista je to bio strašan genocid – napraviti od ljudi zečeve. Strašno, zar ne?

A ovakvi kao glavni tajnik HAZU i mnogi političari, umjesto da se rugaju "zečevima", dopuštaju da im razni pupavci, šerbedije i sl. čak i vladu sastavljaju, da ne spominjemo ostalo.

2) Ovih dana smo svjedoci događaja u Orašju. Bošnjaci su izgubili rat od Srba, spasili ih Hrvati, a žele biti pobjednici. Što im ostaje nego ponašati se po onoj mojoj tvrdnji:

Kad hoćeš od nekog naroda stvoriti neprijatelja - spasi ga od genocida.

A koliko je strašan taj njihov kompleks. Čak i američki vojni ataše kaže kako ih je general Gotovina spasio od genocida ravnom onima iz Drugog svjetskog rata, a oni bi sudili našem velikom generalu!

3) Antifašisti i danas govore o hrvatskim domoljubima kao o ustašama i fašistima. Ovo drugo je naglašeno u zadnje vrijeme jer im to "opravdava" ime, ali posebno je značajno to da smo im ustaše. Kao sve dobre sluge oni znaju što gazde žele, a znamo dobro da su Srbi i mediji i političari i običan narod u Domovinskom ratu hrvatske branitelje nazivali ustašama, a RH Tuđmanovom ustaškom državom. Zapravo, samo su potvrdili moju staru tvrdnju:

Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge. A ja ne volim biti sluga.

Kada sam nedavno to ponovio u “Bujici” sutradan me je na ulici zaustavio jedan gospodin i pitao što sam time htio reći. Objasnio sam mu:

Znate, kada vam netko kaže da ste ustaša nemojte misliti da Vas je uvrijedio. Baš suprotno, on Vam je samo rekao da niste srpski sluga. A to je itekako velika pohvala, zar ne? Pa pogledajte te srpske sluge kod nas. Kako netko može biti njihov sluga i pošto su od njih hrvatski branitelji napravili zečeve? Ogavno zar ne?

4) A kako se ponašaju hrvatski političari? Od 2000-e do danas čini se vrijedi moja tvrdnja:

Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu.

Izrekao sam je uvidjevši da Sanaderov dolazak na vlast treba moćnicima jer Račan nije smio uhapsiti generala Gotovinu. Nadam se da to i danas nije slučaj i da im ovakva vlast treba da bi osudili mog velikog prijatelja generala Praljka i ostale Hrvate iz BiH.

Akademik Josip Pečarić

07. 12. 2016.

ZDS I HOS SMETAJU NOVOJ POMIRBI: POMIRBI DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA

Nema, vjerojatno niti jednog hrvatskog intelektualca kojemu nije jasno da je sve legalno sa spomen-obilježjem poginulim HOS-ovcima u Jasenovcu. To je bilo jasno čak i onim navodno lijevim sve dok im Vulin iz Beograda nije otvorio oči. Tako je Vulin otvorio oči i današnjoj vlasti. Tako se oni ponosno brane od optužbi za fašizam. Jer optužili ih istinski fašisti! A oni se kao brane, ali ni u snu ne smiju im uzvratiti i reći tko je tu doista fašist.

Ne smiju ili ne žele?

POMIRBA DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA

Zato se Plenković i Stier pravdaju zbog spomenika poginulim pripadnicima HOS-a tako što pokušavaju svaliti nekakvu odgovornost na vladu SDP-a. Iako je sve po zakonu i iako bi morali biti ponosni na ljude koji su obranili Hrvatsku od najstrašnijeg nacifašizma u Europi nakon Drugog svjetskog rata. Oni se upravo sljedbenicima toga nacifašizma – pravdaju!

To im kaže i Marko Ljubić, i Letica i tko sve ne još.

S druge strane Bauk se sjeća što je Tuđman govorio o HOS-ovcima 1992. Ali ne i svega što je uradio poslije toga.

U pismu Predsjednici od 07. 08. 2016. koje potpisuju biskup Košić i ja, a supotpisali su ga i drugi (npr. biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić, general Ljubo Česić Rojs, general Marinko Krešić, general Josip Štimac, general Ivan Tolj, dr. sc. Josip Stjepandić, dr. sc. Stjepan Razum, prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić, veleposlanik u m., Prof. dr. sc. Marin Čikeš, RGN, Sveučilište u Zagrebu, prof. dr. sc. Zlatko Vrljić, prof. dr. sc. Fra Andrija Nikić, Mirela Pavić, kolumnistica itd.) pišemo i o tome:

Podsjećamo Vas:

a) Pokojna gđa Vera Stanić i g. Pero Kovačević su 1994 uvjerali predsjednika Tuđmana i ministra Šuška da se prizna status hrvatskog branitelja pripadnicima HOS-a;

b) da je predsjednik Tuđman 1. listopada 1991 (napisao je g. Kovačević) donio zapovijed da postrojbe HOS-a ulaze u sastav OS RH;

c) da je znakovlje postrojbi HOS-a službeno odobrilo Ministarstvo obrane 1994. sukladno Službovniku OSRH.

d) U zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji uvršteni su pripadnici HOS-a, a promjenom vlasti 2000-e su im ta prava oduzeta.

Dakle Bauk misli da je to bilo prije 1992. Kažu da je studirao matematiku i ne može se pohvaliti sa svojim prosjekom ocjena? Ali to bi ipak morao znati, zar ne?

Ili misli da Tuđman nije shvatio što znači to što njegovu državu Srbi i srpske sluge u RH nazivaju Ustaškom Tuđmanovom državom., a hrvatske branitelje ustašama? Ili je samo daleko od Baukove moći razumijevanja što to znači?

Još je drastičniji primjer Bojana Glavaševića.

Siniša Glavašević krajem 1991. kaže:

"Da nije bilo HOS-a, Vukovar bi pao već u rujnu mjesecu 1991."Branili su zemlju i rame u rame, ko ratnici svjetla stali protiv tame..."

<http://www.braniteljski-portal.hr/Novosti/HRVATSKI-BRANITELJI/Da-nije-bilo-HOS-a-Vukovar-bi-pao-vec-u-rujnu-mjesecu.-VIDEO>

Danas mu se vlastiti sin ruga kao veliki ratnik tame:

Glavašević prozvao Plenkovića: Maknite HOS-ovu ploču, to je sramota!

SDP-ovci Bojan Glavašević i Arsen Bauk najavili su da će svakoga dana u Saboru upozoravati premijera Plenkovića da mora maknuti HOS-ovu spomen ploču s natpisom 'Za dom spremni' iz Jasenovca.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/69827/Glava%C5%A1evi%C4%87-prozvao-Plenkovi%C4%87a-Maknite-HOS-ovu-plo%C4%8Du-to-je-sramota!.htm>

Hoće li im neko od državotvornih svaki dan citirati Sinišu?

Sinišu Glavaševića od tog ratnika tame, njegovog sina, zapravo brane na portalu narod.hr:

"Onoga dana kad je kuna uvedena kao platežno sredstvo u RH, prestala je biti samo moneta NDH i postala je novac u Republici Hrvatskoj!

Onoga dana kada je prvi puta u neovisnoj Republici Hrvatskoj intonirana "Lijepa naša", prestala je biti samo himna NDH i postala je državna himna RH.

Onoga dana kad su u vojne jedinice mlade RH preuzeti činovi i nazivlje koji su se koristili u HOS NDH prestali su biti samo nazivi vojnih jedinica HOS NDH i postali su činovi i nazivi ZNG te HOS-a, a kasnije HV!

Onoga dana kad je "Za dom spremni" prvi puta korišten u dragovoljcima HOS-a u obrani od agresije na RH, prestao je biti samo pozdrav korišten u NDH i postao je pozdrav korišten u vojnim jedinicama dragovoljaca Domovinskog rata.

Onoga dana kada je prvi hrvatski dragovoljac HOS-a položio svoj život za obranu Republike Hrvatske pod pozdravom "Za dom spremni", to je prestao biti samo ratni pozdrav vojnih jedinica Republike Hrvatske već je postao i simbol trajne i vječne, nesebične krvne žrtve ugrađene u temelje opstojnosti Republike Hrvatske.

Onoga dana nakon svega toga, kad i jedan hrvatski dužnosnik dovede pozdrav "Za dom spremni" pod znak sumnje i propitivanja dovodi cijeli Domovinski rat pod znak pitanja i automatski obezvjeđuje braniteljsku hrvatsku prolivenu krv i žrtvu za našu neovisnu Domovinu!"

<http://narod.hr/hrvatska/marcelijian-vrsanic-dom-spremni-postao-simbol-trajne-nesebicne-krvne-zrtve-hrvatsku>

Vicko Goluža zapravo komentira Plenkovićevu rolu u novoj pomirbi kada kaže:

Čista genijalnost Marcela Holjevca

Sjetimo se:

A ako sve to skupa smeta Plenkoviću, neka se sjeti tko mu je omogućio da ima državu u kojoj je on premijer. On sam sigurno tome nije pripomogao. Najmanje što duguje onima koji su poginuli da bi postojala njegova fotelja je pokloniti se njihovoj žrtvi i biti kuš. Jer, ako je pred par tjedana mogao ići u Vukovar i pokloniti se braniteljima koji su poginuli u borbi protiv antifašističke petokrake s poklicem 'Za dom spremni', a nerijetko i s U na kapi, onda neka se pokloni i ovoj jedanaestorici, ili bar neka šuti – i neka poruči svom koalicijskom partneru Pupovcu da isto tako šuti. A ako misle govoriti, neka prvo maknu petokrake, Titove trgove, i razne "Drugarice i drugove", pa ćemo razgovarati. Civilizirano, bez provokacija.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/dosta-je-bilo-emocionalnog-ucjenjivanja-jasenovcem-i-antifasizmom-980270#axzz4Ry53r7Vi>

Obiteljska stranka konstatira:

„Ubojice ponovno ubijaju po Hrvatskoj. Ovaj put, kao i uvijek do sada, to čini koalicija velikosrba, jugofašista i četnika. Ova koalicija je na vlasti u Republici Srbiji, pri vlasti i u oporbi u Republici Hrvatskoj, te rasprostranjena po medijskim kućama, udrugama i institucijama Hrvatske države. Opći napad je počeo na znak Aleksandra Vulina, ministra laži u Republici Srbiji.

I umjesto da hrvatske vlasti odlučno odgovore pitanjem: Tko je ubio bojovnike HOS-a, koji su branili Jasenovac i Hrvatsku, ona nešto nemišto trabunja o registraciji udruge HOS-a, o nekakvom zakonu koji će, valjda, zabraniti poklič ZA DOM SPREMNI i povijesni hrvatski grb, e da bi se agresore udobrovoljilo i kako bismo im mi, konačno, dokazali da nismo ustaše.

Pitamo Plenkovića: Jeste li zaštitili ponovno javno masakriranje naših, u obrani Domovine, poginulih ratnika i njihovih obitelji? Jeste li zatražili ratnu odštetu i priznanje agresije zločinačke srbijanske države?

Pitamo hrvatsku Vladu: Čega se bojite? Ako štitite prava i interese hrvatskog naroda i države nemate se čega bojati. Ne polažete, valjda, račune Vulinu, Vučiću i ostalim četničko-velikosrpskim snagama, raznim piskaralima, subverzivnim udrugama i Komunističkoj partiji (trenutni naziv Socijaldemokratska partija). Vaša dužnost je braniti nas da se ne bismo, kao i 1991., ponovno morali sami braniti.

Vrijeme je za punu istinu, a ne udovoljavanje velikosrpsko-jugokomunističkim lažljivcima, mrziteljima i ubojicama.“

<http://glasbrotnja.net/tko-ubio-bojovnike-hos-a-jasenovcu/>

Kako je sve davno počelo napadima na Thompsona, obradujmo ih:

Thompsonova Antologija ponovo najprodavanije izdanje tjedna

<http://narod.hr/hrvatska/thompsonova-antologija-najprodavanije-izdanje-tjedna>

Ipak, najdraže će im biti vidjeti kako je to sve komentirao Mladen Ivezić:

HRVATSKI ZVEKAN (2.)

Sve za dom!

(O žilavosti kontrarevolucije u Hrvatskoj)

Bilo je to lijepo sunčano jutro, 25. svibnja 1972., na sam Dan Mladosti, Titov rođendan, na koji se Tito nije rodio. Drug Milorad Pupovac, mlad udbaški aktivist, rano je skočio na noge i odazvao se telefonskome pozivu.

- *Šta je, Jovanoviću?*
- *Druže kapetane, izgleda da smo opet zabrljali, odgovori ponizan glas. Dal' može da dođete.*
- *Jel to u onaj dućan?*
- *Jeste.*
- *Evo, dolazim za čas-dva. Ti drži sve pod kontrolu. Sve blokiraj!*
- *Razumem, druže kapetane!*

Pupovac nije žurio. Uvijek je djelovao u civilu, pa nije morao lickati uniformu. Imao je svoga udbaškog šofera. Taj nije baš dobro poznao Zagreb, ali je zato gazio sve pred sobom, pa se nikad nije kasnilo.

- *Kaži, Jovane, šta ste opet zabrljali, oštro upita Pupovac.*
- *Ma, vidite, mi smo upali u taj dućan jer smo imali osnovane sumnje da se onde skuplja kontrarevolucija i vežbaju teroriste. Sada je došla inostrana štampa pa može da bidne veliki skandal.*
- *Šta je, šta se dogodilo?*
- *Evo, mi smo u taj dućan našli druga gradskoga sekretara kako, da kažem, trti drugaricu Vesnu, iako smo upali noću. Nema ni traga teroristima.*
- *Pa šta ste onda upadali?*
- *Na dućanu je velikim slovima pisalo 'Sve za dom', pa smo zaključili da su to ustaši.*
- *Pa to piše već 30 godina.*
- *Eto vidite, kako su oni žilavi! Zato smo mi i skočili, da ih polovimo.*
- *A zašto ste sve polomili? To je dućan sa pokuštvom.*
- *Jer smo videli, druže Milorade, i parolu Za dom, u dućanu.*
- *Ma nemoj?*
- *Jeste. Istina, na drugome je delu zida pisalo 'ovinu s Titom, naprijed'.*
- *Pa to je naša parola, vole jedan!*
- *Ma jeste, druže kapetane. Ali nismo odma sve videli. A na vrata je pisalo ono njihovo slovo!*
- *Koje?*
- *'U', druže kapetane. Pisalo je Ulaz. Sos veliko U!!!*
- *Ništa, Jovane. Pozovi Igora Mandića, on će to nekako da zabašuri.*

Važno je šta će da pišu naše novine, ko pita za inostranstvo.

Pupovac je odpustio vozača i pješice pošao u Partiju.

- *Da, dobro sam se setio. Igoru Mandiću smo dali uredništvo stripova u NIŠP Vjesniku. Jeste da je objavio onaj kapitalistički Alan Ford, ali to je kritika. Osim toga, u tome prevodu, kada Broj Jedan komanduje, on ne pita 'spremni', nego 'pripravni'. Nema mrdaš sa ustaštvom!*

Veselo koračajući, počeo je Milorad Pupovac zvižducati svoju omiljenu pjesmu. Odjednom osjeti masu težkih udaraca pendrekom:

- *Šta to fućkaš, ustašo? Slaviš Francetića, vikahu milicajci dok su ga tukli.*

- *Ma ne, drugovi...*

- *Šta ne! To je ona 'on ne više jao meni, već on više za dom spremni',*

ko da mi ne znamo, ko da smo mi mutavi.

Slomljen na podu, Milorad je pokušavao:

- *Ma ne, drugovi, to je titovska 'na Kordunu grob do groba, traži majka sina svoga'.*

Udarci nisu prestajali.

Dok mu se od bolova svijest mračila, Milorad Pupovac čvrsto prisegnu:

'ako preživim, pisaću drugu Titi: Dragi druže Tito, molim te da zabraniš sve hrvacke reči, celu Hrvacku i svi Hrvati, zabrani i sve melodije, svu muziku, jer je ovde sve ustaško'.

*

Što drugo reći nego:

Poštovana djeco partizana iz svih stranaka,

SRETNNA VAM NOVA POMIRBA.

Akademik Josip Pečarić

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentaram poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafciger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar ja pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinijele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unaprijed opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno ćuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.

Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeren sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Akademik Josip Pečarić

RAZGOVOR SA AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM: ZABRANJUJU MI PROMOCIJE I UDARAJU NA MOJ RAD I MOJU OBITELJ

Objavio

Mladen Pavković

01/08/2017

Akademik **Josip Pečarić** (r.1948.) neprestano je na udaru, a poglavito u zadnje vrijeme. Sad mu je i neki načelnik Općine Tisno zabranio da u općinskim prostorijama održi predstavljanje svoje knjige „Dnevnik u znaku „Za dom spremni“! Meni su, u Varaždinu, u vrijeme komunizma, zabranili tribinu s prof. dr. Bogdanom Krizmanom samo zato što je pisao o ustašama! Kuda to vodi? A Pečarić nije bilo tko. Rođen je u Kotoru i doktor je matematičkih znanosti, a osim što je redoviti član HAZU aktivan je i član „The New York Academy of Science“. Ako je suditi po objavljenim znanstvenim radovima sigurno je najplodniji hrvatski znanstvenik. Autor je niza zapaženih knjiga u kojima je obrađivao Jasenovac, Thompsona, sud u Haagu, „Za dom spremni“, itd. Svojedobno (2006.) objavio sam i knjigu s naslovom „Razgovori s Josipom Pečarićem“. Tada mi je uz ostalo rekao da je na njega imao iznimni utjecaj Domovinski rat, jer „kad imate agresiju na vašu zemlju morate se suprotstaviti – puškom ili perom. Ili niste čovjek!“

A on je, kao malo tko, neprestano u okršajima....,

– Gospodine Pečariću, stječe se dojam da iako ste među ostalim i član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU), iako uživete izniman ugled među intelektualcima u svijetu da imate jedino problema u Hrvatskoj? Kakvi su to problemi?

– Svi Hrvati koji se zauzimaju za suverenu ponosnu Hrvatsku imaju problema u njoj. Kada sam ja u pitanju dugo se to ogledalo u sustavnom prešućivanju svega što radim. To je išlo dotle da su u medijima prešućivane i međunarodne znanstvene konferencije u moju čast. Poslije poznate Peticije ZDS otvoreno su na udaru i moj rad i moja obitelj i moji suradnici. O toj “koordiniranoj kampanji” protiv mene nedavno su pisali Predsjednici i Premijeru i znanstvenici s 24. Međunarodne konferencije o transdisciplinarnom inženjerstvu u Singapuru. O tome je pisao *Hrvatski tjednik*, 27. srpnja 2017., a tekst je prenijelo i nekoliko domoljubnih portala. Najbitniji problemi su spomenuti u toj Peticiji: *važan projekt bio je zaustavljen bez razloga, dok je njegova kćer izgubila posao na Sveučilistu u Zagrebu, opet bez valjanog razloga*. Skoro je godina dana kako je u Ministarstvu odvjetnik Zvonimir Hodak pokrenuo upravni nadzor zbog toga, već je treća vlada i iz Ministarstva nam daju za pravo, ali ništa se ne rješava zbog

autonomije sveučilišta. Napominjem da Peticiju nisu pisale moje kolege matematičari. Na spomenutom projektu je 36 hrvatskih matematičara koji su očito kažnjeni zbog mene. Njihov odgovor na tu kaznu je slijedeći: odlučili su organizirati međunarodnu konferenciju povodom mog 70-og rođendana (MIA, Zagreb 2018.) od 4. do 8. 7. 2018. U znanstvenom odboru konferencije je 60-ak uglednih matematičara iz cijelog svijeta (*Israel, USA, Japan, France, Russia, Australia, Hungary, India, Czech Republic, Spain, Kazakhstan, Korea, Jordan, Italy, P. R. China, Germany, Poland, Georgia, Serbia, Iran, Romania, Pakistan, Sweden, Finland, Ireland, Canada, Croatia*) svi redom urednici ili glavni urednici u časopisima koji su na svjetskim listama. A već ranije su se i narugali HRZZ-u koja je pokušala spriječiti prvu međunarodnu matematičku konferenciju u Mostaru tako što su im se zahvali na financiranju radova s te konferencije (odobrena je bila u sklopu projekta a pritom je s priglupim komentarom uskraćeno financiranje odlazaka članova projekta na tu konferenciju).

– Tko su ti koji vam stvaraju probleme?

-Vjerojatno sam prvi krivac ja sam. Imam preko 1100 radova u znanstvenim časopisima, stvorio sam tri časopisa koji su u svjetskim bazama i mnogo toga što baš nije drago nekim kolegama. Tu im je krivac i izdavačka kuća „Element“ jer su im oni krivci za izdavanje tih časopisa (od tri časopisa iz moje problematike koja su na svjetskim listama – dva izdaje „Element“). Prljavi posao oko projekta „odradila“ je HRZZ (vidjeti moju knjigu „Pišem pisma, odgovora nema 1. / Navodna Hrvatska naklada za znanost“). Obrazloženje HRZZ-a je tako glupo da sam predlagao da ravnatelj bolnice u Vrapču procijeni to obrazloženje i moje odgovore i ustanovi tko je tu podoban za njegovu bolnicu – ja ili članovi Upravnog odbora HRZZ-a.

Naravno sigurno mnogima smeta ono što piše i u Hrvatskom tjedniku: „Zagrebački sveučilišni profesor akademik Josip Pečarić koji je u sklopu svog aktivizma posljednje desetljeće pokrenuo niz peticija o različitim društvenim temama...“ Što se tiče moje kćerke tu nisam jedini krivac. Naime ona je doktorirala i suradnica je prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu i on je napisao jedno pismo u kojemu je pobrojao i dokazao kakvim se neistinama služe na Filozofskom fakultetu u napadima na njega i moju kćerku za koju kaže da je kolateralna žrtva napada na njega. Međutim, čini se da i tu ima hrvatskog jala. Kolegica koja je bila u komisiji je istog dana izabrana za višeg znanstvenog suradnika kada i moja kćerka, a mentor joj je bio profesor Boras, iako je magistrirala kod prof. Tuđmana. A uvjeren sam kako Boras ima kompleks niže vrijednosti kada je u pitanju profesor Tuđman. Naime on je doktorirao kod profesora Tuđmana 15 godina nakon što se zaposlio na FF-u s 47 godina života. Dakle, sve što je postigao u životu postigao je zahvaljujući prof. Tuđmanu koji i slovi kao istinski znanstvenik na tom Zavodu. Naravno, kada je počela detuđmanizacija mladi znanstvenici su odlazili od Tuđmana. Moja kćerka nije! Zbog tog kompleksa prema svom mentoru Miroslavu Tuđmanu Boras pokušava (i uspijeva) zaposliti samo svoje suradnike na Zavodu, time ruši izvrsnost struke i u krajnjoj liniji ruši i samu opstojnost informacijske znanosti na FF-u.

– **Kada su na čelu JAZU bili akademici Štampar, Novak ili Sirotković ni jedan se akademik nije žalio...**

– Vjerojatno se u to vrijeme kada je Partija sudjelovala u izborima, tj. kada nepodobni nisu mogli biti redoviti članovi Akademije, takvih koji bi se žalili nije ni moglo biti u njoj. Međutim ovo što se dogodilo s ovom upravom vjerojatno je nešto najniže što se ikada dogodilo. Naime glavni tajnik Akademije je iskoristio izvješće o radu Akademije u Hrvatskom saboru da bi napao dva druga akademika. Pri tome mu nije bilo važno što su oni uradili već gdje je jedan rođen i gdje je studirao i je li drugi prije 50 godina bio član Partije.

Nije ni branio trećeg akademika od lažnih napada bivšeg ministra Jovanovića, već je bivšeg ministra uspoređivao s nobelovcima, vjerovali ili ne. A taj isti Glavni tajnik je još ranije onemogućio slanje obavijesti u Akademiji o predavljanju moje knjige „Hrvatski genocid: napravili zečeve od Srba“, koju su predstavljali admiral Davor Domazet Loše i prof. Miroslav Tuđman (uzgred budi rečeno on je i general). Zapravo mislim da sam ovoj upravi priredio neugodnost još kod (ne)izbora prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana HAZU-a. Napominjem da je to bio prvi veći neuspjeh tadašnje vlasti (Josipović-Milanović). O svemu tome više možete neći u mojoj knjizi „Pišem pisma, odgovora nema 2. / Je li Akademiji važna znanost“.

– **Kako tumačite činjenicu da Miroslav Krleža nije ni među 42 počasna člana HAZU, koliko ih ima ova institucija? Pa, kad smo već kod akademije, u vrijeme komunizma malo je tko mogao postati njezin član ako nije bio vezan uz Tita i partiju, odnosno NOB-e... Dok danas, kako se čini, malo tko može biti član HAZU ako je vezan uz Tuđmana i Domovinski rat!?**

– Krleža je bio redoviti član akademije. A čini mi se da sve ovo što sam do sada rekao pokazuje koliko ste u pravu. Poznato je kako u vrijeme bivše države je bilo teško državotvornim Hrvatima postati redoviti član akademije. Međutim među izvanrednim članovima je bilo i takvih. Predsjednik Tuđman je razmišljao i o ukidanju JAZU i stvaranju nove akademije, ali je odustao od toga zbog ideje o pomirbi. Netko se tada sjetio i samo spojio redovite i izvanredne članove. Svi su postali redoviti članovi pa je i među njima bilo državotvornih Hrvata. Međutim treba ipak ponoviti kako je takva Akademija u slučaju (ne)izbora Goldsteina, kada je dobio najmanje glasova u povijesti izbora, bila je prva koja je zadala udarac tadašnjim ljevičarskim vlastima. Posebno moram istaknuti akademika Davorina Rudolfa koji je kao Predsjednik Odbora za ljudska prava HAZU odmah reagirao na napade na mene. Napisao je pisma i Predsjedniku Akademije i Rektor Borasu. Odgovore nije dobio! Rektor Boras ne odgovara ni na slične upite iz Ministarstva znanosti!

– **Neprestano se javljate domoljubnim komentarima, a takve su vam i knjige. Je li vas u tome recimo podržava Ministarstvo kulture, je li otkupljuju vaše knjige?**

– Napisao sam preko 40 takvih knjiga, a Ministarstvo kulture je otkupilo 50 primjeraka jedne od njih.

- **A da li vas zovu na razne prijeme koje organizira državni vrh?**
- Šalite li se? Mislim da im nije drago da ih netko poveže sa mnom.
- **Što mislite, zbog čega jedan Pupovac „vlada“ Hrvatskom, ili se to nama samo tako čini?**
- Logično je da on vlada Hrvatsko jer ima i osobne zasluge u fašističkoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Sjetite se samo one njegove laži iz vremena Domovinskog rata (po Dobrici Ćosiću laž je najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti) o prekrštavanju 11000 srpske djece. Tuđman je bio i ostao kriv zato što je unatoč željama svjetskih moćnika porazio i ponizio srpsku vojsku napravivši zečeve od njih kako je to sjajno primijetio Slobodan Milošević, a ja bio napadnut zbog knjige s takvim naslovom u HAZU. Zato današnja vlast mora svjetskim gazdama stalno pokazivati kako je nesretna zbog tog Tuđanovog „zločina“. A Pupovac je idealan za tako nešto, zar ne?

A zbog čega su zapostavljeni hrvatski branitelji, od kojih se dosad najmanje tri tisuće ubilo?

- Pa i oni su itekako sudjelovali u „zločinu“, stvaranju hrvatske države, zar ne?
- **Imaju li u ovoj Hrvatskoj ljudi poput vas svoju budućnost?**
- Na takvo pitanje sam odgovorio još u vrijeme Račanove vladavine. Rekao sam: „Račan vlada državom čije ime ne voli, a ja živim u državi čije ime volim. Ipak je meni bolje!“

– Nego, kako to da vas već nisu pokušali i uhititi, odnosno naći vam nešto da vas spreme onkraj brave? Možda smiješno pitanje?

- Niste prvi koji me to pitate. Obično kažem kako imam najboljeg mogućeg zaštitnika. Vjerovali ili ne to je J. B. Tito. On je rekao svojim „Akademičarima“ „Akademičari ne dirajte“. Zapravo mi je žao današnje Titoljubce. Njihovi očevi su u Titovo vrijeme mogli i ubijati ovakve državotvorne Hrvate, a ovi danas jadni ne mogu. Pa kako da vam ih ne bude žao, zar ne?

– Često pišete i o Marku Perkoviću Thompsonu...U čemu je njegov „problem“?

- Da, dvije knjige su o njemu, ali i u mnogim drugima sam pisao o Thompsonu. Sam Thompson je jednom rekao da sam ga više ja branio nego što je on branio sam sebe. Zato ću ovdje dati što je o Thompsonu napisala naša sjajna novinarka Karolina Vidović Krišto:

„Thompson nije samo domoljub, on je daleko više od toga. On je dragovoljac obrambenog Domovinskog rata.

Po profesiji je kantautor, pjevač i umjetnik. I kao takav njegov rad vrijedi onoliko koliko je umjetnički vrijedan i koliko je tražen. Međutim, on i u ovoj kategoriji nadmašuje ostale. Njegov rad, njegove pjesme i njegova umjetnost imaju i kulturno-obrazovnu vrijednost. On odgaja naraštaje u zdravom domoljublju i čestitosti. Mnogi nisu znali tko je bila Diva Grabovčeva, tko su bile Drinske

mučenice. Mnogi dragovoljci koji teško podnose nepravde u društvu i blaćenje svoje države, utjehu su našli upravo u Thompsonovim stihovima.

On popularizira čestitost, hrabrost, ljubav, odanost – sve ono što mnogi njegovi kritičari pljuju, a rado bi u svome društvu imali ljude upravo s takvim vrlinama.“

Pripremate li neku novu knjigu, neki novi okršaj?

Što se tiče mog pisanja dovoljno je citirati što je o tome na nedavnom predstavljanju knjige prof. Tomca rekao veliki hrvatski domoljub biskup dr. Vlado Košić:

“Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjereno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti „okrenuti pilu naopako“, kako se to jednostavnim riječima kaže.”

Zapravo zadnja peticija koju spominje biskup Košić, a koju je i on potpisao zajedno s biskupom Pozaićem i akademikom Jelčićem i koju je potpisalo još 900 naših ljudi je i osnova nove knjige: ‘SRCE MOJE NIJE ZEMLJE ŠAKA’ / GENERALU PRALJKU NA DAR.

Želite li još nešto dodati, poručiti?

Na izborima naši ljudi pokazuju da im je bliža suverenistička ponosna Hrvatska. Naši političari to samo znaju dobro iskoristiti za vlastite interese. Dokle će to biti tako – vidjet ćemo. Možda poslušaju jednu moju preporuku koju je svojevremeno u Bujici naveo Luka Podrug: „Pred izbore isključite televizore, a uključite mozak“. Jedino tada neće moći pobjeđivati sluge svjetskih moćnika i prestat će se ostvarivati jedna druga moja tvrdnja: „Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu.“

Razgovarao: **MLADEN PAVKOVIĆ/Kamenjar.com**

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK,
ZAGREB, 2017.**

**OTVORENO PISMO: PREDLOŽITE GENERALA
PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR**

Naslov: OTVORENO PISMO: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA
NOBELOVU NAGRADU ZA MIR

Datum: Thu, 25 May 2017 00:40:11 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>, predsjednik@vlada.hr,
<predsjednik@vlada.hr>, predsjednik@sabor.hr

CC: hina@hina.hr <hina@hina.hr>, kabinet.ministra@mvep.hr,
apostolska.nuncijatura.rh@inet.hr, irczagreb@state.gov,
ybritish.embassyzagreb@fco.gov.uk, veeposlanstvo-ruske-federacije@zg.htnet.hr, embassy.zagreb@mfa.gov,
alinfo@ambalgzagreb.com, exteriors.gov@andorra.ad,
armenia@armembassy.at, austemb.zagreb@dfat.gov.au, agram-ob@bmeia.gv.at, zagreb_mission@mfa.gov.az, zagreb@dipobel.fed.be,
bel.emb@gmail.com, info@missionbenin.ch, mail@byembassy.at,
bohico@govbw.com, embolaustria@of-viena.at,
secretaria.zagreb@itamaraty.gov.br, Embassy.Zagreb@mfa.bg,
s.r@abfvienne.at, mvidacek@varteks.com, b.mocan@prizma-foto.hr,
croatia@mfa.gov.me, zagreb@embassy.mzv.cz, embajada@echile.hr,
zagamb@um.dk, ambasadarpc@yahoo.com,
veleposlanstvoegipat@gmail.com, embajada@ecuador.hu,

elsalvador@embasal.at, odvjetnik.boris.jukic@inet.hr, comm-rep-zag@ec.europa.eu, EPZagreb@europarl.europa.eu, philippines.consulate@mail.inet.hr, sanomat.zag@formin.fi, presse@ambafrance.hr, gambiahighcomuk@btconnect.com, info@ghanaembassy.it, gremb.zgb@mfa.gr, budapest.emb@mfa.gov.ge, info@indianembassy.hr, kbri@indonesia.com.hr, iomzagreb@iom.int, office@iraqembassy.at, iran.embassy@zg.t-com.hr, zagreb@dfa.ie, konzulat@island.hr, amb.zagabria@esteri.it, info@zagreb.mfa.gov.il, economy@zr.mofa.go.jp, jemen@net.hr, embroma@jordanembassy.it, konzulat.jar@email.ht.hr, zagreb@mofa.gov.qa, info@kazembassy.hr, veleposlanstvo.nr.kine1@zg.t-com.hr, eaustria@cancilleria.gov.co, embassy.croatia@rks-gov.net, embajadaaustria_costa.rica@chello.at, secembajador@ecuaustria.at, kuwaiti@volny.cz, laoembassyinvienna@hotmail.com, info@latvia-consulate.hr, secretary@lesothoembassyrome.com, embassy.lebanon@inode.at, libya-embassy.zg@email.t-com.hr, amb.hr@urm.lt, zagreb.amb@mae.etat.lu, mission.zgb@mfa.gov.hu, zagreb@mfa.gov.mk, info@malawiembassy.de, mwzagreb@kln.gov.my, euaffairs.mfa@gov.mt, Ambassade.zg@maec.gov.ma, mexicokonzulat@gmail.com, mebrussels@skynet.be, budapesta@mfa.md, ambasciata.in.italia@gouv.mc, mongoliakonzulat@gmail.com, nam.emb.vienna@speed.at, mission.nepal@bluewin.ch, embassy@nigerianembassy.hu, zag@minbuza.nl, Emb.zagreb@mfa.no, nzealandconsulate@email.t-com.hr, info@zagreb.diplo.de, embassy.oman@chello.at, parepararajevo@mofa.gov.pk, panpir5@otenet.gr, consulat.peru@hanzekovic.hr, hrzagamb@msz.gov.pl, zagreb@mne.pt, koreaembassy@net.hr, zagreb@mae.ro, stafano.stolfi@esteri.sm, syrianconsulate@zg.t-com.hr, emb.zagreb@mzv.sk, vzg@gov.si, info@sudanembassy.it

PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR

Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

Pozivamo vas da podržite Hrvate iz Bosne i Hercegovine kojima će ove godine biti donijeta presuda u Haagu. Poznato vam je da su u prvostupanjskoj presudi optuženi na drastične kazne zbog izmišljenoga zločinačkog pothvata Republike Hrvatske u izmišljenoj agresiji na Bosnu i Hercegovinu. Zapravo, sudi im se zato što je Republika Hrvatska u više navrata spriječila ostvarenje velikosrpskog

osvajanja susjedne države i pobjedu velikosrpskoga fašizma kome je kruna trebao biti genocid u Bihaću.

O tome smo svojedobno u dva navrata pisali Vijeću sigurnosti UN-a, ali bez uspjeha:

<http://www.hkv.hr/10680-novo-pismo-hrvatskih-intelektualaca-vs-un-a.html>

Vjerujemo da ste svjesni činjenice da će eventualna takva presuda političkoga suda u Haagu itekako utjecati na našu državu. Zato vam predlažemo da svima pokažemo da Hrvatska nikada neće prihvatiti kažnjavanje onih koji su spriječili takve zločinačke naume svjetskih moćnika te da pokrenemo postupak kandidature generala Slobodana Praljka za dobivanje Nobelove nagrade za mir. Zapravo prijedlog i obrazloženje možete naći u najnovijoj knjizi prof. dr. sc. Zdravka Tomca *Hrvatski patriotizam – što to znači biti Hrvat*.

OBRAZLOŽENJE

Z. Tomac: Slobodan Praljak – junak nad junacima i najveća žrtva protuhrvatske politike

Portal HKV-a: 27. travnja 2017.

Hrvatski general Slobodan Praljak

Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak zaslužio biti barem kandidat za Nobelovu nagradu za mir? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak hrvatski Sokrat koji je u sokratovskom govoru potpuno razobličio lažne optužbe Haaškog suda? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak heroj nad herojima? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak najveća žrtva protuhrvatske politike, a osobito tužiteljstva Haaškog suda koje želi uništiti i Praljkovu obitelj, ni krivu ni dužnu.

Kako su moguće monstruozne optužbe tužiteljstva Haaškog suda koje Slobodana Praljka uspoređuju s nacistima, nazivajući ga hrvatskim Goeringom.

Evo argumenata i odgovora na te podvale i na pitanja koja se nameću.

Slobodan Praljak je, da bi spasio žene i majke vojnika JNA, ugrozio vlastiti život kod vojarne JNA u Grahovini. Bio je dogovor da se prekine vatra, napravljen je brisani prostor između Hrvatske vojske i vojarne. Preko tog brisanog prostora majke i supruge opkoljenih vojnika JNA išle su ih posjetiti. Pri povratku majka i supruga netko ja zapucao, a žene su se našle na brisanom prostoru. I tada iz rova prvi iskače Slobodan Praljak. Ljudina, onako visok i korpulentan, trči prema ugroženim ženama i viče raširenih ruku: „*Ne pucajte, ne pucajte!*“ Međutim, i dalje nastavljaju pucati. Praljak i dalje trči, dolazi do grupe žena i baca se na njih i svojim tijelom ih štiti da ih koji metak ne bi pogodio. To je junaštvo nad junaštvima, gesta humanosti kojom Slobodan Praljak, general Hrvatske vojske, žrtvuje vlastiti život da bio spasio supruge i majke od neprijatelja, agresora, koji su napali Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Taj junački čin nije bio jedini. Bilo ih je mnogo. Još jedanput je Slobodan Praljak svojim tijelom štitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama. Slobodan Praljak

izvukao je zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijeteći oružjem HOS-ovcima, pretežno Muslimanima, koji nisu htjeli pustiti zarobljene Srbe. Slobodan Praljak izvlačio je ranjene Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Organizirao je izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 tisuća Muslimana iz Stolca i Dubravske visoravni splavom preko Neretve. Prevezio je ranjene Muslimane helikopterom iz istočnoga Mostara u Split.

Muslimansku obitelj iz Uskoplja s djetetom oboljelim od leukemije prebacio je u Split na liječenje. Pomogao im je stjecanje hrvatskoga državljanstva kako bi na teret hrvatskoga proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Pustio je na svoju ruku zarobljene muslimane poslije sukoba u Rami-Prozor.

Navodimo još dva osobna herojska čina Slobodana Praljka i njegove obitelji. Smjestio je Muslimane u svoj stan u Zagrebu, hranio ih i liječio. Isto je to učinio i u svojoj vikendici u kojoj je također smjestio Muslimane i brinuo se za njih. To su samo neka junačka djela Slobodana Praljka. Tijekom rata sprječavao je osvetu nakon što su Muslimani počinili zločine u Uzdoľju, Doljanima i Grabovici. Osobno je provodio konvoje s hranom za Muslimane, čak i konvoje s oružjem i onda kad su, pokušavajući osvojiti Srednju Bosnu, krenuli u rat protiv Hrvata.

Umjesto odličja grozni napadi

Toliko je tih junačkih i humanih djela da ne znam za sličan primjer u povijesti ratovanja. Za ta humana djela Praljak zaslužio je da ga Muslimani odlikuju najvećim odličjima, a da mu Međunarodna zajednica oda najviše priznanje. Umjesto toga Slobodan Praljak doživljava grozne napade. Tužiteljstvo Haaškoga suda proglašava ga nacistom, uspoređuje ga s Goeringom, a krivotvorinama i lažima optužen je prvostupanjskom presudom na tešku robiju. I danas je u zatvoru već punih 11 godina i čeka konačnu drugostupanjsku presudu. Kad bi bilo imalo pravde i ljudskosti, onda bi već davno Slobodan Praljak trebao biti oslobođen, a ne godinama tamnovati u Haaškim kazamatima.

Do kraja godine očekuje se konačna drugostupanjska presuda. Kad bi bilo imalo pravde, onda bi sudski pravorijek morao biti oslobađajući. Slobodan Praljak bi morao biti proglašen nevinom osobom. Očito je da Haaški sud nije pravedan kad nakon navedenih junačkih djela proglašava Slobodana Praljka nacistom i Goeringom. Ne bi bilo moguće da Carla del Ponte, tužiteljica Haaškoga suda, otvoreno promiče svoju antihrvatsku rasističku politiku na temelju koje su Hrvati optuženi i suđeni u Haagu. Carla del Ponte je rekla da su Srbi kopilad, a da su Hrvati podmukla kopilad. Nakon što je Tužiteljstvo Haaškog suda nedavno ostalo pri svojim groznim optužnicama, Slobodan Praljak je u svom sokratovskom govoru između ostalog istaknuo: "Da sam ja, Slobodan Praljak, kojim slučajem napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada u bilo kojoj formi prema bilo kojem narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga pet godina zatvora. Želim doznati vrijedi li na sudu u Haagu „Quod licet Iovi, non licet bovi.“. Želim doznati brine li se Međunarodna organizacija, koja je osnovala Haaški sud, o njegovoj pravičnosti, i podržava li taj stav?"

Prikupljanje dokumenata

Slobodan Praljak izveo je još jedno herojsko djelo. U zatvoru je skupljao dokumente o ratu i argumentima razobličio lažne optužbe, učinio ih je smiješnim. Dokazao je da ono što Tužiteljstvo naziva nacizmom i zločinom da je bila samo borba hrvatskoga naroda za slobodu, nacionalnu i građansku. Praljak je u svojoj sokratovskoj obrani na kraju iznosi dokaze zašto ga se želi uništiti, zašto žele uništiti i njegovu obitelj, zašto samo za njega traže od Hrvatske države da proda njegovu imovinu i da plati milijunske troškove njegove obrane, koju Haaški sud plaća za sve osim za Slobodana Praljka. Njemu ne mogu oprostiti što je argumentima pokazao ne samo da nije Goering i nacist nego da je istinski humanist, jedan od najvećih u povijesti ratovanja. Praljka i njegovu obitelj žele uništiti i zato što se nije bio spreman odreći nacionalne politike dr. Franje Tuđmana, nego je tvrdio da je ta politika stvorila Republiku Hrvatsku i omogućila opstanak Bosne i Hercegovine kao države. U svom sokratovskom govoru rekao je sljedeće: „Ne odričem se smisla i pravnog temelja Hrvatske zajednice Herceg Bosne, izraza volje Hrvata u Bosni i Hercegovini, suverenoga i konstitutivnoga naroda u toj državi. Hrvatska zajednica Herceg Bosna omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio Bosnu i Hercegovinu i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova Armije Bosne i Hercegovine.”

Slobodan Praljak rekao je istinu koju ne žele čuti o muslimanskoj politici u BiH-u. Dokazao je da su Armija Bosne i Hercegovine u nemoći da obrani teritorij od velikosrpske agresije krenula u ofenzivu prema HVO-u. Također, dokazao je da je Armija BiH počinila teške zločine nad Hrvatima u Konjicu, Čapljini, Doljanima, Bugonju, Grabovici, Uzdoľju i drugdje.

Svoj govor zaključio je rečenicama: „*HVO se branio od agresije i 1992. i 1993 i 1994. Godine, a dužnost je zapovjednika ne izgubiti rat.*“ Na kraju je rekao: „*Moja savjest je čista.*“ On je to i dokazao neoborivim argumentima i činjenicama u svojim knjigama i u svojoj obrani.

Neshvatljivo je da je Hrvatska država uvela porez na šund, na te njegove knjige. Tražili su da plati 500.000 HRK-a poreza umjesto da mu zahvale. Moramo ovdje istaknuti da je Zoran Milanović, bivši predsjednik Vlade, tada postupio domoljubno i humano, i na našu prozivku poništio odluku o šundu i oslobodio Praljkovu obitelj plaćanja velikoga poreza.

Međutim, i danas Hrvatska država nema čistu savjest. Haški sud traži od Republike Hrvatske da proda Praljkovu imovinu i plati milijunske iznose za Praljkovu obranu. Umjesto da se Republike Hrvatske pobuni, izvršitelji njezine politike mirno primaju taj nalog i time dovode u pitanje sudbinu i Praljkove obitelji. Možemo stoga reći, što se tiče Slobodana Praljka, da mnogima, ne samo u Međunarodnoj zajednici nego i u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, savjest nije čista. Bez obzira na konačnu presudu Haaškoga suda, doznat će se povijesna istina. Već danas može se utvrditi kako Slobodan Praljak nije samo najveća nevina žrtva Haaškoga suda i dijela međunarodne politike, nego i protuhrvatske politike u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj.

Izmišljena optužba o miniranju mosta u Mostaru

Sjetimo se koliko smo puta pročitali, čuli i vidjeli kako u hrvatskim medijima kruže izmišljene optužbe da je Slobodan Praljak minirao i srušio most u Mostaru. I nakon što je dokazano da je most miniran iznutra i srušen, a ne topničkom paljbom pod zapovjedništvom Slobodana Praljka, i dalje se te optužbe ponavljaju. Brojne humanitarne organizacije i organizacije za ljudska prava, cijelo su vrijeme šutjele, i ne samo što su šutjele i prešućivale istinu o Slobodan Praljku, nego su i sustavno pomagale da se šire laži i klevete kojima su narušavale njegov ljudski dignitet. Na taj način nije Slobodan Praljak jedina žrtva protuhrvatske politike; žrtva je cijeli hrvatski narod. Žrtve su mnogi poput braće Kupreškić, koji su pred vlastitom djecom uhićivani kao najveći teroristi, koji su godinama tamnovali u haaškim kazamatima, da bi na kraju bili oslobođeni, a da im se nitko za to nije ispričao i priznao krupnu pogrešku. Čega li smo se naslušali u ovim godinama, pogotovo nakon prvostupajnske presude na teške robije; što li su sve govorili i pisali o Gotovini i Markaču? Koliko je lažnih optužbi izrečeno na račun dr. Franje Tuđmana, prvog hrvatskoga predsjednika, na račun Oluje, na račun Hrvatske? Iako istina postupno dolazi na vidjelo; na nju i dalje traje agresija izvana i iznutra. Nema u našim medijima tekstova koji bi opisali stvarnu ulogu Slobodana Praljka u ovom ratu i pokazali kako je teško shvatiti da jedan takav čovjek, istinski humanist bude proglašen nacistom i hrvatskim Goeringom. Povijesna istina će se doznati bez obzira na konačnu presudu Haaškog suda. Slobodan Praljak bit će heroj nad herojima hrvatskoga naroda i žrtva nad žrtvama protuhrvatske politike. Trebalo bi na sličan način pisati i o ostalim haaškim optuženicima, herojima i žrtvama. O njima pišemo godinama na našem portalu, a o Gotovini i Markaču sam sam napisao stotine stranica.

Hrvatski narod slavio je kao jedan od najvećih dana u svojoj povijesti, kad je barem što se njih tiče, pobijedila pravda, i kad su proglašeni nevinima. Ali ni ta presuda nije bila dovoljna da bi zaustavila laži i klevete protiv državnoga i vojnoga vodstva na čelu s dr. Franjom Tuđmanom, protiv Hrvata u Bosni i Hercegovini, nego su se nastavile optužbe kao da pravorijeka o nevinosti i nije bilo.

Za hrvatski narod je važno da za sve nas u Hrvatskoj i među našim sunarodnjacima u svijetu utvrdimo istinu i politički se obračunamo s petom protuhrvatskom kolonom. Kao potpredsjednik Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta s pedesetak istaknutih intelektualaca posljednjih smo godina osudili smo veći broj državnih dužnosnika koji su počinili moralnu veleizdaju hrvatskoga naroda. To nije dovoljno. Morat će Hrvatski sabor, prije ili kasnije, utvrditi istinu i o monstruoznim optužnicama Haaškoga suda i djelovanju pete protuhrvatske kolone te i službeno obraniti hrvatski narod od lažnih optužba.

Umjesto zahvale Praljkove knjige proglašene šundom

Slobodan Praljak u svojim je knjigama učinio više nego svi hrvatski povijesni instituti i povjesničari. Zato je *'prestrašno'* što umjesto zahvale Hrvatske države

doživio da su se njegove knjige pokušale proglasiti šundom odnosno što je Država Hrvatska prihvatila da Praljkovoj obitelji oduzmu imovinu i onemoguće njezin normalan život. Dakle, hrvatski patriotizam pokazuje se na djelu, kad se radi o *Haaškom sudu* mnogo je lažnih patriota i domoljuba, a mnogo izdajnika i veleizdajnika. Najteže je što su neki od njih bili u samom državnom vrhu tako da su mogli nanijeti neprocjenjive štete hrvatskom narodu. Svi smo na neki način krivi što smo dopustili postojanje takve politike i što su mnogi, ne samo mirno gledali nego i pomagali takve monstruoze optužbe i presude. Sve ovo što sam napisao pokazuje i dokazuje da Slobodan Praljak zaslužuje biti kandidat za Nobelovu nagradu za mir i humanost, a da svi oni koji su ga lažno optuživali zaslužuju sudbinu Sokratovih tužitelja u Staroj Grčkoj.

U članku *Gotovina, Carla del Ponte i Sokrat* objavljen u knjizi *Ante Gotovina* u izdanju UBIUDR-a *Podravke*, između ostalog sam napisao:

„Velika je pogreška Hrvatske što je prihvatila nemoralne, nepravedne i neistinite optužnice Haaškog suda koji, htjeli to priznati ili ne, pokušavaju krivotvorinama pretvoriti Hrvatsku iz žrtve u agresora, a Srbe iz agresora u žrtvu. Velika je pogreška što je Hrvatska dozvolila da se nevinim ljudima proglašavaju ratnim zločincima i što je prihvatila nemoralnu praksu da hrvatski generali i Hrvatska kao država mora dokazivati svoju nevinost. Vrlo je opasno prihvaćati praksu po kojoj se može optuživati nevine koji su onda dužni dokazivati svoju nevinost. Zato se kaže da je pravednije da deset zločinaca bude na slobodi nego jedan nevin u zatvoru. Zaštita nevinih bitna je tema svake demokracije od Sokrata do danas. U staroj grčkoj demokraciji optuženi je mogao birati vrstu kazne. Smatralo se da na taj način on posredno prihvaća suverenitet suda i svoju krivnju. Sokrat je smatrao da je nevin i nije htio priznati suverenitet suda ni svoju krivnju i zato je izabrao smrt, odbivši birati vrstu kazne. Janko Bobetko, upokojeni general Hrvatske vojske, koji je bio uvjeren u svoju nevinost, postupio je kao i Sokrat, odbivši nadležnost Haaškog suda rekavši: „Živ ne idem u Haag.“ Slično je postupio i general Gotovina koji nije prihvatio lažne optužbe i koji nije htio na sudu dokazivati svoju nevinost. Osam od deset Hrvata iz srednje Bosne koji su prihvatili ići dokazivati nevinost u Haag, prije nego što su pušteni, odležali su godine robije a da im se nitko nije ispričao. Zato bi bilo pravedno da se i za Tužiteljstvo Haaškog suda uvede starogrčka praksa po kojoj su, ako se dokaže da su osudili nevine, istom kaznom kazne sudci i tužitelji. Poznato je da su i sami Atenjani, kad bi utvrdili da su tužitelji i sudci osudili nevina čovjeka (Sokrata), istom kaznom osudili i njegove tužitelje i sudce. Šteta što je danas međunarodna pravda znatno ispod starogrčke. Kad bi danas vrijedila atenska pravda, Carla del Ponte bila bi već odavno u zatvoru jer bi morala slijediti sudbinu npr. braće Kupreškić. Otpor Bobetka i Gotovine, koji nisu prihvatili lažne optužnice i floskulu da trebaju dokazivati svoju nevinost, kao i u slučaju Sokratovu, djeluje i djelovat će još više. Njihova hrabrost i moralni čin pridonose da iz dana u dan hrvatski narod sve čvršće i odlučnije odbija nemoralnu trgovinu. Sve veći broj ljudi protiv se slanju nevinim u Haag radi dobivanja ulaznice u Europsku uniju. Bobetko i Gotovina protekom vremena postajat će hrvatski Sokrati, a Carladel Ponte barem na moralnoj razini doživjet će sudbinu Sokratovih tužitelja i sudaca.

Nepravda koju je doživio Slobodan Praljak vapi do neba i traži od hrvatskoga naroda, a posebno od hrvatskih institucija i hrvatske vlasti, da istakne kandidaturu Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir jer se samo takvim radikalnim potezom može pokazati apsurdnost optužbi da je Slobodan Praljak hrvatski Goering, odnosno da je borba za slobodu i pravdu hrvatskoga naroda, kojim je spašena Bosna i Hercegovina, agresija na tu državu.

*

Duboko smo uvjereni da će vaš prijedlog o dodjeli Nobelove nagrade za mir generalu Slobodanu Praljku pomoći ostvarenju našeg zahtjeva iz Pisma VS UN-a:

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Bruna Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim protjerivanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni, sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo...

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Dr. sc. Vlado Košić, biskup

Prof. dr. sc. Valentin Pozaić, biskup

Akademik Dubravko Jelčić

PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR, III.

Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

Podsjetit ću vas da sam svoje prethodno pismo završio riječima:

Nadam se da će vaši analitičari uskoro shvatiti o čemu se tu radi i konačno da ćete prije presuda u Haagu predložiti generala Praljka za Nobelovu nagradu za mir! Bez toga teško se možete obraniti od biskupove optužbe za političku prostituciju.

Nedavno sam poslao prijateljima obavijest što vi (ne)činite po pitanju naših haških uznika:

*Naslov: 900 potpisa: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU
NAGRADU ZA MIR*

Datum: Wed, 28 Jun 2017 09:38:03 +0200

*Imamo točno 900 potpisa (4 potpisa ' 896 supotpisa) za Pismo
**PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA
MIR.***

*Kao što znate Pismo je već ranije poslano Predsjednici RH, Predsjedniku HS i
Predsjedniku Vlade RH, ali ste vi nastavili slati svoje potpise.*

Zato sam odlučio sakupiti sve što sam vam slao ove godine u knjigu:

**Josip Pečarić: 'SRCE MOJE NIJE ZEMLJE ŠAKA' / GENERALU
PRALJKU NA DAR**

Jesmo li dobili nekakav odgovor od vlasti?

Izravno nismo ni očekivali. A je li neizravni njihov odgovor dan u zahtjevu:

*"Hrvatska ponovno želi sudjelovati u postupku protiv Prlića i ostalih, tužitelji se
protive"?*

<https://www.vecernji.ba/vijesti/hrvatska-ponovno-zeli-sudjelovati-u-postupku-protiv-prlica-i-ostalih-tuzitelji-se-protive-1178277>

Podsjetimo se da su taj zahtjev imali i prošle godine i odbijeni su:

<http://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/sud-u-haagu-odbio-zahtjev-hrvatske-da-se-ukljuci-u-proces-prlicu-i-ostalima/4542425/>

*Vidjet ćemo što će biti ove godine tj. ako ih ponovno odbiju hoće li prihvatiti
našu sugestiju i pokazati da im je doista do hrvatskih nacionalnih interesa, a ne
poslušno izvršavati ono što im kažu gazde.*

Zašto sam napisao '(ne)činite'?

Ne mogu vjerovati da vaši suradnici koji su osmislili ovu “pomoć” nepravedno zatvorenim Hrvatima u Haagu nisu znali kako će im biti odgovoreno:

„Nove činjenice”

Ponovno odbijen zahtjev Hrvatske za sudjelovanjem u postupku koji se vodi protiv Haške šestorke

Vijesti

srp 05, 2017

Haški sud (ICTY) odbio je kao neosnovanu žalbu Hrvatske kojom je zatraženo da im se dozvoli sudjelovanje u predmetu protiv Jadranka Prlića i još petorice optuženih za zločine počinjene za vrijeme rata u BiH.

Predsjednik suda u Haagu Carmel Agius u odluci je naveo da hrvatske vlasti nisu dokazale da je odluka da im se onemogući sudjelovanje u predmetu bila pogrešna ili nepravedna.

- Obzirom da Hrvatska nije ni navela da je prvobitnom odlukom došlo do greške u odlučivanju, i s obzirom da preispitivanje ove odluke nije potrebno kako bi se spriječila nepravda, zaključujem da zahtjev nije opravdan - naveo je Agius.

Predsjednik Haškog suda je kazao i kako Hrvatska nije stranka u postupku, te da zbog toga ne može imati status u predmetu.

Hrvatska je početkom mjeseca podnijela zahtjev da se preokrene odluka kojom je odbijen njihov zahtjev da se pojave kao prijatelj suda u predmetu protiv Jadranka Prlića, Brune Stojića, Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića.

Hrvatskoj je prošle godine prvobitno odbijeno da se pojavi kao prijatelj suda u predmetu protiv Prlića, Stojića, Praljka, Petkovića, Čorića i Pušića, koji su osuđeni na ukupno 111 godina zatvora za zločine počinjene u Bosni i Hercegovini u periodu od 1992. do 1994. godine.

Vlasti Republike Hrvatske su u žalbi rekli kako su navodi tužitelja o tome da su Franjo Tuđman, Gojko Šušak i Janko Bobetko bili sudionici udruženog zločinačkog pothvata na području BiH - “nove činjenice”, zbog čega su zatražili da im se dozvoli da se obrate Žalbenom vijeću prije donošenja konačne presude šestorici optuženih za zločine u Herceg-Bosni.

Haški tužitelji su se usprotivili ovoj žalbi, kazavši kako je Prvostepeno vijeće donijelo pravilnu odluku kada je odbilo zahtjev Hrvatske da se pojavi kao prijatelj suda.

Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju (MKSJ/ICTY) osudio je 2013. godine Prlića, Stojića, Praljka, Petkovića, Čorića i Pušića za sudjelovanje u udruženom zločinačkom pothvatu koji je za cilj imao progon i etničko čišćenje Bošnjaka s područja Herceg-Bosne, koju su htjeli priključiti “velikoj Hrvatskoj”. Presudom je Prlić osuđen na 25 godina zatvora, Stojić, Praljak i Petković na po 20 godina, Čorić na 16, dok je Pušiću izrečena kazna od deset godina zatvora.

Na presudu su ove godine iznesene žalbe, u kojima su Obrane tražile da se presuda ukine ili preinači i da se ponište zaključci o udruženom zločinačkom

pothvatu i sudjelovanju Tuđmana, Šuška i Bobetka. Haški tužitelji su zatražili veće kazne za optužene i potvrđivanje zaključaka o udruženom zločinačkom pothvatu. Žalbena presuda se očekuje do kraja ove godine, javio je BIRN BiH. Dnevnik.ba

<http://www.dnevnik.ba/vijesti/ponovno-odbijen-zahtjev-hrvatske-za-sudjelovanjem-u-postupku-koji-se-vodi-protiv-haske>

Zar vas ponašanje Europske komisije u slučaju granica sa Slovenijom nije upozorilo da treba voditi drugačiju politiku?

<http://direktno.hr/direkt/agresoru-ne-idete-u-glavni-grad-udara-li-se-u-trstu-temelj-nove-jugoslavije-91013/>

<https://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-sto-valja-nauciti-iz-poruke-europske-komisije-arbitrazi>

Zato ponavljam završnu poruku iz prethodnog pisma:

Nadam se da će vaši analitičari uskoro shvatiti o čemu se tu radi i konačno da ćete prije presuda u Haagu predložiti generala Praljka za Nobelovu nagradu za mir! Bez toga teško se možete obraniti od biskupove optužbe za političku prostituciju.

S poštovanjem

Akademik Josip Pečarić

P.S. Pošto smo vam biskupi Košić i Pozaić, akademik Jelčić i ja poslali prvo pismo s supotpisima naših ljudi, ti supotpisi su nastavili stizati pa vam u Prilogu šaljem sve supotpise (preko 900) koje sada imamo.

PRILOG:

SUPOTPISUJU:

(Popis je već dan.)

PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR, IV.

Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

Još 25. 05. 2017. poslali smo vam otvoreno pismo s prijedlogom da generala Slobodana Praljka predložite za Nobelovu nagradu za Mir. Potpisnici smo bili dva biskupa (Košić i Pozaić) i dva akademika (Jelčić i Pečarić), a supotpisalo ga je još 900 naših ljudi.

Kao obrazloženje je dan članak s istovjetnom porukom prof. dr. sc. Zdravka Tomca. Prof. Tomac u naslovu kaže i kako je general Praljak najveća žrtva hrvatske politike.

Jedan od supotpisnika je i prof. dr. sc. emeritus Andrija Hebrang ugledni hrvatski političar koji je kao član HDZ-a obnašao niz veoma važnih dužnosti u RH.

Već sama činjenica da je i on supotpisnik, među tolikim drugim, sugerirala bi da ćemo dobiti odgovor od vas.

A nismo!

Zapravo i ta nam činjenica objašnjava zašto je ovih dana prof. Hebrankg napisao članak u Hrvatskom tjedniku s naslovom:

Kakvo mi to društvo gradimo ako mičemo simbole otpora srpskome fašizmu?

Izdvojit ću vam samo dio s ocjenom današnje Hrvatske:

Simbol najteže hrvatske bolesti

*Što znači jedna ploča u Jasenovcu? Ona je simptom najteže hrvatske bolesti, a to je nerazjašnjena povijest. Već desetljećima naša povijesna pitanja povezana s ideologijom i svjetonazorom guramo pod tepih. Nismo odlučno osudili komunistički režim, protežiramo još uvijek petokraku, ne obznanjujemo istinu o strašnim zločinima nad Hrvatima u Domovinskom ratu. Hoćemo naprijed, a neriješena povijesna pitanja vuku nas natrag. Tako je sada iskočila ta ploča, koja ima dvostruko značenje. S jedne su strane hrvatski branitelji koji su branili državu kada još nije bilo organizirane obrane i ginuli za našu Domovinu. Pratio sam ih kao ratni ministar na ratištima i divio se njihovoj hrabrosti. **Bez HOS-a i njima sličnih Srbija bi pregazila Hrvatsku u par dana!***

*Početak obrane od agresije bilo je doba emocija i domoljublja, a pjesme i simboli starih težnji Hrvata za slobodom bili su nam jedini oslonac! Tako je i hrabra skupina pripadnika HOS-a uzela kao znak slogan „**Za dom spremni**“, koji je kasnije legaliziran u njihovu službenome obilježju. S druge strane oni, koji su bili daleko od prvih crta obrane, odlučuju o tom važnom pitanju za*

branitelje. Hoćemo li skinuti još jedan simbol obrane od srpskoga fašizma devedesetih? Jer srpska agresija imala je sva obilježja fašizma. Bila je militantna, genocidna, silom nametnuta, a temeljila se na istrjebljenju Hrvata. Zar nije fašizam pobiti 7.263 hrvatska civila, što uz oko tisuću nestalih znači preko 8.000 civila, među kojima žene i djeca čine polovicu žrtava? Dokaze koje smo o tomu publicirali zanemaruju sve dosadašnje hrvatske vlade.

Nije li fašizam to što su protjerali 240.000 Hrvata iz okupiranih područja, pa smo u Oluji naišli na jednonacionalni srpski sastav stanovništva? Nije li fašizam rušenje 14 bolnica, stotine ambulanti i vjerskih objekata? Ili stvaranje koncentracijskih logora u koje su otjerali 30.000 ljudi?

Umjesto da kao pobjednici proglasimo te istine, a naše branitelje svrstamo među antifašiste, mi klekamo pred navalom uništavanja naših antifašističkih simbola. Izraz „Za dom spremni“ zaslužio je takav epitet u borbi protiv srpskog fašizma! A jedini fašizam u Europi nakon onoga u Drugome svjetskom ratu bio je taj srpski u agresiji na hrvatski teritorij. Dakle mladići HOS-a i drugih braniteljskih postrojba junaci su koji su rušili fašizam, a oni koji su se tada skrivali, okreću tu istu optužbu upravo prema braniteljima! Eto, do čega dovode neriješena pitanja prošlosti, od čijega rješavanja uporno bježimo.

Zapravo, sve to o čemu prof. Hebrang piše govoreći o srpskom fašizmu i vašem odnosu prema njemu samo kroz odnos prema braniteljima koji su zaustavili i pobijedili srpski fašizam general Praljak vam je objašnjavao svojom knjižicom: „*Ex – ili*“ funkcija (Činjenice i pitanja). Zato vam u Prilogu dajem i svoj tekst o toj knjižici.

Pri tome je važno dodati i komentar o tom tekstu jednog drugog profesora emeritus, pok. Profesora Željka Horvatića koji je on napisao u vremenu kada je bio Predsjednik Hrvatske akademije pravih znanosti:

Naslov: PRALJAK I NAŠE PRAVOSUĐE

Datum: Thu, 05 Jun 2014 14:41:39 +0200

Šalje: zeljko horvatic

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi i poštovani Josipe, primio sam i u svemu postoji moja suglasnost s napisanim. Nažalost i ja sam se morao svojevremeno boriti sa silama naše i/ili njihove (ne)pravde na sudu u Haagu ali i kod nas. Posebno je pitanje datuma iz presuda "naših" sudova u RH o Hrvatskoj samostalnosti o kojima pišete i koje komentira naš prijatelj Praljak. (Žao mi je da niste bili prošlog četvrtka u Hrvatskom slovu kada je predstavljena njegova knjiga na engleskom jeziku) To je od posebne važnosti za pojam oružanog sukoba koji neki smatraju građanskim ratom i ratom između država od koji je jedna agresor a druga se, po Božjim zakonima i međunarodnom pravu, opravdano brani. Što je tu je kao pravomoćno presuđeno u sudskoj praksi sudbene vlasti RH a da to nije u suglasju sa povijesnim činjenicama i stvarnim događajima koji bi morali služiti inter alia i onome što se u praksi Haaškog tribunala i u znanosti smatra "razvitkom međunarodnog prava" ali ne u konfuznom, nebuloznom i neutemeljenom

oblikovanju konstrukcije "zajedničkog zločinačkog pothvata" već u određivanju vremenu nastanka samostalne državnosti one države koja se u nekom povijesnom razdoblju nalazila u savezu sa nekim drugim državama (Jugoslavija) ili nekom drugom državom (Čehoslovačka), pa prekida takav savez pa i kada takav prekid čak temelji na ustavnom pravu samoopredjeljenja jugoslavenske tvorevine nakon II. svj. rata ali i svim ostalim čimbenicima narodne volje u demokracijama XX. stoljeća / referendum, slobodni izbori, konstituiranje najvišeg zakonodavnog tijela, zastavi i granicama definiranom području (V. npr. Badinter i sl.), to je svakom objektivnom znanstveniku ustavnog, kaznenog i međunarodnog prava jasno. No to ne želi biti jasno onima koji se smatraju pozvanim pisati (oblikovati) povijest i pravo temeljenima na političkim manipulacijama činjenicama i istinom, pa i pravdom na način koji odgovara njihovim aktualnim političkim stajalištima i svjetonazorskim sadržajima njihovih psihosomatskih oblića. Toliko za sada o tome uz srdačni pozdrav, Ž.H.

Ali vratimo se tekstu i ocjeni prof. Hebranga. Iako on govori o vašem odnosu prema HOS-ovcima, treba stalno imati na umu da je on i potpisnik našeg Pisma s obrazloženjem kako je general Praljak najveća žrtva hrvatske politike.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 15. 09. 2017.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK
II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.**

JOSIP PEČARIĆ

**PRALJAK JE POČINIO ČIN SAMOŽRTVOVANJA,
ČIN SEBEDARJA**

**Predstavljanje proširenog izdanja knjige “General
Praljak”**

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i da se zahvalim predstavljacima Diani Glasnovoj, Benjaminu Toliću, i Mati Kovačević na sjajnim predstavljanjima. Posebna zahvala ide Hrvatskoj kulturnoj zakladi i Hrvatskom slovu za organiziranje ovog predavljanja. Predstavljanje se odvija na početku godine koju su Hrvatska kulturna zaklada i Hrvatsko slovo proglasili godinom Nikole Šubića Zrinskog i Slobodana Praljka pa je očito da smo knjigu trebali predstaviti upravo ovdje.

A poslije Haškog dana Republike, kako ga je nazvao Benjamin, mnogi su generala Praljka i usporedili s Nikolom Šubićem Zrinskim. Ali i s Leonidom, sa Sokratom...

Hrvatski tjednik je našeg generala proglasio osobom godine, desetljeća, stoljeća... Vjerojatno je teško naći nekog hrvatskog kolumnistu koji nije pisao o generalu Praljku – kao jednoj od najvećih osoba u hrvatskoj povijesti.

Npr. u ponedjeljak je u Bujici gostovao dr. sc. Marko Tokić sa Sveučilišta u Mostaru.

Gost Bujice progovorio je i o pokojnom generalu Slobodanu Praljku kojeg je dobro poznao ...

“Osobno sam poznao generala Praljka. Poznajem i sve ostale haške optuženike iz Herceg – Bosne. Smeta me kada se o tim ljudima govori kao o brojevima, kao o “šestorci”... Oni imaju svoja imena i prezimena, svoje obitelji i svoje biografije. To nisu nikakvi brojevi, to su naši ljudi! Praljak je bio izniman intelektualac, čovjek širokih humanističkih pogleda, talentiran za mnoga područja i osoba koja je imala moralni integritet. On je u praksi potvrdio ideju hrvatske pomirbe koju je zagovarao dr. Tuđman. Njegov otac u poslijeratnoj Hercegovini bio je prepoznat kao čovjek koji je imao nesretnu sudbinu da je zavodio komunizam i na taj način imao negativnu sliku u vlastitom narodu. General Praljak je 70-ih godina, kao čovjek s tri fakulteta, imao sve predispozicije da se nametne kao visoki partijski funkcionar i da bude privilegiran. Međutim, on se kao čovjek suočio s vlastitom obiteljskom prošlošću i osobno je uzrastao uz ljude s kojima se družio, a kroz knjige je tražio vlastiti životni odgovor. U tome je izgrađivao vlastiti hrvatski identitet i potvrđivao se kao čovjek razuma. Kada je došao u Sunju, organizirao je mlade dečke u obrani toga mjesta. Došao je kao redatelj, a otišao kao ratni vođa. Nakon toga osjetio je i poziv zavičaja,” bez dlake na jeziku govorio je Tokić, dodavši i da je odmah znao kako Praljkov čin ispijanja otrova nije predstava i da će nastupiti brza smrt.

TOKIĆ: – Znao sam da je u tom trenutku učinio samožrtvovanje, to nije bio suicid! To je sebedarje svom hrvatskom narodu. Napisao je 28 knjiga, borio se za istinu u Haagu, pripremao dokumente, snimke... Rekao je da mu dokažu gdje je i kako mogao bolje, da bi u tom slučaju prihvatio presudu. Nije imao drugog načina da kaže da je presuda nepravedna...

Na upit jesu li čelnici Herceg – Bosne već zaboravljeni od hrvatskih vlasti, Bujančev gost imao je spreman odgovor:

“Praljak je znao što je povijesna istina i da je to bio trenutak u kojem se povijest hrvatskog naroda u BiH skupila u jednu točku. Tim je činom rekao da nijedan Hrvat u BiH ne može odustati od svojih prava na BiH i to je platio svojim životom!”

<http://www.7dnevno.hr/izdvajanja/top-2/dr-tokic-cilj-muslimansko-bosnjacke-radikalne-politike-je-dubrovnik/>

Slično Tokiću piše u današnjem Hrvatskom tjedniku prof. emeritus dr. sc. Ivo Soljačić uspoređujući slučajeve Jana Palacha i generala Praljka.

Ova knjiga zapravo pokazuje što smo radili nas dvojica generalovih prijatelja. Osobno ću se uvijek pitati bili se sve ovako odigralo da su hrvatske vlasti prihvatile pismo biskupa Košića i Pozaića, akademika Jelčića i mene koje je supotpisalo više od 900 naših ljudi i predložile generala Praljka za Nobelovu nagradu za mir.

Da su hrvatske vlasti to trebale napraviti svjedoče i kasnije riječi Predsjednice, koje su sada dane i na koranicama ove knjige. To nam pokazuje i zločin haaških sudaca, o kome nam svjedoči i današnji tekst Ivice Marijačića u Hrvatskom tjedniku s transkriptom iskaza američkog vojnog atašea Richarda Herricka koji

ruši optužnicu protiv našeg generala a Sud je odbio taj iskaz da bi mogla osuditi generala i time ga zapravo ubili!

Međutim toliki broj tekstova koji su se pojavili i pojavljivat će se na neki način i obvezuju i dr. Međimorca i mene da te tekstove sakupimo i da ova knjiga bude tek prva u seriji knjiga o generalu Praljku.

HVALA!

Josip Pečarić

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.**„KRV NIJE VODA! NE MOŽE SE IZDATI KRV!“**

Dozvolite mi da se zahvalim vama koji ste došli na ovo predstavljanje kao i svima koji su zaslužni za njegovu organizaciju

Posebno se zavaljujem današnjem predstavljaču g. Luki Podrugu. Ispričat ću vam jednu priču o Zagrebu i Splitu koju sam ja napisao a g. Podrug je ispričao na televiziji, čini mi se u Latinici.

Razgovaraju Štef i Stipe. Štef će Stipi:

- Znaš li Ti što je Zagreb za Split?
- Ne znam!
- Europa!
- Jest imaš pravo. Ali zaš li Ti što je Split za Zagreb?
- Ne znam.
- HRVATSKA!
- Jest imaš pravo.

Obje knjige koje danas predstavljamo su u znaku pozdrava ZA DOM SPREMNI, a sadrže naša pisma i tekstove iz prošle godine. Zapravo se nadovezuju na knjige koje smo već predstavljali u Splitu a koje su nastale poslije naše Peticije ZDS od prije dvije godine.

Obrana Thompsona i njegove „Bojne Čavoglave“, koja počinje s tim pozdravom naših HOS-ovaca, bili su povod za tu peticiju. I on i Bojna, kao i sami HOS-ovci, su i ove godine na udaru svih onih koji se ne mire s hrvatskom pobjedom u Domovinskom ratu, svih tzv. Jugoslavena bolje reći svih srpskih slugu. A hrvatska vlast nema hrabrosti suprotstaviti im se.

Ne suprotstavljaju se onima koji u skladu s velikosrpskim Memorandumom SANU 2. svugdje gdje mogu prave probleme hrvatskim domoljubima proglašavajući ih fašistima i ustašama., tj. pokušavajući sukob s braniteljima (koje su i tijekom rata proglašavali ustašama) prenijeti na 2. Svjetski rat.

Zapravo Thompson ih je odavno „pročitao“ i opjevao:

*Domoljublje prozvali fasizam
tako brane njihov komunizam*

Koliko je to točno pokazala je današnja slovenska politika koja javno pokazuje da su im na srcu Titovi koljači. Mnogi su u Hrvatskoj bili šokirani kada su vidjeli snimak partizanskih orgija slovenskih vlasti:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/05/22/hrvatsko-nebo-video-slovenija-puna-komunizma-starog-pravog-revolucionarnog-ubilackog/>

O tome je u Bujici govorio i šef oporbe u Sloveniji Janez Janša:

„Tek sada, kada je objavljeno nekoliko intervjuua s gospodinom Perkovićem, dio slovenske javnosti upoznat je da se radilo o plasiranju laži zbog čega još uvijek postoji šansa, koja nije velika, da se taj koncert ipak održi! Ako će zabrana ostati, to će značiti da u Sloveniji više neće biti pravne podloge niti za održavanje bilo koje partizanske proslave,“ bio je jasan Janša

<http://kamenjar.com/ekskluzivno-janez-jansa-bujici-podrzao-thompsona-novi-koncert-mariboru-dva-tjedna/>

<http://kamenjar.com/thompson-nevjerojatno-da-clanica-nato-a-ne-moze-osigurati-jedan-koncert/>

A Thompson im je odavno, u istoj pjesmi, poručio:

*Istok, Zapad, svako brani svoje
a ja ne sm'jem ono što je moje oduvijek
jedini moj svijet*

*I samo zato za njih sam fašista
a nikad nisam htio tuđe ništa
samo nju, zemlju slobodnu*

Zapravo ponašanje slovenskih vlasti koji kliču „Smrt fašizmu – sloboda narodu“, a smeta im što su Hrvati ZA DOM SPREMNI dati život, zaslužuju porugu. A to ponajbolje radi Zvonimir Hodak:

„Slovenci su osjetljivi na ratne huškače. I oni su prošli kroz krvavi trodnevni rat. Zlobni Hrvati kažu da je bio samo ”operetni” i tvrde da kraće od tog rata traje jedino biciklistička utrka oko Slovenije. I tako je slovenska policija zabranila ”pjevački fašizam”

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/u-rh-svi-mogu-pjevati-osim-thompsona-cak-i-mitropolit-porfirje-kad-zanosno-i-prkosno-pjeva-onu-o-kokardi-popa-dujica-1027201/>

Slave zvijezdu petokraku, a državu su dobili u ratu protiv te iste zvijezde!

Slično je i u BiH. Prije dva dana sam poslao slijedeće pismo:

Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

Šaljem vam u prilogu otvoreno pismo: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR. Potpisnici su biskupi dr. sc. Vlado Košić i prof. dr. sc. Valentin Pozaić, akademik Dubravko Jelčić i ja.

Pismo je supotpisalo veliki broj naših ljudi, a odustali smo od daljnjeg sakupljanja zbog najnovijih događanja u BiH gdje se pokušava zabraniti održavanje skupa podrške hrvatskim uznicima u Haagu zakazanog za 8. lipnja uz koncert Marka Perkovića Thompsona.

Pri tome je za hrvatskog branitelja i najpopularnijeg hrvatskog pjevača rečeno kako je on deklarirani fašista pa taj nastup „vrijeđa sve poštene građane i antifašiste ne samo ovoga grada već i šire i produbljuje podjele u našem gradu”, Zapravo, kao nedavno u Sloveniji, pokazuje se kako i u BiH postoje podražavatelji i suučesnici u velikosrpskoj fašističkoj agresiji na RH, BiH i Kosovo i sprovođenju najnovijeg Memoranduma SANU 2.

Kao što znate na Thompsona se napada zbog uloge koju je odigrala njegova pjesma „Bojna Čavoglave“ u pobjedi nad fašističkim velikosrpskim agresorom. Ona je bila himna branitelja ‘ovih naših prostora’ pa je notorna činjenica da su Bojnu Čavoglave, samo u nešto izmijenjenom obliku, pjevali branitelji Sarajeva u teškim godinama opsade tog grada...“

<http://direktno.hr/zivot/poslušajte-sarajevsku-verziju-cavoglava-pod-kojom-se-branilo-sarajevo-86730/>

Hrvatska je više puta spasila BiH, a „Olujom“ je spašeno, poslije pokolja i genocida u Srebrenici, 160000 ljudi u Bihaću i oko njega od genocida koji bi po izjavi tadašnjeg vojnog atašea SAD-a bio jednak onima u Drugom svjetskom ratu. Zato im Marijan Knezović s pravom kaže:

„Shvaćaju, ali ne žele sebi priznati da oni koji će u Mostaru podržavati šest heroja u Haagu, time odaju zahvalnost ljudima koji su spasili i Bošnjake od toga da ih Srbi u Bihaću pokolju kao zečeve. Bošnjaci su prvi koji bi trebali nominirati šestorku za Nobelovu nagradu za mir, budući da je zahvaljujući hrvatskim vojnim snagama u RH i BiH spriječena izgledna i puno kobnija Srebrenica.“

<http://kamenjar.com/marijan-knezovic-anticivilizacijski-je-od-pravednika-raditi-zlocince-i-drzati-ih-u-haagu-godinama/>

Napad na Thompsona je istovjetan nedavnom napadu na Vas gdo Predsjednice, kada su na srpskoj televiziji HAPPY TV tvrdili kako ste u Lourdesu pjevali ustašku pjesmu "Lijepa li si" koja je zabranjena u mnogim državama.

Ponašaju se, kako sam već više puta istaknuo, po pravilu:

AKO ŽELIŠ OD NEKOG NARODA STVORITI NEPRIJATELA – SPASI GA OD GENOCIDA!

Zbog svega toga očekujem pozitivan odgovor i na naše otvoreno pismo u prilogu, a bilo bi doista sjajno kada bi svi otišli i na najavljeni skup i koncert u Mostaru.

S poštovanjem
Akademik Josip Pečarić

Iako u svojim tekstovima zagovaram činjenicu da je ova država nastala u Domovinskom ratu i naš odnos prema bilo čemu moramo prvenstveno vezivati uz taj rat. Dakle, nama mora biti najvažnije da su s pozdravom ZDS mnogi naši branitelji, a posebice HOS-ovci ginuli za Hrvatsku, a oni koji se pozdravljaju sa „Smrt fašizmu – sloboda narodu“ su sudjelovali, ili u najmanju ruku podržavali, fašističku velikosrpsku agresiju na Hrvatsku pa je suludo uspoređivati tj. izjednačavati ta dva pozdrava. U Domovinskom ratu je ZDS bio antifašistički pozdrav a ovaj drugi fašistički.

Međutim dozvolite mi malo odstupanje od toga. Naš poznati povjesničar Prof. dr. sc. Ivo Rendić –Miočević nas podučava kako ti promicatelji velikosrpskog fašizma *nipošto ne pomišljaju da postanak ustaškog pokreta prije nastanka Nezavisne Države Hrvatske tumače u kontekstu oslobodilačke borbe ... popraćene pozdravom Za dom spremni iz 1932. godine. Ta je borba ujedno bila antifašistička jer je bila usmjerena protiv beogradske monarhofašističke diktature* (podcrtao JP).

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/44393-ivo-rendic-miocevic-tri-povijesna-revizionizma>

Što se tiče Drugog svjetskog rata postoji jedan jednostavan logičan pristup: Ako su im naši branitelji fašisti i ustaše, možemo li uopće vjerovati povjesnici koju su takvi pisali poslije Drugog svjetskog rata? Možemo li vjerovati njihovim tvrdnjama o ustašama, kada nam oni zapravo sami kažu da su oni bili isti kao naši branitelji u Domovinskom ratu?

Sv. Leopold Bogdan Mandić ljubio je svoj hrvatski narod. Premda je kao svećenik veoma kratko djelovao u Domovini, on nikada nije zatajio da je Hrvat. Kada je 1917. bjesnio rat između talijanskih i austro-ugarskih snaga, talijanska je vlada naredila da svi državljani Austro-ugarske u pograničnom području trebaju prihvatiti talijansko državljanstvo ili će biti zatočeni u južnoj Italiji. Kada su ga njegova redovnička braća nagovarala da uzme talijansko državljanstvo, jer da je to tek puka formalnost, on je odlučno odgovorio: „Ne, krv nije voda! Ne može se izdati krv!“. Vidjeli smo prošle godine s koliko mrže su o njemu pisali isti oni kojima smeta pozdrav ZA DOM SPREMNI. Zar i ove njegove riječi ne nose istu poruku kao i taj pozdrav. Zato ću završiti ovo predstavljanje ponavljajući njegove riječi:

„Ne, krv nije voda! Ne može se izdati krv!“.

Razgovor s akademikom Pečarićem: Mnogi u Hrvatskoj se nadaju kako će hrvatska šestorka u Haagu biti osuđena

Piortal HKV-a, 24. listopada 2017.

RAZGOVOR S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM POVODOM PREDSTAVLJANJA KNJIGE "THOMPSON PJESMOM ZA HRVATSKU"

Poštovani, 25. listopada u 18 h u Domu branitelja HVIDRA (Slovenska 21, Zagreb) bit će održano predstavljanje Vaše knjige "Thompson pjesmom za Hrvatsku". Možete li kratko iznijeti sadržaj knjige?

Knjiga počinje poglavljem o dodjeli nagrade koju su branitelji dodijelili Thompsonu. Potom idu komentari o najnovijim napadima kao što su npr. oni u Mariboru ili poslije veličanstvenog koncerta u Slunju u poglavlju NAPAD NA THOMPSONA NAPAD JE NA HRVATSKU. Uz napade na Thompsona zadnje dvije godine imamo i napade na HOS pa je zatvaranju HOS-ovaca u Kninu i napadima na spomen obilježje HOS-ovcima u Jasenovcu posvećeno jedno poglavlje knjige. Tu uvijek treba voditi računa da su napadi na Thompsona i njegovu legendarnu pjesmu Bojna Čavoglave, kao i napadi na HOS-ovce zapravo napadi na Domovinski rat, a time i na Hrvatsku! Potom je dan niz tekstova u svezi s albumom i koncertima Ora et labora od onog u Splitu do završnog koncerta nedavno u Zagrebu.

Marko Perković Thompson posve sigurno pripada krugu politički i medijski najnapadanijih ljudi u Hrvatskoj. Skriva li se po Vama iza tih napada činjenica da Thompson u svojim pjesmama zastupa nacionalne i obiteljske vrijednosti koje su već nekoliko desetljeća predmet sustavnih napada sve dekadentnijih političkih i finansijskih elita zapadnih zemalja?

Da je to tako svjedoči i činjenica da je ovom knjigom kompletirana moja trilogija sličnih knjiga o Thompsonu. Prve dvije su:

M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.

J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012.

S obzirom da ti napadi već dugo traju i u drugim mojim knjigama ima niz tekstova ili čak i cijelih poglavlja o tome. Zapravo sve knjige poslije Peticije ZDS se bave tim napadima jer oni su već prošireni na sve što je domoljubno u RH. Sjetite se samo kako su srpski fašistički agresori tijekom domovinskog rata otvoreno tvrdili

da su ustaše svi branitelji, ne samo Thompson i HOS-ovci, a Hrvatsku su nazivali Tuđmanova ustaška država. To danas „hrvatski“ ljevičari otvoreno rade i imaju potporu tih dekadentnih zapadnih elita. Pri tome smo imali vlasti u RH koje se tim svjetskim moćnicima nisu usudile reći da su upravo oni ti koji su podržavali i često puta izravno sudjelovali u velikosrpskoj fašističkoj agresiji i da su branitelji ti koji su pobijedili fašističkog agresora (dakle i njih) jedini istinski antifašisti danas! A Thompson je svojim pjesmama pružao otpor takvima i bio putokaz mladima učeći ih o hrvatskim vrijednostima, učeći ih o ljubavi prema Bogu, Domovini, braniteljima, obitelji...

Kad već govorimo o napadima na obiteljske vrijednosti, zanima nas kako komentirate tzv. Istanbulsku konvenciju, kojim se želi stvoriti pravni okvir za promicanje tzv. rodne ideologije?

Kad već spominjete napade na obitelji neovisno od Vašeg pitanja, a vezano za napade na Thompsona i moja obitelj je izložena prljavim napadima. To je išlo i tako daleko da je moja kćer izgubila posao na Filozofskom fakultetu poslije deset godina rada na tom fakultetu i sa zvanjem višeg znanstvenog suradnika, što znači s pet puta boljim uvjetima (znanstvenim radovima) od onoga što se traži za zvanje docenta.

Glavni akteri u tim napadima su najbliži suradnici rektora Borasa, spomenut ću samo jednu kolegicu koja je isti dan izabrana u zvanje višeg znanstvenog suradnika, a bila je u samoj komisiji koja se bavila ovim prljavim poslovima. Da bi se na ponovljenom natječaju izravno uključio i sam rektor Boras kako bi na to mjesto izabrao svoju doktorandicu koja ima manje znanstvenih radova i niže znanstveno zvanje od moje kćerke.

Poznato je kako rektor Boras ima kompleks manje vrijednosti u odnosu na profesora Tuđmana koji je istinska veličina u njihovom području. Naime dr. Boras je poslije 15 godina rada na FF-u uspio doktorirati s 47 godina života. Pogodite kod koga. Kod prof. Tuđmana. A mojoj kćerki je trebalo mnogo manje vremena, 4 godine, da doktorira kod prof. Tuđmana, poslije sedam godina je postala viši znanstveni suradnik, da bi izgubila posao poslije deset godina. Pri tome da bi rektor Boras ostvario svoje interese ne odgovara na upite iz Ministarstva, predsjednika odbora za ljudska prava HAZU, niti na odvjetničke upite.

Očigledan je kompleks niže vrijednosti kod rektora Borasa u odnosu na prof. Tuđmana. Koji ide tako daleko da pokušava eliminirati sve ono što je stvorio njegov mentor.

Taj kompleks manje vrijednosti kod nekoga tko je postao rektor je doista zanimljiv.

Na Filozofskom fakultetu su svjesni vrijednosti prof. Tuđmana pa su ga predložili za profesora emeritusa. Bit će zanimljivo vidjeti hoće li biti i potvrđen na Senatu ili će kompleks manje vrijednosti biti važniji.

Ali vratimo se Vašem pitanju. Jasno je da se Istanbulskom konvencijom pokušava na mala vrata uvesti rodna ideologija u zakonodavstvo. Pri tome im je to od posebne važnosti u RH jer je u izravnom pokušaju to onemogućeno referendumom o braku koji je organizirala udruga U ime obitelji gđe Željke Markić. Gđa Markić i danas zajedno s Crkvom u Hrvata vodi računa da u tome ne uspiju i imaju našu potporu. Zapravo svjetskim moćnicima je cilj uništavanje obitelji i nacionalnih država jer im je s nezaštićenim pojedincima lakše manipulirati. A Thompson pjeva i o obitelji. Sjetimo se samo kako je svojevremeno na čelu gay-parade u Splitu bio i transparent protiv Thompsona.

Posljednjih godinu-dvije aktualno političko pitanje predstavlja tzv. kurikularna reforma, tj. reforma školstva. Kako kao sveučilišni profesor s nekoliko desetljeća rada u području obrazovanja gledate na prijepore oko navedene reforme?

Zapravo to je vrijeme poslije naše obrane Thompsona i „Bojne Čavoglave“ pa sam bio prisiljen baviti se konkretnim temama iz znanosti, tj. napadima na moje suradnike i na moj znanstveni rad koji su uslijedili odmah poslije Peticije ZDS. Naime prvo je na scenu stupila Hrvatska zaklada za znanost s napadima na rad na mom projektu na kome je uz mene 36 hrvatskih matematičara. Napadi su bili nevjerojatno priglupi tako da sam predlagao i vještačenje stručnjaka iz Vrapča. Posebno je bilo čudno što su u Upravnom odboru Zaklade i dva akademika. Kada je jedan od njih glavni tajnik HAZU akademik Pavao Rudan u Hrvatskom saboru ničim izazvan napao nas dvojicu akademika potpisnika Peticije ZDS zbog toga na najprimitivniji način postalo je očito o čemu se radi. Slično rektoru Borasu na naše komentare i pisma nisu odgovarali pa su tako nastale moje knjige:

J. Pečarić, Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017. str. 245.

J. Pečarić, Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost, Zagreb, 2017. str. 212.

Za takvo sramotno ponašanje Akademije razlog vidim i u mojim „grijesima“ tj. ulozi u neizboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana HAZU ili pak zbog sukoba s akademikom Rudanom kada nije dozvolio slanje pozivnica kolegama akademikima za predstavljanje moje knjige: J. Pečarić, Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba, Zagreb, 2014.

Naime na pozivnici je stajalo da knjigu predstavljaju i admiral Davor Domazet Lošo i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji je također general HV-a. Jasno Vam je kako je naslov nastao na čuvenoj izjavi Slobodana Miloševića kako su srpski „hrabri“ ratnici u „Oluji“ bježali kao zečevi.

Opravdanje nalazim, kao i u slučaju rektora Borasa, u činjenici da je Po Scopusu od 6 najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa 3 koja sam ja osnovao i sva tri su dobro plasirani na svjetskim listama najboljih časopisa, a jedini koji je osnovao

kolega Rudan je ispaao s tih lista iako je niz akademika objavljivalo u njemu, a imaju i institut u toj problematici. Naravno izdavačka kuća za ta tri časopisa je nagrađena tako da se promijenio pravilnik na način da oni više ne dobivaju potporu za te časopise.

Koliko su smiješni ti napadi na moj projekt potvrđuje i činjenica da su me kolege iz Rusije pozvale da budem glavni istraživač na njihovom znanstvenom projektu pa sam sada Senior Researcher na S. M. Nikol'skii Mathematical Institute sveučilišta RUDN (Moskva).

S druge strane u pitanjima obrazovanja odgovarajući odbor u Akademiji vodi akademik Vladimir Paar pa je bilo jasno da će se Akademija po tom pitanju postaviti na ispravan način koji štiti interese RH. Uostalom vidite da je i on napadan upravo zbog toga.

Za oko mjesec dana očekuje nas izricanje pravomoćne presude hrvatskoj šestorci u Haagu. Kako komentirate činjenicu da se o tome u medijima gotovo uopće ne govori?

Zapravo se mnogi – ne samo u medijima – nadaju da će oni biti osuđeni i tako bi RH postala jedini krivac za rat. Ne agresori već oni koji su se branili, ali su to radili protiv želje svjetskih moćnika. Mnogi u Hrvatskoj su odrasli pod ideologijom Marksa i Engelsa kojima su Hrvati najgori narod na svijetu. Dobri učenici Marksa i Engelsa su to 'pretočili' u tzv. genocidnost hrvatskog naroda. Jadnici cijeli život moraju raditi i govoriti protiv svog naroda da bi sebe opravdali od toga.

Zapravo ja nisam tu samo za komentare što se tiče hrvatske šestorke u Haagu. Npr. biskup dr. Vlado Košić je na nedavnom predstavljanju nove knjige prof. Tomca govorio i o prijedlogu dva biskupa (Košić i Pozaić) i dva akademika (Jelčić i Pečarić) da se generalu Praljku dodijeli Nobelova nagrada za mir koji su supotpisali skoro tisuću naših ljudi:

„Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjereno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti „okrenuti pilu naopako“, kako se to jednostavnim riječima kaže“.

Portal HKV-a već tjednima objavljuje feljton dr. sc. Miroslava Međimorca U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI. Uskoro ćemo

nas dvojica objaviti i knjigu u kojoj će biti njegovi i moji tekstovi pod naslovom: General Slobodan Praljak.

Iseljavanje mladih ljudi iz države postalo je mračnom svakodnevicom današnje Hrvatske, a nema nikakve sumnje kako razlog iseljavanja nije samo loša ekonomska situacija, nego i činjenica da ljudi gube vjeru u Hrvatsku. Kako gledate na ovaj problem? Što učiniti da se spriječe daljnji negativni trendovi?

Da, bez ponosa nema ni želje za ostankom u Hrvatskoj. U vrijeme rata i Tuđmana vjerojatno je bilo najteže, ali tih deset Tuđmanovih godina bile su deset najponosnijih godina u mom životu, a vjerujem i u životima mnogih Hrvata.

Davor Dijanović

<https://www.hkv.hr/razgovori/27864-razgovor-s-akademikom-pecaricem-mnogi-u-hrvatskoj-se-nadaju-kako-ce-hrvatska-sestorka-u-haagu-biti-osudena.html>

PREDSTAVLJANJE KNJIGE “THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU” U VARAŽDINU

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatorima što su omogućili ovo predstavljanje dva dana uoči Thompsonovog koncerta u Varaždinu.

Posebna zahvalnost našem vrsnom kolumnisti Marku Ljubiću. Zapravo i Uvod i zaključni dio knjige je u znaku njegovih tekstova.

Simbolički se u ulozi Thompsona, kojega se napada još od promjene vlasti 2000.-e godine, našao vaš gradonačelnik Ivan Čehok. I on je napadnut zbog tog koncerta – koncerta hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona kojega organiziraju hrvatski branitelji.

Ako sugrađani koji su branili ovu državu imaju želju ili volju organizirati ili pomoći u organizaciji koncerta, naravno da mi kao gradska vlast to nećemo dovoditi u pitanje i o tome ideološki raspravljati - Čehokov je načelni stav.

Osvrnuo se gradonačelnik i na famozni pozdrav 'Za dom spremni'. Smatra da on nema isključivo ono značenje koje mu se pridaje, već da je bitno postaviti ga u kontekst.

- Koliko znam, taj njegov pozdrav dio je pjesme Bojna Čavoglave, koja je tijekom rata motivacijski, stimulacijski i kohezivno djelovala na hrvatske branitelje. Ako je netko u sklopu te pjesme povikao 'Za dom spremni', onda to nema apsolutno nikakve veze s ustaškim pokretom. To je dio pjesme na koji su ljudi koji su odlazili u rat i ginuli u ratu imali pravo. Tako da netko može vikati 'Za dom spremni' i krenuti na četnike 1991., jer '91. nije bilo ustaša, ali je bilo četnika. Svaki simbol treba gledati u kontekstu. Ako netko stavi srp i čekić, meni to samo po sebi nije neprihvatljivo, ali ako stavi srp i čekić u kontekstu komunističkih zločina, onda je to neprihvatljivo. Jednako je s pozdravom 'Za dom spremni'. Na kraju krajeva, ban Jelačić je kretao u rat protiv Mađara iz Varaždina s pokličem 'Za dom spremni'. Pa nije Jelačić fašist! Jednako kao što ljudi ne znaju da je službeni ustaški pozdrav bio 'Za dom i poglavnika spremni'. Dakle, to je hrvatski pozdrav kojim se kretalo u rat davno prije pojave ustaškog pokreta - dao je svoje viđenje gradonačelnik.

<http://varazdinski.rtl.hr/politika/cehok-povik-za-dom-spremni-u-pjesmi-cavoglave-nema-nikakve-veze-s-ustastvom>

Zapravo, nevjerojatno je da se u RH danas uopće može napadati hrvatske branitelje koji su nas obranili od fašističke velikosrpske agresije. A napada ih se upravo zato. Čak i kada govore o pozdravu ZDS treba uvijek istaknuti da je to doista pozdrav Ustaša iz 1932 g. – dakle iz vremena fašističke velikosrpske diktature. To se ne spominje jer bi bilo jasno da je ZDS nastao kao antifašistički pozdrav!

Oni kojima ne smetaju komunistički zločini (na listama najvećih ubojica iz prošlog stoljeća JB Tito ima uvijek zapaženo mjesto, a Pavelića na tim listama nema) zapravo smetaju hrvatski branitelji jer su mnogi od njih na razne načine podržavali fašističku velikosrpsku agresiju na RH, a poznato je da su fašistički agresori nazivali hrvatske branitelje ustašama, a našu državu Tuđmanova ustaška država.

Zato ću vam danas pročitati moj govor s dodjele nagrade koju su hrvatski branitelji, dakle „ustaše“ po onima koji napadaju i vašeg gradonačelnika, dodijelili Thompsonu:

**NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE
HRVATSKE!**

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafciger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar je pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinijele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unaprijed opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.

Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeren sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Govor je dan u knjizi koju danas predstavljamo.

Vjerojatno su naši stavovi doprli do vlasti i može se “u zraku” osjetiti promjena pa i nas možete vidjeti u medijima pa i na HTV-u. Doista je bilo nevjerojatno da onima koji provode velikosrpski Memorandum SANU 2. su svi glavni mediji širom otvoreni umjesto da se boje i pomisliti a kamoli i napadati hrvatske branitelje.

Nadam se da ova kao i druge slične knjige doprinose jačanju svijesti naših ljudi kako trebaju biti ponosni na svoje branitelje i na sami sebe jer smo mi generacija koja je napadnuta i u Domovinskom ratu od do zuba naoružanih vojnika fašističke osvajačke vojske napravili zečeve - da se podsjetimo izjave njihovog “vožda” Slobodana Miloševića.

Oni koji napadaju hrvatske branitelje, dakle i Thompsona i vašeg gradonačelnika, ostaju samo sluge tim zečevima. Može li biti išta odvratnije od toga?

HVALA!

Josip Pečarić

PISMO PREDSEDNICI AKADEMIKA PEČARIĆA I BISKUPA KOŠIĆA

Dva dijela Zaključaka Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima zapravo me podsjeća na dva naša otvorena pisma iz 2015. godine. Na prvi dio podsjeća pismo koje smo prof. dr. sc. Matko Marušić i ja poslali HAZU u kojemu izlažimo opća načela za koja smo se zalagali i koje je potpisalo niz akademika, biskupa, nadbiskupa, sveučilišnih profesora i dr. Na to pismo su ovih dana upozorili i biskup Košić (TV) i naš poznati kolumnist Ljubić (TV, kolumne). Na drugi dio podsjeća Peticija ZDS nastala povodom napada na "Bojnu Čavoglave" i Thompsona. Slično drugom dijelu Zaključaka ovog Vijeća i tada su napadi bili zasnovani na neistinitim prikazivanju onog što je dano u Peticiji o pozdravu ZDS. Tada su iz Ureda Predsjednice RH tvrdili da je ta Peticija "na razini provokacije" i to je bio signal mnogima za hajku na potpisnike.

Najprljaviju ulogu, barem što se mene tiče odigrao je prof. dr. sc. Damir Boras koji je na valu detudmanizacije postao dekan jednog takovog fakulteta kakav je Filozofski fakultet u Zagrebu, a potom i njihov kandidat za rektora. Ovih dana je ponovno izabran za rektora i to - vjerovali ili ne - uz veliku podršku državotvornih Hrvata kojima nije smetalo što je to postigao "gazeći" po svom mentoru (prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji mu je omogućio da poslije 15 godina rada na tom fakultetu u 48. godini života doktorira). Npr. prof. Tuđman je osnovao katedru Organizacija znanja, i bio šef katedre cijelo vrijeme dok Boras nije postao rektor. Kad Boras postao rektor smijenili su prof. Tuđmana bez da se njego o tome uopće obavijestilo prije smjene ili poslije. Inače ta Borasova doktorandica je magistrirala kod Tuđmana, sudjelovala je u drugim napadima na prof. Tuđmana, a Boras je poslije toga prije vremena predložio za unapređenje za redovitog profesora.

Svega toga oko ZDS sjeća se kolumnistica Hrvatskog tjednika Mirela Pavić, pa me je spomenula i u najnovijoj kolumni u kojoj komentira Zaključke Vijeća:

"Zato nikako mala ne da taj pozdravić. Podsića kud se vaik vraćaš kad odlutaš. U sriću oli nesriću. I na pridragoga akademika (pogodite tko je to, JP). I na novoga pricidnika HAZUD-a, dr. Stjepandića koji mi je darova 'liamshizenje' na vikovičnu uporabu. A mala to 'liam shi' oduševljeno privatila ka nahoče, oli gladnoga ćukicu na snigu. Pa ustrepeće njime kad mi se stisne srce, oli od dišpeta, oli tuge, oli kakve ranice. Izgleda kako ću na njemu morat i ostat jerbo kineski meljen 'iznimno' svaki četvrtkić. I obećajen šefiki i Plenkyju da će ostat tako. Reklo je povjerenstvo 'iznimno'. A ja uvijek bila 'iznimka'. Etogac. Časna piJonirska evo: ne ću ga škičat na Thompsonu, ne ću ga ciknit ni s jedne tribine i pokrit ću rukan oči kad ga vidin digod na kapici oli spomeniku. Okrenit ću glavu da natpis ne gledan. I začepit uši kad ga neko usklikne (dakuće, ta se piJonirsko-časna od nikidan konta, jope ako će mala lagat, ae). Motivacija. Zbog 'hrabrosti'. Istinske, a ne lažne i hinjene. U svakon kontekstu. Danas."

Zapravo puno o radu Vijeća možete vidjeti u tom broju Hrvatskog tjednika. Ivicu Marijačića svakako treba pročitati: *Plenković i Kusić u službi srbijanskoga MEMORANDUMA 2.*- ali I njegov razgovor s jednim od onih koji su potpisnici tih sramotnih Zaključaka Predsjednika Matice hrvatske akademika Stjepana Damjanovića. Damjanović konstatira (vjerovali ili ne):

Nisam pravnik, nisam ni povjesničar, i ne znam zašto nismo zaključili da je pozdrav Za dom spremni dvoznačan kao i crvena zvijezda,

Predsjednik Matice hrvatske nam je čovjek koji potpisuje, a ne zna što je potpisao. Ne čudi onda da je iz takve Matice hrvatske izbačena takova HRVATSKA veličina kakav je akademik Dubravko Jelčić!

Kako mi je iz uredništva portala dragovoljac.com sugerirano ponavljanje nekih tekstova iz mojih knjiga povezanih s ovom problematikom, odlučio sam se da vam ponovim pismo koje sam zajedno s velikim HRVATSKIM biskupom dr. Vladom Košićem poslao Predsjednici 2016. Godine objavljen u knjizi: Josip Pečarić, Josip Stjepandić: NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE str. 182.-188.:

Poštovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,

Sa žaljenjem vidimo kako se prošlogodišnja priča iz Knina ponavlja. U pismu koje smo Vam tada poslali predložili smo uvođenje pozdrava Za dom spremni u Hrvatsku vojsku upravo zbog incidenta s pjevanjem pjesme Bojna Čavoglave koja predstavlja simbol Domovinskog rata.

Znamo da je prošle godine na Paradi HV-a nastupao i HOS sa svojom zastavom na kojoj piše ZDS, koji jeste pozdrav odobren od hrvatskih vlasti.

Zato nije jasan tadašnji Vaš odgovor da je naš zahtjev koji ima za cilj obranu Marka Perkovića Thompsona i Bojne Čavoglave u kome je rečeno da je on „na razini provokacije“.

Neshvatljivo je kako hrvatskim vlastima smetaju simboli Domovinskog rata kao što je Bojna, pa će Vas sigurno zanimati što o tome kaže nedavni kandidat za Ustavnog suca RH g. Pero Kovačević:

PONAVLJA SE PROŠLOGODIŠNJA PRIČA

PERO KOVAČEVIĆ UPOZORAVA: ZBOG LAJKANJA I DIJELJENJA 'BOJNE ČAVOGLAVE' MOGU VAS KAZNITI!

Autor: I.G. Subota, 06. Kolovoz 2016. u 16:41

"Kani li policija početi zabranjivati i ostale domoljubne pjesme nastale u Domovinskom ratu", pita se Pero Kovačević.

Pero Kovačević, pravni ekspert za nacionalno zakonodavstvo na portalu Nezavisni.hr objavio je kolumnu u kojoj se osvrnuo na sinoćnji događaj u Kninu i uručenje obavijesti o počinjenom prekršaju Marku Perkoviću Thompsonu jer je pjevao Bojnu Čavoglave.

UŠUTKAVANJE THOMPSONA: Dobio prekršajnu prijavu zbog glasnog pjevanja 'ZA DOM SPREMNI', nakon toga mu blokirali Facebook stranicu?!

U kolumni Kovačević upozorava da se “ponavlja prošlogodišnja priča, stoga, kaže, pazite i nemojte prenositi pjesmu Čavoglave jer bi mogli prekršajno odgovarati, zbog reproduciranja i lajkanja Bojne Čavoglave možete prekršajno odgovarati”.

Nadalje navodi kako oni zaslužni za ovu “čestitku” Thompsonu zaboravljaju “da je samo pjevao jednu od najvećih domoljubnih hitova iz Domovinskog rata, pjesmu koja je dizala moral nama braniteljima. Pjesmu koja nije zabranjena niti je nama braniteljima nitko ne može zabraniti”.

“Kani li policija početi zabranjivati i ostale domoljubne pjesme nastale u Domovinskom ratu, jer kako će prekršajni sud kazniti Perkovića što pjeva pjesmu nastalu u Domovinskom ratu ili opet rade popis nepoćudnih pjesama, kao nekad, od Vile Velebita itd.. Zar se opet vlast dodvorava četničkim vojvodama Nikoliću i Vučiću, kojima Čavoglave bude loše osjećaje, osjećaje poraza, zaleđene krvi i straha kad čuju Čavoglave... “, pita se Kovačević te svoju kolumnu završava riječima A.G. Moatoša:

“Sad samo mogu ponoviti: Hrvatska već vidje dosta raznih čuda, ali ne nađe štrika za toliko Juda!”

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/pero-kovacevic-upozorava-zbog-lajkanja-dijeljenja-bojne-cavoglave-mogu-vas-kazniti-944787>

S obzirom da g. Kovačević spominje srbijanske čelnike u prilogu Vam šaljem govor Aleksandra Vučića u Glini 1995.

Uvjereni smo da današnja vlast ne misli, kao Vučić da je u pravu kada govori o ustaškoj vlasti i zločinačkom režimu Franje Tuđmana iako se mnogi tzv. ljevičari ili antifašisti u RH itekako slažu s Vučićem. Tome smo svjedoci iz dana u dan.

Ponavljanje prošlogodišnje priče samo pokazuju kako vlast mora uvažiti našu prošlogodišnju peticiju.

S poštovanjem

Akademik Josip Pečarić

Biskup dr. sc. Vlado Košić

P.S. Podsjećamo Vas:

a) Pokojna gđa Vera Stanić i g. Pero Kovačević su 1994 uvjerali predsjednika Tuđmana i ministra Šuška da se prizna status hrvatskog branitelja pripadnicima HOS-a;

b) da je predsjednik Tuđman 1. listopada 1991(napisao je g. Kovačević) donio zapovijed da postrojbe HOS-a ulaze u sastav OS RH;

c) da je znakovlje postrojbi HOS-a službeno odobrilo Ministarstvo obrane 1994. sukladno Službovniku OSRH.

d) U zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji uvršteni su pripadnici HOS-a, a promjenom vlasti 2000-e su im ta prava oduzeta.

Pismo su još potpisali:

Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić
general Ljubo Ćesić Rojs
general Marinko Krešić
general Josip Štimac
general Ivan Tolj
dr. sc. Josip Stjepandić
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić, veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Marin Čikeš, RGN, Sveučilište u Zagrebu
Prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak
Prof. dr. sc. fra Andrija Nikić
Mirela Pavić, kolumnistica
(...)
07. 08. 2016.

PRILOG:

Govor Aleksandra Vučića (danas predsjednika Vlade Republike Srbije) u okupiranoj Glini 20.03.1995., četiri i pol mjeseca prije oslobodilačke operacije Oluja

Braćo Srbi i sestre Srkinje, pozdravljam junački narod srpske Banije i srpske Gline, vas koji ste podigli prvi baklju slobode tamo 26. juna još 91. godine, vas koji ste prvi krenuli na ustašku vlast, vas koji ste prvi oslobodili neke srpske teritorije u Republici Srpskoj Krajini. Nikada više ustaška vlast ovde neće moći da dođe. Nikada više oružanim putem. Nikada više onako kako su to namerili. Onako kako je zločinački režim Franje Tuđmana već pokušao. Vi ste ih u tome na najbolji način sprečili. Pokušaće drugačijim, perfidnijim metodama. Uz pomoć međunarodnih sila, zapadnih zemalja, a preko njihovih slugu u Beogradu – tu mislim na Slobodana Miloševića i njegovu nesrećnu ženu Mirjanu Marković – i njihovih jataka ovde u Krajini, predsednika krajinske vlade Borislava Mikelića. Sećate se da je Slobodan Milošević i onaj njegov kurir Borislav Jović, pri potpisivanju Vanceovog plana, da su rekli da će kod prvog napada ustaških snaga na Krajinu jugoslovenska vojska doći da pomogne, doći da intervenišete. Ima ovde ljudi koji se toga sigurno sećaju. Šta je bilo, koliko je puta Hrvatska napala Srpsku Krajinu? Nekoliko puta! I na miljevački plato, i u medačkom džepu na Divoselo, Počitelj i Maslenicu. Gde je bila jugoslovenska vojska, gdje je bio Bora Jović? Nigde niste mogli da ih vidite, nigde niste mogli da ih čujete. Lagali su! Lagali su jer su to nečasni ljudi, ljudi kojima nije do morala, ljudi kojima nije do srpstva. Šta je još uradio Slobodan Milošević, po nagovoru one njegove žene? Prihvatio je bio onaj Vance-Owenov plan, želeći – sećate se tad je Republika Srpska trebala da dobije 42% teritorija bivše BiH, ali bez kopnenog koridora za Bosansku

Krajinu, bez kopnene veze za Srpsku Krajinu. I rekao bi Milošević: eto braćo, hteo sam da živimo zajedno, a sad ne možemo, nemamo više nikakvu kopnenu vezu, pa ćete morati u Hrvatsku. Sve je to hteo predsednik Srbije, ali na veliku sreću srpski narod u Republici Srpskoj i srpski narod u Republici Srpskoj Krajini su odbacili njegove izdajničke namere i dalje se junački bore za slobodu sopstvenog naroda i za održanje svojih teritorija.

Vi se braćo ovde ne borite nizašta šta nije vaše, već samo da sačuvate ono što je oduvek bilo srpsko. I to mora ostati srpsko. Šta još radi Slobodan Milošević? Sećate se pred tri, četiri godine da je svako veče na državnoj televiziji bilo u Dnevnicima po 20 minuta, po pola sata, o onome što se dešava u Srpskoj Krajini, o onome što se dešava na Baniji, Kordunu, u Lici. Šta sada ima na državnoj televiziji? Ima samo poneko privredno čudo Borislava Mikelića, valjda kako mu borci imaju 30 dinara platu. To je nešto. I šta još ima? Kakvo je vreme u Krajini. Eto šta njih samo interesuje. Ništa više nema od vesti u Krajini. Kao da je to inostranstvo, kao da je to u Hrvatskoj. E neće moći! Nikada Srpska Krajina, nikada Glina neće biti hrvatska! Nikada Banija neće nazad u Hrvatsku! I ono što je ostalo u Srbiji simpatizera Slobodana Miloševića, onih koji tek sad shvataju svu pogubnost njegove politike, kad ih pitate, ne znaju u kakvoj će državi živeti sutradan. Niko više ne zna ni u ovoj sali za kakvu se državu zalaže Slobodan Milošević. Oće li mu to biti Beogradski pašaluk ili nekakva AVNOJ-ska Jugoslavija, kakva će to država biti? Ukoliko srpski radikali pobede i poraze predsednika Srbije, vi znate da ćete živeti u Velikoj Srbiji, jedinstvenoj srpskoj državi i tu odstupanja biti neće! Živeli!

TEKST JE TRANSKRIPT VIDEO ZAPISA IZ 1995.:

<https://www.youtube.com/watch?v=vu5qvsloewU>

VIDEO IZ 2013. U KOJEM VUČIĆ TVRDI DA NIKADA TAMO NIJE BIO:

<https://www.youtube.com/watch?v=ReVwofRQVPY>

(Ukupno je bilo 74 supotpisnika Pisma Predsjednici – vidjeti spomenutu knjigu: NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE; JP)

*

Posebno je zanimljivo što smo Vučićev govor poslali Predsjednici u prilogu ovog pisma jer znamo koliko je on bio zanimljiv i danas kada je Vučić na poziv Predsjednice posjetio RH i tom prigodom lagao o ovom govoru.

Podsjeća li vas Vučićev govor i na Zaključke Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima?

Je li i to Pismo Predsjednici iz 2016. godine zapravo odgovor na Zaključke Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima?

Josip Pečarić

VEČERAS BUJICA O ZABRANI PJEVANJA THOMPSONU - SIMBOLU BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE

<https://www.tportal.hr/showtime/clanak/thompson-nepozeljan-u-kostreni-zbog-politicke-situacije-njegov-koncert-nije-prikladan-foto-20180403>

<https://kamenjar.com/pocelo-sudenje-thompsonu-zbog-pozdrava-za-dom-spremni/>

<https://kamenjar.com/bajaga-moze-u-rijeku-ali-thompson-ne/>

<https://narod.hr/hrvatska/thompson-s-obitelji-stize-prosvjed-ik-splitu-zastitimo-temeljne-vrijednosti-naseg-naroda-domovine>

----- Prosljeđena poruka -----

Naslov: NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE
HRVATSKE!

Datum: Fri, 8 Sep 2017 22:37:30 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

(Govor na dodjeli braniteljske nagrade Thompsonu)

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarama poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafciger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar ja pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinjele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unaprijed opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.

Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeren sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Akademik Josip Pečarić

ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE / BISKUP DR. VLADO KOŠIĆ, ZAGREB, 2019.

ZAKLJUČNI TEKST

ZAGREB POKAZAO TKO JE HRVATSKI BISKUP

Danas sam vam napisao:

HRVATSKI biskup dr. Vlado Košić:

<https://narod.hr/kultura/foto-biskup-vlado-kosic-moguće-je-zaključiti-da-srpski-patrijarh-siri-mrznju-i-izaziva-nove-sukobe>

Na večerašnjoj misi za Stepinčevo prepuna katedrala je pokazala da dobro zna zašto pišem velikim slovima HRVATSKI.

Kako?

Na kraju mise nadbiskup Bozanić je čitao imena nazočnih biskupa. Vjernici su ih pozdravljali velikim pljeskom. Ali kada je izgovorio ime Biskupa Košića taj pljesak je trajao i trajao. Čini mi se 5-6 puta dulje nego za bilo kojega biskupa. Inače često u komentarima se može naći usporedba sa Stepincem, pa je utoliko veće značenje ovog pokazivanja ljubavi vjernika u Zagrebačkoj katedrali prema HRVATSKOM biskupu.

Evo i jednog komentara s gornjeg linka:

Ovo je onaj pravi - stepinčevski diskurs - jasan, bridak, nedvosmislen, istinit, neustrašiv, neupitan, od poklada vjere katoličke i temeljnih prava hrvatskoga naroda neodstupiv..." u zgodno i nezgodno vrijeme "

Veći pljesak od drugih dobio je biskup Pozaić.

A zapravo kada pišem o dr. Košiću kao HRVATSKOM biskupu sjetim se riječi biskupa Pozaića.

Svojevremeno sam bio, uz dr. Stjepandića, recenzent knjige biskupa Košića “Biskup na prvoj crti”.

Nas dvojica recenzenata smo na prvom predavljanju u Sisku bili i predavljači. Tada mi je biskup Pozaić rekao za biskupa Košića:

To je HRVATSKI biskup!

Prepuna Zagrebačka katedrala je danas na Stepinčevo potvrdila koliko je on bio u pravu.

Vaš,
Josip Pečarić

P.S.. Propovijed kardinala Bozanića možete vidjeti na:

<https://narod.hr/kultura/homilija-kardinala-josipa-bozanica-za-stepincevo-za-prepoznavanje-neistina-stepinac-ostaje-smjerokaz-a-njegova-prorocka-snaga-izlazi-na-vidjelo>

**JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?
ZAGREB, 2019.**

**AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ : “NIJE LAKO BITI
HRVAT U HRVATSKOJ.”**

**Veliki razgovor Mladena Pavkovića s akademikom
Josipom Pečarićem, inače „personom non grata“ u
hrvatskoj kulturi**

U hrvatskoj kulturi malo je ljudi poput akademika Josipa Pečarića (r. 1948, u Kotoru, Boka Kotorska). Ili ga vole ili ga mrze. Iz dna duše. Za razliku od onih koji ga ne žele razumjeti, jednom je napisao dr. Milan Vuković, vrlo dobro poznaje svoju prošlost. Upravo zato iz te prošlosti izvlači poruke i prijedloge, nudi perspektivu boljitka budućnosti Hrvatske, suprotno od svojih napadača. On se nikada ne predaje. Piše i objavljuje knjigu za knjigom, a u znanstvenom dijelu odmaknuo je od mnogih, koji su danas „na cijeni“. O njegovu radu i životu objavio sam i knjigu „Razgovori s Josipom Pečarićem“ (2006.), s predgovorom akademika Dubravka Jelčića, ali kao da i „nisam“, jer je marginalizirana i prešućena, poglavito od tzv. yugokritičara, koji i nikada nisu sišli s hrvatske medijske scene. No, za razgovor s ovim iznimno poznatim akademikom uvijek ima povoda...

**Vaša dva matematička časopisa izazvala su veliku, svjetsku pažnju, a kod nas nisu ni „zamijećena“, poglavito u medijima i tzv. znanstvenim krugovima..
Zašto?**

Možda će Vam biti zanimljivo pismo koje sam napisao o tome:

*Poštovana gđo Predsjednice RH,
Poštovani Predsjednici Hrvatskog sabora i Vlade RH,
(pismo je dano u prethodnom tekstu)*

Kako tumačite da ne nailazite u svom radu ni na potporu HAZU, čiji ste redovni član?

U vrijeme prethodne uprave nisam baš bio omiljen. Počelo je zbog moje uloge u neizboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana u vrijeme kada mu je otac bio posebni savjetnik predsjednika Vlade RH. Spomenut ću samo da me je tadašnji Glavni tajnik prozivao u Hrvatskom saboru zbog Peticije ZDS. A radilo se o izvješću o radu HAZU. Pri tome nije bilo važno što ja imam najviše znanstvenih radova među znanstvenicima u RH pa je povodom mojih 1000 radova održana i konferencija, ili što imam čak tri znanstvena časopisa s impact faktorom, ili što je iz moje znanstvene škole izašlo 40-ak doktora znanosti, već je važno što sam branio Thompsona i legendarnu pjesmu „Bojna Čavoglave“ s tom peticijom.

Je li potrebna takva Akademija (HAZU) kakva je danas?

Sada imamo novu upravu. Dajmo joj šansu da se dokaže.

Objavljujete knjigu za knjigom. Međutim, medijska i ina potpora ne prati Vaš rad...

Kada ste u nemilosti i kod vladajućih i onih u oporbi – ne očekujte ni da će Vas glavni mediji pratiti. Čak nisu smjeli izvijestiti o tri međunarodne konferencije meni u čast. Na nedavnoj konferenciji povodom mog 70-og rođendana iz emisije *Dobro jutro Hrvatska* su nas zvali, pa odustali i samo su razgovarali s nama. Ali to nikada nije prikazano! A sugovornici su uz mene bili profesor Lars Erik Persson koji je bio i predsjednik Švedskog matematičkog društva i jedini je matematičar dobitnik državne nagrade u svojoj zemlji i profesor Neven Elezović. Istina nezgodno je što je profesor Persson na toj konferenciji o meni govorio kao o „kralju nejednakosti“, a to moje područje u matematici (nejednakosti) nazvao mojim kraljevstvom.

Zbog čega ste imali sukob s biskupom Košićem oko jedne Vaše knjige, a u kojoj je on jedan od stupova, kako ste rekli, hrvatske države?

Ma i nije neki sukob. Biskup uvijek prigovara ako ga se hvali, a ja sam smislio originalnu čestitku za njegov 60. rođendan – knjigu iznenađenja. Njemu je bilo neugodno i zbog onog pljeska koji nije prestajao na Stepinčevo u Zagrebačkoj katedrali. Ali s druge strane on itekako zna javno pohvaliti one za koje misli da to zaslužuju. O meni je govorio čak i u homilijama.

Međutim, ta moja knjiga je bila nešto što se moralo napraviti, Naime, Profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je naglasio na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti u Mostaru, kako piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske

čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić.

Zapravo, četiri osobe koje su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države. Dakle biskup Košić tu predstavlja Crkvu u Hrvata, a činjenica je da je Crkva u Hrvata stalno na udaru svih koji ne vole hrvatsku državu, a biskup Košić je i najnapadaniji među hrvatskim biskupima.

Jeste li za Dan državnosti bili pozvani među elitu na Pantovčak, na prijem predsjednice Republike? Jel' Vas uopće zovu na ovakve i slične svečanosti?

Ne.

A da li Vam Ministarstvo kulture ili HAZU otkupljuju neke od Vaših knjiga?

HAZU ne otkupljuje knjige, a Ministarstvo kulture mi je otkupilo 50 primjeraka knjige *Kako su rušili HAZU?*, još daleke 2006. godine. A bilo ih je više od 50 koje su oni mogli otkupiti.

Često se žalite da Vam je kći bez posla. Što se dogodilo da ga ne može naći? Zbog čega, što mislite, hrvatski intelektualci šute?

Ona nije izabrana za docenta na Filozofskom fakultetu. Već iz četvrtog ministarstva znanosti i obrazovanja govore da je to protuzakonito. Zbog autonomije sveučilišta pisali su prigovore i rektoru Zagrebačkog sveučilišta Borasu i Rektorskom zboru. I vjerovali ili ne – ni Ministarstvo nije dobilo godinu dvije odgovore. Prljave uloge u tome imali su profesori Mateljan, Mikelić Preradović i Boras. Njen mentor profesor Miroslav Tuđman je tvrdio da je ona kolateralna žrtva napada na njega, ali sigurno je tu problem i njeno prezime što je nedavno komentirao i naš poznati kolumnist Marko Ljubić. Pri tome je sigurno i dr. Tuđman u pravu jer je Borasu trebalo za doktorat 15 godina kod prof. Tuđmana i doktorirao je u 48. godini života. A uz to kao rektor bio je predsjednik povjerenstva na novom natječaju na kojem je primljena njegova doktorandica i kćerka jednog poznatog direktora velike zagrebačke firme. Pri tome se pozivao na ono što Ministarstvo tvrdi da je protuzakonito i na što im nije htio odgovoriti. Mojoj kćerki je, naravno, trebalo mnogo manje vremena da doktorira kod prof. Tuđmana i bude izabrana za znanstvenog suradnika i višeg znanstvenog suradnika (u to zvanje je izabrana istog dana kada i prof. Mikelić Preradović).

A hrvatski intelektualci su šutjeli i na Filozofskom fakultetu kada su na udaru bili prof. Tuđman i moja kćerka. A poslije su, kao što znamo, došli i oni na red.

Smatrate li se Vi na neki način u Hrvatskoj “persona non grata“?

To je očiti i iz dosadašnjih odgovora, zar ne? Ali meni je zgodna i konstatacija dr. sc. Josipa Stjepandića, predsjednika HAZUDD-a o meni kao svojevršnom disidentu. Naime, ja sam odlaskom u mirovinu odbio biti profesor emeritus Zagrebačkog sveučilišta što kao akademik trebam biti, sve dokle je na čelu takva osoba kao što je rektor Boras. Također, na mojim znanstvenim radovima ne mogu sudjelovati kolege koji stavljaju to sveučilište u svojoj adresi.

Ja danas potpisujem samo sveučilište RUDN iz Moskve. Zapravo tražio sam da me se pri kraju radnog vijeka premjesti na neko drugo sveučilište u RH tako da bih tamo bio emeritus i potpisivao i hrvatsko sveučilište na svojim radovima. Nisu mi ni odgovorili.

Pa, kako je biti Hrvat u Hrvatskoj?

Kada mi je u JNA jedan 'oficir' savjetovao da je bolje ne misliti dok sam tamo upitao sam ga;

- Kako da ja ovako star ne mislim?

- Da u pravu ste, ali onda ne trebate govoriti to što mislite, odgovorio je.

Tako nekako Vam je u Hrvatskoj, ja govorim i pišem ono što mislim, a rezultat je: Nije lako biti Hrvat u Hrvatskoj.

Inače pitanje asocira na knjigu Zdravka Tomca „Što to znači biti Hrvat“. Na predstavljanju je biskup Košić rekao o meni:

„Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjereno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti 'okrenuti pilu naopako', kako se to jednostavnim riječima kaže.“

I to je jedan zgodan primjer za ono pitanje o biskupu.

Nekad su progonili Vice Vukova, a danas M.P. Thompsona. Ima li tu neke sličnosti?

Sličnosti ima. Razlika je u tome što se Vukova progonilo kao hrvatskog nacionalistu u Jugoslaviji, a Thompsona kao hrvatskog branitelja i autora legendarnih pjesama iz Domovinskog rata u Hrvatskoj.

Zbog tih napada on i jest treći stup „moje“ Hrvatske po prof. Tokiću, kao najnapadaniji među Hrvatima koji koriste svoje talente za dobrobit Hrvatske. Tu smatram npr. i sebe i Vatrene. A Vatrene su pokazali to na dočeku u Zagrebu i diljem Hrvatske. O tome govori i moja knjiga *Matematika, pjesme i nogomet*, Zagreb, 2018.

Inače o Thompsonu i tim napadima na njega puno sam pisao, pa su i tri knjige s njegovim imenom u naslovima:

M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008.

J. Pečarić, *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, *Thompson – pjesmom za Hrvatsku*, Zagreb, 2017.

Uostalom i biskup Košić i ja smo govorili kada je, gospodine Pavkoviću, Vaša braniteljska udruga, dodijelila priznanje Thompsonu.

Ali interesi vladajućih se mijenjaju. Na dočeku Vatrenih su mu isključili mikrofon, a danas idu u izbore s njegovim pjesmama i žele osigurati njegovu podršku. Vjerovali ili ne?

Zašto Vas ne zovu u neke od emisija HRT-a?

Kad Te vlast ignorira, ignoriraju Te i oni!

Tko će pobijediti na predstojećim izborima za predsjednika države?

Očito je kako se boje Škore jer on nije političar, a političari su u RH po pravilu nečije sluge. To naši ljudi sve više prepoznaju. A teško je prognozirati kada nisi siguran ni u regularnost samih izbora.

Jeste li se i Vi možebitno razočarali u hrvatsku državu?

Još kada je Račan postao Predsjednik Vlade napisao sam kako je meni bolje nego njima jer ja živim u državi čije ime volim, a oni vladaju državom čije ime ne vole. Tada sam mislio na Račanovu koaliciju, a danas vidimo da im se pridružio HDZ. Zapravo na vlasti su političari iz Ministarstva vanjskih poslova.

Dva moja doživljaja u kojima je važnu ulogu igralo to ministarstvo govore o tome. Prvi je bio kada je moj Kotoranin predstavljao Crnu Goru u Veleposlanstvu tadašnje državne zajednice Srbije i Crne Gore. U MVP su mu dodijelili visokog dužnosnika za pomoć. I tako vidi mene moj Kotoranin i kaže gosponu iz MNV-a:

- Eno profesora Pečarića.

- Pa znate li Vi da je on Ustaša, odgovori mu gospon iz MVP-a.

- Ako su Ustaše kao prof. Pečarić – ne bojim se ja njih.

Druga zgoda je bila kada je Papa govorio u HNH-u, pa su iz MVP-a dodijelili hrvatskim Crnogorcima nekoliko mjesta. Veliki redatelj Veljko Bulajić je htio da i ja idem s njima, ali u MVP nije bilo više tog obećanog mjesta.

Zato sam to ispričao biskupu Pozaiću pa me je pozvala HBK.

Zbog Vaših stavova neki bi Vas rado vidjeli i u Remetincu. No, akademike kod nas „ne zatvaraju“...

Zapravo je zgodno da im moj 86.-godišnji mentor za moj magistarski rad prof. dr. sc. Dobrilo Tošić iz Beograda da preporuku za to. Naime, javio mi se 11.7.2018.:

Dragi Pečariću,

Živ sam. Trenutno sam najstariji živi član Katedre za Matematiku ETF-a.

Pratim sve tvoje uspehe u nauci i njima se radujem.

Nadam se da ćeš mi kratko odgovoriti. Pročitao sam tvoju priču o školovanju, dolasku u Beograd, studiranju Elektrotehnike, zaposlenju, doktoratu, itd.

Sve sto si tu napisao je potpuno tačno!!!

(...)

uvek tvoj prof. Dobrilo Tosić

I još samo: kakva je razlika između pozdrava iz Domovinskog rata “Za dom spremni” i pozdrava iz NOB-a – „Smrt fašizmu-sloboda narodu“?

Za slobodnu Hrvatsku borilo sa s pozdravom ZDS. S tim drugim za Jugoslaviju. Spomenut ću i najnoviju moju knjigu o ZDS i Thompsonu: *Predsjednica i 'Za Dom spremni'*, Zagreb, 2019. Zapravo je zabavno gledati kako se s jedne strane zbog izbora vlast bori za Thompsonovu podršku, a s druge strane državnu nagradu „Vladimir Nazor“ dodjeljuje onome koji mu je u Zagrebu isključio mikrofon. O tim „antihrvatskim orgijama“ imate tekst u najnovijem Hrvatskom tjedniku- naglasio je akademik Josip Pečarić.

AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ - DOBITNIK NAGRADE ZA ŽIVOTNO DJELO

Tjedan pun lijepih događaja. U prošli petak na putu za Split dr. Josip Stjepandić i ja svratili smo u Sukošan da bih konačno upoznao sjajnu kolumnisticu Hrvatskog tjednika Mirelu Pavić koja u svojim kolumnama zna spomenuti „pridragog akademika“. Na proslavu Gospe od Karavaja nismo stigli, ali smo u Dubravi kod Tisna sreli i don Lazara i biskupa Rogiča. A u Splitu polaganje vijenca na spomenik našim HOS-ovcima i predstavljanje knjige.

Sinoć koncert dragog prijatelja i velikog domoljuba Stanka Šarića za njegovih 30 godina nastupanja.

U naredni petak predavanje još jednog prijatelja i velikog domoljuba prof. dr. sc. Zvonimira Janka, dopisnog člana HAZU. Prof. Janko je najveći živući hrvatski znanstvenik, a značaj njegovog najznačajnijeg otkrića poznatog pod imenom Jankove grupe su u Njemačkoj usporedili s padom Berlinskog zida.

Ali posebno me je ipak obradovala vijest s kojom se pohvalio Portal HKV-a 27. 05. 2017.:

Naš istaknuti član akademik Dubravko Jelčić dobio nagradu „Vladimir Nazor“ za životno djelo

Nagradu „Vladimir Nazor“ za životno djelo dobio naš istaknuti član akademik Dubravko Jelčić, član Časnog suda HKV-a

<http://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/26826-nas-istaknuti-clan-akademik-dubravko-jelcic-dobio-nagradu-vladimir-nazor-za-zivotno-djelo.html>

Tu je nagradu komentirao naš poznati književnik Hrvoje Hitrec:

Dubravko Jelčić

Zasluzeno, i više od toga, dobio Nagradu Vladimir Nazor za životno djelo. Zastupnik Časnoga suda Hrvatskoga kulturnog vijeća, prije toga zastupnik u Hrvatskom saboru, akademik, iznad svega pouzdan književni povjesničar, kritičar koji vjerno i pravedno prati suvremenu hrvatsku književnu produkciju i ne da se nasanjati izmišljenim veličinama, stvorenim u medijima. Požežanin rodom, nastavljač velike požeške literarne škole, koja je dala toliko ljudi da i sama predstavlja samosvojnu književnost.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/26840-h-hitrec-vrdoljak-bi-mogao-dobiti-ministarstvo-za-razdjelnike.html>

Ne ponosi se samo HKV-a činjenicom da mu je akademik Jelčić član. On je također i član Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) u kome smo još od akademika Stanko Popović i ja, a bio je i veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak.

Osnovni podatci o našem književniku i akademiku Antunu Dubravku Jelčiću dostupni su na Internetu:

Datum rođenja: 06.11.1930

Mjesto rođenja: Požega

Akademске titule: akademik, doktor znanosti

Institucije: znanstveni savjetnik u miru - Zavod za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe HAZU

Funkcije u Akademiji: voditelj - Zavod za znanstveni i umjetnički rad u Požegi (2009. - ...), član Predsjedništva - Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti (01.01.2004. - 31.12.2010.)

Članstvo u Akademiji: redoviti član - Razred za književnost (18.06.1992. - ...), član suradnik - Razred za književnost (09.06.1983. - 18.06.1992.)

Životopisni podatci:

Završio Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, gdje je postigao i doktorat znanosti s područja književnosti.

Službovao kao profesor srednje škole u Osijeku, zatim dramaturg u Hrvatskom narodnom kazalištu u Osijeku te ponovno profesor srednje škole u Travniku.

Od 1960. do 1993. bio je zaposlen u Institutu za književnost Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, danas Zavodu za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, gdje je napredovao od asistenta do znanstvenog savjetnika (1982.).

Član suradnik Razreda za suvremenu književnost JAZU od 1983.

Redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti od 1992.

Sada je tajnik Razreda za književnost HAZU.

Potpredsjednik Matice hrvatske od 1990. do 1992.

Bibliografija:

Objelodanio nekoliko stotina znanstvenih, stručnih i literarnih radova, od kojih su većina skupljeni u tridesetak samostalnih knjiga.

Nepotpun popis djela:

Poraz pobjednika, (lirika), 1962.

August Šenoa njim samim, (monografija), 1966.

Teme i mete, (studije, eseji i kritike), 1969.

Za i protiv, (rasprave, feljtoni, polemike), 1971.

Majstori realističkog pripovijedanja, (studija *Stvarnost i sudbina Ivice Kičmanovića*; u zajed. knjizi s Grčevićem, Šicelom i Pogačnikom), 1971.

Suvremena hrvatska novela, knj. I. i II. (antologija), 1971.

Literatura o A.G. Matošu, (deskriptivna bibliografija), 1976.

Epigrami, (tiskano kao rukopis, samo za internu upotrebu, u 34 primjerka numerirana autorovom rukom i s njegovim vlastoručnim potpisom), 1976.

Vallis aurea: eseji i portreti, 1977.

Hrvatski narodni i književni preporod, (monografija s hrestomatijom), 1978.

Približavanje sfingi: diptih o Ujeviću: esej i drama, 1979.

Šenoa, (monografija) 1984.

Kranjčević, (monografija), 1984.

Matoš, (monografija), 1984.

Izabrana djela, (u knjižnici "Pet stoljeća hrvatske književnosti", zajed. knjiga sa Švelcem, Ivanišinom, Vaupotićem i Mihanovićem), 1984.

- Slavonske male stvari: glose, elzeviri, konferanse*, 1985.
- Strast avanture ili avantura strasti: Josip Kosor: prilog tezi o autohtonosti ekspresionizma u hrvatskoj književnosti*, (monografija), 1988.
- Riječ po riječ*, (eseji), 1989.
- Dnevnik od rujna do rujna 1989.-1990.*, 1991.
- Preporod književnosti i književnost preporoda*, (studije i eseji), 1993.
- Tri predavanja o hrvatskom pjesništvu*, (studije i eseji), 1993.
- Šenoa-Kovačić-Gjalski*, (studija *Stvarnost i sudbina Ivice Kičmanovića*, u zajedničkoj knjizi s Miroslavom Šicelom), 1993.
- Strah: igre jave i sna*, (roman), 1994.
- Politika i sudbine*, (eseji, varijacije i glose o hrvatskim političarima), 1995.
- Pozicije i (o)pozicije*, (političko-publicistički spisi), 1995.
- Nove teme i mete (studije, eseji, rasprave)*, 1995.
- Građa o Ivi Vojnoviću*, (Ljetopis života i Deskriptivna bibliografija radova o njemu od 1885. do 1981.), poseban otisak iz "Kronike" Zavoda za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe HAZU br. 3-4-5/1996.
- Povijest hrvatske književnosti: tisućljeće od Bašćanske ploče do postmoderne*, 1997., (2. znat. proš. izd., 2004., izd. na tal. jeziku *Storia della letteratura croata*, Guépard Noir, Milano, 2005., [6] izd. na španj. jeziku *Historia de la literatura croata – desde la lápida de Baška hasta el Postmodernismo*, La Zonambula, Guadalajara, 2012.)
- Županija Požeško-slavonska*, 1997., (suautor Marin Topić)
- Književnost u čistilištu*, (eseji i studije), 1999.
- Kalendar jedne parlamentarne diverzije, ili, Anatomija hrvatske politike 1998./1999.*, 1999.
- Pripravni na problem?*, (politički eseji i članci), 1999.
- Hrvatski književni romantizam*, 2002.
- Na istoj crti: govori i razgovori o književnosti i o politici 1963.-2002.*, 2003.
- Tuđmanove tri sekunde*, (suautor Josip Pečarić), 2004., (2. proš. izd. 2007.)
- 100 krvavih godina: XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti: eseji, polemike, epigrami*, 2004., (2. neizm. izd. 2005.)
- Književnik Mile Budak sada i ovdje*, (suautor Josip Pečarić), 2005.
- Povijesni prijepori*, (suautor Josip Pečarić), 2006.
- Pisma iz života*, 2009.
- Hrvatska književnost i pravaštvo*, 2011.
- Nasilje žalosnih uspomena: Krhotine sjećanja 1967.-1969.-1971.-2003.-2007., 2012.* [10]
- Znanstveni i stručni skupovi: Od 1966. do 1995. sudjelovao na desetak znanstvenih i stručnih skupova diljem Hrvatske (o doprinosu Slavonije hrvatskoj književnosti; o hrvatskoj vojnoj granici; dvaput na znanstvenom saboru Slavonije i Baranje; o fra Kaji Agjiću; o fra Grguru Čevapoviću; o Ivani Brlić Mažuranić; o A.G. Matošu; o Ivanu Dežmanu; o Evgeniju Kumičiću; dvaput na Krležinim danima; itd.)
- Znanstveni projekti: Voditelj i glavni istraživač projekta "Dokumentacija o hrvatskoj književnosti XX. stoljeća".

Nastavna djelatnost: Predaje kolegij "Hrvatski nacionalni identitet" na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu.

Uređivanje časopisa: Urednik časopisa "Forum", mjesečnika Razreda za književnost Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

Uređivanje edicija: Bio je član Uredničkog odbora edicije "Pet stoljeća hrvatske književnosti".

Priredio desetak svezaka u edicijama kritičkih izdanja Sabranih djela Tina Ujevića, A.G. Matoša i Vladimira Nazora, te više desetaka knjiga u edicijama djela hrvatskih pisaca XIX. i XX. stoljeća.

Sada je izvršni urednik edicije "Stoljeća hrvatske književnosti" i član Uredništva edicije "Svjedoci povijesti".

http://info.hazu.hr/hr/clanovi_akademije/osobne_stranice/antun_dubravko_jelcic
https://hr.wikipedia.org/wiki/Antun_Dubravko_Jel%C4%8Di%C4%87

Kao što se HKV i HNES ponosi s činjenicom da je akademik Jelčić član tih udruga tako se i ja ponosim dugogodišnjim prijateljstvom, a iz gornjeg popisa očito je da smo bili suradnici.

Posebno mi je draga priča kada mu je tadašnji Predsjednik vlade Sanader prigovorio što sam mu ja prijatelj, a ja njega (Sanadera) stalno napadam, Jelčić mu je rekao:

- Znaš Ivo nisu svi moji prijatelji i moji politički istomišljenici. Ja Ti imam prijatelje i među komunistima.

A za Jelčića i mene se teško može reći da nismo politički istomišljenici. Nazivali su nas, zajedno s akademikom Ivanom Aralicom, ustašoidni akademici (valjda to misle i danas), a jednom su i njegov intervju povodom moje publicistike objavili tako što su izmijenili ili izostavili dijelove u kojima se izravno spominjem ja i moje knjige. Jelčićev prosvjed je objavila tada HINA.

Vjerojatno su najznačajniji dio našeg zajedničkog djelovanja razna otvorena pisma. Prvo je bilo ono o Mili Budaku, koje je bilo osnova za jednu od naših knjiga. Akademik Jelčić je napisao tekst koji je nas desetak prihvatilo, a ja sam izigravao neku vrstu glasnogovornika (u prijevodu to vam je onaj koji je najviše izložen napadima u medijima).

Puno je bilo zgoda već s tim prvim otvorenim pismom.

Veliki hrvatski pjesnik akademik Dragutin Tadijanović ga je htio potpisati, ali smo ga Jelčić i ja uspjeli odgovoriti plašeći se napada na njega koji bi mogli biti pogubni u njegovoj poodmakloj životnoj dobi

Biskupu Valentinu Pozaiću prigodom izbora za biskupa jedino su prebacili što je bio potpisnik tog Apela, a on im je odgovorio kako je on i dalje za obnovu političkih procesa.

Biskup, Jelčić i ja smo bili primljeni kod tadašnjeg ministra vanjskih poslova Gordana Jandrokovića povodom našeg Pisma VS UN-a povodom prvostupanjskih rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču.

Pa i nedavni prijedlog hrvatskim vlastima da predlože generala Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir uz nas trojicu potpisao je i biskup Vlado Košić.

Puno je takvih pisama bilo pa bi se još štošta moglo napisati.

Vjerojatno bih mogao napraviti knjigu u kojoj bih samo iz prethodnih svojih knjiga izdvojio dijelove o akademiku Jelčiću.

Ipak ću ovaj tekst završiti samo čestitkom dragom prijatelju i suradniku akademiku Dubravku Jelčiću.

Akademik Josip Pečarić

STO MOJIH KNJIGA, ZAGREB, 2020.**UZ NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE
ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE**

Čovjek od struke, profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je u Mostaru 05. 12. 2014. na predavljanju mojih knjiga govorio o četiri stupa Pečarićeve Hrvatske (Glas Brotnja, 05. 12. 2014.). To su Franjo Tuđman, Dario Kordić Marko Perković-Thompson, i biskup Vlado Košić. Zapravo, četiri osobe koji su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države. Biskup Košić, zapravo predavlja Crkvu u Hrvata, a oni koji napadaju Katoličku crkvu uzimaju za primjer najčešće za primjer upravo biskupa Košića, U takvim okolnostima je bilo i prirodno da odgovarajući na napade na Crkvu u Hrvata najčešće pišem o biskupu Košiću. Uostalom i sam hrvatski narod ga je doživio na isti način i kao odgovor na njegovo djelovanje i na te napade stalno mu iskazuje svoju poštovanje.

A znamo da biskup Košić ne voli kada ga se izdvaja od drugih biskupa. A to zapravo nije nikakvo “izdvajanje” već se preko njega – zbog navedenih razloga – iskazuje i poštovanje prema Crkvi u Hrvata. Nije on jedini od hrvatskih biskupa potpisivao otvorena pisma koje sam često slao na razne adrese. Znali su ih potpisati i nadbiskupi Jurić, Srakić, Barišić i današnji Predsjednik HBK Želimir Puljić, biskupi Bogović, Ivas, Mrzljak, Pozaić...

I oni su napadani, - pisao sam i o tim napadima - ali činjenica je da je najviše napadan biskup Košić. Profesor Tokić, kome je to struka, nije mogao ne uočiti u mojim knjigama tu činjenicu i otud naslov ove knjige.

Zapravo sam već i napisao knjige i o Predsjedniku Tuđmanu, i o Kordiću, i o Praljku i o Thompsonu, pa je prirodno ostao dug i prema ovom – kako ga je Tokić definirao – četvrtom stupu moje Hrvatske.

A to se događa i u pravom trenutku bez obzira što to našem biskupu nije drago. Dapače!

Kako to?

Mnoga sveštena lica znajući koliki je utjecaj Crkve u Hrvata na naš narod znali su – valjda se iz daljine bolje vidi – kolike su vrijednosti hrvatskog naroda.

Tako je naš Papa Ivan Pavao II. za nas Hrvate govorio da smo NAROD NADE!

A bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na Međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu je rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. (*Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.)

Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

Evo što sam ja doživio u Lurdu na vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: „Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe...“ Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: „Da, da, mi zajedno...“ ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: „Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...!“ itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga, sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

Kardinal i nadbiskup Kölna, Joachim Meisner je tvrdio: “Hrvati su sol u njemačkoj katoličkoj juhi.”

Sve te pohvale našem narodu doživljavali smo kao kritiku onih koji su podržavali fašističku srpsku agresiju na RH. Agresiju o kojoj je govorio i stalni sud u Haagu navodeći i napravljene genocidne radnje agresora. A poglavar Katoličke crkve Patrijarha koji je poticao tu fašističku agresiju naziva “velikim čovjekom” i poziva da mu pomogne u odluci tko je svetac a tko ne u Katoličkoj crkvi . Traži pomoć od onih koji sami za sebe kažu da im je “laž najviše pomogla u povijesti”.

Nikome od nas nije padalo na pamet da se tako nešto možemo doživjeti od samog vrha Katoličke crkve jer to što je naša crkva učinila nije ništa drugo nego podrška toj fašističkoj agresiji na nas. Pri tome se ne poštuju ni prethodne pape, institucije Katoličke crkve ni hrvatski biskupi.

Reagirali su i nadbiskup Želimir Puljić i biskup u miru Mile Bogović (vidjeti najnoviji broj Hrvatskog tjednika). Podsjetili su me na žestoko reagiranje hrvatskih biskupa tijekom Svetojeronimske afere, kada je u ime svih predstavku Papi napisao nadbiskup Stadler 30. ožujka 1902., a potom je izgovorio u audijenciji pred papom optužujući ga da je podlegao političkim pritiscima. Tada je Stadler bio prisiljen povući svoje istinite tvrdnje, a dalekovidnost njegova pisma pokazala se sedamdesetak godina kasnije,

Mnogi ugledni hrvatski kolumnisti tvrde tako nešto i danas pa ću ovdje navesti naslove samo njih četvorice:

ZVONIMIR HODAK: Papa Franjo je pod direktnim utjecajem velikosrpske propagande i Srpske pravoslavne crkve

<https://kamenjar.com/hodak-papa-franjo-je-pod-direktnim-utjecajem-velikosrpske-propagande-i-srpske-pravoslavne-crkve/>

HRVOJE HITREC: Vratite nam Benedikta

<https://kamenjar.com/hitrec-vratite-nam-benedikta/>

IVICA ŠOLA: Papa žrtvuje Stepinca za put u Beograd

<https://kamenjar.com/ivica-sola-papa-zrtvuje-stepinca-za-put-u-beograd/>

MARKO LJUBIĆ. Analiza konteksta i posljedica: Je li idući korak pape Franje odlazak u Jasenovac?

<https://fenix-magazin.de/analiza-konteksta-i-posljedica-je-li-iduci-korak-pape-franje-odlazak-u-jasenovac/>

Hrvatski biskupi su dakle opet pokazali da su pravi predstavnici NARODA NADE. Svima je jasno koliko je Papina pohvala fašističkim agresorima dobrodošla svima koji napadaju Crkvu u Hrvata. Koliko odgovara svima kojima smeta i četvrti stup moje Hrvatske.

Zato mi je izuzetno drago što se ova knjiga pojavila upravo sada, unatoč tomu što to nije drago biskupu Košiću, jer se pojavila u vrijeme kada su mnogi u Hrvatskoj razočarani u takvo djelovanje Katoličke crkve.

A mi samo pokazujemo zahvalnost svima u Katoličkoj crkvi koji su izloženi napadima onih koji su protivnici hrvatske države i hrvatskog naroda, a kao što sam već konstatirao tu je na prvom mjestu i biskup koji simbolizira napadnutu Crkvu u Hrvata.

<https://narod.hr/kultura/akademik-pecaric-uz-otkazano-predstavljanje-knjige-cetiri-osobe-koje-su-najvise-napadali-neprijatelji-hrvatske-najzaslužnije-su-za-stvaranje-drzave-tudman-kordic-thompson-i-biskup-kosic>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/16309-otkazano-je-predstavljanje-knjige-akademika-josipa-pecarica>

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

ODGOVOR DR. MARKU JUKIĆU

Poštovani dr. Jukiću,

Zahvaljujem Vam se na Vašem komentaru mog pisma dr. Marušiću koje je tiskano na kamenjaru:

<https://kamenjar.com/tri-glavne-tocke-na-kojima-se-i-danas-rusi-hrvatska-drzava-su-stepinac-jasenovac-i-domovinski-rat/>

Vaše pismo mi je posebno zanimljivo što daje neke naslove i od Vaših tekstova:

Poštovani akademiče Pečarić,

Dobar dan. Ispričavam se na smetnji, vaše pismo prof. Matku Marušiću me potaklo na javljanje. Pokrstili ste Matka u Marka pa se jedan Marko javlja. Osobno Vam se zahvaljujem na vašoj borbi za Hrvatsku, za nacionalni identitet i istinu. Mnogo ste napravili u razotkrivanju laži i podvala koje nam se serviraju (Haški sud i drugo).

Pročitah vaše lijepo i poticajno pismo prof. Matku Marušiću pa sam slobodan predložiti da se organizira simpozij: Istinom protiv laži, na kojem bi se argumentirano osporile laži o Jasenovcu, Jadovnom, Stepincu... Imamo dovoljno kvalitetnog materijala, imamo povjesničare i druge kvalificirane stručnjake pa ne bi trebalo biti poteškoća. Nažalost HAZU (JAZU) ne želi pokrenuti sveobuhvatno istraživanje, ne želi braniti nacionalne interese i istinu (za njih je to dnevna politika). Naši neprijatelji su našim novcem objavili preko tisuću naslova s lažima. Svako dvije godine organiziraju takozvane naučne skupove i ponavljaju laži, na Velebitu podižu obilježja i stvaraju novi mit - Jadovno.

Naš narod je jako zaboravan pa ga treba stalno podsjećati knjigama, predavanjima, člancima, filmovima, simpozijima, obilježavanjima obljetnica i obilascima povijesnih hrvatskih mjesta.

Molim vas razmislite o mom prijedlogu.

Lijep pozdrav i želim vam dobro zdravlje.

Sa štovanjem dr. Marko Jukić

P. S. Ja sam kolega od Matka. Pišem za portal Hrvatske udruge Benedikt, <https://hu-benedikt.hr/?cat=162> i croatian.net (DA SE NE ZABORAVI i osvrti na društvena zbivanja)

Evo naslova NEKIH objavljenih članaka:

Muzej u Jasenovcu je nacionalna sramota!, Sunday, 30 September 2018 20:05

Jadovno i Šaranova jama – Kontraverze i manipulacije, Monday, 3 September 2018 15:17

Jasenovac – crtica o „povjesničaru“ Slavku, Wednesday, 29 August 2018 15:44

Komunističko-četnička manipulacija o broju žrtava Drugog svjetskog rata, Thursday, 23 August 2018 17:40

Četnički dernek u Srbu 2018., Sunday, 29 July 2018 20:46

Četnički derneci po Hrvatskoj – do kada?, Monday, 23 July 2018 21:55

Od čega se ogradio HRT?, Sunday, 3 June 2018 21:41

Do kada će se u Srbu slaviti genocid nad Hrvatima?, Thursday, 27 July 2017 9:00

Kome smeta dr. Zlatko Hasanbegović?, Sunday, 18 September 2016 17:10

Četnički zločini 27. srpnja 1941. godine!, Sunday, 17 July 2016 21:21

Kome smeta HOS-ova ploča u Jasenovcu?, 28. 8. 2017. itd.

Da borba protiv laži ostavljena je nama kojima povijest nije struka, a povjesna znanost je u rukama onih koji promiču jugo-komunističku paradigmu u povijesti. Suočeni smo s onim, a to zapravo i Vi konstatirate, o čemu je nedavno pisao dr. Razum, navodeći riječi Đura Zatezala: “Gospodine Razum, Vi ste me svojim predavanjem dotjerali korak do groba! Ali ništa zato! Mi smo svoju istinu proširili po svijetu, i na engleskom jeziku, pa vi ne možete sada tu više ništa promieniti!” Predlažete simpozij? Ne jedan. Seriju takovih simpozija. I to bi bio samo djelić potrebnoga.

Spominjete i moje knjige o Sudu u Haagu. Bilo ih je doista poprilično. Ali tada je i dr. Milan Vuković organizirao seriju znanstveno-stručnih skupova o Haagu. Naše Otvoreno pismo tridesetak biskupa i akademika VS UN-a, koje je supotpisalo nekoliko tisuća naših ljudi, podržala je tada i Predsjednica Vlade, a njen Ministar vanjskih poslova je obećao dijeliti to pismo na Generalnoj Skupštini na sastanku u Ministarstvu na kojem smo bili nazočni akademik Dubravko Jelčić, biskup Valentin Pozaić i ja. Sjećam se njihovog zadovoljstva u Ministarstvu kada smo im rekli da je pismo poslano i svim veleposlanstvima u RH. Na žalost takva pomoć je izostala kada su u pitanju bili Hrvati iz BiH. Znamo epilog: samodjarje našeg velikana generala Praljka.

A ni mi za ovo nemamo potporu od vlasti u RH. Pogledajte samo što danas o tome Piše Zvonimir Hodak:

Histerična borba protiv ZDS-ni (kojoj je podlegla i predsjednica) u stvari je borba protiv onih koji su iz ljubavi prema Hrvatskoj ginuli u postrojbama HSP-a kao i onih koji i danas svoje osjećaje, pa i spremnost za Hrvatsku žele javno izricati. Odricanjem od pozdrava ZDS predsjednica se odrekla barem oko tisuću dragovoljaca koji su poginuli s tim pozdravom na usnama. Još snažniju poruku

poslala je preko Mate Granića poslavši ga na proslavu "vojske Republike Srbije" u muzej Mimara. Bila je izložba zečeva u muzeju Mimara.

<https://direktno.hr/kolumne/saborski-zastupnik-zeljko-glasnovic-navodno-primio-prijetece-pismo-s-metkom-148131/>

Draži su im zečevi, kako ih je 'nazvao' Milošević, od naših branitelja.

Naravno, u obranu Predsjednice uključio se i HDZ koji je svoju poslušnost prema zečevima pokazao kada je skidana ploča u Jasenovcu, a i formirajući podobnog Vijeća za suočavanje s prošlošću s unaprijed postavljenom zadaćom o očuvanju postignutih laži iz doba NDH i zabranom povezivanja otvorenih pitanja o kojima piše dr Marušić s fašizmom u Prvoj Jugoslaviji. Predsjednica je ispunila zadaću pokazala je da je bliska HDZ-u tj. da su joj draži zečevi od branitelja. Time je zasigurno osigurala podršku HDZ-a i njihovog najvažnijeg saveznika Pupovca, da ne kažem Vučića-

<https://kamenjar.com/jandrokovic-protiv-predsjednice-grabar-kitarovic-se-vodi-dosta-prljava-kampanja/>

Očito je koliko je teško to što radimo i želimo raditi kada imamo takve političare.

S poštovanjem,

Josip Pečarić

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti. Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija). Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. izvanski je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima, Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11187, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1272, citata: 5676, H-index: 24;

Scopus: publikacija: 744, citata: 5565, H-index: 31; WoS: publikacija: 750, citati: 5222, H-index: 28).

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa zauzimaju su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

- 4) Slijedeće godine je održana konferencija *Mathematical Inequalities and Applications 2015*, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana Međunarodna konferencija *MIA 2018* povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „*Banach Journal of Mathematical Analysis*“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu *Mathematics 3* (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “*Nature*”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu *Phys. Rev.*, A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", *Math. Bohem.* 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 70 publicističkih knjiga.

23./11./2020.